

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

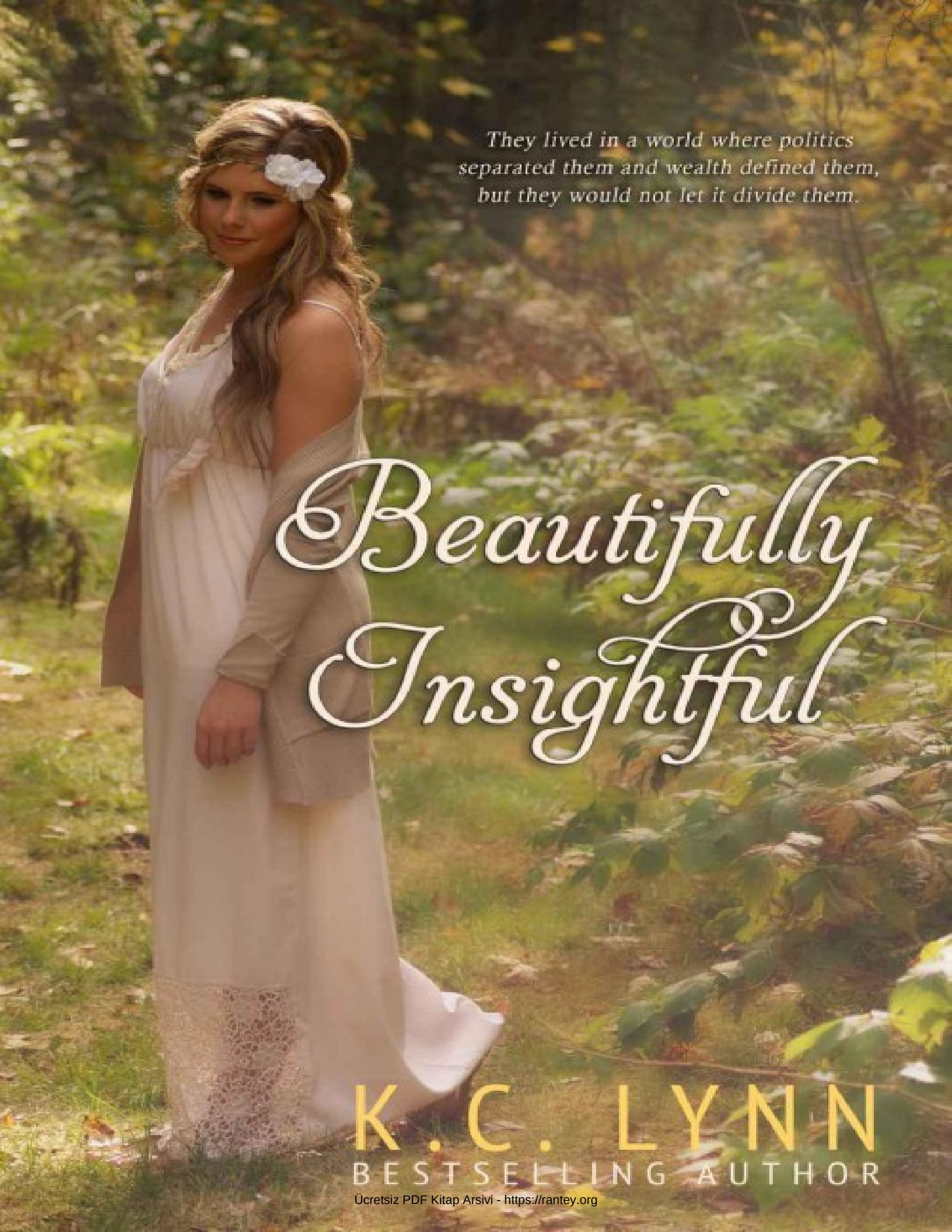
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long blonde hair, wearing a white lace-trimmed dress and a light-colored cardigan, stands in a grassy field with trees in the background. She is looking towards the camera with a slight smile. A white flower is tucked into her hair.

*They lived in a world where politics
separated them and wealth defined them,
but they would not let it divide them.*

Beautifully Insightful

K.C. LYNN
BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Güzel Bir Anlayış

K.C. Lynn

Beautifully Insightful Copyright © 2015 K.C. LYNN

Kindle Edition

Yayınlayan: K.C. LYNN

Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılarının kullanımı dışında, bu kitabın veya bölümlerinin yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

Bu kitap kız arkadaşım Kim'e, nam-ı diğer Ryder'ın kızına ithaf edilmiştir. Kimmie - her zaman hikayelerimi anlatırken beni dinlediğin ve ihtiyacım olduğunda beni desteklediğin için teşekkür ederim. Kendimi sorgulamama asla izin vermedin ve bu hikâyenin büyük bir parçasısın. Kitaplarımı benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Bu bağımsız dünyada başıma gelen en güzel şeylerden birisiniz. Önümüzde harika bir yıl var; Roma destansı olacak ve hayat boyu unutulmayacak bir anı olacak. Bunu seninle yaşadığım için çok mutluyum. Seni sonsuza dek seviyorum, kızım.

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24 Sonsöz

Sevgili Okuyucu

Teşekkür Yazar

Hakkında

Bölüm 1

Emily

Ellerimi elbisemin ön kısmında gezdirip olası kırıışıklıkları düzeltirken kalbim hızla çarpıyor ve midem sinirden kasılıyor. "Peki Summer, ne düşünüyorsun, iyi görünüyor muyum?" Sol tarafıma yakın duran köpeğime soruyorum. Kısık bir miyavlama sesi çıkarıyor ve bacağıma sürtünüyor. Gülümseyerek eğiliyor ve parmaklarımı yumuşak tüylerinde gezdiriyorum. "Biliyorum kızım, ben de seni özleyeceğim. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım ve sen de yeniden benim ortağım olacaksın." Bir mızızlanma daha çıkarıyor ve burnunun yanıyla yanağıma dürtüyor. Kıkırdayarak başının üstünü öpüyorum, sonra ayağı kalktığımda yatak odamın kapısının açıldığını duyuyorum. Annem olduğunu düşünerek anında geriliyor, ardından tanıdık sıcak şeker kokusu havaya karıştığında rahat bir nefes alıyorum.

"Ah, Emily, tatlım, çok güzel görünüyorsun," diyor hizmetçimiz Rosa odama girerken tatlı tatlı.

Sesinin geldiğı yöne doğru dönüyorum. "Gerçekten mi? İyi görünüyor muyum? Normal görünüyor muyum?"

Yüzümü yıpranmış ellerinin arasına almadan önce bir adım daha yaklaştığını hissediyorum. "Mükemmel görünüyorsun, çünkü mükemmelsin."

Hafifçe gülümsüyorum ve neden benim annem olamadığını merak ediyorum. Yine de, sanırım önemli olan her şekilde annem oldu. "Teşekkürler Rosa, ama ikimiz de biliyoruz ki bunun nedeni annemin başka türlü olmasını istememesiydi."

"Saçmalık!" diye cevap veriyor hararetle, aksanı her sinirlendiğinde olduğu gibi kalınlaşıyor. "Seninle istediğı kadar uğraşabilir ama burada ne olduğunu kontrol edemez." Sıcak elini kalbimin üzerine koyarken sesi yumuşuyor.

Boğazımdaki ani ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum ve en büyük korkumu dile getiriyorum. "Dün gece iyi uyuyamadım. Ailemin haklı olmasından ve bir şakadan başka bir şey olmayacağımdan korkuyorum."

"Ah, Emily, ailenin algılarının çok yanlış olduğunu artık biliyor olmalısın. Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum ve bunu hatırlamaya çalışıyorum. Sadece... Bunca yıldan sonra okula geri dönmek mi? Aklımdan ne geçiyor?"

"Son yılını toplumla birlikte geçirmek ve son on yıldır olduğu gibi burada kilitli kalmamak istediğini düşünüyorsun."

"Ya ailem haklıysa ve ben diğerleri tarafından kabul edilmezsem ne olacak?"

"O zaman bu onların kaybı, senin değil." Ben bir şey söylemeyince ellerini omuzlarıma götürüp nazik ama sıkı bir şekilde kavlıyor. "Bu iyi bir şey olacak Emily, bunu biliyorum. Her zaman yaptığın gibi parlayacaksın. Ayrıca, çocukların çoğunu tanıyacaksın ve her zaman Cece'ye sahipsin."

Gerçek bir arkadaşına en yakın kişi olan tek kızı düşünüyorum. "Evet, ama tanıdığım insanların çoğu keşke tanımasaydım dediğim insanlar. Onlarla ilişki kurmakta zorlanıyorum."

"İşte bu yüzden yeni arkadaşlar edineceksin," diye sertçe karşılık veriyor. Kendimi acıma partimden sıyrıyorum ve daha dik duruyorum.

"Haklısın. Ayrıca bunu kendim için, yapabileceğimi kanıtlamak için yapıyorum. Bu bir şey değiştirmez. başkalarının ne düşündüğü önemli değil."

"İşte benim kızım." Rosa'nın eğildiğini ve yanağıma tanıdık bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. "Şimdi aşağıya inelim, Cece birazdan gelip seni alacak."

Eğilip rehber köpeğim Summer'ın başına bir öpücük daha kondurduktan sonra çantamı alıp Rosa'yı takip ederek odamdan çıkıyorum.

Onsuz hissettiğim ani boşluğu görmezden gelmeye çalışıyorum ve Rosa bunu hissediyor. "O iyi olacak, Emily. Sen yokken ona göz kulak olacağım."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Ondan ayrılmak düşündüğümünden daha zor. O benim en iyi arkadaşım ve son dört yıldır hep yanımda oldu. Eğer bir şeyi yanlış değerlendirdiğim bir an olursa, ona her zaman güvenilebileceğimi biliyorum. *İyi olacaksın*, diye kendime hatırlatıyorum. Bütün yaz boyunca o okulda defalarca yürüdüm. Muhtemelen görebilen herkesten daha iyi biliyorum ve eğer yardıma ihtiyacım olursa Cece yanımda olacak.

Merdivenlere giden uzun koridoru çevreleyen ahşap korkuluklara tutunuyorum ve inişe başladığımda Rosa'nın arkamdan geldiğini hissediyorum. Tam ona annemin henüz inip inmediğini soracaktım ki buna gerek kalmadı çünkü merdivenlerin dibine yaklaştığımda onu

hissdebiliyorum. Onun

Ezici parfüm duyularıma nüfuz ediyor ve onun onaylamayan bakışlarını hissettiğimde havanın sıcaklığının düştüğüne yemin edebilirim.

"Günaydın anne." Onu dikkatle selamlıyorum, bugün her zamankinden daha da kötü bir ruh hali içinde olacağını biliyorum.

"Sanırım hâlâ bu aptalca fikrini hayata geçirmeyi planlıyorsun."

Küçümseyici ses tonunun beni caydırmasına izin vermedim. "Evet. Sana fikrimi değiştirmeyeceğimi söyledim."

Ofladığını duyuyorum, sonra bir adım daha yaklaştığını hissediyorum. Saçımı düzeltirken ve elbisemle uğraşırken gözlerimi devirmemeye çalışıyorum; belli ki onun standartlarına uygun değilim. Ayrıca nefesinde votka kokusu da alıyorum, bu alışılmadık bir şey değil. "Elbisenin bu kadar dar olduğunu hatırlıyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendimi küçümseyici bir sözle karşılık vermekten alıkoyuyorum. Anneme karşı nefesimi boşa harcamamayı uzun zaman önce öğrendim. Söyleyeceğim hiçbir şey onun kim olduğunu değiştirmeyecek. Umarım bu evdeki son yılım olur ve mezun olduktan sonra tüm planlarım yerine oturur.

Rosa'nın elini güven verici bir şekilde sırtıma koyduğunu hissediyorum, bu da annemin sinirlenmesine neden oluyor. "Rosa, ben Emily ile konuşurken bizi yalnız bırak."

"Evet, Bayan Michaels." Eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hoşça kalın Bayan Emily," diyor usulca, annemin hatırı için 'bayan'ı da ekleyerek. "Harika bir ilk gün geçir. Her zamanki gibi parlayacağını biliyorum."

"Hoşça kal, Rosa."

Annem üzerime gelmeden önce onun uzaklaştığını duyuyorum. "O kadın seni çok fazla bebekleştiriyor."

"Bana bebek gibi davranmıyor, bana karşı nazik." Annemin hiç bilmediği bir şey. Bazen babamla neden çocuk sahibi olma zahmetine girdiklerini merak ediyorum ama sonra her şeyin imajla ilgili olduğunu hatırlıyorum.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" diye tiksintiyle çıkışıyor. "Gözlüklerin nerede ve neden takmıyorsun?"

Çantama uzanıyorum ve tasarım aviator'larımı çıkarıyorum. "İşte buradalar." Aşağı inmeden önce onları takmam gerektiğini bilerek usulca iç geçiriyorum. "O zaman tak onları. Anlaşmayı biliyorsun Emily. Bu baban ve benim için yeterince utanç verici. Eğer onları çıkardığını duyarsam okuldayken seni öyle hızlı dışarı çekerim ki başın döner. Anladın mı?"

Onları giymeden önce boğazımı tıkayan acıyı yutkunarak geçiştirirken

gözlerim yaşıyor. "Onları giydiğimde daha gülünç görüneceğimi düşünmüyor musun?

İçeride mi?"

"Hayır, bilmiyorum ve bunu sen de biliyorsun!"

Haklı, öyle. Nedense annem gözlerimin rengini hiç sevmedi; çok fazla öne çıktıklarını söylüyor. Görme yetimi kaybettikten sonra gözlerimi mümkün olduğunca kapalı tutmamı istedi. Dolaştıklarını ve insanları korkuttuklarını söylüyor. Rosa onun deli olduğunu ve gözlerimin çok güzel olduğunu söylüyor. Görme yetimi kaybettiğimde çok küçük olduğum için onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ama Rosa bana onların çok eşsiz olduğunu söylüyor, ona bir kar prensesini hatırlatan soluk bir mavi. Gözlüklerimi takmadığım zamanlarda odaklanmak için elimden geleni yaparım ama sanırım bu sabah pek iyi bir iş çıkaramadım. Bir de annem her zamankinden daha da nefret dolu bir ruh hali içinde, ki öyle olacağını biliyordum.

"Onları takacağım," diye söz veriyorum sessizce.

O daha kötü bir şey söyleyemeden babam içeri girdi. "Emily, iyi ki hâlâ buradasın." Sesini duyduğum yerde soluma dönüyorum ve anında pahalı kolonyasının kokusunu alıyorum. "Dün gece Prescott'lara gittiğimi bilmeni istedim ve Kyle nezaket göstererek okulda sana göz kulak olacağını söyledi."

O pisliğin adını duyunca geriliyorum ve midem bulanıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni kollaması için ona ihtiyacım olmadığını söyledim. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Şımarıklığı bırak," diye araya giriyor annem. "Onun gibi biri seni dahil etmeye istekli olduğu için şanslısın ve..."

"Lucky!" Bağırarak araya giriyorum. "Nasıl şanslıyım? Yardım yemeğinde bana zorla sahip olmaya çalıştığını söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Seni zorlamaya çalışmadı," diye yanıtlıyor babam sıkıntıyla. "Bunun hakkında konuştuk. Babası ve ben ikinizin birbirinizi görmenizin iyi olacağını düşünüyoruz, özellikle de yaklaşan kampanya için. Ve..."

"Senin için iyi, ama benim için değil! Ben hayır dedikten sonra o pislik dilini boğazıma soktu."

"Drama kraliçesi gibi davranmayı bırak," diye karşılık veriyor annem. "Ve bana sorarsan, bu senin için iyi bir şey. Yani, gerçekten, Emily, eğer onun gibi biri seninle çıkmaya istekliyse, senin... sakatlığınla, o zaman bunu reddetmezdim. Onun gibi biriyle başka bir fırsat yakalama şansın yok denecek kadar az."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki çenemin kırılmamasına şaşıyorum ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzölmeye başladığını hissediyorum, bu da onun beni etkilemesine izin verdiğim için beni daha da kızdırıyor. "Evet, sana sormadım ve onunla bir fırsatım olacağına hiç olmamasını tercih ederim." Bir saniye daha burada kalmak istemeyerek annemin yanından geçip ön kapıya yöneliyorum. Öfkemi bastırmaya ve yönüme konsantre olmaya çalışıyorum.

Tam elimi uzatıp kolu kavradığım sırada bana şöyle dedi: "Her şey suratında patladığında ağlayarak bana gelme Emily, biliyorum ki gelecek."

Ona asla ağlayarak gelmeyeceğimi söyleme zahmetine girmiyorum, çünkü daha iyisini biliyorum. Her zaman daha iyisini bildim. Kapıyı açarak dışarı çıkıyorum ve arkamdan çarparak kapattığımdan emin oluyorum. Bir an durup temiz havayı derin derin içime çekiyorum, öfkeli kalp atışlarımı ve beni boğmaya çalışan acımı yatıştırmayı umuyorum.

Neyse ki çok geçmeden Cece'nin evime giden uzun yolda her zamanki gibi çift korna çalan tiz kornasının tanıdık sesini duyuyorum. Tam yanaştığı sırada verandamdan geçip üç basamak aşağı iniyorum.

"Merhaba güzelim," diye karşılıyor beni ışıltı ışıltı. "Şu haline bak, hevesle benim gelmemi bekliyorsun. Okulun ilk günü için bu kadar heyecanlı mısın?"

Üstü açık arabasının koluna uzandım. "Dene - 'Ailemden hevesle kaçıyordum'," diye cevap veriyorum arabaya binerken.

"Uh oh, kötü bir sabah mı?"

"Bu yetersiz bir ifade." Bunu kolayca söylemeye çalışıyorum ama ses tonumdan incindiğim belli oluyor.

Cece elimi nazikçe kavradı. "Özür dilerim Emily. Hâlâ bu konuda sana zorluk mu çıkarıyorlar?"

Kalın kalın yutkunuyorum ve omuz silkiyorum. "Bana ne zaman zor anlar yaşatmıyorlar ki?" Ona doğru dönüyorum. "Bana Kyle'a yakın durmamı söylediklerine inanabiliyor musun?"

Homurdanıyor ve uzaklaşmadan önce elimi bırakıyor. "Evet, yapabilirim." "Görünüşe göre Kyle babama bana göz kulak olacağını söylemiş. Pislik herif cesareti var."

"Evet... ama çok seksi." Yorumuna şaşırmayarak başımı sallıyorum. "Ne? Ben sadece gerçeği söylüyorum. Beni yanlış anlama, adam tam bir pislik ama yakışıklı."

"Onun çekici hiçbir yanı yok, Cece."

"Var, inanin bana, ama tüm bunları unutun. Bu yıl destansı olacak ve lisenin son yılını birlikte bitirirken çok eğleneceğiz."

"Umarım," diye cevap veriyorum kararsızca, gelecek gün için yine gergin hissediyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi, buluşma noktalarımızı tekrar gözden geçirmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, hatırlıyorum. Yaz boyunca milyonlarca kez üzerinden geçtik."

"Pekala, zaten çoğu zaman seninle olacağım ama bana ihtiyacın olursa telefonun her zaman yanında."

"Biliyorum. Ben iyiyim."

Elimi tekrar kavradığını hissediyorum. "Güven bana Emily, her şey yoluna girecek ve harika bir yıl geçireceğiz."

Gülümsüyorum ve haklı olması için dua ediyorum, çünkü 'Ben sana söylemiştim' sözünü duymak istemiyorum."

Bölüm 2

Emily

Cece'yi beklerken elimde kitaplarımla su çeşmesinin yanındaki duvara yaslanıyorum. Dolapların çarparak kapanmasını, diğer çocukların koşuşturarak sohbet etmesini dinliyor ve yanımdan geçerken vücutlarının sıcaklığını hissediyorum. Çarpan kalbimi sakinleştirmek için çok uğraşıyorum ama özellikle de kalabalıklara alışık değilken tüm bunlar çok bunaltıcı geliyor. Gülümseyip cevap verdiğimden emin olduğum birkaç 'bye Emily' yakalıyorum ama ne yazık ki bana kimin hitap ettiğini söyleyemiyorum.

İtiraf etmeliyim ki, bugün her ne kadar bunaltıcı olsa da genel olarak iyi geçti. Öğretmenlere ayak uydurabildiğimi hissettim ve koridorların boşalmasını bekledikten sonra yolumu kolayca bulabildim. Ayrıca mümkün olduğunca Cece'nin yanında kalmaya özen gösterdim, bu da umursamadığım insanlarla takılmak zorunda kalmak anlamına geliyordu ama yalnız kalmaktan daha iyiydi. Korkunç insanlar olduklarından değil, yani bazıları değil zaten. Sadece onlarla ilişki kuramıyorum. Çok sığlar. Çoğu beni babam olduğu için kabul ediyor. Valinin kızını kabul ediyorlar, gerçek Emily Michaels'ı değil. Bu soyadı taşımasaydım hiçbirinin benimle görüşmeyeceğine dair hiçbir hayalim yok... kör kızla.

Düşüncelerimden sıyrılınca birden ortalığın tamamen sessizleştiğini fark ediyorum. Dikkatle dinliyorum ve uzaktaki ayak seslerini bile duymuyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıp saatin kaç olduğunu öğrenmek için Braille alfabeli dokunmatik ekranıma dokunuyorum ve Cece'nin on beş dakika geciktiğini fark ediyorum. Başparmağımı sesli uygulamanın üzerine getiriyorum ve bip sesini bekliyorum. "Hey, Cece, çeşmenin yanında bekliyorum. Neredesin?" Başparmağımı bırakıyorum ve telefonumun cevabını vermesini bekliyorum ama beş dakika geçmesine rağmen hala cevap gelmiyor.

Ne oluyor be? Bensiz gitmesinin imkanı yok, acil bir durumu olsa bile bana haber verirdi. Beş dakika daha geçtikten sonra, park yerini kontrol etmeye ve arabasının hala burada olduğundan emin olmaya karar verdim.

Başka birini çağırıyorum. Okulun neresinde olduğumu düşünüp sola dönüyorum ve koridorda ilerlemeye başlıyorum. Parmaklarımı dolaplar boyunca sürüklüyorum ve her birini sayıyorum, spor salonuna varmadan önce on sekiz, sonra da okulun ön kapısına varmadan önce on iki dolabın yanından geçeceğimi biliyorum.

Çift kapıyı iterek geçtikten sonra temiz havayı derin derin içime çekiyorum. Güneşin sıcaklığı üzerime vuruyor ve karmakarışık sinirlerime küçük bir huzur getiriyor. Kuş cıvıltılarını ve uzaklardan gelen araç seslerini duyuyorum ama diğer her şey ürkütücü derecede sessiz.

Elimi hafifçe önüme uzatarak birkaç adım yürüdükten sonra sıcak metal korkuluklara temas ediyorum. Sağa dönmeden önce beş beton basamaktan aşağı iniyorum ve çimlere varana kadar yedi adım daha yürüyorum. Sola dönüp dümdüz ilerlemeye devam ediyorum, dokuz adım daha saydıktan sonra uzanıp arabayı hissediyorum. Yolcu tarafına doğru ilerlerken Cece'ye ait olduğundan emin olmak için kolun altına dokunuyorum, sonra parmaklarım onun kolunun tanıdık oluklarıyla temas edince rahat bir nefes alıyorum.

Tamam, arabası hâlâ burada, demek ki o da burada, ama o zaman hangi cehennemde? Tam telefonumdan onu tekrar aramak üzereydim ki hafif ayak seslerini bir saniye geç duydum.

"Ne yapıyorsun?"

İrkilerek geri sığıyorum ve telefonum da dahil olmak üzere elimdeki her şeyi düşürüyorum. Sesin kime ait olduğunu hemen anlıyorum ve elimi çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. "Tanrım, Kyle, ödümü kopardın. Bana böyle sinsice yaklaşarak ne yaptığını sanıyorsun?"

"Özür dilerim," diye cevap veriyor kendini beğenmiş bir şekilde, gerçekten özür dilediğine dair en ufak bir ipucu bile vermeden. "Sadece burada tek başına ne yaptığını merak ettim?"

Her ne kadar ona cevap vermek istemesem de, Cece'yi bulmam gerektiğini bildiğim için gururumu kontrol altında tutmaya karar veriyorum. "Cece'yi arıyorum, onu gördün mü?"

"Hayır, ama sizi eve bırakmaktan mutluluk duyarım."

Evet, bahse girerim yaparsınız... "Hayır, onu bekleyeceğim. Eminim geç kalıyordur."

İç çektiğini duyuyorum ve bana bir adım daha yaklaştığını hissediyorum, çok yaklaştığını. "Biliyorsun Emily, babana sana göz kulak olacağıma dair söz verdim ve sen benden kaçmaya devam ederek bunu çok zorlaştırıyorsun."

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarak arabaya doğru geri çekiliyorum. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Sana benden uzak durmanı söyledim ve bunda ciddiymim."

"Hadi ama Emily, böyle davranmana gerek yok." Elinin çıplak bacağımanın iç tarafını sıyırdığını hissediyorum ve hemen tokat atıyorum.

"Dokunma bana! Ciddiyim, Kyle. Benden uzak dur!" Onu göremediğim için, sert vücudu ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak benimkine çarptığında kendimi koruyamıyorum. Anında göğsüne doğru itiyorum, ereksiyonunu karnımda hissettiğimde içimden alarm geçiyor. "Kes şunu!"

Çırpınırlarımın ortasında saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı acıyla geriye çekiyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ve sıcak nefesinin yüzüme çarptığını hissediyorum. "Neden her zaman böyle bir sürük olmak zorundasın? Kaç kızın bana dokunmak isteyeceğini biliyor musun?"

"Kyle, kes şunu!" Hala ona karşı mücadele ederken titreyerek talep ediyorum.

"Buna alışmaya başlamalısın Emily, babalarımızın bizim için büyük planları var."

"Asla!" Sıkılmış dişlerimin arasından sızlanıyorum. "Seninle asla hiçbir şey yapmayacağım. Babam ne derse desin."

İnliyor. "Savaşmaya devam et, çünkü buna bayılıyorum!"

Boğazımdaki safra yükseliyor ve paniğim bambaşka bir seviyeye tırmanıyor. "Kyle, ciddiymim! Bırak beni!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim kısılıyor. Tüm gücümle iterken aniden havadan başka bir şeye çarpmıyorum, bu da beni ileri doğru uçuruyor ve acı içinde ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeme neden oluyor. Sol tarafımda küçük bir itiş kakış duyuyorum, sonra hızlı, derin nefeslerden başka bir şey duymuyorum.

"Kendi işine bakmalısın Jameson. Bunun seninle bir ilgisi yok," diye bağıriyor Kyle, ama ses tonunda başka bir şey de seziyorum, korkuya çok benzeyen bir şey.

"Bunu kendi işim yapıyorum," diye araya başka bir erkek sesi giriyor, bu ses derin, pürüzsüz ve tehditkâr. "Şimdi dişlerini dökmeden önce defol git buradan."

Aklı başında her insanın yapacağı gibi gitmek yerine, Kyle kibirli bir şekilde kıkırdıyor ama kıkırdamasında titrek bir ton var. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz Jameson. Yönetim kurulundan tam burs alma nezaketini gösterdikten sonra olmaz."

Sessizlik etrafımızdaki havayı tüketiyor ve kalbim panikle çarpıyor, Jameson denen herif gitti mi diye merak ediyorum, ama bir an sonra sessizliği bozuyor. "Beni dene, orospu çocuğu, sana meydan okuyorum. Dışlerini kafanın arkasına geçirdikten sonra, polisler Vali'nin kızına nasıl zorla girmeye çalıştığını memnuniyetle anlatacağım." Sözlerindeki kabalıktan ürkmemeye çalışıyorum, her ne kadar gerçek olsalar da.

"Öyle mi? Peki kime inanacaklarını sanıyorsun? Benim gibi birine mi, yoksa senin gibi beyaz bir pisliğe mi?"

"Bana inanacaklar," diye araya girdim titreyerek, "ve bunu yapmayacağımı düşünme, Kyle."

"Bir hata yapıyorsun Emily ve bunu biliyorsun." Haklı olabilir, babamın sinir krizi geçireceğini biliyorum ama umurumda değil, bu sefer çok ileri gitti.

"Hatayı yapan sensin Prescott ve eğer önümüzdeki üç saniye içinde gitmezsen, pişman olacak kadar bile yaşayamayacaksın." Jameson'ın tehdidi kesinlik ve gerçeklikle çınlıyor. Kıpırdamadan ve sessiz kalarak uzaktaki ayak seslerini dinliyorum ve Kyle'a ait olmaları için dua ediyorum, bir an sonra Jameson: "Gitti." dediğinde onaylanıyor.

Rahatlamış bir nefes veriyorum ve titreyen bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce. Düşürdüğüm eşyalarımı ararken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. Ayak seslerinin bana doğru yaklaştığını duyuyorum ve sonra onun yanımda diz çöktüğünü hissediyorum. Bileğimi nazikçe kavradığında irkilerek nefes alıyorum.

Telefonumu elime koyduğunu hissettiğimde sesi yumuşak, "Al," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum yine burnumu çekerek. Bileğimi bıraktıktan sonra

elimini tersiyle yanaklarımı siliyor ve güneş gözlüklerim hala yerinde olduğu için şükrediyorum.

"İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece beni korkuttu, hepsi bu. Onun nasıl bir pislik olduğuna inanamıyorum."

Homurdandığını duydum. "İnan bana. Hayatım boyunca o kibirli herifle aynı okula gittim, hep böyleydi."

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum; neyse ki onunla günlük olarak uğraşmak zorunda kalmadım. Şimdi üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. "Şey, Jameson, devreye girdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım," diye kekeliyorum gergin bir şekilde, sesim tam bir aptal gibi çıkıyor.

Bana baktığını hissettiğimde bir anlık sessizlik oluyor. "Soyadım Jameson. İlk adım Ryder," diye cevap veriyor biraz da eğlenerek.

Yüzümün utançtan alev alev yandığını hissediyorum ve sessizce yerin beni yutması için dua ediyorum. "Ah, özür dilerim."

"Önemli bir şey değil."

Boğazımı temizledikten sonra elimi uzatıyorum. "Ben Emily Michaels." Büyük, sıcak eli küçük elimi kavırıyor ve nedense bu basit dokunuş karnımda bir çarpıntı yaratıyor.

"Kim olduğunu biliyorum."

Çırpınışı kayboluyor ve elini çabucak bırakıyorum. "Tabii ki, eminim herkes kör kızı biliyordur."

O bozana kadar aramızda sessizlik uzuyor. "Aslında birlikte trigonometri dersi alıyoruz, Vali'nin kızı olduğunu da oradan öğrendim."

Bu kadar çabuk savunmaya geçtiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Valinin kızı olarak bilinmektense kör kız olarak bilinmeyi tercih etmem kötü bir şey mi?" Eğlenmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama sözlerimin gerçekliğini inkâr etmek mümkün değil. Beni izlediğini hissediyorum ve keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Kitaplarımı aramaya başladım, birden elime tutuşturuldular. "Teşekkür ederim." Kalkmak için elimi arabanın üzerine koyduğumda, kolumdan tutup bana yardım ettiğini ve karnıma yine aynı çarpıntıyı gönderdiğini hissediyorum.

Tam ayağa kalkmıştım ki, hızlı topuk sesleri duydum. "Hey! Ne halt ediyorsun? Uzak dur ondan!" Cece'nin paniklemiş sesi iki yüksek gümbürtüyle birlikte havayı dolduruyor.

"Ah, bu da ne?" Ryder'ın böğürdüğünü duydum.

Aman Tanrım, az önce ona vurdu mu?

"Ciddiyim, ondan uzak dur yoksa sıradaki benim biber gazım!" *Oh hayır...* "Cece, dur, sorun yok. Bana yardım ediyordu." "Evet doğru!" diye şüpheyle alay ediyor.

"Gerçekten öyleydi. Kyle ile bir sorun yaşadım ve o da bana yardım etmek için devreye girdi."

"Kyle ile
mi?" "Evet."

Garip bir sessizlik etrafımızı sararken hava gerginleşiyor. "Oh," diye mırıldanıyor ve utanmış gibi görünmek yerine

eğer sesindeki titreme bir şey ifade ediyorsa, korkuyor.

Ryder homurdanıyor, sesi kızgın geliyor. "Her neyse."

Uzaklaşmaya başladı ve ben hemen ona seslendim. "Ryder, bekle!"

Durduğunu duyuyorum ve bana baktığını varsayıyorum. "Tekrar teşekkür ederim."

Sessiz ve cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama bir süre sonra nihayet cevap veriyor. "Görüşürüz Emily." Sözleri umut vaat ediyor ve içime dolan ani heyecan hakkında yalan söylemeyeceğim. Tekrar yola koyulmasını dinliyorum, ardından lastiklerin gıcirtısından önce gürültülü bir motor sesi duyuyorum.

"Lanet olsun. Ben öldüm amına koyayım. Az önce ona çantamla vurduğuma inanamıyorum," diye nefes alıyor Cece, belli ki paniklemiş.

"Aman Tanrım, ona çantanla mı vurdun?" Anında kendimi suçlu hissederek tekrarladım. "Zavallı adam."

"Zavallı adam mı?" diye çığlık atıyor. "Zavallı bana ne dersin, çünkü o 'zavallı adamın' gelip beni uykumda öldüreceğini biliyorum! Tanrım, kahretsin! Ne yaptım ben?"

Şok içinde geri çekildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Emily, onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Bana adının Ryder olduğunu söyledi."

"Kesinlikle!" Anlamadığım için sabırla daha fazla açıklama yapmasını bekliyorum. "Emily, bu Ryder Jameson. 'O' Ryder Jameson. Kimsenin yatmadığı ama her kızın yatmak istediği adam. O cidden kötü haber."

"Bana kötü görünmedi. Aslında çok tatlıydı ve o..."

Titrek bir kahkaha atıyor. "Ryder Jameson pek çok şeydir. Seksi mi? Evet. Tehlikeli mi? Çifte evet. Tatlı mı? Kesinlikle hayır! Tehlikeli dediysem, Emily, tehlikeliden bahsediyorum ve az önce ona çantamla vurdum!"

"Bence bana yardım etmesi çok hoş bir davranıştı. Ortaya çıkmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum." Kyle'ın vücudunun benimkine kuvvetle bastırdığını düşünerek kalın kalın yutkunuyorum.

Cece elimi tuttu. "Çok üzgünüm Emily. Ne oldu?"

Ona cevap vermek yerine kendi sorumu soruyorum. "Neredeydin?"

Öfkeyle homurdanıyor. "Bayan Thomas kıyafetim hakkında benimle uzun uzun konuşmak için zilden sonra beni tuttu. Eteğimin çok kısa olduğunu söyledi. O sürtüğe gitmem gerektiğini çünkü beni beklediğini söyledim ama

Beni kalmaya zorladı ve bir kez daha rahatsız edersem beni her gün okuldan sonra tutacağını söyledi. Sana sesli mesaj göndermeme bile izin vermedi. Üzgünüm Emily ama bu bir daha olmayacak çünkü babamı onun üzerine salacağım."

Yorgun bir nefes bırakıyorum. "Sorun değil. Bir dahaki sefere senden haber alana kadar çeşmenin yanında bekleyeceğim."

"İyi fikir," diye kabul ediyor arabanın kapısını benim için açarken. "Şimdi eve gidelim ve Ryder'a çantamla vurduktan sonra hayatta kalmanın bir yolunu bulmama yardım edebilirsin."

Kıkırdıyorum ve söylemeden önce onun kendi tarafına geçmesini bekliyorum: "Saçmalıyorsun. Tanrı aşkına seni öldürmeyecek ve neden sadece özür dilemiyorsun?"

Homurdanıyor. "Onu tanımıyorsun. Hayatım boyunca o adamla aynı okula gittim. İnan bana, o bunu yapabilir."

Benim için yaptıklarından sonra buna inanmakta güçlük çekerek başımı sallıyorum. "Neye benziyor?" Merakla soruyorum.

"Uzun boylu, bizim sınıftaki çoğu çocuktan daha uzun. Yırtık pırtık ama zayıf, hantal değil. Kahverengi, dağınık saçlar ve yeşil gözler, zeytin ten... Kızım, onun gibi bir numuneyi anlatacak kelime yok. Seksiliği tarif edilemez."

Az önce söylediklerini gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Görme yetimi kaybettiğimde o kadar gençtim ki çoğu zaman hatırladığım şeylerin gerçek olup olmadığından bile emin olamıyorum.

"Ama," diye ekliyor Cece, düşüncelerimi bölerek, "çok korkutucu biri. Ciddiyim Emily, o bizimle aynı hayat tarzını yaşamıyor. Ben olsam ondan olabildiğince uzak durmaya çalışırdım."

"Ne demek istiyorsun?" Ne dediğini çok iyi bildiğim halde soruyorum.

"Tren raylarının diğer tarafında oturuyor," diye açıklıyor şehrin düşük gelirli kesiminden bahsederken. "Ailesi tam bir beyaz pislik. Biz çocukken okula morluklar ve siyah gözlerle geldiğini hatırlıyorum. Söylentilere göre babasından kaynaklanıyormuş, ki bu beni şaşırtmadı. Dediğim gibi, onlar çöp. Bizim dünyamıza kesinlikle uymuyor."

Bu, Cece ile ilişki kuramadığım anlardan biri. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum, ama onun inançları bile bizim yetiştirilme tarzımızdan çarpık - iki dünyayı etiketlemek ve birbirine karışamayacağını düşünmek. Ben olsam vazgeçerdim.

yaşadığım bu dünyada benden utanmayan sevgi dolu ebeveynlere sahip olmak anlamına geliyordu. Ama Cece öyle değil, onun statü ve para olmadan yaşayabileceğini sanmıyorum.

Birinin Ryder'a zarar verdiğini düşünmek kalbimi parçalıyor, özellikle de o bir çocukken. Ailem çok acımasızdır ama bana hiç el kaldırmadılar. Hatta çoğu zaman beni görmezden gelirler.

"Sanırım birlikte trigonometri yapıyoruz, ama eminim ki çantanla onun kafasına vurduktan sonra artık yanıma bile yaklaşmayacaktır."

Homurdanıyor. "Sanırım bundan iyi bir şey çıktı."

Cevap vermiyorum, çünkü Ryder'la bir daha konuşamama fikri nedense beni rahatsız ediyor.

Bölüm 3

Ryder

İşe giderken bütün vücudum öfkeyle doluydu, ama ona bu kadar yakın olduktan sonra sikim çok sertleşmişti. *Onun nesi var böyle?*

Daha bu sabah Vali'nin kızının lise son sınıfını bitirmek üzere okulumuza geleceğini duymuştum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ya da daha önce nerede olduğunu. Ama trigonometriye giderken Jimmy ve çocuklar onun hakkında konuşurken yanlarından geçtim.

"Hey, Jameson, Vali'nin kızına baktın mı?" Jimmy sormuştu. "Kör bir hatunun bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

Aslında kör olduğunu böyle öğrendim, trigonometri dersinde değil. Sesindeki güvensizliği duyduktan sonra ona gerçeği söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Jimmy'nin sözleri karşısında başımı salladım, umurumda bile değildi. Politikayı takip etmiyorum çünkü şahsen tüm politikacıların bir avuç yalancı pislikten başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Vali Michaels'ı elbette tanıyorum, herkes tanır ama bırakın kör bir kızı olduğunu, bir kızı olduğundan bile haberim yoktu. Ayrıca umurumda da değildi çünkü onun da diğerleri gibi kendini beğenmiş biri olacağını biliyordum. Tasarım kıyafetleriyle etrafta dolaşırken insanlara tepeden bakıyor, tek bir çivi bile kırmamaya dikkat ediyordu.

Yine de trigonometri dersine girip Emily Michaels'ı gördüğümde adımlarım durakladı ve aletim anında sertleşti. *Ateşli* değildi. Onun ne kadar güzel olduğunu anlatmaya yetecek kadar güçlü bir kelime var mı bilmiyorum. Uzun, açık kahverengi saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve sanki üzerinde güneş parlıyormuş gibi parlıyordu. Yüzü yumuşak ve tatlıydı, dudakları dolgundu. Güneşin öptüğü teninin doğal olduğu ve okulumuzdaki diğer kızlar gibi sahte olmadığı anlaşılıyordu. Onu güneş gözlüğü takarken görmek garipti ama bunun kör olmasıyla ilgili olduğunu düşündüm.

Arkasındaki koltuğun boş olduğunu fark ettiğimde kendimi tutamadım. Bu aptalcaydı çünkü o zaman onun kokusunu aldım, yağmur gibi kokan bir şeydi, ama içinde tatlı bir şeyin ipucu vardı.

o. Bilmiyorum, bunu açıklayamıyorum, tek bildiğim sikimi olduğundan daha da sertleştirdiği.

Ders başladığında, kör bir kızın hepimizin yaptığı şeyi nasıl yapacağını merak etmeye başladım, ama bir şekilde yaptı ve iyi yaptı. Biz kitaplarımızı çıkardığımızda o da kendi kitabını çıkardı. Onunki biraz farklı görünüyordu ve narin parmaklarını kitabının üzerinde gezdirerek takip ederken ilgiyle onu izledim. Omzunun üzerinden baktım ve sayfalarında tümsekler olduğunu gördüm. Bay Wesson birinden formülü yüksek sesle okumasını istediğinde ve o da elini kaldırdığında, elleriyle okumasını hayranlıkla izledim. Sesinin tınısı karnıma inen bir yumruk gibiydi. Yumuşak, tatlı ve hayatımda duyduğum en masum sestti.

Ders bittikten sonra dışarı çıkmak için ayağa kalkmadan önce neredeyse herkes gidene kadar bekledi. Uzun, sıkı bacaklarını sergileyen ve sıkı, kıvrak bir vücudu saran şık güneş elbisesini görünce sikim bir kez daha kalktı. Zayıf bir kıza göre gördüğüm en iyi göğüslere sahipti ve ben de payıma düşeni görmüştüm.

Bay Wesson yardım isteyip istemediğini sormuş ama o reddetmişti. Yavaş yürüyordu ama adımlarında kendinden emindi. Duvarlar ya da dolaplar gibi bazı şeylerin üzerinden geçerken parmaklarını hafifçe kaydırıyor ve dudaklarının sanki sayıyormuş gibi hafifçe kıpırdadığını görüyordum.

İlgi çekiciydi ve bütün sabah onu düşünmeden edemedim. Yemin ederim nereye gitsem hala onun kokusunu alabiliyordum. Öğle yemeğinde, yıllar sonra ilk kez, onu bir kez daha görebilmek umuduyla yemek yemek için kafeteryaya gittim. Jimmy ve diğer çocuklarla birlikte en arkada oturdum ve onun deli arkadaşı Cece ile kol kola girmesini izledim. Gittiler ve tam da oturmalarını beklediğim kişilerle oturdular. Herkesten daha iyi olduklarını düşünen zengin pisliklerle. Ama yine de Emily Michaels'ta gördüğüm şey beklediğim şey değildi. Onunla konuşan insanlara kibarca gülümsedi ama hiçbirisiyle iletişim kurmadı. Vücut dili başka bir yerde oturmayı tercih ediyormuş gibi konuşuyordu ki bu beni daha da çok etkiledi.

Günün geri kalanında onu görmedim, ta ki rehber öğretmen Bayan Johnson'la konuştuktan sonra okuldan çıktığımda Prescott denen hıyarın onu arabaya doğru ittiğini görene kadar. İlk bakışta seviştiklerini düşündüm ve hayatımda ilk kez yabancı bir his kapladı içimi

içimde kök saldı. Bunun kıskançlık olduğundan oldukça eminim, ki bu berbat bir şey çünkü ben kıskanmam. Kimseyi kıskanacak kadar önemsemem ama nedense onunla kıskandım. Ama sonra onun durması için bağırdığını duydum ve kıskançlık öfkeye dönüştü. Vücudum hala ölümcül derecede gergin ve keşke tehdit ettiğim gibi o orospu çocuğunun dişlerini kırsaydım. Eğer onunla bir daha uğraşırsa, o zaman ben yaparım. Burs alsın ya da almasın.

Emily Michaels'a zaten duyduğum ilgiden daha fazla ilgi duyabileceğimi düşünmüyordum ama yanılmışım. Kısa görüşmemizden sonra onu daha da merak ettim, özellikle de Vali'nin kızı olmaksızın kör kız olarak bilinmeyi tercih edeceğine dair yorumundan sonra. *Bu da ne demek oluyor?*

Arabayla işe gittiğimde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bisikletimi her zamanki yerime park edip Hector'un garajına giriyorum.

"Hey, işte bizim üniversiteli çocuk," diye bağıyor patronum Hector garajın karşısından.

Homurdanıyorum ve gururlu gülümsemesini görmezden geliyorum, bunun büyük bir olay haline getirilmesini istemiyorum. Öyle olsa bile. Buralarda büyüyen bir çocuğun üniversiteye gidebilmesi pek sık rastlanan bir şey değil ama ben okulda kışımı yırttım, bu şansı elde edebilmek için dua ettim çünkü beni bu cehennem çukurundan ve işe yaramaz ailemden kurtaracak tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Sadece birkaç ay daha. "Selam, Hector. Üzgünüm geciktim."

"Neredeyse senin için bir arama ekibi gönderecektim. Hiç geç kalmıyorsun," diyor yaşlı adam, bir açıklama bekliyor.

"Prescott ile tartışmaya girdim ve ona haddini bildirmem gerektiğini düşündüm."

Patronumun daha önce sahip olduğu tüm rahatlık yok oldu. "O burs için bu kadar çalıştıktan sonra başını belaya sokma evlat. Özellikle de Prescott gibi biriyle. Babasının başına beladan başka bir şey açmayacağını biliyorsun."

Her zaman olduğu gibi beni kolladığını biliyorum ama yine de sırtım dikleşiyor çünkü kimsenin bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyorum. "Evet, babasının ne yapmaya çalıştığı umurunda değil ve eğer akılları varsa bu konuda hiçbir şey yapmazlar. Aksi takdirde tüm şehir onun Vali'nin kızına zorla aletini sokmaya çalıştığını öğrenecek."

Hector'un gözleri fal taşı gibi açılır. "Vali Michaels'ın kızı mı?" "Evet. Neden, onu tanıyor musun?"

"Şahsen değil, hayır, ama onu tanıyorum. Sizin okulunuza gittiğini duyduğuma şaşırdım. O kör."

Omuz silktim. "Herhangi bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. O da hepimiz gibi iyi geçiniyordu."

Yaşlı adamın gözleri şüpheyle kısıldı. "Öyle mi? Söylesene, gazetelerde görüldüğü kadar güzel mi?"

Herhangi bir gazetede yer aldığını bilmiyordum ama sanırım yer alırdı. Dediğim gibi, bu saçmalığı takip etmiyorum.

Ona cevap vermiyorum ama o yine de cevabı gözlerimde görüyor. Bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Ryder, şimdi gidip onunla uğraşma. İyi bir çocuk olduğunu biliyorum ama onların tarafı bunu görmez. Onlar sadece senin nereden geldiğini görüyorlar ve eğer ona bulaşırsan babasının cehennemin gazabını üzerine çekeceğinden hiç şüphem yok."

Emily Michaels ile nerede durduğum hakkında hiçbir yanılsamam yok. Onun benim ligimin çok dışında olduğunu biliyorum. Parası ya da babasının kim olduğu yüzünden değil, kim olduğu yüzünden. Buluşmamızdan sonra onun görüldüğü kadar tatlı ve masum olduğunu fark ettim. Benim gibiler için fazla masum.

Hector'a başımı sallıyorum ama yalan söylediğimi biliyorum. Asla bir şey yaşayamayacağımızı biliyorum ama onu yalnız bırakamam. Henüz bırakamam. Merakımı giderene kadar olmaz. Yine de Emily Michaels hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenebileceğimi ve yine de yeterli olmayacağını hissediyorum.

Bölüm 4

Emily

"Buna hazır mısın, kızım, yoksa ne?" Üstü açık arabasıyla gece boyunca hızla ilerleyip her yıl okullar açıldığında düzenlenen plaj partisine giderken Cece heyecanla soruyor.

"Evet, bana bahsettiğinden beri ilgimi çekiyor." Ne kadar meraklı olsam da, gitmemin tek bir nedeni var, o da Ryder'la karşılaşma umudu.

Kyle olayının ve Ryder ile ilk karşılaşmamın üzerinden bir hafta geçti. O zamandan beri günlerim boyunca kısa aralıklarla karşıma çıkıyor. Trigonometride tam arkamda oturduğu ortaya çıktı, şimdi her gün dört gözle beklediğim tek ders, çünkü ona yakın olacağım. Duyularımı saran ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan temiz, erkeksi kokusunu alacağım. Arkamdaki koltuğa oturup beni selamladığında karnımda her zaman hafif bir çarpıntıya neden olan derin, pürüzsüz sesini duyacağım.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama korkarım takıntı haline geldim ve kendime engel olamıyorum. Herkesin hakkında bir fikir sahibi olduğu gizemli kötü çocuk hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum. Çünkü herkesin bir fikri var. Hayatımda bir kişi hakkında bu kadar çok insanın konuştuğunu hiç duymamıştım. Çocuklar çok az yorum yaptı ve söylediklerine dikkat ettikleri anlaşılıyordu. Birkaç dersime giren Jimmy Newman'a bir gün söylentileri sordum, çünkü Ryder'ın biriyle ilişkisi varsa onun olduğunu duymuştum, ama Ryder'ın kimseyle ilişkisi olmadığını söyledi. Onun içine kapanık bir adam olduğunu, herhangi bir bağlılığı olmadığını ve onunla uğraşılması gerektiğini söyledi. Bu da Cece'den daha önce duyduğum bir şeydi. Bu kadar çok insanın ondan korktuğunu duymak beni şaşırtıyor. Onun hakkında çok şey bilmediğimi biliyorum ama onunla kısa süreli karşılaşmalarında

tehdit ediyordu. Sanırım Kyle ile olan ilişkisini düşündüğümde, öyleydi ve bunu çok iyi yapıyordu ama bunun iyi bir nedeni vardı.

Bir de kızların fikirleri vardı. Ya Ryder'la geçirdikleri bir gece hakkında övünüyorlardı ya da onunla bir gece geçirmek istediklerinden bahsediyorlardı. Ve nedense bu beni gerçekten rahatsız ediyordu. Nedenini bilmiyorum, açıklayamıyorum ve böyle hissetmeye hakkım olmadığını da biliyorum ama konu Ryder Jameson olunca duygularımın, daha doğrusu hormonlarımın kendi aklı varmış gibi geliyor.

Ne yazık ki, Ryder hakkında daha fazla bilgi edinmek istesem de, tüm görünüşleri kısa oldu ve ondan bir selamdan fazlasını alamadım. Ta ki dün sabah dersten sonra Jimmy bana ertesi akşamki plaj partisine gidip gitmeyeceğimi sorana kadar. Ona evet dediğimi ve orada görüşeceğimizi söyledim.

Sınıftan çıkıp bir sonraki dersime doğru ilerlerken Ryder koridorda beni durdurdu. "Em, bekle!" Durdum ve bana taktığı lakap karşısında karnımdaki küçük çarpıntıya engel olamadım. Kyle olayından bir gün sonra bana bu lakabı takmaya başlamıştı ama "Yarın akşam o partiye gitme," dediğinde içimdeki kıpırtı hemen kayboldu.

Aniden sertleşen sesi beni şaşkına çevirdi. "Neden?"

"Çünkü burası senin gibi biri için iyi bir yer değil."

Geriye çekildim, hakarete uğramış ve kızgındım ama aynı zamanda incinmişim, ama ikincisini yuttuğumdan emin oldum. "Benim gibi biri mi?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Kahretsin, yanlış söyledim. Kastettiğim bu değildi. Sadece diyorum ki..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Şunu bilmeni isterim ki Ryder Jameson, kör olduğum için tamamen sakat değilim. Aslında pek çok şeyi yapabilecek kapasitedeyim ve..."

"Kahretsin Emily, kastettiğim bu değildi."

"Gerçekten mi? O zaman aydınlat beni, ne demek istedin?"

Sinirli bir nefes verdi. "Bakın, ben sadece bu partilere bir sürü pisliğin gittiğini ve..."

"Gidiyor musun?"

"Ne?" diye sordu, soru karşısında hazırlıksız yakalandığı belliydi. "Gidiyor musun dedim?"

Cevap vermeden önce durakladı. "Bunu düşündüm, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım orada görüşürüz... Kelime oyunu yapmak istemedim," diyerek uzaklaştım.

Geriye dönüp düşündüğümde bunu söylememin adil olmadığını düşünüyorum ama incinmişim. Ne kadar bağımsız olduğumu fark etmesini ummuştum ama pek çok insan fark etmiyor, sadece kör bir kız görüyorlar. Sorun değil, sadece anlamadıklarını biliyorum. Endişesinin gerçek olduğuna inanıyorum ve muhtemelen sadece beni kolluyordu, ki bu çok hoştu. Ama şimdi tek istediğim bu partiye katılmak ve ona böyle bir şeyin parçası olabileceğimi kanıtlamak. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu kendime de kanıtlamak istiyordum.

"Geldik," diye heyecanla anons ediyor Cece, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. İkimiz de arabadan iniyoruz ve o hemen yanıma gelip benimle kol kola giriyor. "Merak etme kızım, arkadayım ve seni bırakmayacağım."

"İstediğin gibi gelip gidebilirsin. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Ses tonum niyet ettiğimden biraz daha sert.

Adımları duraksıyor. "Ne kadar da alınganınız bu gece," diye yanıtlıyor, "ama haklısın, bakıcıya ihtiyacın yok. Seni çevreye alıştıracam, sonra gelmek istemezsen kendi başıma takılırım. Bana ihtiyacın olursa telefonun yanında."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, şimdi alıngan olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Yanağımlı öpmeden önce "Rica ederim," diye karşılık veriyor. Pek çok konuda aynı fikirde olmasak da, gerçekten iyi bir kalbi var ve arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.

"Ve bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünüzü söyleyebilir miyim?"

Alay ediyorum. "Evet, bahse girerim geceleri güneş gözlüklerimle çok seksi görünüyorumdur."

"*Geceleri güneş gözlüklerimi takıyorum, böylece yapabiliyorum, böylece yapabiliyorum...*" Seksenlerin popüler şarkısını söyleyen Cece'nin korkunç sesine ikimiz de kahkahalarla güldük. "Tamam, şaka bir yana çok güzel görünüyorsun. Sana söylüyorum kızım, o elbiseyi sallayacaksın."

"Teşekkürler, Cece," diyorum kalın bir sesle, iltifatı karşısında kalbim ısınıyor. "Eminim sen de çok güzel görünüyorsundur."

"Evet, kesinlikle öyle." İkimiz de onun pek de ince olmayan alçakgönüllülüğüne kıkırdıyoruz.

Kuma ulaştığımızda sandaletlerimizi çıkarıp kumsalda ilerlemeye başlıyoruz ve kaostan başka bir şey duymuyorum. Müzik havada yüksek sesle gümbürdüyor, hem erkeklerden hem de kadınlardan gelen kahkahalar ve bağırışlar geceyi dolduruyor. Partiye ulaştığımız an anlıyorum çünkü anında etrafımı saran bedenlerin bana çarptığını hissediyorum.

Kalbim endişeyle çarpmaya başlıyor ama hemen bastırıp derin bir nefes alıyorum. *Bunu yapabilirsin, Emily. Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirsin. Sadece nefes al ve hislerini bastır.* Kalabalığın içindeyken kendime sık sık söylemem gereken bir şey bu. Kör olduğum için, diğer duyularım eksikliğimi telafi etmek için çok yüksek. Bu da çevreme son derece uyum sağladığım ve insanların enerjilerine karşı hassas olduğum anlamına geliyor, kendimi topraklamazsam bunaltıcı olabilir.

Cece beni partide gezdirerek çevreyi tanımamı sağlıyor. Birkaç kişi beni selamlıyor ve seslerinden çoğunun kim olduğunu anlayabiliyorum, ancak tüm bu gürültüde biraz zor oluyor.

İçkilerimizi aldıktan sonra ateşin başına yerleşiyoruz ama Cece'nin kendi işine gitmesi uzun sürmüyor. Bu da ne yazık ki beni Jimmy Newman'ın yanında yalnız bıraktı. Beni yanlış anlamayın, iyi biri ama bazen biraz fazla iyi. Sizinle konuşurken her zaman size dokunmak zorundaymış gibi görünüyor.

Onun ve arkadaşlarının burada olacağını duyduğumda şaşırmıştım. Çünkü bana hep hiç kaynaşmadığımız söylenirdi ama Cece bunun plaj partileri için geçerli olmadığını söylüyor. Bu sadece partiler birinin evinde olduğunda sayılıyormuş. Bizim tarafımız onlarınkine gitmiyor, onlar da bizimkine gelmiyor ama burası ortak bölge. Ben şahsen her şeyin saçma olduğunu düşünüyorum ama bu saçmalıkları anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim.

Jimmy'nin kolunu özensizce omzuma doladığını hissediyorum ve bira kokan nefesini alıyorum. "Biliyor musun Emily, sen havalısın. Senin tarafından gelen diğer sürtükler gibi kendini beğenmiş değilsin."

Eğlenen bir gülümsemeyi geri alıyorum. "Teşekkürler.

Sanırım." "Sen de çok güzelsin. Güneş gözlüklerin takılıyken bile."

Ağzında gevelediği kelimelere kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Tam kolunu üzerimden atmak üzereydim ki aniden üzerimizde beliren büyük bir varlık hissettim. Güçlü, erkeksi bir koku duyularıma nüfuz ediyor, okyanus esintisine karışıyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Vücudumun verdiği tepkiden kim olduğunu hemen anlıyorum.

Jimmy'nin kolu aniden omuzlarımdan kayboldu. "Sonra görüşürüz, Emily."

Gitmesini engellemek için elimi uzattım. "Gitmek zorunda değilsin Jimmy." Ryder'ın varlığının onun masal anlatıp kaçmak istemesine neden olduğunu bildiğim için ona kararlı bir şekilde söylüyorum.

"Uh..."

"Aslında, öyle." Ryder'ın sert ve otoriter tonu sinirlerimi bozuyor. Ayrıca bana başka bir şey daha hissettiriyor, kabul etmek istemediğim bir şey.

Ben daha fazla tartışmadan Jimmy çoktan gitmişti. Başımı önümdeki kişiye doğru eğiyorum. "Ryder," diye selamlıyorum, kızgınlığımı saklamadan. "Burada olmana şaşırdım. Gerçi sanırım şaşırmamalıyım. Bu tür şeylere bir sürü pisliğin geldiğini söylemiştin." *Bu iyiydi, Emily.* Esprili selamıma gülümsememek için yanağımın içini ısıtıyorum.

Yanımda oturduğunu hissetmeden önce homurdandığını duyuyorum. *Oh kahretsin.* Kalbim duracak gibi oluyor ve bedeninin sıcaklığı benimkini sarıyor, beni ateşten daha fazla ısıtıyor. Lanet olası hain vücut.

"Sanırım bu bana hâlâ kızgın olduğun anlamına geliyor."

"Hayır." Yalan söyledim. "Uyarınız için teşekkür ederim, ama gördüğünüz gibi burada gayet iyi idare ediyorum, körüm ve her şeyim. Ateşin içine bile girmedim."

Beni izlediğini hissediyorum, aramızda uzun bir sessizlik anı uzanıyor. "Senin anladığın gibi demek istemedim, Em."

Samimi ses tonu ve takma adımı kullanması karşısında yumuşadım. "Aslında kullandın ama sorun değil. Buna alışkınım ve endişenizin gerçek olduğunu biliyorum."

"Hayır, yanılıyorsun. Körlüğünüzden bahsetmiyordum, masumiyetinizden bahsediyordum."

Bocalıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum. "Yine mi geldin?"

Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Ben senin masumiyetinden bahsediyordum. Buradaki pek çok pisliğin eline fırsat geçse bundan faydalanacağı bir şey. Kyle'ın başına gelenlerin senin de başına gelebileceğini düşünmek beni delirtiyor. Bunun senin görüşünle hiçbir ilgisi yok."

Verdiği cevabı düşünüyorum ve anında suçluluk duygusuna kapılıyorum. "Farklı düşündüğüm için özür dilerim ama bu sebep için de bir önceki sebep gibi aynı şey geçerli. Masum ya da değil, kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim. Kyle'la olanlar yüzünden öyle görünmediğini biliyorum ama yaptığım seçimler konusunda gerçekten akıllıyım ve kendimi bunun olabileceği bir duruma sokmaktan kaçınmaya çalışıyorum." Beni tekrar izlediğini hissediyorum, bir şey söylemesini beklerken alevlerin kıkırdaması daha yüksek görünüyor.

"Benimle buradan ayrıl."

"Ha?" Onu yanıls anladığımı düşünerek

sordum. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Bu düşünce kalbimi heyecanla hızlandırdı. "Nereye?"

"Geceleri gitmekten hoşlandığım sessiz bir yer. Buradan çok uzakta değil."

Bu, akıllıca davranmaya ve kaçınmaya çalıştığım durumlardan biri, ancak fikrin tamamen büyüleyici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Onu daha yakından tanıma fırsatını bekliyordum.

"Sana asla zarar vermem, Emily. Duymuş olabileceğin şeylere rağmen," diye sessizce ekliyor, sessizliğimi başka bir şey sanarak.

"Yapmayacağını biliyorum." Ve bu doğru. Duyduğum her şeye rağmen, kalbimin derinliklerinde onun bana zarar vermeyeceğini biliyorum, hatta onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Bu yüzden bunu düşünerek bir saniye daha harcamıyorum. "Tamam, seninle geleceğim."

Elimi tutarak ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Basit dokunuşunun verdiği sıcaklık bir elektrik şimşegi gibi koluma kadar yayılıyor.

"Cece'ye haber vermeliyim."

"Bisikletime giderken onu ararız. Telefonun yanında mı? Onu arayabilir ya da mesaj bırakabilir misin?" Başımı sallıyorum ve elimi çekiştirirken onu takip ediyorum. Ayak uydurmakta zorlandığımda adımlarını yavaşlatıyor. Hızlı yürüyen biri değilim.

"Yani, senin bisikletinle mi gidiyoruz?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Tüm bu düşünce hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Daha önce hiç bisiklete binmemiştim. "Evet. Bunun için giyinmemişsin ama uzun süre sürmeyeceğiz ve ben sana ceketimi vereyim."

"Oh, sorun değil, sende kalabilir. İyi olacağıma eminim." Homurdanıyor, belli ki aynı fikirde değil.

Partinin gürültüsü uzaklaşıyor ve Cece'yle karşılaşmayınca cep telefonumu çıkarıp ona sesli mesaj gönderiyorum. "Selam Cece, benim. Dinle, partiden Ryder'la birlikte ayrılıyorum, o yüzden beni eve bırakma konusunda endişelenme. İyi eğlenceler, sonra konuşuruz." Telefonumu çantama geri koyuyorum ve kızacağını biliyorum. Gerçekten çok kızacak.

Ryder'ın bisikletinin olduğunu tahmin ettiğim yerde duruyoruz ve birden sıcak bir şeyin beni sardığını hissediyorum. Beni saran muhteşem kokudan onun ceketini olduğunu hemen anlıyorum. "Gerçekten sorun yok. Gece sıcak, iyi olacağıma eminim."

"Ceketi sen giyiyorsun Emily," diye sertçe karşılık veriyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Tanrım, bu konuda bu kadar otoriter olmasına gerek yok. Başımın üzerine bir şey koymaya çalıştığını hissettiğimde düşüncelerimden irkiliyorum ve nefesim kesiliyor.

Dondu kaldı. "Özür dilerim, seni uyarmalıydım. Bu sadece benim kaskım."

Yanaklarımın utançla ısındığını hissediyorum, sonra başımı sallayarak izin veriyorum. Kask beklediğimden daha ağır ve yüzümün büyük kısmını kapatıyor. "Al, gözlüğün takılı olduğu için vizörü yukarı çevireyim." Karanlıkta güneş gözlüğüyle ne kadar aptal göründüğümü bildiğim için yüzümün bir kez daha ısındığını hissediyorum. Vizörü yukarı çevirdiğinde yüzümde çok daha fazla hava hissediyorum ve kendimi o kadar kapalı hissetmiyorum. Kayışla oynadığını hissettiğimde çenemi kaldırıyorum.

"Bahse girerim bu kıyafetimle harika görünüyordur," diye şaka yapıyorum, tüm bunların sarı, askısız sundress elbisemle ne kadar aptalca görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum.

"Oh, Emily, hiçbir fikrin yok."

Vay be. Sert ve boğuk sesi ciğerlerimdeki tüm oksijeni çekip aldı. İçimden bir ses katil bir kıyafetin ne olduğuna dair fikirlerimizin tamamen farklı olduğunu söylüyor.

"Buraya gel," diye emrediyor ve iki elimi tutup bisikletin selesine yerleştiriyor. Bana daha da yaklaştığını hissediyorum. "Şimdi bu bacağımı tut," diye kulağıma fısıldıyor ve sol bacağıma usulca dokunarak tüm vücudumda bir ürperti yaratıyor, "ve selenin üzerine doğru sallla."

Talimatına uyuyorum ve bacağımı yumuşak derinin üzerinde sallayabilecek kadar yukarı kaldırıyorum. Elleri kalçalarımı sıkıca kavradıktan sonra beni koltuğa geri itecek kadar kaldırıyor. *Tanrım, bu çok ateşliydi.* Önüme geçmeden önce boğazını temizlediğini duydum. Ellerimi nereye koymam gerektiğini bilmeden kucağımda oturuyorum.

"Bebeğim, bana tutunsan iyi edersin yoksa bu bisikletten uçacaksın."

Bebeğim mi? Bu sevecenlik karşısında karnım zil çalıyor. Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım ama hoşuma gitti. Talimatlara uymamı beklediğini fark ettiğimde düşüncelerimden çabucak sıyrılıyorum. *Kendine gel, Emily.* Ellerimi beceriksizce sırtına doğru kaydırıyorum ve geniş omuzlarında yerimi bulmadan önce geçtiğim kasları gözden kaçırmıyorum.

Motosikleti çalıştırır çalıştırmaz, gürültülü gümbürtü ve büyük titreşim keskin bir nefes almamı ve kollarımı karnına sıkıca sarmak için hızla aşağı doğru hareket ettirmemi sağladı. Gülmekten titrediğini hissediyorum ve bu bende onu tokatlama isteği uyandırıyor. Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başlıyor

ve bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladım. "Ryder, artık bunu yapmak istediğimden emin değilim. Gerçekten korkuyorum."

Sesimdeki korkuyla kahkahası aniden kesiliyor. "Yanımdayım Emily, söz veriyorum. Sadece dayan ve iyi olacaksın. Nefret edersen bana bağır, duracağım. Tamam mı?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Vites değiştirdiğini hissediyorum ve motor ileri atıldığında bir ciyıklama sesi çıkarıp onu olabildiğince sıkı kavıyorum. *Aman Tanrım*. Otoyola döndüğümüzü ve hızlandığımızı hissettiğimde kalp atış hızım yepyeni bir seviyeye yükseliyor.

Adrenalin vücudumun her yerine hücum ederken milyonlarca his aynı anda beni rahatsız ediyor. Derin bir nefes daha alarak gürleyen kalbimi sakinleştiriyorum ve çok geçmeden korkumu bırakıp kendimi hissetmeye başlıyorum. Yüzümdeki hızlı rüzgâr canlandırıcı, etrafımızdaki toprağın kokusu ferahlatıcı ve Ryder'ın sert, sıcak bedenine karşı bedenimin hissi, şey... bunun için bir kelime olduğundan emin değilim. Tüm bu deneyim hem korkutucu hem de heyecan verici, ama daha çok ikincisi. Açıklaması zor ama dünyayı yepyeni bir şekilde deneyimlemek gibi bir şey. Daha önce hiç hissetmediğim bir özgürlük duygusu, uzun zamandır umutsuzca arzuladığım bir özgürlük.

"İyi misin, Em?" Ryder'ın sorusu esen rüzgârdan dolayı boğuk geliyor ve o sorana kadar yüzümde kocaman bir gülümseme olduğunu fark etmiyorum.

"Evet. Daha hızlı git," diye bağıryorum cesurca. Hızlandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ben de bu heyecanı severek kıkırdıyorum. Bu anla ilgili her şeyi içime çekiyorum, hiç bitmesini istemiyorum ama ne yazık ki birkaç dakika sonra yavaşladığımızı hissediyorum. Ryder varış noktamıza dönüp durduğunda hafifçe sola doğru eğiliyoruz.

Motoru kapatır ve bir süre oturur. "Em?" "Evet?"

Yumuşak bir şekilde nefes alıyorum, yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

"Bırakmalısın." Sesine eğlence karışıyor ve ona hâlâ ölümüne tutunduğumu fark ediyorum.

"Özür dilerim." Kıkırdayarak özür diliyorum, sonra onu bu kadar sıkı tuttuğum için ne kadar sert olduğumu görünce irkiliyorum.

O inerken sıcaklığını hemen özlüyorum. "Düşündüğün kadar korkutucu muydu?" diye soruyor elimi tutup bisikletten inmeme yardım ederken.

Kayışları çenemin altından geçirip kaskı çıkarırken gülümsememin büyüdüğünü hissediyorum. "Evet, ama aynı zamanda inanılmazdı. Hayatımın en heyecan verici deneyimiydi ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum." Bunun kulağa ne kadar küstahça geldiğini hemen fark ediyorum. "Yani... Tekrar gitme şansım olursa demek istemiştım." *Tanrım, Emily, kapa çeneni.* Kendimi tam bir aptal gibi hissederek derin bir nefes alıyorum.

Bana doğru eğildiğini hissediyorum, nefesi kulağımı hafifçe sıyrıyor. "Ne zaman istersen seni gezdiririm Emily, tek yapman gereken istemek."

Ağzım kuruyor ve vücudum onun ne kadar yakın olduğunun farkına varıyor, gece havası aniden gerilimle yoğunlaşıyor. Cevap veremedten elimi çekerek beni ileriye doğru götürüyor. "Neredeyiz biz?" Yönünü takip ederken soruyorum.

"Yalnız kalmak istediğimde gelmeyi sevdiğim bir yer. Şehre tepeden bakan bir uçurum." Durduğunu ve bana döndüğünü hissediyorum. "Isındın mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, bu ani sorunun nedenini merak ederek.

Ceketini üzerimden çıkarıyor ve oturmam için yere koyuyor. Bir saniye sonra yanıma oturduğunu hissediyorum ve çok istediğim gibi ona doğru eğilmekten kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum.

Dizlerimi kaldırıp kollarımı onlara doluyor, sonra gecenin yumuşak seslerini dinliyor ve ılık akşam esintisinin çıplak tenimin her santimetresine fısıldadığını hissediyorum. "Bana neye baktığınızı tarif et Ryder."

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Üzerimizdeki berrak gökyüzü karanlık ve yıldızlarla kaplı. Çok uzaklarda evlerden ve binalardan gelen binlerce ışık tüm şehri aydınlatıyor. Sanki dakikalar değil de bir dünya uzaktaymışız gibi görünüyor."

Kulağa çok güzel geliyor ve neye baktığınızı hayal etmek için gerçekten çok uğraşıyorum ama yapamıyorum. "Hayal edebiliyor musun?" diye soruyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

"Hayır. Görme yetimi kaybettiğimde o kadar küçüktüm ki her şeyin neye benzediğini ya da hatırladığımla aynı olup olmadığını hatırlamakta zorlanıyorum."

"Eskiden görebiliyor muydun?" Sesinde bir şaşkınlık notası var. "Evet."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve ben onun merak ettiğini biliyorum ama

sormayacak. "Hiç konversiyon bozukluğu diye bir şey duydun mu?" "Hayır."

"Şiddetli duygusal travmanın neden olduğu psikolojik bir bozukluktur.

Birkaç yan etkisi olabilir. Fel bunlardan biri olabilir, körlük de yle. Açıkçası benim durumumda ben ikincisiyim." Kısa bir süre duraklıyorum.
"Bir

Yedi yaşımdayken babam beni çiftliğimizi çevreleyen ormanda baygın halde buldu. Küçük bir dilek kuyumuz var, aslında sadece bir kuyu ama ben ona dilek kuyusu diyorum, her neyse," bunun önemli olmadığını fark ederek elimi sallıyorum, "geceleri sık sık odamdan gizlice çıkıp ona giderdim. O gece babam siyasi partilerinden birine ev sahipliği yaptığı için uyuyamadım, bu yüzden odamdan gizlice çıktım ve oraya doğru yürümeye başladım. Hatırladığım bir sonraki şey uyandığım ve etrafımın karanlıkla çevrili olduğuydu." Tekrar duraklıyorum ve gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Doktorlar o gece ormanda bir şey gördüğümü söylediler. Beni histerik hale getirecek kadar korkutan bir şey ama hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, bu da ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyor.

Başka bir şey söylemeyince devam ediyorum: "Yoğun psikoterapi ya da hipnoz zihnimdaki engelleri kaldırabilir ama ailem ben çok küçükken bunu denediklerini ve birkaç gün hastanede kaldığımı söyledi."

Az önce söylediğim her şeyi özümsemeye çalışırken sessiz kaldı. "Bekle, yani bu psikolojik bir bozukluk mu? Gözlerinde bir sorun yok mu?"

"Doğru."

"O zaman güneş gözlüğü ne iş?"

Gerginim. "Ne?"

"Gözlerinizde bir sorun yoksa neden güneş gözlüğü takıyorsunuz?"

Bir süre nasıl cevap vermem gerektiğini düşündükten sonra gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Çünkü annem beni buna zorluyor. Gözlerimi her zaman odaklayamamam ve gezinmelerini engelleyemememi utanç verici buluyor. Evden çıkarken her zaman takmamı şart koşuyor ve..." Aniden güneş gözlüğümü çekip aldığında irkiliyorum ve o görmeden yüzümü hızla başka yöne çeviriyorum. "Ryder, ne yapıyorsun?"

"Bir bakayım, Em."

Başımı sallıyorum, onun benim çirkin yanlarımı göreceğini düşündükçe paniğe kapılıyorum. Annemin gördüklerini göreceğinden ve onun gibi iğreneceğinden endişeleniyorum. "Lütfen gözlüklerimi geri ver," diye yalvarıyorum sesimde bir histeri notasıyla.

Önümde hareket ettiğini hissediyorum ve sıcak ellerinin yüzümü çevrelediğini hissetmeden önce hızla gözlerimi kapatıyorum. "Gözlerini aç, Emily."

"Ryder, lütfen bunu yapma."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Bunu dile getirmek istemiyorum, annem sayesinde en büyük güvensizliğim olduğunu ona söylemek istemiyorum. Boğazımdaki ani yanmayı bastırmak için yutkunuyorum. "Onları sadece çok az kişi gördü."

"Onlardan biri olmama izin vermeni istiyorum. Seni yargılamayacağım Em, yemin ederim. Sadece seni tanımak istiyorum." Samimi sözleri beni rahatlatmış. Teslim olmuş bir iç çekişle gözlerimi açıyorum ve dalgın dalgın bakmalarını engellemek için dikkatimi yoğunlaştırıyorum. Keskin bir nefes aldığını duyduğumda midem bulanıyor. Yüzümü çevirmeye çalışıyorum ama elleri beni yerimde tutuyor. "Benden saklanma!" Sesinde emri yerine getirmemi sağlayan bir komut var.

Bana baktığını hissediyorum ve bir şey söylemesi için endişeyle bekliyorum. Sessizlik uzuyor ama artık dayanamıyorum ve bozuyorum, "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Bence annen kafayı yemiş. Çünkü bana bakarken gördüğüm şey çok güzel ve asla örtülmemeli."

Sıcaklık bedenimde patlıyor, ruhumun derinliklerine ulaşıyor. Rahatlamış bir nefes alıyorum ve az önce annem hakkında söylediklerini düşününce gülümsüyorum. "Annem kesinlikle farklı bir insan, ama onunla kavga etmeyi uzun zaman önce bıraktım. Çok acımasız olabiliyor."

"Ne kadar zalimce?" Sesi sertleşiyor ve ne düşünüyor olabileceğini hemen anlıyorum.

"Sorduğun buysa fiziksel olarak değil," diye duraksıyorum ve bunu ona nasıl açıklamam gerektiğini düşünüyorum. "Ailemin karşılamanız gereken belirli bir standardı var, özellikle de annemin ve diyelim ki engelim sayesinde ben bu standardı karşılayamıyorum." Omuz silkiyorum. "Onlar neyse olar ve söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin onlar için yeterince iyi olmayacağını uzun zaman önce öğrendim, ama bu onların sorunu, benim değil."

Beni tekrar izlediğini hissediyorum ve keşke ne düşündüğünü bilseydim diyorum. "Biliyor musun Em, göremeyen biri için oldukça anlayışlısın."

Gözlemine gülümsüyorum. "Aslında oldukça anlayışlı olabilirim. Sadece hepinizden farklı görüyorum. Siz gözlerinizle görüyorsunuz, ben ise ellerimle."

"Trigonometri dersinde ellerinle okuduğunu fark ettim."

"Evet. Buna Braille alfabesi deniyor." Çantama uzandım ve ona göstermek için telefonumu çıkardım. "İşte, bana elini ver."

Parmaklarını alıp dokunmatik ekranımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu A harfi ve bu da bir rakamı." Biz üzerlerinde gezinirken telefon harfleri ve sayıları tekrarlıyor.

İstemedim mesaj düğmesine basıyorum ve öfkeli Cece'nin sesi sessizliği dolduruyor. "Emily Michaels, sen delirdin mi? Eğer çoktan bir yerlerde milyonlarca parçaya ayrılmadıysan kışına tekme basacağım."

Aman Tanrım.

"Bütün hafta sana o adam hakkında anlattığım hiçbir şeyi duymadın mı? Cidden gidiyorum..."

Ryder daha fazlasını duymadan hemen kapatıyorum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum suçlulukla, az önce duyduklarından dolayı kendimi çok kötü hissediyorum.

"Nasıl cevap veriyorsun?"

"Neye?"

"Ona nasıl karşılık veriyorsun?"

Parmağını cevaplama düğmesinin üzerine koyuyorum. "Konuşurken basılı tutmanız gerekiyor."

Telefonu benden alıyor ve kalbim deli gibi çarpıyor, ne yapacağını merak ediyorum. Konuşması için sinyal veren bip sesini duyuyorum. "Üzgünüm, Emily artık burada değil, ama bana kibarca sorarsan sana cesedini nereye sakladığımı söyleyebilirim."

Aman Tanrım, bunu söylediğine inanamıyorum. Boğazımdan yükselen kahkahayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum ve onun cevap vermesini bekliyorum.

Telefonumun zilinın çalması, onun cevabını işaret etmesi sadece birkaç saniye sürüyor. "Jameson, şu anda benimle taşak geçiyor olsan iyi edersin. Çünkü eğer ona bir şey yaptıysan, arkadaşım Louis ve ben cehennemin gazabını senin kışına indireceğiz." Ryder'ı Louis Vuitton çantasıyla dövmekle tehdit eden Cece'nin sesi serttir. "Beni duyuyor musun, dostum. Şimdi onu..."

Ryder'ın elinden telefonu alıp cevaplama düğmesine basarak mesajını kestim. "Cece, sakın ol, ben iyiyim. Söz veriyorum eve gider gitmez sana mesaj atacağım. İyi eğlenceler ve seni seviyorum." Telefonumu çantama geri koyuyorum ve bir saniye sonra gelen zil sesini duymazdan geliyorum. Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

Ryder'ın beni izlediğini hissettim. "Bunun için üzgünüm. Biraz korumacıdır." Tekrar özür diliyorum, hala onun bunu söylediğini duyduğu için kendimi suçlu hissediyorum.

"Merak etme, ben alışkınım."

Onun kolay cevabını düşünüyorum. "Neden herkes senden korkuyor?" Homurdandığını duyuyorum. "Çünkü onlar korkak."

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak bu cevabın yeterli olmadığını gösteriyorum. "Hadi ama, bana bundan daha fazlasını vermelisin. Seninle paylaştığım onca şeyden sonra bu adil olur."

Sessizlik etrafımızı sarıyor ve ısırmayacağını düşünmeye başlıyorum ama sonunda ısıyor. "Çünkü kendime nasıl bakacağımı biliyorum ve insanları bir ya da iki kez susturmak zorunda kaldım. Ama birçoğu da onların hayal gücü. İnsanların özel hayatıma girmesine izin vermiyorum ve bunu göremedikleri için bu onları korkutuyor ve her türlü saçmalığı uyduruyorlar."

"Neden kimsenin özel hayatına girmesine izin vermiyorsun?" "Çünkü izin vermiyorum."

Ani cevabından daha fazla açıklama yapmayacağını anlıyorum ve bu da neden burada olduğumu merak etmeme neden oluyor. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü seninle yalnız kalmak istedim." "Neden?"

Daha fazlasını öğrenmek için tekrar usulca soruyorum. "Çünkü ilgimi çekiyorsun, Emily Michaels."

Tam ismimi kullanmasına gülümsüyorum ve vereceği cevabı düşünüyorum. "Ben mi ilgini çekiyorum yoksa engelimi mi?"

"İkisi de," diye dürüstçe cevap veriyor. "Ama daha çok sen."

Dürüstlüğünü takdir ederek başımı sallıyorum. "Peki artık bildiğine göre, tatmin oldun mu?"

Bir an sessizlik oldu. "Hayır, ama senin hakkında her şeyi bilsem de yine de yeterli olmayacakmış gibi bir his var içimde."

Aramızdaki nemli gece havasında bir şeyler değişiyor, güçlü bir şey ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey. "Seni görmek istiyorum Ryder. Bana izin verecek misin?" Cevabını beklerken kalbim çılgınca çarpıyor, reddedilmesinden korkuyorum.

"Evet, Em, beni görebilirsin." Bileklerimi çevreliyor ve ellerimi yüzünü çerçeveleyecek şekilde kaldırıyor.

Biraz daha yaklaşıp tepesine doğru ilerliyorum, sonra parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve saçlarının yumuşaklığı beni şaşırtıyor. "Saçların

beklediğimden daha uzun," diye mırıldanıyorum uçlarına ulaştığımda, ki bu uçlar

kulaklarını. Boynunun arkasından başlayarak parmaklarımı hafifçe sert çenesinde gezdiriyorum ve hafif kirli sakallarını hissediyorum. "Çenen kare şeklinde ve güçlü," diyorum yumuşak bir sesle ve kaşlarına doğru ilerleyerek hafif bir kavis çiziyorum. "Gözlerin koyu yeşil." Gerginleştğini hissettiğimde artık yüzümü tutamıyorum ve kahkahayı basıyorum. "Cece söyledi." Hiç etkilenmemiş gibi homurdandığını duyuyorum, belli ki beni kendim kadar komik bulmuyor. "Hadi ama, komik olduğunu kabul etmelisin."

"Çok komik," diye kuru bir şekilde cevap veriyor, bu da beni daha da çok güldürüyor. "Tamam, üzgünüm, artık işim bitti," diye yalan söylüyorum, çünkü birkaç kıs kıs gülme daha kaçıyor benden.

Kendimi toparlayarak yoluma devam ediyorum ve burnunun uzunluğunu takip ederek küçük bir şişlik hissediyorum. "Bu görülebilir mi?"

"Hayır."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı dudaklarına götürüyorum. Beklediğimden daha sıcak ve yumuşak. Dış hatlarını çizmek için fazladan zaman harcıyorum ve neye benzediklerini hayal etmek için gerçekten çok uğraşıyorum.

Aniden, alçak bir hırıltı havayı delip geçiyor. "Emily, burada doğru olanı yapmak için gerçekten çok uğraşıyorum ama artık neyin doğru olduğu umurumda değil."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, boğuk sesi omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi gönderiyor. "Ne demek istiyorsun?" Ne dediğini çok iyi bildiğim halde aptalca ağzımdan kaçırıyorum.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken sıcak eli yüzümün yan tarafını kavlıyor. "Seni öpmek istiyorum, Em. Tadının nasıl olduğunu bilmek için ölüyorum."

Aman Tanrım. Ben de bunu çok istiyorum ama aynı zamanda korkuyorum. Bu konuda kendimi aştığıma dair bir his var içimde. "Tamam, ama seni uyarmalıyım, muhtemelen bu işte iyi olamayacağım."

Bocaladığını hissediyorum. "Bana daha önce hiç bir erkeği öpmediğini mi söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum; Kyle'ın dilini zorla boğazıma sokmasını bir öpücük saymayı reddediyorum. Bunun muhtemelen geri çekilmek istemesine neden olduğunu biliyorum ama dürüst olmam gerektiğini hissettim. "Katılmaya zorlandığım siyasi partiler dışında dış dünyadan gerçekten uzak durdum. Ve ilişki kurmaya zorlandığım hiçbir erkek bana çekici gelmiyor."

"Ama size sesleniyorum."

Bu bir sorudan çok bir ifade ama yine de kendimi cevap verirken buluyorum. "Evet."

Daha da yaklaştığını hissediyorum ve kalbim muhtemelen olabilecekleri beklerken gümbür gümbür atıyor. "Sanırım bu benim için bir şans."

Bunu daha fazla sorgulayamadan, sıcak dudakları aniden dudaklarıma değiyor ve yumuşak dokunuşu tüm vücudumda hissederek nefesim kesiliyor. Ağzı talepkâr ama nazik ve dili dudaklarımin kenarını hafifçe yaladığında açıyorum ve ona istediği izni veriyorum. Dilinin ilk hareketinde içimden bir inilti kaçıyor, inanılmaz tadı duyularıma doluyor.

Dudaklarımda yankılanan derin bir inilti çıkaran Ryder'ın elleri kalçalarıma gidiyor ve beni kaldırıp üzerine oturtmadan önce sıkıca kavıyor. Ağzılarımız hararetli bir tutku yaratırken parmaklarımin saçlarının arasından geçiyor, dillerimiz birbirini okşuyor ve yakından keşfediyor. İlk öpücüğümün böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar doğal hissedeceğimi ve ruhumun derinliklerine ulaşacağını.

"Tattığım en tatlı şey olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sonra geri çekilip sıcak, ıslak ağzını boğazımin sütununda gezdiriyor.

Çok ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekiyorum ve ona tadının da ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum ama kelimeler bulamıyorum. Tek yapabildiğim, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğerken tutarsız bir inilti. Vücudum daha önce hiç hissetmediğim duygularla canlanıyor, bacaklarımin arasında yabancı bir ağrı başlıyor. Kalçalarımin kendiliğinden hareket etmeye başlıyor ve inliyorum, ereksiyonunun sert hissi bana umutsuzca arzuladığım sürtünmeyi veriyor.

"Kahretsin, Em, durmalıyız."

"Neden?" Nefes nefese soruyorum, bu fikir hiç hoşuma gitmiyor.

"Çünkü kontrolü kaybetmeye çok yakınım ve bunu mahvetmek istemiyorum."

Hafifçe geri çekiliyorum, derin nefes alış verişlerimizin sesi sessiz geceye karışırken yüzlerimizi yakın tutuyorum. "Peki bu ne Ryder?" Bir anlamı olup olmadığını merak ederek usulca soruyorum. Cece'nin onun hakkında bana anlattığı onca şeyden sonra, bunun onun için benimle aynı anlama gelmemesi çok olası.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sadece bir dönem okuldayım, sonra üniversiteye gideceğim." Hayal kırıklığı beni eziyor, onun sadece

birkaç aylığına burada. "Yalan söylemeyeceğim Em, ben kimseyle ilk geceden sonrasını düşünen bir adam değilim."

Onun için herhangi birinden farklı olmadığımı fark ettiğimde boğazımı tıkayan acıyı yutkunarak geçiştiriyorum, ama daha iyi bilmeliydim. Tam ondan uzaklaşmak üzereydim ki, elini uzatıp yüzümün yan tarafını kavradığını hissettim. "Ama nedense sen farklısın. Senden uzak durmam gerektiğini biliyorum ama istesem bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

İtirafı kalbimi rahatlatıyor ve zevkle kucaklıyor. Elimini yüzünün yan tarafına koyuyorum ve parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Benden uzak durmanı istemiyorum. Senden hoşlanıyorum Ryder ve senin yanında olmaktan hoşlanıyorum." Bunu henüz açıklamam gerektiğinden emin değilim ama duygularımı saklamakta hiç iyi olmamışımdır.

"Ben de bebeğim," diye cevap vererek şüphelerimi yatıştırıyor. Bileğimi kavrayıp avucumun içine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yüzüne geri koyuyor. Bütün bu jest kalbimi ısıtıyor.

"Ailem bunu asla kabul etmeyecek," diye fısıldıyorum üzüntüyle. "Özür dilerim, duygularını incitmek istemem ama incitmeyecekler."

Elimin altında çenesinin sıkıldığını hissediyorum ve onu üzdüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. "Biliyorum Em ve bunun için üzölmene gerek yok. Sana buna alıştığımı söyledim, ama mesele şu ki, kimse bunu kabullenmeyecek. Bizim taraflarımız... birbirine karışmaz - asla."

Dünyalarımızın ne kadar bölünmüş olduğunu düşündükçe sinirleniyorum. "Bu aptalca ve kimsenin ne dediğı umurumda değil, ailemin bile."

Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Evet bebeğim, bu çok aptalca ama içinde yaşadığımız dünya bu. En azından burada. Senin, Em'in ya da benim için sorun yaratmak istemiyorum. O yüzden dikkatli davranalım ve şimdilik her şeyi gizli tutalım."

"Okul çevresinde birlikte olamayacaksa birbirimizi ne zaman göreceğiz?"

"Bir yolunu bulacağım," diye fısıldıyor sıcak dudaklarını tekrar boynumda gezdirmeden önce. "Ve inan bana Em, söylediğim zaman hiçbir şey ya da hiç kimse beni durduramayacak."

Hem zevkten hem de korkudan omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Çünkü yakalanırsak kıyametin kopacağını biliyorum ama içimden bir ses Ryder'ı kaybetmenin babamın bize getirebileceğı gazaptan daha kötü olacağını söylüyor.

Saatler sonra, daha çok konuştuktan ve bol bol öpüştükten sonra Ryder beni evime geri götürüyor. Neyse ki ailem şehir dışında olduğu için beni kapıma kadar bırakabiliyor. Bana vücudumu sızlatan ve kalbimi tatmin eden uzun bir iyi geceler öpücüğü verdikten sonra isteksizce içeri giriyorum. Kapıyı kapattıktan sonra iç çekerek arkama yaslanıyorum ve dudaklarıma dokunuyorum.

Görev sonrası mutluluğumda o kadar kaybolmuşum ki Rosa "Emily, kimdi o?" diyene kadar duymuyorum.

Gülümsüyorum ve kapıdan doğruluyorum. "O, Rosa, Ryder Jameson'dı, hayatımda tanıdığım en harika adam."

"Kyle konusunda sana yardım eden çocuk mu?"

Başımı sallıyorum, yüzümde hâlâ bir gülümseme var. Endişeli bir şekilde iç geçirdiğini duyuyorum ve ne söyleyeceğini biliyorum. "Emily, dikkatli olmalısın tatlım. Bunu konuşmuştuk, eğer baban öğrenirse..."

"Ailemin ne dediği umurumda değil. Ondan uzak duramıyorum Rosa, durmak da istemiyorum. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor. Bana kendimi güzel hissettiriyor."

Bana yaklaştığını hissediyorum, sonra tanıdık, sıcak ellerinin yüzümü çevrelediğini hissediyorum. "Çünkü sen çok güzelsin." Duraksıyor. "Sadece baban için endişeleniyorum, lütfen dikkatli ol Emily."

"Yapacağım. Şimdilik bunu gizli tutuyoruz." Tekrar gülümsedim. "Ona baktın mı?" Ne düşündüğünü bilmek istediğim için soruyorum.

"Evet, gördüm ve çok yakışıklı olduğunu söylemeliyim."

Kendimi durduramadan, küçük bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum. "Rosa, o mükemmel."

"Ah, sevgili kızım, beni korkutmaya başlıyorsun. Hadi, yatağa gidelim." Elimi tutuyor ve gerekli olmamasına rağmen beni odama götürmesine izin veriyorum.

Onun endişesi içimde akıp giden harika duygulardan hiçbir şey eksiltmiyor, çünkü söylediklerimde ciddiydim. Kimin ne dediği umurumda değil. Ryder'ın nereden geldiği umurumda değil. Tek umursadığım onu bir daha ne zaman göreceğim ve mükemmel dudaklarını tekrar dudaklarımda hissedeceğim.

Bölüm 5

Ryder

Son üç aydır aklımdan çıkmayan kızın sınıftan çıkmasını beklerken koridor bomboştı. Aynı kızıdan uzak durmalıyım çünkü o benim gibiler için fazla iyiydi, ama anlaşılan konu Emily Michaels olduğunda ne kontrolüm ne de sağduyum var.

Herkes bir sonraki dersine giderken onu bekleyebilmek için sınıftan hızlıca çıktım, ama beklediğimden daha uzun sürdü ve bir şekilde onu kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeye başladım. Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez nihayet dışarı çıktı ve ben sadece arkasında oturuyor olmama rağmen onu görmek göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Tanrım, o mükemmel.

O yaklaştıkça gözlerim güzel, ince vücudunda geziniyor, orospu annesinin ona zorla giydirdiğinden emin olduğum saçma sapan, şık süveterine bakıyorum, ama şikayet edemem çünkü onu tüm doğru yerlerinden sarıyor. Tasarım kot pantolonu ikinci bir deri gibi ona yapışıyor ve hayatımda gördüğüm en seksi çizmelerle eşleşiyor. Narin parmaklarını dolapların üzerinde gezdirmesini ve sayarken mükemmel dudaklarının hafifçe kıpırdamasını izliyorum. Tatmak için can attığım dudaklar. Yaklaştıkça bocalıyor ve bunun beni hissedebildiği için olduğunu biliyorum. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama her zaman yapıyor.

"Ryder?" diye fısıldıyor, etrafta kimin duyacağından endişe ediyor.

"Evet bebeğim, benim." Kendimi bir saniye daha tutamayarak onu belinden kavradım ve hademenin kapısından içeri girdim. Onu duvara yaslayıp uzun zamandır arzuladığım gibi öperken, şaşkınlık dolu nefesini yutuyorum. Ve lanet olsun tadı çok güzeldi. Yemin ederim dünyada hiç kimsenin tadı bu kızinki kadar güzel değil. Çilek ve masumiyet gibi. Çilekler her zaman sürdüğü dudak parlaticısından geliyor ama masumiyet tamamen ona ait. Masumiyetin bir tadı olduğunu kim bilebilirdi ki?

Cevap vermesi hiç zaman almıyor. Sikimin tüm şiddetini artıran bir inilti çıkararak ince bacaklarını belime doluyor ve vücudu birkaç saniye içinde soğuktan sığa dönüşüyor.

"Kahretsin, seni çok özledim." Gerçekte ona en son dokunmamın üzerinden kırk sekiz saatten az bir zaman geçti ama bana bundan daha uzunmuş gibi geliyor. Çok daha uzun ve son zamanlarda sürekli onun yanında olmam gerektiğini fark ediyorum yoksa nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Bunu açıklayamıyorum, tek bildiğim bu kız bana başka hiç kimsenin yapmadığı şeyleri yapıyor, hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden oluyor. Onun gibi bir kız için hissetmemem gereken şeyler.

"Ben de seni. Seni hep özlüyorum." Öpüşürken mırıldanıyor, "Saklanmaktan yoruldum, Ryder."

Sesindeki hüzünlü nota, ona bakmak için geri çekilmemi sağlıyor. Elimi uzatıp yüzündeki lanet güneş gözlüklerini çıkarıyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel buz mavisi gözleri, adını koyamadığım bir şeyle göğsümün daralmasına neden olan gözleri ortaya çıkarıyorum. Hüzünle yumuşayan masum ifadesine bakıyorum ve keşke bunu değiştirebilseydim diyorum. İçinde bulunduğumuz durumu ve yaşadığımız tüm siyasi saçmalıkları değiştirebilmeyi.

"Hadi buradan gidelim."

"Ne? Ama nereye? Peki ya okul?" diye saçmaladı, önerim karşısında hazırlıksız yakalandığı belliydi.

"Okulu siktir et. Bugünlük tüm bu saçmalıkları arkamızda bırakalım. Fairfield'da kimsenin bizi tanımayacağı bir yerde öğle yemeği yiyelim, sonra geri dönüp uçurumun oraya park edelim." Bunu düşünürken onu izliyorum ve evet demek istediğini anlıyorum. Eğiliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Evet de bebeğim. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

İç çekerek vazgeçiyor. "Tamam. Sadece Cece ile ayrılmak için zamanında döndüğümde emin olmalıyım."

"Söz veriyorum o zamana kadar seni geri getireceğim." Ona kısa bir öpücük veriyorum, oyalanmamaya dikkat ediyorum yoksa bir süre bu dolaptan çıkamayacağız ve onu ayağa kaldırıyorum. "Paltonu alıp yan kapıdan çıkacağız."

Kapıyı açıp iki tarafa da baktıktan sonra elini tutup onu dolabına götürüyorum. Arkamı döndüğümde güneş gözlüklerini hızla yerine taktığını görüyorum, bu beni kızdırıyor ama nasıl olsa binerken takması gerekeceği için şimdilik takmamaya karar veriyorum. Ceketini aldıktan sonra hızlı ve kolay bir şekilde okuldan çıkıyoruz.

Bisikletime bindiğimizde kaskımı ona takıyorum ve o da derin bir iç çekiyor. "Keşke kasksız olmasan Ryder. Bu çok tehlikeli."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi olacağım, Em. Şimdi o güzel kıçını bisiklete bindir."

Kıkırdarak elimi tutuyor ve ona yardım etmeme izin veriyor. Yerini aldıktan sonra önüne geçiyorum ve sırtımla aynı hizaya geldiğinde sikim dikkat kesiliyor. Bacakları benimkileri hayal ettiğim şekilde kucaklıyor, sadece rüyalarımda çıplak ve tersler.

Kahretsin, bu kıza en kötü şekilde ihtiyacım var, ama dikkatli davranıyorum. Sadece ne kadar masum olduğu için değil, aynı zamanda onu alacağım gün geldiğinde, beni akla gelebilecek her şekilde değiştireceğini bildiğim için ve bu beni çok korkutuyor.

*

Bir sonraki kasabadaki küçük lokantada öğle yemeğini yedikten sonra, uçuruma yanaşıp her zamanki yerimize park ediyorum. Motosikletten inmek yerine, pozisyonlarımızı tersine çeviriyorum, böylece o önde, bana biniyor.

Kaskımı ondan alıyorum, sonra uzanıp güneş gözlüklerini çıkarıyorum. "Çıkar şunu!" Bu kadar sert çıkmasını istememiştim ve o irkildiğinde kendimi bir pislik gibi hissettim. Onu kendime doğru çektim ve yüzünün yan tarafını avuçladım. "Üzgünüm, sadece benimleyken hiçbir parçanın saklı kalmasını istemiyorum, seninle ilgili her şey mükemmelken değil, Em." Yüzünde beliren küçük gülümsemeden bunu söylemenin doğru olduğu anlaşılıyor. Güzel buz mavisi gözleri hafifçe soluma odaklanırken yumuşak elleri yüzümü buluyor, parmakları her konuştuğumuzda olduğu gibi yüz hatlarımda geziniyor. Bu onun beni görme biçimiydi ve dürüst olmak gerekirse, göremeyen bir kız için beni herkesten çok daha iyi görüyordu. Uzanarak bileğini sardım ve avucunun içini öpmek için yüzümü çevirdim.

"Bu çok iyi bir fikirdi, Ryder Jameson."

"Biliyorum, Emily Michaels." O küçük sevimli kıkırdamasıyla benim de gülümsememe neden oluyor. Ona kadar hiç olmayan bir şey.

"Florida'dan haber var mı?" diye sorarak, her zaman kaçınmaya çalıştığım bir konu olan üniversiteye gitmeyi planladığım yeri gündeme getirdi. Ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki hüznü tonu inkar etmek mümkün değildi.

"Henüz değil. Yarın Bayan Johnson'la greceeğim, ama notlarıma ve dekanı tanımasına bakılırsa, o da bu işin yryeceeğini dyor."

Bu beni çok mutlu etmeli. Tek istediğim bu lanet yerden çıkmak ve kendim için bir Ŗeyler yapmaktı. Beni yetiştiren pislikten daha fazlası olduğumu herkese kanıtlamak. Ama son zamanlarda gitmek eskisi kadar cazip gelmiyor. Aslında, bu kızı her gün karşımda gremeyeceeğim, ona dokunamayacağım ya da pemeyeceeğim düşüncesi bile düşünmek istemediğim bir paniğe yol açıyor.

Emily elleriyle yüzümü çerçeveleyerek eğiliyor ve alnını yüzüme yaslıyor. "Seni zleyeceğim Ryder, ama seninle gurur duyuyorum ve nereye gidersen git başarılı olacağını biliyorum."

Sık sık böyle Ŗeyler söylüyor, bana çok değer veriyor. Eğer görebilseydi bana karşı hisleri farklı olur muydu diye sık sık merak etmişimdir. Diğerlerinin gördüğünü o da görür myd? Kız tavlamakta sorunum yok, hiç olmadı, onun sosyal çevresindeki srtkleri bile. Ama Emily'nin neye benzediğim hakkında hiçbir fikri yok. Beni görünüşüm için istemiyor; fakir büyümüş ve yolun yanlış tarafından gelen çocuğu görmüyor. Bunu bilmek bana hissetmek istemediğim Ŗeyler hissettiriyor ama her zamanki gibi buna karşı aresizim. Ona karşı aresizim.

Pişman olabileceeğim bir Ŗey söylemek istemediğimden, içeri girip ağzını sıcak ve çaresiz bir Ŗekilde alıyorum. Sadece bir saniyeliğine hazırlıksız yakalanıyor ve inleyerek her darbeme karşılık veriyor, aldığı kadar iyi veriyor. Tatlı tadı dilimde patlıyor ve damarlarımda dolaşıyor. Yemin ederim bu kızı her gün her saniye pebilirim ve bundan asla bıkmam. Onu olabildiğince yaklaştırmak için kıını avuçluyorum, ama bu yeterli değil. Ceketinin fermuarını açıp aşağı çekiyorum ve vücudundan çıkartıyorum. Dudaklarımı boğazının ince stnunda gezdirmek için öpüşmeye ara veriyorum.

"Mmm, Ryder."

Tanrım, adımı inleyişi pantolonuma boşalmam için yeterli. İlk sikişimden beri bu kadar uzun süre amsız kalmamıştım. Bir kaşıntımda olduğunda onu kaşırdım ve istekli katılımcılar bulmak sorun olmazdı. Ama son  aydır sadece ben, sağ elim ve önümdeki kızın görüntüsü vardı. Onu zorlamak istemediğim için dikkatli davranıyordum. Biraz ağır öpüşme ve benim tarafımdan elleme dışında, onu ancak bu kadar ileri gtrebildim, ama şimdi onu

bir sonraki seviyeye. Benim için parçalanmasını istiyorum. Ona vücudunun neler yapabileceğini göstermek istiyorum.

Elimi süveterinin altından geçirerek pürüzsüz, sıkı karnına sokuyorum ve mükemmel göğüslerinden birinin ağırlığını kavıyorum. Sütyeninin ince dantelinin altında meme ucunun gerildiğini hissederek, başparmağım ve işaret parmağım arasında yuvarlıyorum ve ağrıyan sikime sürtünmeden önce nefes alıp inlemesine neden olacak kadar baskı yapıyorum. Baskıdan dolayı inledikten sonra kazağını yukarı çekmeye başlıyorum. "Kollarını kaldır, bebeğim."

Kıpırdamadan duruyor ve alt dudağını ısıırıyor, emin değil. "Dışarıda mı? Biri bizi görürse ne olur?"

"Kimse bu şekilde dışarı çıkmaz, özellikle de günün bu saatinde." Eğilerek dudaklarına güven verici bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum Em, benim olanı kimsenin görmesine izin vermeyeceğim." Ve bu lanet olası gerçek. Okulda benim için yeterince zor, yanımdan geçerken gezinen gözleri görmek ve onları dışarı çıkarmamak. Bir saniye daha tartıştıktan sonra nihayet yumuşadı ve kollarını kaldırarak kazağını başından geçirmeme izin verdi, siyah dantelle kaplı gördüğüm en iyi göğüs setini ortaya çıkardı. Kalbim beklentiyle çarparken, sütyeninin ön kopçasına hafifçe vuruyorum ve onu bakışlarıma maruz bırakıyorum. Ve kahretsin, o bir manzara.

"Ryder?" Adımın yumuşak ve emin olmayan sesi dikkatimi yüzüne çekiyor. Bir şey yapmamı beklerken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor.

Bazen ona dokunmadığım ya da onunla konuşmadığım sürece beni göremeyeceğini ve ne yaptığımı bilemeyeceğini unutmak çok kolay. "Üzgünüm, Em, sadece manzaraya kapıldım."

Yanakları daha da pembeleşiyor ve yüz ifadesi emin değil. Ne dediğimi anlamadığını hemen fark ediyorum. "Sen mükemmelsin, Emily." Endişesi yumuşuyor, utangaç bir gülümseme güzel yüzünü süslüyor. Düşünmesini değil, sadece hissetmesini istiyorum, uzanıp iki sert, yuvarlak memesini ellerimle kavıyorum, sonra eğilip pembe, sert meme uçlarından birini ağzıma alıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve eğiliyor, parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor ve sikime doğru fırlıyor. "Oh Tanrım."

Hiç onun gibi tepki veren başka bir kızım olmamıştı, vücudu her dokunuşuma karşı çok hassas ve buna bayılıyorum. Bunu bilmeyi de seviyorum

Ona bu şekilde dokunan tek kişi benim, çünkü başka birinin bunu yaptığını düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor.

Her bir sıkı ucun arasında sırayla gidip geliyorum, yaklaşmaya çalışırken vücudu bana karşı kıvranıyor ve bu beni ona daha fazlasını getirmek için can attırıyor. Onu hiç bilmediğı yükseklerle çıkarmak için.

Kot pantolonunun düğmesine ulaşana kadar elimi karnında gezdiriyorum. Düğmelerini açtığımda sertleşiyor ve yüz ifadesini ölçmek için geri çekiliyorum. Bronz teni uyarılma ve ihtiyaçla kızarmış ama yüz ifadesi tereddütlü. "Sana dokunmama izin ver Em, sadece parmaklarımla, başka bir şeyle değil. Seni iyi hissettirmek istiyorum bebeğim." Elimi olduğu yerde tutuyorum ve evet demesi için dua ederek onayını bekliyorum. Bir saniye sonra başını sallayarak izin veriyor.

Eğilerek, elimi külotunun içine sokmadan önce yemyeşil ağzını öpüyorum. "Ah siktir," diye inliyorum, sıırıslıkla ve çıplak olduğunu hissettiğimde yükümü patlatmaya hazırım. *Kahretsin, çıplak olmasını beklemiyordum.* Parmaklarımı ıslak yarığından geçiriyorum, girişine doğru ilerlemeden önce şişmiş yumrusunu sıırıyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en sıcak, en dar amcığa tek bir parmağımlı sokarken boğazımdan alçak bir hırıltı fıskırıyor.

"Tanrım, Ryder!" diye haykırıyor, elimi içinde tutmak için bacakları kolumun etrafına kenetleniyor.

"Sakin ol Em, seni tuttum bebeğim." Bacaklarını ayırdım ve parmağımlı onun sıcak, ıslak ateşine sokup çıkarmaya başladım. Çığılıkları ve inlemeleri beni daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla besliyor. Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendime bunun benimle değil onunla ilgili olduğunu hatırlatıyorum, ama lanet olsun çok zor. Özellikle de tek düşünebildiğim, parmağım yerine sikimi çevrelemesinin ne kadar iyi hissettireceğı olduğunda. Kalçaları parmağımın itişile sallanmaya başlıyor, arzuladığı zevki alıyor. "İşte bu, Em, parmağımlı al, bebeğim."

Yaklaşan doruk noktasıyla birlikte nefes alış verışı hızlanıyor. "Tanrım, Ryder, bu çok iyi hissettiriyor. Ama ihtiyacım var..." Sözümlı kesiyor ve neye ihtiyacı olduğunu anlamadığını biliyorum ama ben anlıyorum.

Parmağımın momentumunu koruyarak eğiliyor ve boncuklu meme uçlarından birini tekrar ağzıma alıyorum, onu uçurumun kenarına göndermek için yeterli basınçla sıırıyorum. Patlarken amcığı parmağımlı sıkıca kavırıyor. Yumuşak, masum yüzüne bakmak için arkama yaslanıyorum, onu izliyorum

Çılgınlıkları ve inlemeleri etrafımızdaki sessiz havayı doldururken yüzümdeki ifade zevkten iki büklüm oluyor. Daha fazla güzelleşemeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım.

Son titremeleri de geçtikten sonra elimi külotundan çıkarıp isteksizce pantolonunu indiriyorum. Küçük bir esinti onu titretiyor ve yumuşak teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Gömleğini tekrar giydirmem gerektiğini biliyorum ama henüz benden korunmasına hazır değilim. Bunun yerine kollarımı beline dolayıp çıplak bedenini göğsüme doğru çekiyorum ve onu kendime yakın tutuyorum.

Yüz ifadesinin yumuşak ve doygun olduğunu görüyorum ama aynı zamanda kararsız. "Ne düşünüyorsun, Em?" Umarım onun için işleri aceleye getirmemişimdir.

Elleri yine yüzüme gidiyor, buz mavisi gözleri her zamanki gibi hemen soluma odaklanıyor. "Bana hissettirdiklerini sevdiğimi düşünüyorum ve bana dokunmandan gerçekten hoşlandım."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ben de beğendim. Hem de çok."

"Ben sadece..."

"Ne?" Fısıltıyla konuşmaya başladığında soruyorum.

"Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Boğazını temizliyor. "İyiliğine karşılık vermeli miyim?"

Yanakları utançtan pembeleştiğinde sırtıyıyorum. "Hayır bebeğim, iyiliğime karşılık vermek zorunda değilsin. Bu sadece senin içindi."

Yanakları daha da pembeleşti. "Üzgünüm, muhtemelen aptalca bir soruydu. Sadece ne yapmam gerektiğini ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım."

Sesindeki belirsizlikle neşem kayboluyor ve yüzünün yan tarafını avuçluyorum. "Hayır, aptalca değildi. Ne zaman nasıl davranacağından emin olamasan, Em, sadece kendin ol ve o zaman asla yanlış yapamazsın. Çünkü sen mükemmelsin."

Bana içten bir gülümseme veriyor ve kollarını boynuma dolayarak kendini bana daha da yaklaştırıyor. "Bilmiyorsan söyleyeyim, senden hoşlanıyorum Ryder Jameson. Hem de çok."

"İçimde bir his vardı, Emily Michaels."

Kıkırdıyor, sonra alnını benimkine yaslıyor. "Ve" diye fısıldıyor, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta, "kendimi güzel hissettiriyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, şimdiye kadar bunu hiç hissetmemiş olmasından nefret ediyorum. Körlüğüne kızdığım tek şey bu - nasıl

olduğunu görememesi

Gerçekten inanılmaz derecede güzel olduğunu ve annesinin saçmaladığını bilmek. "Tanrım, Emily, ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, her bir parçan, özellikle de gözlerin." Eğiliyorum ve diğerine geçmeden önce bir gözünün köşesini öpüyorum. Ona annesinin kusur olarak gördüğü şeyin benim için güzel olduğunu gösteriyorum. Gözleri kapanıyor ve dudaklarıma tek bir damla yaş düşüyor, bu da sanki biri boğazıma yumruk atmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Onu birkaç dakika tuttuktan sonra isteksizce "Gitmeliyiz. Zil çalmadan önce zamanında döndüğümüzden emin olmak istiyorum."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik, böyle." "Ben de bebeğim."

Kıyafetlerini giymesine yardım ettikten sonra onu tekrar bisiklete bindirip yola çıkıyorum. Okula dönerken yol boyunca üniversiteye gittiğimde bu işi nasıl yürütebileceğimizi düşünmeye çalışıyorum çünkü onu kaybedemem. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi onu istediğim kadar çok istememiştim.

Okula dönmemize on dakika kalmıştı. Sokağın aşağısına park ediyorum, sonra inmesine yardım ediyorum ve onu geri götürmeye başlıyorum. Bir daha ne zaman baş başa kalacağımızı bilmediğim için paniğe kapılıyorum, ama biliyorum ki bu yeterince yakın olmayacak. Okul bahçesine birkaç adım kala duruyorum ve onu kendime doğru çekip yemyeşil ağzını ateşli bir öpücüğe boğuyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve yumuşak vücudu sert bedenime karşı eriyor. Bunun hızlı bir öpücük olmasını istemiştim ama ona sarıldıkça ve tadına baktıkça paniğim daha da azalıyor.

"Vay, vay, vay, burada neyiz varmış?"

Tanıdık ukala sesle geriliyorum ve kanım anında öfkeyle ısınıyor. Emily geri sıçramaya başlıyor ama onu yanımda tutuyorum, o pislığe bu zevki tattırmak istemiyorum. Dönüp Prescott'u futbol takımından birkaç arkadaşıyla birlikte görüyorum, hepsi de bizi yakaladıkları için kendini beğenmiş gülümsemeler takınmışlar. Lanet olsun, bu iş hiç de iyi sonuçlanmayacak. Her zaman kendini beğenmiş bir pisliktir ama arkadaşlarının önünde daha da kötü, bu da onu susturmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

"Bu seni ilgilendirmez Prescott, bu yüzden seni arkadaşlarının önünde utandırmak zorunda kalmadan buradan siktir olup gitmeni öneririm."

Beni tanımıyor, sadece Emily'yi tanıyor ve gözleri Emily'nin üzerinde gezinirken kanım daha da ısınıyor. "İtiraf etmeliyim ki Emily, senin varoşlara gidecek bir tip olduğunu hiç tahmin etmezdim."

Ona doğru bir adım atıyorum ama Emily beni geri çekiyor, eli göğsümde titriyor.

"Kapa çeneni, Kyle. Ryder haklı - bu seni ilgilendirmez. Şimdi git."

"Aslında benim işim. Babana göz kulak olacağımı söyledim.

Sen. Bunu duyduğunda ne diyecek?"

"Beni kollamana ihtiyacım yok ve Ryder ile görüşmemiz konusunda kimsenin ne diyeceği umurumda değil. Buna babam da dahil."

"Daha da iyisi Prescott," diye araya giriyorum, "o lanet çeneni kapalı tut yoksa senin yerine ben kapatırım."

Hıyar sonunda gözlerini Emily'den bana çevirdi. "Kendi türünle takılmalısın Jameson."

"Peki bu ne tür bir pislik?" Ona doğru bir adım daha atarak bağıryorum. "Hadi, söyle, sana meydan okuyorum. Söyle!"

Emily şimdi iki elini göğsüme koymuş, beni geri itmeye çalışıyor. "Kes şunu artık. Kyle, iş çıkırından çıkmadan git buradan." Sesindeki korkuyla takibimi durduruyorum, pisliğin sadece birkaç adım ötesinde duruyorum, ama vücudum dizginlemek için çok uğraştığım şiddetle titreşiyor.

Puştun gülümsemesi daha da kendini beğenmiş bir hal alıyor, beni elde ettiğini ve Emily yüzünden üzerine gelmeyeceğimi düşünüyor. "Biliyor musun Jameson, onunla zamanını boşa harcaman beni şaşırtıyor, sadece kör olduğu için değil, aynı zamanda kaltağın dizleri de birbirine kilitli. İnan bana, çok denedim... Hem de çok."

Kontrolümü kaybettim. Emily'nin kollarını unutarak ona doğru koşuyorum ve onu yere sermeden hemen önce bir anlığına yüzünde saf bir korku ifadesi beliriyor. Yüzünü kapatmaya çalışıyor ama ben geri çekilmiyorum, yumruklarım ona darbe üstüne darbe indiriyor. "Seni orospu çocuğu. Lanet çeneni ne zaman kapatacağını bilmiyorsun!" Kendi yumruğunu kaldırmayı başarıyor ve çenemin yan tarafına vuruyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum, sadece damarlarımda dolaşan şiddeti hissediyorum.

"Kes şunu! Ryder, lütfen dur!" Emily'nin çaresiz ve korku dolu yakarışları kulaklarıma uzak geliyor. Kollarımın beni geri çekmeye çalıştığını hissediyorum ama öfkem bunu imkânsız kılıyor. Durmam gerektiğini, durmazsam ona ciddi zarar vereceğimi biliyorum ama öfkem tüm sağduyumu kaybetmeme neden oluyor.

Birdenbire iki ceset tarafından kenara itildim. Tam her kimse ağzını burnunu kırmaya başlayacaktım ki biri hızla ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol dostum, sakın ol. Johnson ve Thomas

İkisi de geliyor." Nefesim kesilmiş ve başım dönmeye başlamışken ayağa kalkıyorum ve gelenin Jimmy Newman olduğunu fark ediyorum. Etrafıma bakıyorum ve hemen etrafımızda bir kalabalığın oluştuğunu ve insanların okuldan dışarı yığıldığını fark ediyorum. Prescott ayakta durmakta zorlanıyor; yüzü şişmiş, kan içinde.

"Ryder?"

Emily'nin ağlamaklı sesini duyunca kalabalığı yarararak ona doğru koşuyorum. "Buradayım, bebeğim." Titreyen bedenini kendime doğru çektim. "Seni bıraktığım için özür dilerim."

"Burada neler oluyor?" Bayan Thomas, Johnson'ın da arkasından gelmesiyle kalabalığın arasından ilerler. Herkes ona bir yol açıyor ve Prescott'un yüzüne baktığında durup soluk soluğa kalıyor. "Bay Prescott, size ne oldu böyle?" Beni araması zaman almıyor ve Emily'yi tuttuğumu fark edince gözleri kısa bir süre için açılıyor.

"Biri bana ne olduğunu anlatacak mı?" Kimse konuşmayınca bana döndü. "Bay Jameson?" Ona hiçbir yanıt vermedim, bu da onu gerçekten kızdırdı. "Peki! İkinizi de ofisimde istiyorum, hemen şimdi."

"Ama bu Ryder'ın hatası değildi..." Emily konuşmaya çalışıyor ama gözyaşlarının tuzluluğunu tadarak ağzına hızlı ve sert bir öpücük kondurarak onu susturuyorum. Şok olmuş fısıltılar etrafımızı sarıyor ama onları duymazdan gelip başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Sorun yok, Em. Sen eve git, ben seni sonra ararım." I Kalabalıkta Cece'yi ararken onun bize doğru geldiğini gördüm.

"Hayır, sizi bırakmak istemiyorum."

"İyi olacağım, söz veriyorum." Gitmeden önce alnına son bir öpücük konduruyorum. Prescott'un arkamdan geldiğini hissediyorum ve o tanıdık öfke yeniden oluşmaya başlıyor ama onu dizginliyorum.

"Ryder'ı ofisime götüreceğim," diyor Bayan Johnson, şimdi konuşarak.

Thomas bu fikre pek sıcak bakmıyor ama başını sallayarak gönülsüzce kabul ediyor. "O zaman Bay Prescott'u hemşireye götüreceğim."

Onu götürmeden önce, ona işaret ettim. "Bu senin tek uyarındı Prescott. Ondan uzak dur yoksa bir dahaki sefere nazik olmayacağım."

"Ryder, yeter!" Bayan Johnson kolumdan tutup beni ofisine sürükleyerek tersliyor. Onu hayatımda gördüğüm en sinirli haliydi. Çoğu durumda bir öğretmen bana kızması umurumda olmazdı ama o farklı. Beni umursayan tek öğretmen o oldu. Tam akademik burs kazanmam için bana yardım etti. Bir burs.

Muhtemelen şimdi boka sardı, ama o hıyarın Emily hakkında söylediklerini düşününce, her şeyi tekrar yapacağımı biliyorum.

Tam kapıyı çarparken oturuyorum. "Delirdin mi, Ryder? Aklından ne geçiyordu?"

Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum çünkü bu bayana büyük saygı duyuyorum. "Pislik herif bunu hak etti. Çenesini kapalı tutması için onu uyardım ama yapmadı. Pek çok hakareti sineye çekerim ama kimse Emily'ye hakaret edip yanına kâr kalamaz."

Kullandığım dil konusunda beni azarlamıyor, bu da onda her zaman sevdiğim bir başka şey. Yüzü şimdi öfkeden ziyade endişeyle yumuşuyor. "Ryder, okuldaki onca kız arasından gerçekten Emily Michaels olmak zorunda mıydı?"

Ona ters ters baktım. "Bu da ne demek oluyor?" Emily için yeterince iyi olmadığını biliyorum, nereden geldiğimi biliyorum ama onun da böyle düşünmesine şaşırdım.

"Düşündüğünüz gibi değil. Bence başka bir durumda Emily sana sahip olduğu için şanslı olurdu. Ama bunun senin için yaratacağı sorunların farkında değil misin? O kadar çok çalıştın ki Ryder, hepsini geleceğin olmayan bir kız için heba etme."

"Kim demiş?" Şok içinde geriliyor ve bağırmandan mı yoksa Emily ile bir gelecek istediğim gerçeğinden mi emin olamıyorum. "Uğruna bu kadar çalıştığım her şeyi, sadece bir süreliğine takılmak istediğim bir kız için riske atacağımı mı sanıyorsun?"

"Bir ay içinde üniversiteye giderken nasıl bir ilişki kuracaksın?"

"Zamanı geldiğinde bununla başa çıkacağım. Bir yolunu bulacağım."

Şüpheli görünüyor ama gerçekten umurumda değil. "Ya sana daha erken gidebileceğini söyleseydim?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ağır bir iç çekti. "Sen ve Emily pek çok kişi tarafından fark edilmemiş olabilirsiniz ama ben fark etmedim. Ona değer verdiğini biliyorum Ryder, bunu görebiliyorum, ama bunun için her şeyinin elinden alınması için çok çalıştın ve ikimiz de biliyoruz ki babası öğrendiğinde bunu yapacaktır." Önümde durmak için hareket etti. "Florida Üniversitesi'nde Dekan olan arkadaşım ile konuştum. Senin için bir yurt odası ayarladı; bence onu alıp bir an önce gitmelisin."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu dönemi bitirmedim bile ve hala geçmem gereken iki finalim var."

Başını sallıyor. "Ve ikimiz de biliyoruz ki eğer onlara meydan okursan geçeceksin. Bu aynı zamanda her iki öğretmeninizden de talep ettiğim bir şeydi ve onlar da kabul ettiler. Bayan Thomas bile kabul etti."

Şok içinde ona bakıyorum ve beni ele geçirmekle tehdit eden paniği bastırmaya çalışıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Emily'den gerekenden daha erken ayrılmayacağım." Ve eğer istediğimi yaparsam, ondan hiç ayrılmayacağım.

"Ryder, lütfen bunu bir düşün. Eğer burada daha fazla kalırsan, babasının ve Kyle'ın başına açacağı belalardan kurtulmana yardım edecek gücüm olmayabilir."

Sözleri beni kızdırdı ve çaresiz hissettirdi, bu da beni saldırganlaştırdı. "Hayır!" Ayağa kalkıyorum ve acelemlle sandalyeyi deviriyorum. "Onu bırakmayacağım ve beni şimdi duysan iyi edersin - kimse beni ondan uzak tutamaz. Ne sen, ne lanet babası, ne de lanet Prescott." Bununla birlikte ofisinden hışımla çıktım ve bisikletime doğru ilerledim.

İşe giderken milyonlarca duygu beni rahatsız ediyor: öfke, kızgınlık, çaresizlik ve en önemlisi korku. Hissetmeye alışık olmadığım bir şey. Emily'yi kaybetmekten, içinde yaşadığımız dünyanın politikasını durduramayacağımdan ve bunun bizi böleceğinden çok korkuyorum.

Bölüm 6

Ryder

Ertesi gece işten eve dönüyordum, dün Johnson'ın ofisinden çıktığımdan beri kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Emily'yi deli gibi özleyorum. Birkaç mesaj ve bu sabah onu sınıfta görmek dışında, onunla yalnız kalma şansım olmadı.

Şimdiye kadar babasıyla ilgili hiçbir şey ortaya çıkmadı ve bunun Prescott'un çenesini kapalı tutmaya karar vermesinden kaynaklandığını umuyorum, ama durumun böyle olmadığını hissediyorum. O pisliğin saldırmamasının an meselesi olduğunu biliyorum. Sadece bir an önce yapmasını diliyorum. Yaklaşan kıyameti beklemek gibi bir şey bu ve kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyor. Her şeyin yoluna girmesi için bir yol bulmaya çalışırken kendimi tükettim ve sadece bir tane bulabildim. Emily'nin bunu yapacağını umuyorum.

Kendimi düşüncelerimden sıyrıyorum, bu gece daha fazla düşünemeyecek kadar berbat hissediyorum. Boktan, köhne evimin önüne park ettiğimde, kırılan camların sesini ve babamın bağırışlarını duyduğumda ruh halimin daha da kötüleşmek üzere olduğunu fark ediyorum. İkisinin de bu gece içtikleri şişeden sızmış olacaklarını bildiğim için evden çıkıp geri dönüp dönmemeyi tartışıyorum ama annemin çılgılık atmaya başladığını duyunca vazgeçiyorum. *Kahretsin, bu gece buna ihtiyacım yoktu.* Annemin çılgınlıkları artıyor, ben de tam zamanında eve dalıp babamın anneme ters bir yumruk atarak yere düşürdüğünü görüyorum. Daha önce birçok kez olan bir şey.

"Seni lanet fahişe! Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Onu tekrar yukarı çekmeye başladığında, hemen önünde duruyorum ve onu geri iterek çabalarını engelliyorum. "Geri çekil!"

Gözleri nefretle kısılmadan önce şokla genişliyor - ondan aldığım tek şey bu. "Sen kendi işine bak," diye öfkeyle beni işaret etti, "yoksa seni ondan daha beter ederim."

Yıllar önce durum böyle olabilirdi, ama artık değil. Bu sarhoş pislik neredeyse her gün yumruklarını üzerime yağıdırırdı, ama sonra bir gün, ben

büyüdü ve karşılık verdi. Bana karşı son kez yumruklarını kullandı. Bu gece her zamankinden daha berbat görünüyor, bu yüzden değişebilir.

"Artık değil, ihtiyar, ve eğer yaparsan kimin üste çıkacağını ikimiz de biliyoruz. Şimdi defol git ve geri gelmeden önce ayıl."

Belli ki yanlış düğmeye basmışım. "Seni değersiz bok parçası." Bana saldırdı, sağ kroşe fırlattı ve çenemin yan tarafına çarptı. "Beni evimden atamazsın!"

Son iki gündür hissettiğim tüm bastırılmış öfke ve çaresizlik açığa çıkıyor. Tekrar üzerime geldiğinde, onu yarı yolda karşılıyorum ve ben üstteyken yere düşmemize yetecek bir güçle ona doğru koşuyorum ve geri çekilmiyorum. Ona tüm gücümle vuruyorum ve burnunun yumruğumun altında paramparça olduğunu hissediyorum.

"Ryder, kes şunu!" diye bağılıyor annem, tabii ki o pisliği kurtarmak için.

Duruyorum, ama sadece birkaç el daha ateş ettikten sonra. Ciğerlerim öfke ve adrenalinden kabarmış halde ayağa kalkıyorum. Burnu kırılmış ve yüzü kan içinde olan babamı işaret ediyorum. "Bana bir daha vurmaman için seni uyarmıştım."

Annem beni iterek yoldan çekiliyor ve babama yardım etmek için yanına çömeliyor. Kafasını kaldırıp bana ters ters baktı. "Aklından ne geçiyor senin? Sen daha iyi bilirsin. Seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak durmalısın!"

Başımı sallıyorum, suçu benim üzerime atmasına şaşırıyorum. "Haklısın, daha iyi biliyorum. Çocukluğumdan beri biliyorum. Sanırım senin bana yaptığın gibi, ben de öylece durup onun seni eşek sudan gelinceye kadar dövmesini izlemeliydim." Bu veda yorumuyla birlikte, yarı kırık kapıyı arkamdan çarparak evden hışımınla çıktım.

Bisikletime atlayıp buradan ve bu boktan hayattan uzaklaşmak istiyorum. Normalde böyle hissettiğimde uçurumun kenarına park ederim, ama şu anda her zamankinden daha da berbat hissediyorum, sanki görünürde bir sonu yokmuş gibi. Bir şeye daha ihtiyacım var, daha doğrusu birine.

Emily

Summer yanımda, kolum boynunda ve yüzü bana yakın, onun rahatlığını içime çekerek yatakta uzanıyorum. Dün Ryder'la ilgili her şey olup bittiğinden beri kalbim ağırlaştı ve endişelerim kontrol edilemez hale geldi. Ailemin Ryder ve benim durumumu öğrendiklerinde ne yapacakları konusunda dehşete düşmüş durumdayım. Onların gazabından ne kadar endişeliysem, Ryder'ı kaybetmekten o kadar endişeliyim. Düşüncesi bile kalbime acı veriyor. *Hayır, böyle bir şey olmayacak. Ailemin kiminle görüşeceğini belirlemesine izin vermeyeceğim.* Penceremde bir gürültü duyduğumda aniden düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bu da *ne...* Summer yatağımdan fırlıyor ve hırlamaya başlıyor. Pencerenin kalktığını duyduğumda kalbim durdu.

Ayağa fırladım ve tam tüm gücümle çılgılık atmak üzereydim ki tanıdık, derin bir erkek sesi sessizliği delip geçti. "Sakin ol Em, korkma, sadece benim."

"Ryder?" Hem şok hem de rahatlama içinde fısıldıyorum. "Kafayı mı yedin sen? Kör bir kızın odasına gizlice giremezsin, asla," diye azarlıyorum, gerçekten üzgün olmasam da, burada olduğu için heyecanlıyım ve belki de yakalanmaktan biraz korkuyorum.

"Özür dilerim," diye özür diliyor, sesi farklı geliyor. Ses tonunda tam olarak adlandıramadığım bir şey var ama bu beni endişelendiriyor.

Dönüp ayaklarımı yatağımın kenarından sarkıtmadan önce geceliğimi düzeltip düzgün durduğuma emin oluyorum. "Ryder, iyi misin?"

Bir an sonra önümde diz çöktüğünü hissediyorum, güçlü kolları belimi sarmadan ve yüzünü karnıma gömmeden hemen önce. "Sadece seni görmeye ihtiyacım vardı. Sana sarılmaya ihtiyacım var."

Sesindeki kırılganlık karşısında kalbim sıkışıyor, bu daha önce ondan hiç duymadığım bir şey. Her zaman çok güçlüdür ve etkilenmemiş gibi görünür, ama şu anda etrafımızdaki hava ona eziyet eden şeyle o kadar yoğun ki neredeyse boğucu. Kendi kollarımı boynuna doluyor ve parmaklarımı yumuşak, dağınık saçlarında gezdirerek onu elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını salladığını hissediyorum. "Hayır, ben sadece... Sadece sana ihtiyacım var, Em."

"Bana sahipsin. Her zaman," diye fısıldıyorum, kalbim onun sesiyle kırılıyor. *Ona ne olmuştu böyle?*

Başını kaldırıyor ve ondan hiç hissetmediğim bir çaresizlikle ağzımı almadan önce dizlerinin üzerinde biraz daha yükseldiğini hissediyorum. Vücudumu ateşe veriyor ve beni endişelerimden uzaklaştırıyor. Dili

benimkini okşuyor

İnanılmaz tadı ve kokusu duyularıma sızıyor. Parmaklarımı saçlarında dolaştırırken onu aynı umutsuzlukla öpüyorum; her zaman birlikte yarattığımız tutkunun içinde kayboluyorum.

Sert elleri geceliğimin altından kayıyor, kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavrayana kadar uyluklarımın dışından yukarı doğru kayıyor. Ağzını boğazımda gezdirmek için öpüşmeyi kesiyor, ben de ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekiyorum. Onu yakınımda tutuyorum, bunun bitmesini hiç istemiyorum. Ağzı inişini durdurmuyor, geceliğimin ince kumaşı arasından göğüs ucumu bulana kadar göğsümde ilerliyor. Bir inilti çıkarıyorum ve ihtiyacım yepyeni bir seviyeye yükseliyor. Kalçalarımı karnına doğru sallamaya başlıyorum, umutsuzca bacaklarımın arasındaki zonklamadan kurtulmaya çalışıyorum.

İnliyor ve geceliğimi yukarı çekmeye başlıyor. "Sana dokunmam gerek Em," diyor ama göğüs kafesinde durup iznimi bekliyor.

"Evet," diye onaylıyorum nefes nefese, dün bana verdiği zevki hızla hatırlayarak. Hiç vakit kaybetmeden geceliğimi üzerimden çıkarıyor ve iri, sert elleriyle göğüslerimi avuçluyor. İnliyorum ve onun sahiplenici dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Eğilerek hassas meme uçlarımdan birini sıcak, ıslak ağzına alıyor ve başımın bir çığlıkla geriye düşmesine neden olacak kadar büyük bir baskıyla emiyor. "Ryder, bu çok iyi hissettiriyor." Bir ileri bir geri gidiyor, bana işkence ediyor ve vücudumu öyle yakıyor ki neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Ama kalbim daha fazlasını istiyor, ona kadar hiç istemediğim bir yakınlığı arzuluyor. Gömleğine uzanıyorum ve onu sırtından yukarı çekmeye başlıyorum. "Çıkar şunu, seni bana karşı hissetmek istiyorum."

Göğsümden teması keserek geriye yaslanıyor ve sert, çıplak bedeninin benimkini sardığını hissetmeden hemen önce gömleğini çıkardığını duyuyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve vücudumun her yerinden elektrik fişkırıyor. Ten tene temasta ikimiz de inliyoruz. Bu nefesimi kesen ve gözyaşlarına boğulmak istememe neden olan bir bağlantı ama deli gibi görünmek istemediğim için kendimi tutuyorum.

"Kahretsin, şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak tene sahipsin Emily."

Ellerim sırtında geziniyor, parmaklarım kaslarının oluklarında kayboluyor. Çok sert ama pürüzsüz hissediyor. Keşfime devam ediyorum, onun her parçasını bilmek istiyorum, ama bu yeterli değil, daha fazlasını istiyorum. Olmadığımız her şey yerine olduğumuz her şeyin içinde kaybolmak istiyorum. "Ryder?" Yumuşakça fısıldıyorum.

"Evet, bebeğim?" diye soruyor, ağzını çenemin kenarında gezdirerek. "Benimle sevişmeni istiyorum."

Geriliyor ve sonra geriye yaslanıyor. Bana baktığını hissediyorum ve dudağımı gergin bir şekilde ısırıyorum, kalbim reddedilme korkusuyla çarpıyor. "Buraya bunun için gelmedim Em, yemin ederim. Sadece seninle olmak istedim. Sana sarılmak için."

"Yapmadığını biliyorum," diye onu rahatlatmak için acele ediyorum. Uzun bir sessizlik anı bizi çevreliyor ve o yanıt vermeyince midem bulanıyor. "Beni istemiyorsun," diyorum usulca.

"Siktir. Hayır, öyle değil bebeğim, yemin ederim," demek için acele ediyor, alnı benimkine düşüyor. "Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim. Sadece buraya bunun için geldiğimi düşünmeni istemiyorum."

"Bunu biliyorum. Bunun seni buraya getiren şeyle hiçbir ilgisi yok." Kollarımı boynuna doladım ve daha da yaklaştım. "Seni hissetmek istiyorum. Sana ihtiyacım var Ryder. Dünden beri çok korkuyorum. Bizim dışımızdaki her şeyi unutmak istiyorum. İçinde yaşadığımız dünya yerine birlikte yarattığımız dünyada kaybolmak istiyorum."

Nefes alışının ağırlaştığını hissediyorum ve yemin ederim dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Boynumun arkasını kavırıyor ve daha yakına eğiliyor. "Bundan emin misin, bebeğim?"

"Evet. Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. İstiyorum..." Sözlerim, vücudumu yeniden ateşleyen öpücüğüyle kesiliyor.

Uzun bir dakika sonra geri çekiliyor ve bir elini göğüslerimin arasına koyarak beni sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımın arasında diz çöküyor ve karnımda sıcak dudaklarını hissetmeden önce üzerime eğildiğini hissediyorum. Nefesim kesiliyor ve vücudum basit bir dokunuşla titriyor. Ağzı aşağı inerken külotumu yavaşça aşağı kaydırıyor ve o aşağı indikçe aldığım zevk aniden korkuya dönüşüyor. Derin bir nefes alıp inlediğini duyduğumda kaskatı kesiliyorum ve yüzümün alev aldığını hissediyorum.

"Ryder, ne yapıyorsun?" Titreyerek sordum.

"Senin tadına bakacağım Emily ve bunu yaparken çok sert boşalmanı sağlayacağım, çünkü içine girdiğimde ne kadar dayanacağımı bilmiyorum."

Sinirle yutkunuyorum. "Şey, sorun değil, biz sadece... Oh!" Soluk soluğa kalıyorum ve sıcak, ıslak dilinin en hassas yerimi uzun uzun yaladığını hissettiğimde sırtım yatağa doğru eğiliyor.

"Kahretsin, tadının bu kadar güzel olacağını biliyordum," diye homurdanıyor, ikinci kez içeri girerken beni yerimde tutmak için bir elini karnımın üzerine koymadan hemen önce.

Utancım unutuldu, ayaklarım omuzlarında yerini buldu ve kalçalarım açgözlülükle ağzına doğru itildi, verdiği her şeyi aldı. Eğer dün parmaklarının bana yaptıklarının iyi olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Tanrım, Ryder, bu çok iyi." Vücudum hiç bilmediğim kadar yükseklerle çıkarken parmaklarım saçlarını sıkıca kavırıyor. Şimdiden çok yaklaştım, vücudum patlamanın eşiğinde sallanıyor, ama bunun bitmesini istemediğim için kendimi tutmaya çalışıyorum.

Bir şekilde Ryder bunu hissediyor. "Kendini tutma bebeğim, benim için parçalara ayrıl." Sözleri, şişmiş yumruyu dudaklarının arasına almadan hemen önce klitorisimde titreşiyor ve paramparça olmama neden oluyor.

Duygular bana çarpıyor, zevkimin sesini bastırıyor. Evim çok büyük olduğu ve ailemin yatak odası benimkinin karşı tarafında olduğu için çok şükrediyorum. Ryder benden aldığı zevkin her zerresini alana kadar bırakmıyor. Ben nefesimi tutmaya ve gerçekliğe geri dönmeye çalışırken o kalçamın iç kısmını öpüyor.

Bir an sonra ayağa kalktığını ve bana baktığını hissediyorum. Az önce bana yaptığı şey çok samimi olsa da, kendimi hala oldukça açıkta hissediyorum, bu yüzden kendimi örtmek için battaniyemi kapıyorum, ama elleri çabalarımı durduruyor. "Lütfen benden saklanma Em, sen mükemmelsin bebeğim."

Sözlerindeki samimiyet karşısında midem küçük bir takla atıyor ve battaniyeyi bırakmadan önce ona küçük bir gülümseme veriyorum. Daha önce hiç kimse beni onun kadar güzel hissettirmemişti.

Bir an sonra pantolonunu çıkarırken kemerinin sesini duyuyorum. Ardından bir ambalajın yırtılarak açılma sesi geliyor ve kalbim hem gerginlik hem de beklenti içinde gümbür gümbür atıyor. Bir an sonra üzerime geldiğini hissediyorum, çıplak vücudu benimkini örtüyor ve yine sistemime bir şok gibi geliyor, ama daha da fazlası kalbime sıcaklık akıyor.

"Bundan emin misin, Em?" Ryder fısıldıyor. "Şimdi durabiliriz ve ben de sana sarılabilirim."

Başımı sallıyorum ve önerisini hemen reddediyorum. "Eminim. Seni her yerde hissetmek istiyorum."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce rahatlamış gibi bir nefes aldığını duyuyorum. Bir an sonra ayağa kalkıyor ve ereksiyonunun ucunun içime doğru kaydığını hissediyorum. Bacaklarım kalçalarının etrafında kenetleniyor ve bu sıkı istila karşısında nefesim kesiliyor.

"Siktir!" diye inliyor. "Rahatlamaya çalış, bebeğim." Kalçalarındaki tutuşumu gevşetiyorum ve vücudumun yaşadığı ateşli ama enfes zevkin içinden nefes alıyorum. Gidebildiği kadar derine gömüldüğünde sakinleşiyor ve bana uyum sağlamam için zaman veriyor. "İyi misin Em?" diye boğuk bir sesle soruyor, ses tonundaki endişe belli oluyor.

"Evet, biraz daha iyi hissediyorum, sadece yavaş git."

Yavaşça içime girip çıkıyor, bedenimi doldururken kalbimi de dolduruyor. "Gözlerini aç, Em." Açıyorum, o bir şey söyleyene kadar kapalı olduklarını bile fark etmemiştim. Yüzünün bana yaklaştığını hissediyorum ve gözümün kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Çok güzelsin ve kendini çok mükemmel hissediyorsun."

Yutkunuyorum, annemin kalbime kazımış olduğu, engelliliğimle ilgili güvensizlikler onun her samimi sözüyle yok oluyor. "Sen de öyle," diye fısıldıyorum usulca. Ellerim hemen yüzünü buluyor, onu görme ihtiyacı duyuyorum ama hayatımda ilk kez dokunuşum yeterli olmuyor. Onu gerçekten göremediğim için duyduğum kızgınlığı yutuyorum. Ruhumu tamamlarken, hakkında çok şey duyduğum o inanılmaz, koyu yeşil gözlerine bakmak için.

Ben daha durduramadan tek bir damla gözyaşı akıyor ve Ryder hareketsiz kalıyor. "Sorun ne bebeğim, durmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayatımda ilk kez engelliliğime kızıyorum. Şu anda seni görememekten nefret ediyorum." Acımı bastırmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

Eli bileğimi sarıyor ve avucumun içine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra tekrar yüzüne bastırıyor. "Beni herkesten çok daha iyi görüyorsun Em. Şimdi tek yapman gereken beni hissetmek bebeğim. Sadece hisset beni."

Onun sözlerini düşünüyorum ve gülümsüyorum. Her şeyi düzeltmek için ne söyleyeceğini her zaman bilir. Parmaklarım yüzünün tanıdık kıvrımlarını ve çizgilerini izliyor ve bir tarafının diğerinden daha belirgin olduğunu fark ediyorum, ki bu normalde böyle değildir. Hemen bu geceki üzüntüsünü hatırlıyorum. "Ryder?"

Başını salladığını hissediyorum. "Boş ver Em, sadece bunu düşün, içinde sadece benim olduğumu ve bunun ne kadar mükemmel olduğunu."

Bu gece birinin onu incittiğini biliyorum, bu da beni incitiyor, ama bu anı mahvedecek bir şey istemediğim için duygularımı bastırmaya ve dediğini yapmaya çalışıyorum. Onu daha da yakınlaştırmak için kollarımı boynuna doluyorum ve çenesinin şiş kısmına dikkatli bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum Ryder." Bocaladığını hissediyorum ama durmuyorum. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum ve bence sen kesinlikle mükemmelsin," diyorum ona dürüstçe, daha önce kimsenin ona bunu söylemediğini biliyorum, ama söylemeliydiler çünkü gerçek bu.

Alnını benimkine yaklaştırıyor ve nefes alışının ağırlaştığını hissediyorum. "Kimse buna bulaşmayacak, Em. Duydun mu beni? Sen benimsin!" diye bağılıyor ve sahiplenici bir şekilde içime girmeye başlıyor.

"Evet, senin!" Nefes nefese kabul ediyorum, çünkü gerçek bu. Hayatımda ilk kez nihayet kendimi ait hissediyorum, her zaman olmam gereken yerdeyim. Ryder'la birlikte.

"Bu doğru bebeğim ve kimsenin seni benden uzak tutmasına izin vermeyeceğim." Hızı artıyor ve neredeyse umutsuzluğa dönüşüyor. Babamdan ve beklediğimiz yaklaşan kıyametten bahsettiğini biliyorum.

Bacaklarımdan birini kalçasına doluyorum, onu daha fazla hissetmek istiyorum. "Asla, ne olursa olsun seni asla terk etmeyeceğim," diye güven verici bir şekilde fısıldıyorum, babamın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin onu terk etmeme neden olmayacağını bilmesini istiyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor ama itişlerinin duraksamasına izin vermiyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor ve aynı çaresizlikle ona tutunuyorum.

"Oh lanet olsun! Kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum bebeğim. Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Kendini tutma, bırak gitsin." Kalçalarımı onun çılgınca itişlerine uyacak şekilde kaldırıyorum, vücudum artık onu daha çok kabul ediyor.

"Kahretsin," diye inliyor bir an sonra, sonra içimin derinliklerine oturduğunda duruluyor, sonunda bırakıyor. Üstüme daha fazla yerleşiyor ama ağırlığıyla beni ezmeye dikkat ediyor. Nefeslerimizi tutarken ve az önce olanları düşünürken onu yakınımda tutuyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, dudakları kulağıma yakın. "Evet, hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Alnıma uzun bir öpücük kondurduktan sonra bir iniltiyle içimden çekiliyor ve ben anında onun bağlantısını özleyorum. Tuvaletimi kullanmak için ayrılıyor ve Summer'ın tekrar yatağa atladığını hissediyorum. *Oops*. Sanırım yerini kaybetti. Az önce tanık olduğu şey karşısında biraz tuhaf

hissederek kıkırdıyorum ve ona

kafasına bir öpücük. "Üzgünüm kızım." Beni yalıyor ve yüzümün yan tarafına sürtünüyor, o kadar da üzgün görünmüyor.

"O köpek benim yerimi almasa iyi olur."

Sırıtarak dudağımı ısııyorum. "Bu köpeğin adı Summer. O benim rehber köpeğim ve en iyi arkadaşım."

"Rehber köpek mi?"

"Evet, aslında burası onun yeri ama eminim sizin için bir şeyler ayarlayabilirim."

Homurdanıyor, bu da beni kıkırdatıyor ve Summer'ı yatağımın ayak ucuna götürüyorum, böylece Ryder tekrar içeri girebiliyor. Bunu yapmak için hiç vakit kaybetmiyor ve beni yanına çekip kollarına sarmadan önce uzun, yavaş, yavaş bir öpücük veriyor. Bu benim en sevdiğim yer, sadece ona bu kadar yakın olmayı sevdiğim için değil, aynı zamanda beni güvende hissettirdiği için. Bana böyle sarıldığında sanki kendi dünyamızdaymışız gibi hissediyorum, aşılmaz bir dünya ve kimse onu bizden alamaz.

"Bana köpeğinizden bahsedin. Ne iş yapıyor?"

Gülümseyerek yan dönüyorum ve parmakları çıplak sırtımda yerini buluyor, tembel, yumuşak daireler çiziyor. "Muhtemelen tanışacağın en zeki köpeklerden biri. İnanılmaz şeyler yapmak üzere eğitildi. Asansör düğmelerine basmak, bir şeye çarpmamam için bir şeyin yüksekliğini ve genişliğini değerlendirmek, kaldırım kenarlarında durmak ve güvenli olmadıkça karşıya geçmemek gibi. Sadece çevreme aşına değilsem ona koşum takımı takıyorum ve onu rehber köpeğim olarak kullanıyorum. Birlikte çalışmak zorundayız ama o gerçekten benimle ilgileniyor. Eğer bir şeyi yanlış değerlendirirsem her zaman arkamı kollar. Beni yanlış yöne götürmesi konusunda asla endişelenmeme gerek yok."

"Bunun oldukça havalı olduğunu kabul etmeliyim ve kendi başına iyi olduğunu bilmeme rağmen seninle ilgilenmesine sevindim."

Gülümsüyorum. "Haklısın ama ben de ona sahip olmayı seviyorum."

Üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor ve ellerim onu görebilmek için yüzünü buluyor. Dudaklarını izliyorum, o da parmaklarıma bir öpücük konduruyor. Çenesinin şiş kısmı boyunca ilerliyorum ve daha önceki üzüntüsünü hatırlayarak dokunuşumu hafifletiyorum. "Bu gece olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz, hayır," diye cevaplıyor sessizce.

Açılacağını umarak gergin bir şekilde devam ediyorum. "Emin misin? Oldukça üzgün görünüyordun."

Sonunda açılmadan önce uzun bir süre sessiz kalıyor. "Buradan nefret ediyorum, Em. Hem de çok nefret ediyorum. Özellikle de kimden ve nereden geldiğimden ve bunun beni tamamen tanımlamasından nefret ediyorum."

"Bu seni tanımlamıyor," diye cevap veriyorum usulca, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Diğer insanlar bunun seni tanımlamasına izin verebilir, ama bu senin kim olduğun anlamına gelmez. Bu sadece onların yargılayıcı pislikler olduğu anlamına gelir."

"Az önce şerefsizler mi dedin?" diye soruyor ses tonunda bir parça eğlenceyle.

"Evet, yaptım, şimdi sessiz ol, daha bitirmedim."

Kıkırdıyor ve beni kendine çekiyor. "Kahretsin, Em, senin bu öfkeli yanını seviyorum."

"Sessiz ol." Kıkırdıyorum ama hemen yeniden ciddileşiyorum. "Ciddiyim Ryder. Senin kim olduğunu senden başka kimse tanımlayamaz ve seni tanıyan, yani gerçekten tanıyan herkes senin harika ve mükemmel olduğunu görecektir. Tıpkı benim gibi."

Bana baktığını hissediyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum ama cevap vermek yerine parmaklarının az önce çizdikleri tembel dairelerden yön değiştirdiğini fark ediyorum. Keskin çizgiler çizmeye başlıyorlar ve ben de onun desenini takip etmeye çalışıyorum. Az önce bir şey hecelediğini düşündüğümde kalbim göğsümde duruyor ama emin olamıyorum. Tekrar yukarı çıkıp başladığında daha dikkatli bakıyorum ve haklı olduğumu, bir mesaj hecelediğini anlıyorum. İkinci kez bitirdikten sonra 'seni seviyorum' yazdığını anladım. Kıpırdamadan yatıyorum, cevap verip vermemem gerektiğini bilmiyorum, belki yanılıyordum diye, ama neyse ki cevap vermek zorunda değilim.

"Az önce ne yazdığımı biliyor musun Em?" diye soruyor usulca, sesinde bir kırılganlık var.

"Evet. Sanırım öyle."

Aniden beni ters çeviriyor, böylece sırtüstü yatıyorum ve vücudunun üst yarısı benimkinin üzerine geliyor. Yüzünü yakın hissediyorum, nefesi dudaklarıma fısıldıyor. "Benimle gel, Emily."

"Nereye?" Şaşkınlıkla sordum.

"Florida Üniversitesi'ne kabul edildim ve benimle gelmeni istiyorum."

Şok beni hareketsiz bıraktı. "Ne? Ama nasıl? Okulum var."

"Sana uzaktan eğitim falan ayarlayabiliriz. Ben sana yardım ederim."

"Peki ya para? Şu anda çalışamıyorum Ryder ve engelli olduğum için..."

"Gerek yok. Hector sağ olsun, orada bir garajı olan kuzeniyle şimdiden bir iş ayarladım. Beni işe alacak ve derslerimi aksatmadan çalışmama izin verecek."

Başımı sallıyorum, zihnim tüm bunları anlamakta zorlanıyor ve sonra alnını benimkine yasladığını hissediyorum. "Seninle ilgileneceğim, Em. Sana bir şey olmasına izin vermem."

Boğazım duygularımla yanıyor ve elimi yüzünün yan tarafına koymadan önce kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Ryder, yapacağını biliyorum, mesele o değil, ama bana bakmanı istemiyorum, en azından bu şekilde. Okula gideceksin, bir işin olacak, benimle ilgilenmek için de endişelenmeni istemiyorum."

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Birlikte olabilmemiz için aklıma gelen tek yol bu. Tüm bu saçmalıklardan uzaklaşabilir ve kimsenin bizi tanımadığı bir yerde yaşayabiliriz. Nereden geldiğimiz orada önemli olmayacak."

Söylediği her şeyi düşünüyorum, zihnim dakikada bir milyon mil koşuyor. Umutsuzca evet demek istiyorum ama... yapamayacağımı biliyorum. En azından henüz değil, daha bağımsız olana kadar değil. Ona güvenmek zorunda kalmak istemiyorum. Katkıda bulunabilmek istiyorum. Büyükannemden kalan güven fonum erişilebilir olsaydı, en azından yardımcı olurdu, ama şu anda sunacak hiçbir şeyim yok.

Sessizliğimden cevabımı anlıyor. "Boş ver, aptalca bir fikirdi," diyor tekrar yanıma uzanmadan önce.

"Hayır, değildi," demek için acele ediyorum ve doğruluyorum. "Evet demeyi çok istiyorum Ryder, ama ben sadece..."

"Em, sorun değil, gerçekten, unut gitsin." Ses tonundaki kesinlik beni tekrar yere yatırdı. Kolunu üzerime koyuyor ama birkaç dakika önceki gibi değil. Üzgün olduğunu hissedebiliyorum, bu da boğazımın duygularla tıkanmasına neden oluyor. Sadece bana kızmasını istemediğim için değil, aynı zamanda kabul edildiğini ve yakında Florida'ya gideceğini bildiğim için.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmeye başlıyor, onları sessiz tutmaya çalışıyorum ama ben durduramadan küçük bir hırıltı kaçıyor. Ryder tekrar üzerime gelmeden önce derin bir nefes alıyor. "Hadi Em, lütfen ağlama."

Başımı sallıyorum ve cevap verebilmek için gözyaşlarımı yutmaya çalışıyorum. "Sadece kızmanı istemiyorum. Evet demeyi çok istiyorum Ryder, gerçekten."

Seni çok seviyorum ama..."

"Biliyorum bebeğim. Kızgın değilim, söz veriyorum. Sadece bir düşünceydi."

"Seni kaybetmek istemiyorum," diyorum ona, kelimelerim küçük bir hıçkırıkla dökülüyor.

"Beni kaybetmeyeceksin, söz veriyorum. Başka bir yol düşüneceğiz. Bu gecenin tadını çıkaralım ve yarın için endişelenelim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve bana bir öpücük daha vermek için eğiliyor. Ruhlarımızı tamamen birbirine bağlayan ve bizi asla onsuz yaşamak istemediğim kendi dünyamıza kilitleyen bir öpücük.

Bölüm 7

Ryder

Bir nefes sesi beni derin uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtığımda Meksikalı bir kadının Emily ve bana dehşet içinde baktığını görüyorum ve uyuyakaldığımı fark ediyorum. *Hay sikeyim!* Emily'ye bakıyorum ve geceliğinin tekrar yerinde olduğunu görünce şükrediyorum. Emily uykudan uyandığında hasar kontrolüne nasıl başlayacağımı düşünerek boğazımı temizliyorum.

"Emily Michaels, delirdin mi sen?" diye bağırان kadın kapıyı arkasından kapatmadan önce yüksek sesle fısıldar.

Emily panikle ayağa fırlıyor, hâlâ yarı uykulu. Onu hemen sakinleştiriyorum ve ona bağırان kaltağa ters ters bakıyorum. "Rosa... Ben..."

"Bu benim hatam, onun değil," diyorum gömleğimi yerden alıp başımın üzerine atarken. Kadın beni endişeyle izliyor ve pantolonumun üzerinde olduğuna şükrediyorum. Dün gece tamamen gitmeye niyetliydim ama Emily yanımda çok iyi hissettirdi. Uykunun beni aldığını hatırlamıyorum.

Şimdi eğilip Emily'yi kollarıma çekiyorum. "Yanlışlıkla uyuyakalmışım. Üzgünüm, Em."

Elini yüzüme koydu. "Sorun değil, bunu yapmak istemediğini biliyorum." Bileğini çevreliyorum ve avucunun içini öpüyorum.

"Baban bu sabah erken çıktığı için şanslısın," diye araya giriyor kadın, sesi hâlâ kızgın geliyor ama bizi izlerken ifadesi biraz daha yumuşak. "Ama anneniz duşta. O yüzden hemen çıkmanız gerekiyor!" diye ekliyor, doğrudan beni işaret ederek.

"Trigonometrede görüşürüz, bebeğim." Zaten yakalandığımız için onu öpmekten geri durmuyorum.

Yanakları pembeleşiyor ama her zamanki gülümsemesiyle beni şaşkına çeviriyor. "Hoşça kal Ryder."

Ayağa kalkıp pencereden çıkmak için hamle yapıyorum ki kadın önümü kesiyor. "Ne yapıyorsun, seni aptal çocuk? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Kendini mi öldürdün?" Şok içinde geri çekildim. Tanrım, küçük olmasına rağmen çok alıngan. Başını salladı ve beni kolumdan yakaladı. "Gel şimdi, seni ön kapıdan çıkaracağım ama acele etmeliyiz."

Beni odadan dışarı sürüklemesine izin veriyorum ve kadın kapıyı arkamızdan kapatırken Emily'nin kıkırdadığını duyuyorum. Devasa evin içinde onu takip ediyorum ve sorgulayan gözlerini görmezden gelmeye çalışıyorum, bunun onu sessiz tutacağını umuyorum ama ne yazık ki öyle olmuyor. "Buna bir son vermelisin."

Başımı salladım. "Hayır, yapmayacağım. Kimse beni ondan uzak tutamaz."

Endişeli bir iç geçiriyor ve merdivenlerin dibine geldiğimizde beni durduruyor. "Beni dinle. Birbirinize değer verdiğinizi biliyorum, bunu görebiliyorum ama konu babası olunca neye bulaştığınızı bilmiyorsunuz. Sadece kendinizi tehlikeye atmakla kalmıyor, Emily'nin güvenliğini de riske atıyorsunuz."

Emily'nin güvenliği mi? "Sen neden bahsediyorsun?"

Bakışlarını bir an için kaçırıyor, sonra tekrar benimkine çeviriyor ve bakışlarındaki korkuyu görünce şok oluyorum. "Vali Michaels acımasız bir adam, senin bilebileceğinden çok daha fazlası. Size söyleyeceklerim bu kadar. Size yalvarıyorum, ikinizin de iyiliği için, onu bırakmanız gerekiyor."

"Eğer güvenliği tehlikedeyse neden onu bırakayım ki?" "Onu kendi haline bırakırsan hiçbir tehlike altında olmayacak."

Onun sözlerini düşünüyorum ve bu düşünce bile göğsümün panikle daralmasına neden oluyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum kararlı bir şekilde ve kapıya yöneliyorum. "Ona göz kulak olacağım. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim, babasının bile."

"Onun dengi değilsin. Buna bir son vermelisin Ryder, Emily'nin güvende olmasının tek yolu bu ve..."

"Nefesini boşa harcama. Onu bırakmayacağım!" Daha fazlasını söyleyemeden kapıyı kapattım. Motosikletime dönerken yol boyunca onun sözlerini aklımdan çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. *Emily'nin güvenliğini de riske atıyorsun.* Bu da ne demek şimdi? Em ailesinin ona hiç el kaldırmadığını söyledi ve bana yalan söylemeyeceğini biliyorum.

Evinin biraz aşağısına park ettiğim bisikletime ulaştığımda, yanına şık, siyah bir arabanın park ettiğini görünce düşüncelerimden hızla sıyrılıyorum. Hay sikeyim! Sanırım bu sadece bir zaman meselesiydi, ama bu sabah bununla uğraşmak istemedim, yine de Emily'nin burada olmamasına ve bununla uğraşmak zorunda kalmasına sevindim.

Ben yaklaştıkça, arabanın şoförü iniyor ve arka kapıyı açıyor çünkü arkadaki pislik bunu kendi başına yapamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyor. Bir de baktım ki Vali Michaels'tan başkası çıkmıyor. Onu sadece birkaç kez görmüştüm ama görmemiş olsaydım bile bu adamın Emily'nin babası olduğunu inkâr edemezdim. Onunla aynı açık kahverengi saçlara ve aynı buz mavisi gözlere sahip, sadece Em'de masum görünürken onda çıkarıcı görünüyorlar.

Beni korkuttuğunu düşünmesini istemediğim için adımlarımı sarsmadan bisikletime doğru ilerliyorum, çünkü korkutmuyor.

"Bay Jameson, sonunda tanıştık."

Selamını duymazdan gelerek bisikletime biniyorum ve ona dönmeden önce kaskımı kucağımda tutuyorum. Yanıma gelip bana elini uzattığında şaşıyorum. Uzun bir süre ona baktıktan sonra kabul ediyorum. İki nedenden dolayı: Birincisi, onun ne yaptığını bilmek istiyorum, ikincisi de, ondan ne kadar nefret etsem de sonuçta Emily'nin babası.

"Vali Bey," diye kibarca selamlıyorum.

Geri çekiliyor ve ben de ne söylemesi gerekiyorsa onu söylemesini bekleyerek bakışlarını tutuyorum. "Son birkaç haftada hakkınızda çok şey öğrendim Bay Jameson."

Haftalar mı? Homurdanıyorum, tabii ki var, bahse girerim o hıyar Prescott bile dünden önce biliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, sen ve Emily'nin bu küçük saçmalığınızı benden bu kadar uzun süre saklayabilmenize şaşırdım. Kızımın içinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum, belki de bana sandığımdan daha çok benziyordu."

Ona ters ters bakıyorum, artık tüm nezaketim gitmiş durumda. "O senin gibi değil." Onu iyi tanımıyorum ama tipik bir politikacı olduğunu biliyorum - yalancı ve çıkarıcı. Emily'nin vücudunda hesapçı bir kemik bile yok.

Sırıttıyor. "Bana kızımı tanımadığımı mı söylemeye çalışıyorsunuz, Bay Jameson? Onu tam üç aydır tanıyorsunuz diye benden daha iyi tanıdığınızı mı sanıyorsunuz? Gerçi benim evimde, onun yatağında uyuyorsanız, sanırım onu benden daha iyi tanıyorsunuzdur."

Çenemi sıkıyorum ve ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Öyle bir şey değil," diye mırıldanıyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır, öyle değil. Emily ve ben birbirimizi önemsiyoruz ve kimsenin - sen de dahil - bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

Çenesini ovuşturuyor. "Bu da benim hakkımda ne kadar az şey bildiğini gösteriyor." Bakışlarını tutarak geri adım atmayacağımı gösteriyorum. "Ama dediğim gibi, seni oldukça iyi tanıdım. Nereden geldiğini, daha doğrusu kim olduğunu biliyorum. Ailen oldukça, bunu nasıl söylemeliyim?"

"Beyaz çöp mü?" Bunu itiraf etmekte bir sorun görmüyorum.

Biraz şaşırmış görünüyor. "Elbette, eğer kullanmak istediğiniz terim buysa, bu işe yarar."

"İşe yarıyor çünkü gerçek bu. Ebeveynlerimizi seçemiyor olmamız çok kötü, değil mi? Eminim çoğumuz seçebilseydik, seçerdik."

Sözlerimin niyetini anlamamış gibi sırtıyor. "Yapmayın Bay Jameson, Emily'nin elinden gelse tüm bunlardan vazgeçeceğine gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi? Özellikle de ona bunların hiçbirini veremeyecek biriyle birlikte olmak için." "Evet, inanıyorum, ama bu da sizin kendi hayatınız hakkında ne kadar çok şey bildiğinizi gösteriyor. Kızım. Bunların hiçbirisi onun umurunda değil."

"Bu konuda mantıklı düşünün. O korunaklı, kör bir kız ve sen ona ilgi gösteren ilk erkeksin, tabii ki seni önemseddiğini düşünecek." Sessiz kalıyorum ve sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Abartılı bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "İtiraf etmeliyim ki, kızıma bakış açınızın ne kadar çarpık olduğunu bilmek beni biraz şaşırttı, ama kadınlar... muhakeme yeteneğimizle oynayabiliyorlar, özellikle de bizim için bacaklarını açtıklarında."

"Sen kapa çenenin," diye öfkelenim, kontrolümü zar zor sağlıyordum. "Yemin ederim, kim olduğun umurumda değil, Emily'ye saygısızlık edersen seni yere sererim!"

Bana ulaştığını bilerek sırtıyor, bu da beni daha çok kızdırıyor. Elini cebine atıyor ve beyaz, katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. Ne olduğunu merak ederek ondan kopardım. Açtığımda yüz bin dolarlık bir çek olduğunu görüyorum.

Ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın. Bana ödeme yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Size bir çıkış yolu sunacak kadar nazık davranıyorum Bay Jameson. Akademik bursu kazanmak için aklınızı kullanın ve parayı da yanınıza alıp Florida'ya gidin. Orada geçiminizi sağlayacak çok şey var. Diğer seçenek bu kadar cömert olmayacaktır."

Tehdidi karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, peki hangi seçenek bu?"

"İnan bana evlat, bunu öğrenmek istemezsin, ama sana geleceğinden daha fazlasının tehlikede olduğunu söyleyeceğim. Ben çok güçlü bir adamım, Bay Jameson. Bu gücü masum insanlar üzerinde kullanmaktan nefret ederim. Mesela arkadaşınız Hector." Şaşkınlıkla duraksadım. "İşini kurmak için çok çalıştı. Düşünsene, elinden alınsa ailesini nasıl geçindirecek? Özellikle de hasta karısına."

Damarlarımda tehlikeli bir şiddet dolaşıyor ama bundan da öte kendimi çaresiz hissediyorum. Ne yapabileceğimi merak ederek seçeneklerimi değerlendiriyorum.

"Eğer kızımı söylediğin kadar önemsiyorsan, onu rahat bırak. Ona verebileceğin hiçbir şey yok. Zaten sahip olduğu şeyi ona asla veremeyeceksin. Herkese bir iyilik yap ve git, yoksa Hector ilk olacak ve işini kaybetmek endişelerinin en küçüğü olacak." Bu son tehditle arabaya biner ve şoför uzaklaşır.

Öfkem patlamadan önce bir saniyeliğine sersemlemiş bir şekilde oturuyorum. "Siktir! Siktir!

Siktir!" Kaskımı önümdeki ağaca fırlatıp parçaladım.

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı sıkıca kavıyorum ve acının içimde akan öfkeyi biraz olsun dindirmesini umuyorum. Kendimi çaresiz hissederek oturuyorum ve Hector'u düşünüyorum. Benim için yaptığı her şeyi, çocuklarını, kanser olan ve kemoterapi görmesi gereken karısını düşünüyorum. Sonra Rosa'nın sözleri aklıma geliyor: *Buna bir son vermelisin Ryder, Emily'nin güvende olmasının tek yolu bu.*

Yere baktığımda çekin hala elimde olduğunu görüyorum ve onu milyonlarca parçaya ayırıyorum. Motosikletimi çalıştırıp ne yapmam gerektiğini bilerek yola çıkıyorum. Okula giderken göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum ve bir daha tam olarak nefes alıp alamayacağımı merak ediyorum.

Emily

Çok sevdiğim küçük dilek kuyusuna yaslanmış otururken kuru otların uzun tellerini çekiyorum ve bir motosikletin yaklaşmasını bekliyorum. Başını kucağıma yaslamış Summer'ın yumuşak tüylerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Kısa bir mesafe ötedeki dereден gelen su sesini dinliyorum ve cırcır böceklerinin sesi daha da belirginleşerek bana gecenin ilerlediğini söylüyor.

"Hadi Ryder, neredesin?"

Zaman geçtikçe endişem daha da artıyor. D n sabah evimden ayrıldığından beri onu görmedim ya da ondan haber almadım, ki bu onun yapacağı bir Şey değil. Çok yorgun olduğu için trigonometri dersine gelmediğini düşünmüştüm ama okula hiç gelmedi ve mesajlarıma da geri dönmedi. İyi olması ve babasının geçen gece eve gelmediği için ona zarar vermemesi için dua ediyorum. Cece'nin ailesi hakkında anlattıklarından ve Ryder'ın bana geldiği gece çok  zg n olmasından sonra, durumun böyle olmasından endişeleniyorum.

Ama en azından mesajlarıma cevap vermez miydi? Bugün okuldan sonra ona bir mesaj daha bıraktım ve benimle burada buluŐmasını söyledim. Daha önce de birkaç kez bu noktada buluŐmuŐtuk, gece geç saatlerde o işini bitirdikten sonra. Ana evden yeterince uzakta olduğu için ailemin bundan haberi olmazdı, özellikle de her zaman kendilerini kaptırdıkları için.

Yaklaşan bir arabanın sesiyle düşüncelerimden hızla sıyrılıyorum, motoru tanıdık ve nerede olsa tanırım. Araç durduğunda Summer yanımda hazır ola geçiyor. Arabanın kapısının açılma sesiyle birlikte babamın pahalı kolonyasının kokusu havadaki odunsu kokuya karışıyor.

"Baba," diye fısıldıyorum endişeyle, burada ne aradığını merak ediyorum. *Lütfen Tanrım, düşündüğüm gibi olmasın.*

"Emily, hemen arabaya bin."

Ses tonundan duyduğum tedirginlikle kuyunun kenarına tutunup titreyerek ayağa kalkıyorum. "Neden?"

"Beni gerçekten ne kadar süre kandırabileceğini düşündün?"

Fark edildiğimi bildiğim için onu ikna etmeye çalışıyorum. "Baba, lütfen dinle. Ryder ve ben birbirimizi seviyoruz ve..."

Acı acı gülerek sözümü kesti. "Lütfen Emily, sen bundan daha akıllısın. O okula gitmene izin vermenin bir hata olduğunu biliyordum. Daha   ay bile olmadı ve sana ilgi gösteren ilk pislik için bacaklarını açarak bu ailenin adını lekelemek zorunda kaldın."

Kalın bir Şekilde yutkunuyorum ve sözlerinin acısını görmezden geliyorum. " yle bir Şey değil. Senin ya da annemin ne dediği umurumda değil, onunla görüşmeyi bırakmayacağım."

"O gitti, Emily, ve geri gelmeyecek."

İçimi saf bir korku kaplıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Ne demek istiyorsun? Ona ne yaptın?"

"Ben ona hiçbir şey yapmadım. Aslında çok cömert davrandım; ona üniversiteye gitmesine yardımcı olacak kadar para verdim. O da bunu nezaketle kabul etti."

Başımı sallıyorum, sözlerini hemen reddediyorum. "Yalan söylüyorsun, o böyle bir şey yapmaz. Beni terk etmez, para için değil."

"Tabii ki öyle, onu suçlayabilir misiniz? Nereden geldiğine bir bakın. Hangi insan parayı almaz ki?"

"YALAN SÖYLÜYORSUN!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlarken çığlık atıyorum.

Babam sabrını kaybetti. "Ben değilim. Şimdi bin şu lanet arabaya!" Öfkeyle kolumu tutuyor ama ben onun gücüne karşı koyuyorum. Summer boğuşmamız sırasında hırlamaya başladı.

"Hayır, bırak beni. Hiçbir yere gitmiyorum. O geliyor, biliyorum. RYDER?" Her an çıkıp gitmesi için dua ederek bağıyorum. "Kes şunu Emily, aptal gibi davranıyorsun."

Beni daha sert çekiyor ama direniyorum. "Hayır, gitmiyorum! Bırak beni!" Yüzüme gelen darbe beni hazırlıksız yakaladı ve geriye savurdu. Acı gözlerimin arkasına yayılıyor ve kendimi dik tutmak için kuyuya tutunuyorum. Elimi acıyan yanağıma koyuyorum, babam bana vurduğu için sersemlemiş durumdayım. Summer hırlıyor ve babam havlamadan önce deli gibi havlıyor.

"Summer, gel!" Ona zarar vermesini istemediğim için hemen emrediyorum. Onun gelip önümde durduğunu, beni koruduğunu hissediyorum.

"İyi!" diye öfkeleni babam. "Burada kal ve kendin gör. Eğer gerçekten onun için bir kış parçasından daha fazlası olduğunu düşünüyorsan, düşündüğünden daha aptalsın Emily."

Acımasız sözlerini duymazdan geliyorum ve bir an sonra, araba hareket etmeden önce arabaya bindiğini duyuyorum. Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken ciğerlerim göğsümdeki şiddetli ağrıdan nefes almaya çalışıyor.

O gitti, Emily, ve geri gelmeyecek. Babamın sözleri zihnimde tekrarlanırken başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Ryder!" Onun için çığlık atmaya başlıyorum, umutsuzca gelmesini istiyorum. Beni terk etmeyecekti. Parayı almadı. Onun için tekrar tekrar bağıyorum, sesim boğuklaşıyor. Gelmediğinde acı dayanılmayacak kadar büyük oluyor. Yere yığılıyorum ve

Summer'ın da yanıma geldiğini, ılıklarının benimkilere karıştığını hissediyorum.

"Lütfen geri gel. Lütfen," diye yalvarıyorum göğsümü yırtan hıçkırıkların arasından.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama geç olduğunu biliyorum çünkü gece havası giderek soğudu. Summer karnıma doğru kıvrılmış, başı göğsümde, ben kırık ve yalvarır bir halde yatarken.

Uzun bir süre sonra hızlı ayak sesleri duydum. "Emily, işte buradasın." Bana doğru koştuğunu duyduğum Rosa'nın sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Summer onun yolundan çekilerek yanıma diz çöküyor ve soğuk bedenimin üzerine bir battaniye örtüyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor endişeyle.

Sorusunu bir süre düşündükten sonra başımı sallıyorum ve göğsümü tutarak kalbimdeki dayanılmaz acıyı işaret ediyorum.

"Ah, Emily, çok üzgünüm, tatlım," diyor vücudumun üst yarısını kaldırıp beni kendisine yaslamadan önce. Onun ılık, şeker kokusunu içime çekiyorum ama acımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. İçimi burkan hıçkırıklar yeniden dudaklarımdan dökülmeye başlıyor. Rosa beni ileri geri sallıyor. "Şu anda canının yandığını biliyorum tatlım, ama bu gerçekten en iyisi. Bu konuda babanla kavga etseydin daha kötü olurdu." Başımı sallıyorum çünkü acımı anlatacak kelime bulamıyorum.

Kalbim tamamen paramparça oldu ve sonsuza dek değişti, çünkü beni her kusurum için seven ve kendimi güzel hissetmemi sağlayan tek çocuk benden koparıldı ve asla geri gelmeyecek. Bunu bilmeme rağmen yine de aylarca onu bekledim. Geri dönmesi için dua ettim ama asla dönmedi. Bunun yerine, yaşamak istemediğim ve kendimi asla ait hissetmediğim yalnız dünyamda tekrar kayboldum.

Bölüm 8

Ryder

Altı Yıl Sonra

"JAMESON, ŞEF seni görmek istiyor," diye bağıyor Caffrey patronumun ofisinden çıkarken, sinirli görünüyor.

Crowley, Higgins ve Ramsey aşırı dramatik sesler çıkarıyor, sanki ölüm tahtasında yürüyormuşum gibi davranıyorlar. Gözlerimi deviriyorum ve boş kahve fincanımı Higgins'e fırlatıyorum, o da kıkırdayarak yakalıyor.

En ufak bir endişe duymadan patronumun ofisine gidiyorum. Frank Reynolds bu sektörde en çok örnek aldığım kişi, en büyük akıl hocam oldu ve huysuz bir orospu çocuğu olsa bile ona büyük saygı duyuyorum.

Ofisine gittiğimde, saha ofisimize yeni transfer olan bir başka özel ajan Nick Stone'un odanın uzak tarafında oturduğunu görüyorum.

"Hey, Şef, ne haber?"

"Kapıyı kapat ve otur Jameson." Dediğini yaptım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "İkiniz için de bir fırsatım var. Eğer başarabilerseniz, kariyerinizi değiştirecek bir fırsat."

İlgim doruğa çıkıyor ve Stone'a bakıyorum, o da en az onun kadar ilgili görünüyor. "Dinliyorum."

"Dün gece geç saatlerde, bir iyiliğe ihtiyacı olan bir arkadaşımın telefon aldım. Beni gizlilik içinde aradı ve sessiz kalmamı istedi çünkü henüz kime güvenebileceğimizden emin değil. Kendisi bir Senatör, iki yıl önce göreve seçilmiş. Yeni haberdar olduğu ve rakip Senatörün de dahil olduğu bazı iddialar var."

"Suçlamalar nedir?" Stone araya giriyor ve benim merak ettiğim soruyu soruyor.

"Reşit olmayan biriyle zorla cinsel ilişki, insan ticareti, toplu tecavüz... Aklınıza ne gelirse, hemen hemen söylenmiştir."

Kahverengi bir dosyayı masasının üzerinden bize doğru kaydırıyor. Elime alıp açtığımda genç bir kızın resmini görüyorum. Koyu renk saçları, soluk teni ve kalın siyah makyajı onu yıpranmış gösteriyor. Ama resimdeki en rahatsız edici şey gözlerindeki boş bakış.

"Bu Cassie Flannigan, iddialarda bulunan ve şu anda kayıp olan on beş yaşındaki kız."

Bu bilgiyi duyunca kafamı kaldırdım. "Faullü oyun mu?" Omuz silkiyor. "Kiminle konuştuğuna bağlı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Görünüşe göre okul danışmanına, kaldığı grup evinin kızları gece için satın alındıkları yüksek sosyete partilerine gönderdiğini itiraf etmiş. Ayrı odalara alındıklarını, burada dövüldüklerini, tecavüze uğradıklarını, birden fazla erkeğe ve hatta bazen birbirlerine cinsel eylemlerde bulunmaya zorlandıklarını söyledi."

"Ne oluyor lan?" Stone düşüncelerimi mırıldanıyor.

"Oldukça yüksek profilli kişilerin isimlerini verdi. Yargıçlardan, politikacılardan, avukatlardan bahsediyorum - aklınıza ne gelirse. Grup evi onun kaçtığını söylüyor ama danışmana sorarsanız ona bir şey olduğunu düşünüyor."

"Tüm bunların yerel yetkililere bildirildiğini varsayıyorum?" diye sordum. "Evet, okul danışmanı hemen polise gitti."

"Dur tahmin edeyim, kızın hikâyesiyle örtüşen bir şey bulamadılar," diyor Stone, ses tonunda artık belirgin bir öfke var.

"Doğru, ve tek iddia bir grup evindeki sorunlu bir gençten geldiğinde itibarsızlaştırmak zor değil."

"Ve şimdi kayıp," diye ekliyorum. Şef başını salladı.

"Şimdi kayıp."

"Peki ya arkadaşın? Belli ki burada bir gerçek olabileceğini düşünüyor, yoksa sana gelmezdi," diye tekrar konuşuyor Stone.

"Olayı sorgulamaya başladı. Bazı şeyler akla yatkın değildi, bu yüzden kendi sorularını sormaya başladığında ve polis raporunu görmek istediğinde, ona durmasını ve bu işin peşini bırakması gerektiğini söyleyen bir telefon aldı."

Homurdanıyorum, bu hikâyeye en başından beri inanmakta zorlandığımdan değil, ama herhangi bir şüphem varsa bile şimdi yok. "Peki bizden ne istiyor?" Bütün bunlarla nereye varmaya çalıştığını merak ederek soruyorum.

"Biz de biraz araştırma yapacağız çocuklar, daha doğrusu siz ikiniz

demeliyim." Başka bir dosyayı bize doğru itti ve Stone onu kaptı

bu sefer ilk. "Bir gözüm Senatör'ün üzerinde olacak, diğeri ise grup evini araştırarak, ancak bunun nazikçe ve sessizce halledilmesi gerekiyor. Bunu arkadaşım için yapıyorum. Bu bizim yetki alanımız değil ama Jameson, büyüdüğü yer olduğu için bu bölgeye aşına olmalısın."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek duraksıyorum. "Ne?"

Stone dosyayı bana uzatıyor ve bana bakan adamın resmini gördüğümde midem bulanıyor ve kanım donuyor. "Georgia'ya geri dönüyorsun. Eminim Senatör Michaels'ı tanıyorsundur; odaklanmamız gereken kişi o. Bu işi onun yönettiğine ya da en azından en tepedekilerden biri olduğuna dair bir his var içimde. Cassie'nin ifadesinde onun gerçek bir sadist orospu çocuğu olduğundan bahsediyordu. Karısının cinsel suçlara ve insan kaçakçılığına karşı büyük bir savunucu olması da işin ilginç yanı. Farkındalık yaratmak için pek çok hayır etkinliğine ev sahipliği yapıyorlar ve birkaç hafta içinde bir tane daha olacak. Orada olmak istiyorum."

Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki Şef'in söylediği her şeyi anlamakta zorlanıyorum. *Tanrım, adamın manipülatif olduğunu biliyordum, ama bu?*

"Cassie'ye göre tecavüzler kaydedilmiş. O kasetleri bulmamız gerekiyor."

"Peki kimi nerede istiyorsun?" Stone sorar.

Şef cevap vermeye fırsat bulamadan, sonunda kelimelerimi buluyorum. "Michaels'ı alıyorum."

Stone'un gözlerini üzerimde hissediyorum ama sadece Şef'i izliyorum.

"Onu tanıyor musun?" "Biraz."

"Ve onun hakkında bildiklerinizden yola çıkarak, bunu yapabileceğini söyleyebilir misiniz?"

Sorusunu düşündüm ve omuz silktim. "Olabilir. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Gücünü etrafa saçmayı seven, çıkarıcı bir orospu çocuğu." Kafamda kısa bir süre için bir anı canlanıyor. *Vali Michaels acımasız bir adam, senin bilebileceğinden çok daha fazla.*

"Onunla nasıl tanıştınız?" diye soruyor, ses tonundaki şüphe artık açıkça belli.

"Eskiden kızını tanırdım." Emily'yi düşünmek bile içimde çalkantılı bir duygu fırtınasının kopmasına neden oluyor.

"Ne kadar iyi?" Bunu duymaktan hoşlanmayacağını bildiğim için yanıt vermiyorum ve bu işten çekilmek istemiyorum. "Eğer bu senin için çok kişiselse Jameson, şimdi konuşmalısın."

Başımı salladım. "Sorun değil, Şef. O hayır işine girebilirim."

Bir an daha beni izliyor, sonunda pes edip başını sallamadan önce gözleriyle değerlendiriyor. "Pekâlâ, sen Michaels'ı al ve Stone, grup evini daha fazla araştır. Özellikle de geçmiş. Eğer iddialar doğruysa, ki bence öyle, o zaman bir yerlerde daha fazlası olmalı. Kimseye güvenmiyoruz, yerel yetkililere bile. İşin içinde kimlerin olduğunu öğrenene kadar olmaz." Şef ayağa kalkarak toplantının sona erdiğini işaret etti. "İçeri girmeden önce yirmi dört saatiniz var. Jameson, bu akşama kadar senin için yeni bir kılıf hazırlayacağım. Zengin olacaksın, nasıl bir his olduğunu bana anlat."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum ama yarım ağızla. Aklım başka yerde, daha doğrusu başka birinde.

"Neden biz?" Stone biz çıkmadan önce

soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden ikimizi seçtin?" Ben de

aynı şeyi merak ediyordum.

Şef bir an bizi izliyor ve saçma sapan bir cevap mı alacağımızı merak ediyorum ama sonunda detaylı bir açıklamayla beni şaşırtıyor. "Bunun iki nedeni var. Birincisi ve en önemlisi, ikinize de güvenebileceğime inanıyorum. Bu işin içinde oldukça güçlü insanlar var, bu işten sıyrılmanın yollarını satın almaya çalışacak insanlar. Bu işi uzun zamandır yapıyorum, para insanlara aptalca şeyler yaptırabilir, bu yüzden yoldan çıkan ajanlar gördüm. Sizi satın almaya çalışmak işe yaramadığında, güçleriyle gözünüzü korkutmaya çalışacaklardır ama ikinizin de kolay kolay korkmayacağınızı biliyorum." Haklı, ben kolay kolay korkacak biri değilim ama altı yıl öncesini ve benim için önemli olan tek kızı neden terk ettiğimi hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Bu düşünce midemde yavaş yavaş bir öfke oluşturuyor.

"Peki ya ikinci sebep?" Şef bunu söylemeyince Stone sorar.

Sırıttıyor. "Çünkü sizinki gibi iki zihnin bir araya gelmesiyle ancak harika şeyler ortaya çıkabilir."

Bununla ne demek istediğinden emin değilim ama lanet olası bir baskı hissediyorum. Stone ve ben ofisten çıkıyoruz ve günün geri kalanında benim için önemli olan tek kızı, terk etmek zorunda kaldığım ve asla unutamadığım kızı düşünüyorum. Bu davanın kariyerimi değiştirmekten daha fazlasını yapacağına dair bir his var içimde. Hayatımı değiştirecek.

Bölüm 9

Ryder

İKİ GÜN SONRA, Atlanta Georgia'nın en pahalı bölgelerinden birinde yer alan gösterişli yüksek katlı apartman binasının önünde durdum. Nefret ettiğim ve asla geri dönmeyi düşünmediğim Allendale kasabasından sadece birkaç mil uzakta olan bir şehir.

Ajansın benim için kiraladığı cipten inmeden önce doğru yerde olduğumdan emin olmak için adresi iki kez kontrol ettim. Emily'nin tek başına yaşadığını öğrenince şaşırdım, engelli olduğu için değil, ailesinin kontrolünden çıktığı için.

Saha ofisimizdeki asistanımız Pam onu araştırdığında evli ya da çocuklu olmadığını öğrenince çok rahatladım. Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum, onu altı yıldır görmemiştim, ama nedense onu başka biriyle düşünmek beni deli ediyor. Pam alaycı bir gülümsemeyle, *"O çok güzel Jameson, kendine gel," diye öğüt vermişti.* Emily'nin hâlâ güzel olmayacağından bir an bile şüphe etmedim ama altı yıl sonra nasıl biri olduğunu merak ediyorum. *Hatırladığım Emily mi o?*

Binaya giriyorum, lüks lobiye dikkat ediyorum ve asansörü atlıyorum, zaten onun ana katta olduğunu biliyorum. Koridorda onun dairesine doğru ilerlerken kalbim çarpmaya ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Kahretsin, yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissediyorum.

Bu oyunu nasıl oynayacağıma dair binlerce farklı yol düşündüm. Bunca zaman sonra beni tekrar gördüğünde nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Özellikle de ayrılış şeklimi düşünürsek. *Kızacak mı? Nedenini açıklamalı mıyım? Umursayacak mı?* Altı yıl oldu. Ben ayrıldığımda ona ne olduğunu sık sık merak ettim. Ona veda etmek istedim, neden gittiğimi açıklamak istedim ama yapamadım. Onu tekrar görürsem gitmeyeceğimi biliyordum ve babasının ne yapacağını kim bilebilirdi. Şimdi onun hakkında ne bildiğimi bildiğimden, bunun doğru bir karar olduğunu biliyorum. Hâlâ berbat bir durum ama on yedi yaşındaydım, onu koruyamazdım.

Hem Emily hem de Hector, ama şimdi farklı bir hikaye. Artık yolun yanlış tarafından gelen çaresiz bir çocuk değilim. Kendim için bir şeyler yaptım ve şimdi ödeşme fırsatım var. Eğer o orospu çocuğu bu işe karıştıysa, ki karıştığından hiç şüphem yok, onu alaşağı edeceğim ve hem de çok fena edeceğim.

Dairesine ulaştığımda düşüncelerimden sıyrılıp kafamı oyuna veriyorum. Emily'ye yalan söylemek istemiyorum ama bu davayı da tehlikeye atamam, özellikle de ona karşı ne durumda olduğumu bilmezken. Şimdilik ona karşı gizliliğimi korumaya karar verdim, güvenini yeniden kazandığımda ve nerede durduğunu öğrendiğimde oradan karar vereceğim.

Derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum, sonra kalp atışlarım tekrar hızlanınca kendimi korkak gibi hissediyorum. *Tanrım, Jameson, kendine gel.*

Tam iç konuşmamı bitirmişken kapı açılıyor ve bakışlarım bir çift uzun, ince, bronz bacakla çarpışıyor. Hemen yanındaki köpeğe dikkat kesiliyorum ve lisedeyken sahip olduğu köpekle aynı olduğuna eminim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Yumuşak, masum sesinin tanıdık tınısıyla bakışlarım yüzüne kayıyor ve asla unutmadığım tek kıza bakarken ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor. Emily Michaels neredeyse tam olarak onu hatırladığım gibi görünüyor. Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kız ama farklı olan bir şey var, çok büyük bir şey. Çok iyi hatırladığım, eskiden rüyalarımın giren buz mavisi gözleri şimdi gözlerimin içine bakıyor. Sanki beni görebiliyormuş gibi bana bakıyor. Çabucak bocalıyorum, az önce enayi yumruğu yemiş gibi hissediyorum. Ne.. Ne. Sikeyim.

Emily

Yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umarak seksi yabancıya BAKIYORUM ve bir şey söylemesini bekliyorum. Tanrım, bu kadar yakışıklı birinin var olduğunu bile bilmiyordum. *Neden bana iki kafam varmış gibi bakıyor?*

Tam ona neden burada olduğunu tekrar soracaktım ki, ben fırsat bulamadan nihayet konuştu: "Beni görebiliyor musun?"

Nefesim kesiliyor ve şoktan olduğum yerde donup kalıyorum, kalbim onun tanıdık sesini duyunca yerinden fırlayacak gibi oluyor. Nerede olsa tanıyacağım, hiç unutmadığım bir ses. *Ama bu o olamaz... değil mi?* Değerlendiriyorum.

Şimdi ona daha da yaklaşıyor, kahverengi, dağınık saçlarını ve kirli sakalla süslenmiş güçlü çenesini inceliyor, ardından uzun zaman önce hakkında çok şey duyduğumu hatırladığım yoğun, koyu yeşil gözlerine bakıyorum.

Aman Tanrım... "Ryder?" Emin olamadan soruyorum, sesim ancak fısıltıyı geçiyor.

Adını duyunca şaşırılmış gibi görünüyor, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve bunun gerçekten seksi bir gülümseme olduğunu fark ediyorum, tıpkı diğer yanları gibi. "Evet, Em, benim."

Milyonlarca duygu aynı anda içime hücum ediyor. Ona aptal gibi bakıyorum, nasıl karşılık vereceğimi düşünüyorum ve zihnimden önce bedenim tepki veriyor. Ona doğru adım atarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyor ve yanlış bir hareket yaptığımı fark ederek anında kendimi aptal gibi hissediyorum. Tam geri adım atacakken güçlü kolları etrafıma dolanıyor ve beni sert bedenine doğru çekiyor. Kalbim küt küt atıyor ve sıcaklığı beni içten dışa sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bana karşı hissettiği duyguyu özüksüyorum, tanıdık ama bir o kadar da yabancı geliyor. Vücudu hatırladığımdan daha güçlü ve daha uzun görünüyor, ya da belki de bana öyle geliyor. Çok uzun zaman oldu.

O neden burada? Neden şimdi? Bu içsel soru beni geri adım attırıp ona baktırıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesiyor.

"Nasıl..." İkimiz de aynı anda başlıyoruz ve ben gergin bir şekilde gülüyorum, şimdi şokun bir kısmı geçtiği için kendimi garip hissediyorum.

Daireme geri dönüyorum ve ona el sallıyorum. Kapıyı kapattıktan sonra Summer'ın onu incelediğini görmek için dönüyorum. Gülümseyerek eğildim ve onu okşadım. "Her şey yolunda kızım, o iyi." Emin görünmüyor ama sözüme inanıyor.

Ryder'a dönüp baktığımda beni izlediğini görüyorum. Gergin bir şekilde boğazımı temizlemeden önce garip bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. "Şey, içeri gelsene." Onu oturma odama götürüyorum ve dairemi incelemesini izliyorum. "Sana içecek bir şey getireyim mi?" Kanepeye otururken gerginliğimi gizlemeye çalışarak soruyorum, onun büyük varlığı geniş oturma alanını daha küçük hissettiriyor gibi görünüyor. "Ya da acıktıysan sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Sandviç yapmak için malzemelerim var ya da bundan daha açsan bir şeyler sipariş edebilirim..."

Gözlerimi kapatıyorum.

Ne kadar aptalca konuştuğumun farkındayım. *Tanrım, kapa çenen Emily.*

Ryder sırtlıyor, aptallığımı eğlenceli bulduğu belli. "Hayır, ben iyiyim."

Bileğimi sarıyor ve beni yanına çekiyor, çıplak bacağım onunkine değiyor

jean giymiş biri.

Bana mı öyle geliyor yoksa burası birden ısındı mı?

"Gerçekten iyi görünüyorsun, Em."

İltifat karşısında yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve lakabım karşısında midem bulanıyor, bana böyle hitap eden tek kişi o olmuştu. "Oh, teşekkür ederim. Sen de öyle." Verdiğim yanıt karşısında yüz ifadesi değişiyor ve görebildiğimi öğrendiğinde ne kadar şaşırdığını hemen anlıyorum. "Daha yeni. Daha bir ay önce görme yetimi geri kazandım," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Nasıl?"

Ona dönüp baktığımda kendi sorularım ortaya çıkıyor ama önce bunu aradan çıkarmaya karar veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl olduğundan hâlâ emin değilim. Bir gece yattım ve korkunç bir kabus gördüm. Uyandığımda... Işığa uyandım. Etrafımdaki her şeyi net bir şekilde görebiliyordum."

Uzun bir süre beni inceliyor, yüz ifadesi şüpheci ya da belki de meraklanmış gibi görünüyor. "Kabus ne hakkındaydı?"

"Hatırlamıyorum. Zaten pek bir şey de hatırlamıyorum." Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum, bu konu hakkında konuşurken her zaman olduğu gibi aniden bunaldığımı hissediyorum. "Son birkaç haftadır nasıl olduğunu anlamaya çalıştığım bir sürü doktor randevum vardı. Tamamen duyulmamış bir şey değil ama nadir bir durum. Aynı rahatsızlığa sahip insanların sadece yüzde beşinin başına böyle bir şey gelmiş, ancak belgelenen vakaların hepsi hipnoz ve kapsamlı psikoterapi yoluyla gerçekleşmiş. Bir doktor kabusumun o gece ormanda gördüğüm şeyle ilgili olduğunu düşünüyor. Onu yeniden yaşadığımı ve zihnimin kilidini açtığını, ancak şimdi bilinçaltımda anıyı engellediğimi düşünüyor."

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Nasıl ya da neden olduğu gerçekten önemli mi? Gerçek şu ki oldu ve ben bununla başa çıkıp yoluma devam etmeyi tercih ediyorum." Bunun ne kadar zor olduğunu ve bunu düşünmekten hoşlanmadığımı onunla paylaşmıyorum. Çünkü o kabustan uyandıktan sonra hissettiğim korku, bir daha asla hissetmek istemediğim bir şey.

"Hayır, sanırım sonunda fark etmez, senin için fark etmiyorsa," diye cevap veriyor sessizce, gözleri beni tekrar inceliyor gibi.

Bu beni rahatsız ediyor, bu yüzden şimdi konuyu değiştirmek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. "Seni buraya geri getiren nedir?"

"İş."

"İş mi?" Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak şaşkınlıkla tekrarlıyorum. *Ne sanıyordun, Emily, sadece seni görmek için mi geri geldi? Altı yıl sonra mı?* Bu düşünce için kendime zihinsel bir tokat atıyorum.

"Lisedeyken çalıştığım, Hector'un sahibi olduğu tamirhaneyi hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum ve onunla ilgili her şeyi hatırladığımı söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Orayı satın almayı düşünüyorum. Florida'da birkaç iş yerim var ve genişletmeyi düşünüyorum. Hector bana emekli olmayı düşündüğünü söylediğinde gelip onunkini kontrol etmeye ve benim için kârlı bir şey olup olmadığını görmeye karar verdim."

"Gerçekten, kendi işiniz mi var? Nedir onlar?" Merakla sordum, bu kadar iyi olduğunu duyduğuma sevindim.

Boğazını temizliyor. "Motosikletler üzerinde özel boya işleri yapıyoruz." "Motosikletler," diyorum gülümseyerek. "Bunu görebiliyorum. Size yakışıyor, ya da en azından hatırladığım Ryder."

"Evet, hoşuma gitti. Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

Tamam, bu hızlı bir konu değişikliği. "Meadow of Hope'da çalışıyorum. Görme engelliler için bir rehabilitasyon kliniği. Ben çocuk koğuşunda çalışıyorum. Genelde yakın zamanda görme yetisini kaybetmiş kişilerle çalışıyoruz. Yeni hayatlarına uyum sağlamalarına ve başa çıkmalarına yardımcı oluyoruz. Şu anda yaşadıklarımı düşününce biraz ironik bir durum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben yine onun ne kadar seksi olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Eğer o zamanki gibi görünüyorsa, lisedeyken tüm kızların onu neden bu kadar büyüttüğünü tamamen anlıyorum. Kendim görebilmek için ellerimi üzerinde gezdirmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. O kadar güçlü ki kendimi durdurmak için parmaklarımı hızla birbirine bağlıyorum.

"Eminim bu konuda çok iyisindir, Em. Özellikle de çocuklarla."

Alçakgönüllülükle omuz silkiyorum ama kalbim onun sözleri karşısında ısınıyor. "Ne kadar iyi olduğumu bilmiyorum ama bu işi gerçekten seviyorum. Harika çocuklarla çalışıyorum."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sorarak konuyu tekrar değiştiriyor. "Neredeyse dört yıldır."

"İtiraf etmeliyim ki tek başına yaşadığını öğrenince şaşırdım."

Başımı soru sorar gibi eğdim. "Gerçekten mi? Neden?"

"Ailemin onaylayacağını düşünmemiştim." Ses tonu hafif ama ailemden

bahsedince yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. Bu

Anında benim de sorularım su yüzüne çıkıyor. Cevaplarını bilmek istediğimden emin olmadığım sorular.

"Yirmi dört yaşındayım, gerçekten tüm hayatım boyunca ailemin evinde yaşamamı mı bekliyordunuz?"

Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi omuz silkiyor, bu da benim sinirlenmeme neden oluyor. "Konu sen olunca ne kadar kontrolcü olduklarını düşününce, bunun çok da uzak bir varsayım olmadığını anladım."

"Altı yıl oldu, her şey değişir." Tamam, pek sayılmaz ama şu anda onun çok bilmiş tavrına biraz kızgınım ve bunu kabul ediyorum.

"Ailenin onların kontrolünden çıkmanı sorun etmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

Onun sorunu ne? "Sana söylüyorum, ben çocuk değilim Ryder. Kendi kararlarımı kendim veririm." Homurdanıyor ve bende seksi suratını tokatlama isteği uyandırıyor. "Hem sana ne ki?"

İkimiz de birbirimize ters ters bakıyoruz, oda öfkeli bir gerginlikle dolu. Varsayımının ne kadar doğru olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Bana dayatılan şartı hatırlıyorum - babamın bir arkadaşına ait olan bu üst sınıf yüksek binada yaşamak zorunda kalmak.

Ryder derin bir nefes alır ve başını sallar. "Bak, özür dilerim Emily, götlük yapıyorum. Buraya bunun için gelmedim."

"Neden buraya geldin?" Cevabını duymak için biraz gergin bir şekilde soruyorum.

"Seni görmek istedim. Belki bir akşam yemeği yer ve arayı kapatırız diye düşündüm."

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Bu senin akşam yemeği davetini uzatma şeklin miydi?"

"Evet. Büyüleyiciyim, değil mi?"

Gülümsememek için yanağımın içini ısıırıyorum ve yüzümü başka tarafa çeviriyorum, bu kadar kaba olduğu için onu affetmeye hazır değilim. Varsayımı doğru olsa bile.

Sıcak, sert eli yanağımı kavramadan önce yaklaştığını hissediyorum, basit, uzun zamandır unutulmuş bir dokunuş vücuduma elektrik çarpmasına neden oluyor. Yüzümü kendine doğru çeviriyor. "Buraya geldim çünkü geri döneceğimi öğrendiğimde aklıma gelen ilk kişi sendin ve seni görmek istedim."

Yoğun, koyu yeşil gözleri samimiyetle parlıyor ve bende umutsuzca evet deme isteği uyandırıyor. Onunla zaman geçirmek istiyorum; son altı yıldır onu o kadar çok düşündüm ki, itiraf etmekten çekiniyorum.

Ama diğerk yanım, yani on yedi yaşından kalma yaralarımı hâlâ taşıyan yanım çok korkuyor. Onu tekrar görmek bile üzerimde hâlâ bir etkisi olduğunu kanıtladı, eğer bedenimin ona verdiği tepki bunun bir göstergesiye.

"Üzgünüm, yapamam."

"Yapamaz mısın?" Başımı sallıyorum, kalbim hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor. "Neden? Biriyle mi görüşüyorsun?" Yüz ifadesi gerginleşiyor, bu düşünceden rahatsız olmuş gibi görünüyor, ki bunu tuhaf buluyorum.

Neden umursasın ki?

Yalan söylemeyi düşünüyorum, kıskanacağı düşüncesi küçük bir tatmin duygusu yaratıyor ama önemsiz biri olmak istemiyorum ve hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. "Hayır, kimseyle görüşmüyorum. En azından artık değil," diye ekliyorum, bunca yıldır burada oturup onun özlemini çekmediğimi bilmesini istiyorum. Bu tamamen yalan değil, Richard'la bir ilişkim vardı ama bir yıl önce bittiğini bilmesine gerek yok. Kısaca Kyle'ı ve ailemin son birkaç haftadır ne kadar ısrarcı olduğunu düşünüyorum. Özellikle de görme yetim geri geldiğinden beri. Beni daha da üzdüğü için bu düşünceyi çabucak uzaklaştırıyorum.

"O zaman neden?" diye soruyor, açıkça bir neden istiyor. "Meşgulüm."

Omuzlarını kolayca silkiyor. "Sorun değil, yarın gece yapabiliriz."

"Üzgünüm, yine meşgulüm." Kahretsin, berbat bir yalancıyım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor şüpheyle.

"Uh..." *Hadi Emily, düşün.* "Cece ile çıkıyorum." Bu aslında bu gece olacak, ama yakında gitmesini sağlarsam asla farklı bir şey bilmeyecek.

İçimi görerek sırtıyor. "Sorun değil. Birkaç hafta burada olacağım, yani başka geceler de var."

Haftalarca mı?

Bakışları cep telefonumun bulunduğu sehpaı kayıyor ve tam onu almak üzereyken önce o kapıyor. "Hey, ne yapıyorsun?" Telefonu elinden almaya çalışıyorum ama telefonu başının üzerinde tutuyor ve benim ona ulaşmamın hiçbir yolu yok. *Cidden, kim bu kadar uzun?*

Ekрана dokunuşunu izliyorum ve bir an sonra cebinden gelen bir ding sesi duyuyorum. Ukala bir sırtışla telefonumu bana geri uzatıyor. "Teşekkürler. Artık numaranı aldığımı göre seni yakında arayacağım ve meşgul olmadığın bir zaman ayarlayacağız."

Ona ters ters bakıyorum ve telefonumu elinden çekip alıyorum. "Görünüşe göre lisedeyken olduğundan daha da kibirli ve otoritersin Ryder Jameson." Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden onun adını da denkleme katıyorum.

En ufak bir alınganlık göstermiyor, aksine ukala sırtışı daha da yayılıyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve ben daha ne yapacağını anlayamadan bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ereksiyonunu karnımda hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum. Kalbim çılgınca çarpıyor ve bacaklarımın arasındaki nokta da dahil olmak üzere vücudumun her yerinden sıcaklık fışkırıyor.

Eğildi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ve sen korkunç bir yalancısın, Emily Michaels." Bana tam adımlı söylerken sesi boğuk ve yumuşak. "Bir şey istediğimde, onu elde edene kadar vazgeçmeyeceğimi unutmüş gibisin, Em."

Ne istiyor? Beni mi? Sadece akşam yemeği mi? Akşam yemeği için beni mi? Tanrım, son düşünce içimde bir sıcaklık patlamasına neden oluyor. Esprili bir yanıt düşünmeye çalışıyorum ama beynim onun bana karşı olan hissinden dolayı kısa devre yapıyor ve oğlum iyi hissettiriyor ve gerçekten de çok güzel kokuyor.

Hafifçe arkasına yaslanıyor ve nazık bir hareketle yanağımlı okşuyor. Uzun zaman öncesinden gelen bu şefkatli ve tanıdık hareket gözlerimin kapanmasına neden oluyor. Ve onu gördüğümde beri ilk kez, onu tanıdığım tek şekilde, hissederek hatırlıyorum. Bu benim rahatlık alanım ve beni bu adamın bana tamamen sahip olduğu bir zamana geri götürüyor - kalbim ve ruhum.

Alnının benimkinin üzerine düştüğünü hissediyorum. "Seni özledim, Em."

Sözleri gözlerimi açtırıyor ve koyu yeşil gözlerine bakıyorum. Altı uzun yıl boyunca bilmek istediğim, kalbimi acıtan tek soru yüzeye çıkıyor. Cesaretimi toplayıp tam sormak üzereydim ki kapıdaki gürültüyle irkildim.

Bir çığlıkla ondan uzaklaşıyorum. Birbirimize bakarken kalbim dakikada bir milyon mil hızla çarpıyor, hava gerginlikle dolu. Kapı bir kez daha çalındığında hızla ilerliyorum ve cevap vermeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum ki Ryder'ın gözlerini üzerimde hissederken bunu yapmak gerçekten zor. Kapıyı açtığımda diğer tarafta Cece'yi görüyorum. Vay anasını!

"Selam bebeğim, büyük gecemiz için hazır mısın?" diye soruyor içeri girerken. "Gah, biraz Channing Tatum için sabırsızlanıyorum, bu adam çok

iyi bir parça aaaa..." Ryder'ın ayakta durmadığını görünce aniden durdu.

çok arkamda. Gözleri yuvalarından fırladı ve ağzı açık kaldı. "Ne. Ne. Fuckburger!" diye ağzından geçiriyor ve şok içinde ona bakakalıyor. Ben de hâlâ sarsılmamış olsaydım, tüm bu durumu komik bulurdum.

"Cece..." Ryder kolayca selam veriyor. Bana dönüp kaşlarını çatmadan önce, "Görüyorum ki hâlâ büyük çantalarını taşımayı seviyorsun," diyor. "Cece ile iki gece üst üste plan mı yaptın?"

Ona sessizce bakıyorum, yakalandığım için söyleyecek bir şeyim yok. Bana doğru adım atarken küstahça kıkırdıyor ve beni kendine doğru çektiğinde yine şaşıyorum. "Seni göreceğim, Em." Sözleri umut vaat ediyor ve alnıma hızlı, sert bir öpücük kondurduktan sonra, sanki dünyamı ekseninden oynatmamış gibi seksi, kibirli kışını sallayarak kapımdan çıkıp gidiyor.

Cece bana bakıyor, yüzünde hâlâ tam bir şok ifadesi var. "Emily? Ryder Jameson'ın burada ne işi vardı?"

Gittiğinden emin olmak için koridora bakıyorum ve ona dönmeden önce kapıyı kapatıyorum. "İş için burada olduğunu ve benimle akşam yemeği yemek istediğini söyledi."

"İş mi?" diye soruyor şüpheyle. Başımı sallıyorum. "Ne tür bir iş? Dur, tahmin edeyim. Bir motosiklet çetesinde olduğuna bahse girerim. Ya da mafyanın bir parçası, ya da hayır... bir suikastçı. Evet, bir suikastçı, muhtemelen yaşamak için öldürüyordur."

Çirkin tahminleri karşısında gözlerimi deviriyorum. "O bunların hiçbiri değil, Cece. Kendi işlerinin sahibi ve büyümeyi düşünüyor." Bu düşünce beni gülümsetiyor, onun adına gerçekten mutluyum. Ne yaparsa yapsın başarılı olacağını hep biliyordum.

"Yalan söylüyor, bu sadece onun kılıfı. Suikastçılar böyle şeyler söylemek zorundadır. Size gerçekte ne yaptıklarını söyleyemezler." Onun saçmalığına karşı başımı sallıyorum. "Ben ciddiym Emily. Yani, ona bir baksana. Adam lisedekinden bile daha tehlikeli görünüyor. Hâlâ çok seksi ama çok tehlikeli." Tehlikeli göründüğünü sanmıyorum. Güçlü mü? Evet, öyle. Seksi mi? Kesinlikle evet, ama tehlikeli değil. "Peki ona ne söyledin?"

"Ne hakkında?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Akşam yemeği hakkında."

"Ona gelemeyeceğimi, seninle planlarım olduğunu söyledim. Aslında ona yarın akşam olduğunu söyledim çünkü hayır cevabını kabul etmedi ve benim de bahanelerim tükeniyordu."

"Neden bir veda bile etmeden gittiğine dair sana bir açıklama yaptı mı?" Başımı üzüntüyle sallıyorum ve göğsümde hissettiğim keskin sızıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Alay ediyor. "Adamın buraya gelip bir özür bile dilemeden ya da yaptığı şeyle ilgili bir açıklama yapmadan onunla yemek yemeni bekleyecek kadar taşaklı olduğu anlaşıyor. Eminim aleti onları taşıyacak kadar büyüktür ama konumuz bu değil." Aletinden bahsedince yüzümün ısındığını hissediyorum. "Peki çantalarımla ilgili söyledikleri neydi?" diye soruyor, sesi hakarete uğramış gibi çıkıyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım hâlâ çantanla ona vurduğunu hatırlıyor."

"Her neyse, bunu aşması gerek. Sana saldırdığını sanıyordum. O Biber gazım değil de çantam olduğu için şanslıydım." Ryder'ın onu uykusunda öldüreceğinden ne kadar korktuğunu hatırlayarak bir gülümsemeyi ısııyorum.

"Çantalardan bahsetmişken." Yanında taşıdığı koyu mor çantayı havaya kaldırıyor. "Yeni arkadaşımın tanışın. Adı Louis, soyadı Vuitton."

Tanıştırılınca kahkahayı patlattım. "Merhaba Louis, tanıştığımıza memnun oldum." Kıkırdıyor. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyerek gülümsüyorum, Ryder'ı gördüğümünden beri kalbim ilk kez hafifliyor, ama Cece'nin ifadesi bir kez daha ciddileşince bu his çabucak kayboluyor.

"Peki o geri döndüğünde ne yapacaksın?"

Sorusunu düşünüp derin bir nefes alıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. "Bilmiyorum, Cece. Bir parçam ona yetişmek istiyor. Yıllar boyunca onu ne kadar düşündüğümü biliyorsun. Ama korkuyorum, bunca zaman sonra onu tekrar görmek beni düşündüğümünden daha fazla etkiledi. Ve şu anda, geçtiğimiz ay olanlarla ilgili çok fazla şey yaşıyorum. Duygularımın daha fazla dayanabileceğinden emin değilim."

Yanıma geldi ve beni kucakladı. "Özür dilerim Emily. Şu anda görme yetini geri kazandığın için çok bunalmış hissettiğini biliyorum ve buna ihtiyacın yoktu. Konu ona gelince nasıl hissettiğimi biliyorsun, ama onu benden farklı gördüğünü de biliyorum, hep öyle gördün. Sadece..."

"Ne?" Sözü bitirdiğinde soruyorum.

"Neye karar verirsen ver, dikkatli ol. Çok şey değişti ama ikimizin de bildiği bir şey var ki o da ailen. Baban Ryder'ın şehre döndüğünü öğrenince çılgına dönecek. Eğer dışarı çıkarsan ne yapacağından korkuyorum."

Özellikle de ailen seni Kyle'a doğru iterken."

Düşündükçe bile sınırlarım tepeme çıkıyor. "Biliyorum ama artık on yedi yaşında değilim Cece ve bir duruş sergilemeye başlamalıyım. Kyle'la olan bu saçmalık kontrolden çıkmaya başladı. Gözlerimi geri kazandığımdan beri neredeyse her gün buraya geliyor. Elbette elinden gelenin en iyisini yapıyor ve çekici olmaya çalışıyor ama beni kandıramıyor. Onun gerçekte kim olduğunu, her zaman kim olduğunu biliyorum. Ailem ne derse desin, onunla asla bir ilişkim olmayacak. O yüzden politik evlilik saçmalıklarını kışlarına soksunlar."

Hararetli konuşmam karşısında şok içinde geri çekildi. "Vay be kızım, şu haline bak. Şimdi tüm bu alıngan özgüvenini bir dahaki sefere aileni gördüğünde sakla."

"Aileme nasıl hissettiğimi söylemekte hiçbir zaman sorun yaşamadım, tek sorun beni dinlememeleri."

"Seni Kyle'la birlikte olmaya zorlayamazlar. Ayak diremeye devam edersen eninde sonunda pes edecekler ve ikimiz de Kyle'ın ancak bu kadar reddedilmeye dayanabileceğini biliyoruz. O pisliğin egosu ancak bu kadar darbeyi kaldırabilir." Aynı fikirdeyim; ona karşı pek de hoş olmadığımı düşünürsek, bu kadar yumuşamasına şaşırdım. "Ryder söz konusu olduğunda, belki de boşuna endişeleniyorsun. Belki de geri dönmeyecektir."

"Bir şey istediğimde, onu elde edene kadar pes etmeyeceğimi unutmuş gibisin Em." Cece haklı, adam tehlikeli ve veda yorumundan sonra geri geleceğinden hiç şüphem yok. Olmam gerektiği gibi kızgın hissetmek yerine, içimde küçük bir heyecan fırtınası kopuyor. Başım çok ciddi bir belada.

Bölüm 10

Emily

BİRKAÇ GÜN sonra yanımda Summer'la birlikte doktor randevumdan eve dönerken inanılmaz derecede bunalmış hissediyordum. Sıcak öğleden sonra güneşi içimde kopan duygu fırtınasını dindirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

İtiraf etmeliyim ki, doktorun muayenehanesinden çıktıktan sonra ne kadar çelişkili hissetsem de, Dr. Ross'u tekrar gördüğüme sevindim. Bu ona ikinci gidişimdi ve benim iyiliğimi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Oysa Dr. Shepard, yani babamın olaydan beri gitmemi istediği kişi, sadece babamın hoşuna gidecek şeyleri yapıyor. Keşke Dr. Ross geçmişimi derinlemesine araştırmak istemeseydi, bugünkü önerisi beni paniklemiş hissettirdi.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimden sıyrılıyorum ve dikkatimi çevreme veriyorum. Liderliğin çoğunu Summer'ın yapmasına izin veriyorum, çünkü bu bölgeyi binlerce kez yürümüş olsam da artık görebildiğim için bana tamamen farklı geliyor. Taşındığımda babamın benim için tuttuğu şoförü kullanmak yerine her yere yürüyerek gitmeye çalışıyorum. Andrew'un şoföründen daha fazla bir çift göz olduğundan hiç şüphem yok - babamın kendi standartlarına uyduğumdan ve onu ya da annemi utandıracak bir şey yapmadığımdan emin olma çabaları.

Sokağıma döndüğümde Ryder'ın binamın önüne park etmiş, şık siyah bir SUV'ye yaslanmış olduğunu görünce aniden duruyorum. Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor, duruşu güven veriyor.

Evimden ayrıldığından beri her gün bana mesaj atıyor ve onunla akşam yemeği yememi istiyordu. Yüklediğim uygulama sayesinde mesajlarını dinleyebildim. Okuyamadığımın farkında olduğunu sanmıyorum ve bu ona söylemek istediğim bir şey de değil. Her zaman çok meşgul olduğumu söyleyerek davetini reddediyorum ama o bunu asla yemiyor ve genellikle sadece ileri geri şakalaşıyoruz. Son mesajında, eğer onu reddetmeye devam edersem, evime geleceğini ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyledi. Yalan söylemeyeceğim, bu tehdit

Beni heyecanlandırdı, çünkü uzak durmam gerekse de onu tekrar görmeyi gerçekten istiyordum.

Beni hemen fark etti ve bana seksi bir sırıtış attı. Bahse girerim kızlar bu gülümseme karşısında anında *donlarını* indiriyordur... *O noktaya gelme Emily*. Adımlarımda hissetmediğim bir özgüven sergileyerek ilerlemeye başlıyorum ve kendimi durduramadan gözlerim onu boydan boya gezerek tüm erkeksi ihtişamını içine çekiyor.

Gerçekten de tipik bir iş adamı değil; en azından öyle giyinmiyor. Çoğu iş adamı takım elbise ya da elbise giyer ama Ryder'ın kıyafetleri çok daha gündelik. Şu anda olduğu gibi - bol, solmuş kot pantolonunda birkaç delik var ve zayıf kalçalarından cazip bir şekilde aşağı sarkıyor. Uzun kollu, ekoseli gömleğinin düğmelerini iliklememiş ve belirgin göğsüne doğru uzanan beyaz bir tişört giymiş. Kolları dörtte üç oranında yukarı kıvrılmış ve kesik ön kollarına işlenmiş siyah mürekkep görünüyor. Evet, kesinlikle iş kıyafeti değil. Gördüğüm çoğu iş adamı (en azından son bir ay içinde) temiz kesimli, saçlarını her zaman oldukça kısa tutuyor ve yüzlerini temiz tıraş ediyor. Ryder kesinlikle daha kaba ve dağınık, ama seksi bir şekilde. Kahverengi saçları her zaman dağınıktır ve bunu bilerek yapmadığını, elini saçlarında gezdirmesinden anlarsınız. Yıllar önce yoğun öpüşme seanslarımız sırasında parmaklarımın arasında ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlayarak kendi ellerimin seğirmesine neden oluyor. Bu düşünceyle bakışlarım ukala bir sırıtışa dönüşen ağzına kayıyor ve onu süzerken yakalandığımı fark ediyorum. Hay aksi! Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü, Em?"

Önünde durup seksiliğine kayıtsız kalmaya çalışırken küstah sorusunu duymazdan geliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buralardaydım ve seni bu akşam yemeğe çıkaracağımı söylemek için uğrayayım dedim."

Bir kaşımı çattım. "Bana mı söylüyorsun?"

"Evet. Sormak işe yaramadığı için bana başka seçenek bırakmadın."

"Kahretsin," diye yanıtlıyorum sahte bir hayal kırıklığıyla. "Çok üzgünüm ama yapamam."

Bu gece yine meşgulüm."

Yalana sırıtıyor. "Gerçekten mi? Peki bu seferki sebep ne?"

"Saçımı yıkıyorum."

Zavallı bahaneme kıkırdıyor ve boğuk sesi midemi alt üst ediyor. O aptal takladan nefret ediyorum... Bir nevi.

Ryder cipten uzaklaşıyor, tüm korkutucu boyuyla dikiliyor, sonra da pozisyonlarımız aniden tersine dönene ve aracına sırtını dayayan ben olana kadar beni izliyor. *Bunu nasıl yaptı?*

Dirseklerini başımın iki yanına dayayarak beni içine hapsediyor ve yüzünü benimkine sadece birkaç santim yaklaştırıyor. Nefis kokusu etrafımızdaki havaya nüfuz ediyor ve kalbim onun yakınlığından dolayı çılgınca çarpıyor. "Emily, eğer hayır derssen bana bu gece buraya akşam yemeğiyle gelmekten başka seçenek bırakmamış olursun. Ve seni şimdiden uyarıyorum, bir daha evinde seninle yalnız kalırsam yaptıklarından sorumlu olmayacağım."

Tanrım, bu da ne demek oluyor? Boş ver, bilmek istemiyorum. Aslında, istiyorum... Hayır, istemiyorum. Ahh! Bu adamın beni bu kadar çelişkili hissettirmesinden nefret ediyorum. Ona bakıyorum ve umutsuzca evet demek istiyorum. Kırılğan kalbim için endişelendiğim kadar, o gitmeden önce onu görmediğime pişman olup olmayacağım konusunda daha çok endişelenmeye başlıyorum. Kapanışa ihtiyacım var. Neden bir veda bile etmeden gittiğini bilmem gerek. Sorun şu ki, bu gerçeği kaldırabileceğimden emin değilim, özellikle de bu gece. Ağır bir nefes üfleyerek başımı cipin arkasına yaslıyorum, birden kendimi bitkin hissediyorum. Bugün buna hiç ihtiyacım yoktu.

Ryder'ın ifadesi alaycılıktan ciddiyete dönüşüyor. "Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum ve yere bakıyorum. "Hiçbir şey yok."

Avcı gözlüklerini çıkarıyor, sonra çenemi tutuyor ve bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor. "Bana yalan söyleme Emily. Neyin var?"

"Bunun senin sinir bozucu ısrarın olduğunu hiç düşündün mü?"

"Hayır, başka bir şey. Bunu söyleyebilirim." Yoğun, yeşil gözleri kararlılıkla gözlerimin içine bakıyor ve bu işin peşini bırakmayacağını anlıyorum.

"Az önce doktorumla bir randevum vardı ve kendimi biraz dengesiz hissetmeme neden oldu," diye mırıldanıyorum.

"Neden, ne dedi? Bir sorun mu var?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Endişesini elimle savuşturdum. "Ben sadece..." Sözümü kesiyorum ve başımı sallıyorum. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Ciddi olduğumu göstermek için bakışlarını tutuyorum ve sonunda yumuşuyor. "Pekâlâ.

Şimdilik peşini bırakacağım ama o zaman seni yemeğe çıkarmam için bana izin vermelisin." Alay ettim. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, Bay Patron."

Beklediğim gibi karşılık vermek yerine yaklaşıyor ve yüzümün yan tarafını şefkatle okşuyor. "Hadi ama Em, bu sadece bir akşam yemeği bebeğim ve seni rahatsız eden her neyse kafandan atmana yardımcı olacak."

Oh adamım, "bebek" beni mahvediyor. *Ben zayıfım! Zayıfım diyorum sana.* "Güzel.

Programımı değiştireceğim ve saçımı biraz daha erken yıkayacağım."

Bana seksi, muzaffer bir sırıtış atıp kişisel alanımdan geri çekiliyor ve aniden üşüdüğümü hissediyorum, öğleden sonra kavurucu bir sıcak olmasına rağmen. "Güzel. Saat altıda dönerim, rezervasyon yaptırdım bile."

Öfkeden ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun, zaten rezervasyon yaptırmıştın? Ya yine hayır deseydim?"

Omuz silkiyor. "Fark etmezdi çünkü sana hayır cevabını kabul etmeyeceğimi söylemiştim."

Cüretine inanamayarak ona bakakalıyorum. Yüzümdeki çileden çıkmış ifadeye kıkırdıyor, sonra alnımdan öpmek için eğiliyor. Temas kuramadan geri çekiliyorum, ama bir kolunu boynuma doluyor ve beni geri çekiyor. Summer'a onu vurmasını emretmeyi düşünüyorum ama onun bir karıncayı bile incitmeyeceğini biliyorum. Belki gerçekten tehlikede olduğumu düşünseydi yapardı. "Lisedeyken bu kadar iğrenç olduğunu hatırlamıyorum Ryder Jameson," diye karşılık veriyorum, basit bir öpücükten etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum, oysa gerçekte vücudum zevkle uğulduyor.

Kulağıma eğilmeden önce kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Ve senin bu kadar zor biri olduğunu hatırlamıyorum, Emily Michaels," diye karşılık veriyor. "Ama meydan okumayı sevdiğimi itiraf etmeliyim bebeğim. Aletimi senin için olduğundan daha sert hale getiriyor ve bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim." Keskin bir nefes çekiyorum, kirliliği tam bacaklarımın arasına çarpıyor ve külotumun nemlenmesine neden oluyor. Üzerimdeki etkisini bildiği için göz kırpmıyor. "Altıda görüşürüz."

Aracına binip uzaklaşıyor ve beni aptal gibi arkasından bakakalıyorum. Adam sinir bozucu. Seksi ama sinir bozucu. Belki de bu gece geldiğinde kapıyı açmam... Kimi kandırıyorum ki? Açacağım ve bunun için bu kadar heyecanlandığım için kendimden nefret ediyorum.

Bölüm 11

Ryder

Emily'nin binasına girer girmez telefonum çaldı. Çıkardım ve Nick'in aradığını gördüm. "Jameson."

"Konuşabiliyor musun?"

Lobide durdum. "Evet, ama çabuk ol. Emily'nin evine yeni geldim."

Homurdanıyor. "Burada haksızlığa uğramış gibi hissediyorum Jameson. Sen güzel bir kızla uğraşırken, ben grup evindeki yaşlı cadı ile uğraşmak zorunda kalıyorum."

"Bunun bir önemi yok çünkü Emily zaten sana yasak olacaktı."

Bu ifadenin kafasında yer etmesine izin verirken uzun bir sessizlik anı yaşandı. "Ah, demek Michaels'ı korumayı seçmenin nedeni o. Şimdi anlıyorum."

Hayır, yok. Michaels'ı seçmemin birçok nedeni var; Emily bunlardan sadece biri. "Ne istiyorsun Stone? Yapacak işlerim var."

"Daha çok güzel bir kadının yapacağı bir şey," diye homurdandı. "Her neyse, seni grup evini işleten yaşlı sürtük Janice Pike ile yaptığım görüşme hakkında bilgilendirmek istedim. Metamfetamin bağımlısı olan on dört yaşındaki kız kardeşim için iyi bir yer olup olmadığını görmek için bugün onunla buluştum."

Kardeşi olmadığını bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kalpsiz bir orospuya benziyor, ki bu kızları para için sattığını düşününce bunu bekliyordum. Gerçi burası düşündüğümde daha berbat bir yermiş ve oraya adım atan herkes bunu bilir."

"Nasıl yani?"

"Arabayla bu güzel çiftliğe gidiyorsunuz, size güneş ışığı ve gökkuşaklarını düşündürüyor, ama içeri adımınızı atar atmaz... çok garip, dostum. Her yer sessizdi ve kabul edelim ki orada yirmi dörtten fazla genç kız yaşıyor, sessizlik diye bir şey olmamalı." Ben de onaylayarak homurdandım. "Orada bulunduğum süre boyunca sadece iki tanesini gördüm ve yürürken başları eğikti, sanki korkmuş gibiydiler."

Yerden başka bir yere bakacak halim yoktu. Ayrılırken evin yan tarafında çimlerin üzerinde oturmuş kitap okuyan bir kız gördüm. Ona burası hakkında ne düşündüğünü sormak için yanına gittim ama beni görür görmez ayağa fırladı ve kaçmaya çalıştı."

"Denedin mi?" Bunun ne anlama geldiğini merak ederek soruyorum.

"Evet, kaçamadan önce kolundan tuttum, bu beni bok gibi hissettirdi çünkü onu çok korkuttum. Ona kız kardeşimle ilgili hikayeyi anlattım ve sadece burası hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istediğimi söyledim. Konuşmaya çalıştığı her kelimedede tökezledi ve tüm vücudu titriyordu. Sana söylüyorum Jameson, daha önce hiç böyle bir korku görmemiştim."

"Sanki polisler Cassie hakkında sorular sorarken bunu görmemişler gibi."

"Aynen benim düşüncelerim, ama hepsi bu değil. Daha saçmalamaya çalıştığı şeyi söyleyemeden arkamdaki bir şeye baktı ve arkamı döndüğümde yaşlı kadının evin üst penceresinden bizi izlediğini gördüm."

"Sanırım bu onu susturdu."

"Evet, öyle oldu, ama susmadan önce onunla konuştuğumdan beri ondan ilk gerçek yanıtı aldım."

"Ne dedi?"

"Dört kelime: Onu buraya getirme. Baş eğik olduğu ve uzaklaştığı için mırıldandı ama ne duyduğumu biliyorum."

Az önce söylediklerini düşünüyorum, zihnim seçeneklerle dolup taşıyor. "O kızları yalnız yakalamalıyız. Eğer sana karşı bu kadar çabuk pes ettiyse, o yaşlı kaltak etrafta seni izlemiyor olsaydı eminim ondan daha fazlasını alabilirdin."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Pike onları bir şahin gibi izliyor. Devlet okuluna giden bir tek Cassie var, o da okula en yeni giden o olduğu için. Yarın okul danışmanıyla görüşeceğim, bakalım bundan ne çıkacak."

"Onunla ne işin var?"

"Gizlemek yok. Şef bu konuyu araştırdığımızı bilebileceğini düşünüyor." Muhtemelen haklıdır. Cassie için endişelenen tek kişi o gibi görünüyor. Bilgi edinmemize yardım edecek biri varsa, o da odur. "Şimdi bana eylem planının ne olduğunu söyle, lisede aşık olduğun biriyle yatmak dışında."

Şakası karşısında gerildim, komik bulmadım. "Dikkat et, Stone. Öyle bir şey değil."

Homurdanıyor. "Sakin ol, sadece şaka yapıyordum. Yine de planının ne olduğunu bilmek istiyorum. Şef'in seni birkaç hafta içinde partide görmek istediğini biliyorum ama bugün gördüklerimden sonra o kadar zamanımız olduğundan emin değilim."

Ağır bir nefes üflüyorum. "Biliyorum. Ne yapabileceğime bakacağım. Birkaç fikrim var ama şu anda açıklayacak zamanım yok. Yarın danışmanla görüştükten sonra beni ara ve oradan devam edelim."

"Olur. Liseli olmayan aşkınla randevunda iyi eğlenceler," diye kıkırdayarak ekliyor ve ben cevap veremeden telefonu hızla kapatıyor.

"Pislik herif!" Koridorda ilerlerken mırıldanıyorum. Aslında o kadar da kötü biri değil. Ofisteki tüm çocuklar arasında muhtemelen en çok Stone'la ilişki kuruyorum. Sessizdir ve çoğu zaman içine kapanıktır. Onu bir geceden fazla aynı kızla görmedim. Bu da kesinlikle ortak bir noktamız. Erkeklerden biri ne zaman geçmişi sorsa, soruyu geçiştiriyor ki bunu anlayabiliyorum. Ben de geçmişim hakkında konuşmayı bırakın, düşünmeyi bile sevmiyorum.

Emily'nin dairesine ulaştığımda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Tam kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kapı açılıyor ve çok iyi hatırladığım küçük Meksikalı kadınla yüz yüze geliyorum. Gözleri keskin bir şekilde kısılmadan önce şaşkınlıkla açılıyor. Koridora geçip kapıyı yarıya kadar kapatmadan önce hızla arkasına bakıyor. Kişisel alanıma giriyor ve parmağının kopmamasına şaşıracağım kadar sert bir şekilde göğsümü dürtüyor. "Burada ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sakince ona bakıyorum. "Buraya iş için geldim."

"Emily'yi rahat bırakmalısın."

Başımı salladım. "Öyle bir şey olmayacak."

Yüz ifadesi öfkeye dönüşür. "Dinlemiyorsun! Emily'nin şu anda başa çıkması gereken yeterince sorunu var. Burada olup bunu onun için daha da zorlaştırmamalısın."

Ona ters ters bakıyorum, benim de sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Buraya onun işini zorlaştırmak için gelmedim."

"Hiçbir şey değişmedi, Ryder. Babası altı yıl önce gittiğin zamanki adam. Geri döndüğünü öğrenmeden buradan gitmelisin."

"Cehenneme kadar yolum var! Artık on yedi yaşında değilim, Emily de öyle. Kimse hayatlarımızı belirleyemeyecek ve kimse beni ondan uzak tutamayacak. Bir daha asla!"

Yıllar önce gözlerinde gördüğüm aynı korku, bana bakarken yeniden ortaya çıkıyor. "Ona karşı kazanamayacaksın. Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Ama o biliyor. Şimdi anlıyorum ki biliyor. Bilmek zorunda; yıllar önce kastettiği şey bu olmalı. "Ya sana bildiğimi söylersem? Onun neler yapabileceğini tam olarak bildiğimi söylesem?"

Bakışları şüpheli bir hal alıyor ve korkusu daha da belirginleşiyor. "Kimsin sen?" diye soruyor titreyerek. Ben de sessizce ona bakıyorum. Ona söyleyemem. Henüz söyleyemem. Emily'nin nerede durduğunu öğrenene kadar olmaz. Elini havada gezdiriyor. "Boş ver! Bilmek istemiyorum. Ama sana şunu söyleyeceğim. Her neyin peşindeysen, Emily'yi bunun dışında bırak. Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim ve ben..."

"Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Deneyen herkesi öldüreceğim!"

"Rosa? Ryder? Neler oluyor?"

Emily'nin bizi endişeyle izlediğini görmek için bakışlarım kapıya kayıyor ve tüm öfkem buharlaşarak beni önümdeki güzel manzaraya bakakalıyor. *Vay anasını!* Gözlerim onun mükemmel vücudunda geziniyor, yumuşak pembe, askısız elbisesi onu doğru yerlerden sarıyor ve her narin kıvrımını ortaya çıkarıyor. Yine de yumuşak pamuk vücudundan gevşekçe akıyor ve ince kalçalarının hemen üstünde duruyor. O tatlı kalçaların arasında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladıkça aletim tüm şiddetiyle kabarıyor. Bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyorum ve yanaklarının benim bariz göz becerim karşısında pembeleştiğini görünce sırtıtıyorum. Yanına gidip onu kendime doğru çekiyorum, sonra eğilip başının üstünü öpüyorum. "Hey, Em, her zamanki gibi inanılmaz görünüyorsun."

İltifat karşısında yüzü daha da kızarıyor. "Teşekkür ederim, sen de öyle," diye utangaçça kekeliyor, bu da kıkırdamama neden oluyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, Rosa ile benim aramda gidip gelerek.

"Her şey yolunda."

"Kulağa iyi gelmiyordu. Sanki tartışıyormuşsunuz gibiydi."

Rosa'ya bakıyorum, beni desteklemesi için onu uyarıyorum. Yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırıyor ve başını sallıyor. "Hayır, tartışmıyorduk tatlım. Ryder haklı, her şey yolunda." Emily'yi yanımdan çekip alıyor ve ona sarılıyor. "Sana iyi geceler, yarın beni ara."

"Tamam, yapacağım. Seni seviyorum Rosa. Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Günümü aydınlattın."

Sözleri bana randevusundan sonra ne kadar üzgün olduğunu hatırlattı. Daha sonra üzerinde durmak istediğim bir konu, o zamandan beri bu konuda endişeliyim.

"Ben de seni seviyorum, tatlı kızım. Her şey yoluna girecek. Göreceksin." Verdiği yanıt endişelerimi bir kat daha arttırdı.

Emily başıyla onaylıyor ve köpeğine hoşça kal demek için eğiliyor. Rosa ters ters bakıyor ve parmağıyla beni uyarıyor. *Evet, benim de seninle işim henüz bitmedi, bayan.* İçimden bir ses, Michaels'ların evine girene kadar odaklanmam gereken kişinin o olduğunu söylüyor. Muhtemelen elinde bir ton bilgi vardır. Sadece ondan alabileceğimden emin değilim. O pislikten bu kadar korkmuşken olmaz.

Emily ve Rosa, Rosa daireye geri dönmeden önce bir kez daha vedalaşırlar.

"Sizinle mi yaşıyor?" Geçen gün burada olmadığı için merak edip sordum.

"Hayır, sadece Summer'la biraz takılıyor. Ben taşındıktan kısa bir süre sonra ailem için çalışmayı bıraktı. Sanırım beni bırakmak istemediği için bu kadar uzun süre kaldı. Ama hala ihtiyaç duyduklarında onlara yardım ediyor, özellikle de akşam yemeği partilerinde. Bunu neden yaptığını bilmesem de, ona hiçbir zaman iyi davranmadılar."

Daha sonra sorgulamam gereken bir şey olacağını bildiğim için bu son kısmı bir kenara koyuyorum. Onca yıl kaldığı için minnettar olduğumu söylemeliyim. Emily'yi çok önemseydiği belli, bu yüzden ona göz kulak olan biri olduğunu bilmekten memnunum. Ben ayrıldıktan sonra hep endişelendiğim bir şeydi bu. Binadan çıkarken elini tutuyorum, böylece onu park ettiğim yere kadar götürebiliyorum. Bu hareket onun bocalamasına neden oluyor ama bırakmıyorum ya da buna dikkat etmiyorum.

"Peki bana ne hakkında tartıştığınızı söyleyecek misin?"

"Tartışmıyorduk, konuşuyorduk."

Bana şüpheyle bakıyor. "Ne hakkında?"

Omuz silkiyorum. "Pek bir şey söylemedi. Sadece seni dışarı çıkardığım için ne kadar mutlu olduğunu ve yaşlandıkça ne kadar çekici olduğumu söyledi."

Başını arkaya atıyor ve bariz yalanıma gülüyor. Bu ses ve görüntü göğsümde komik bir etki yaratıyor ve benim de gülümsememe neden oluyor. "Evet, doğru. Eminim öyle demiştir," diye kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sen, Ryder Jameson, kendini aşmalısın."

Aracıma ulaştığında kolu çekti ve kapıyı açtı. Onu hazırlıksız yakalayarak arkasına geçtim ve onu açık alana sıkıştırdım. Bir kolumu beline, diğerini de sahiplenici bir şekilde göğsüne dolayarak vücudunu tekrar benimkine yaklaştırdığımda irkilerek nefes nefese kalıyor. Tatlı kokusu etrafımızdaki havayı tüketiyor ve duyularıma sızıyor. Eğilip dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Emily, bana katılmadığını söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Ya öyleyse?" Nefes nefese meydan okuması, sikimin onun küstahlığını sikmek için can atmasına neden oluyor.

"O zaman ben de sana yalancısın derim, çünkü gözlerinle beni nasıl becerdiğini görüyorum bebeğim. O güzel, mavi gözlerin sana her türlü pisliği yapmam için bana yalvarıyor." Ona seslenerek bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama gerçek bu. Dün köşeyi döndüğünde bana öyle bir baktı ki, onu dairesine götürüp ağzına sıçmamak için kendimi zor tuttum.

Alay ediyor ama titrek bir sesle. "Rüyada görürsün, Jameson."

Kıkırdıyorum. "Oh, Em, rüyalarımnda sana neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok, ama sana söz veriyorum, yaptığım her şeye bayılıyorsun."

Hızlı nefes alışını duyuyorum ve kalbinin ön koluma çarpışını hissediyorum, neredeyse benimkiyle aynı güçte. Kendimi durduramadan önce kulak memesini hafifçe yalıyorum, ardından dişlerimle hassas etini sıyrıyorum. En seksi iniltiyi çıkarıyor ve sıkı kışını ağrıyan sikime doğru geri itiyor.

Hay sikeyim! Hırlayarak kalçalarını sıkıca kavradım ve uyardım. "Bebeğim, şimdi geri çekileceğim, çünkü eğer yapmazsam bu seksi elbiseni kaldırıp seni burada, herkesin görebileceği şekilde koltuğun üzerinde domaltarak sikeceğim." Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı olduğu için cevap vermesini beklemiyorum. Yumuşak yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu koltuğuna doğru itiyorum.

Bana bakıyor, yüzü tahrikten kızarmış ve gözleri arzuyla dolmuş, ama bakışlarında tereddüt de görüyorum. Korkuyordu, ki bunu zaten biliyordum. Bu yüzden beni reddetmeye devam ettiğini biliyordum. İstesem de istemesem de geçmiş hakkında konuşmamız gerekecek ama bu gece değil.

Restorana giderken havadan sudan konuşmaya çalışıyorum ama araçta o kadar çok cinsel gerilim var ki boğucu. Uzun bir yolculuk olacak.

Lanet olası gece.

"Bisikletin hâlâ yanında mı?" diye soruyor usulca.

"Aslında, Hector'dan yeni bir tane aldım." Eski patronumla yaptığım görüşmeyi düşünüyorum. Yıllar boyunca onunla iletişim halindeydim ama ayrıldığım günden beri, yani birkaç gün öncesine kadar onu görmemiştim. Onunla hasret gidermek ve garaja geri dönmek güzeldi. İşler iyi gidiyor gibi görünüyor ve ben de onun son projesini satın almaktan kendimi alamadım. Florida'ya uçmak yerine onunla döneceğim. Gizliliğimin bir parçası olmayı kabul etti ama endişesini de gözden kaçırmadım. Michaels yüzünden endişeli olduğunu biliyorum. O pisliğin alt edilemeyecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor ama yanılıyor ve ben bunu kanıtlayacağım.

Emily başını sallar ve boğazını temizler. "Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?" "Crustacia," diye cevap veriyorum ve ona lüks bir restoranın adını söylüyorum.

Başka zaman olsa asla ama asla adımımı atmazdım. Hesap muhtemelen benim bir aylık maaşımdan daha fazla olacak ama onun böyle yerlere alışık olduğunu biliyorum, bu yüzden güvenli bir bahis olduğunu düşündüm.

"Oraya daha önce hiç gitmedim."

"Biliyorum. Daha yeni, birkaç hafta önce açıldılar." Paniklemiş gibi görüldüğünü görmek için ona baktım. "Bir sorun mu var?"

Başını sallıyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. "Hayır, tabii ki hayır. Hakkında iyi şeyler duydum. Eminim harika olacaktır." Kız dünyanın en kötü yalancısı, ama onu bu konuda zorlamamaya karar veriyorum.

Restorana vardığımızda Emily'nin tedirginliği daha da artmış görünüyor. İçeri girer girmez tuvalete gitmek için mazeret bildiriyor ve dışarı çıkması biraz zaman alıyor. Oturduğumuzda ve garson geldiğinde, gergin bir karmaşa içindeydi. *Onun nesi var böyle?*

"İyi akşamlar, benim adım Halhazaar ve bu akşam sizin garsonunuz olacağım. İçecek bir şeyle başlayabilir miyim?"

Emily önce cevap vermeyince, daha önce hiç duymadığım süslü bir bira sipariş ediyorum ve iyi olmasını umuyorum. Garson Emily'ye bakıyor ve onun gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu görüyorum. "Um... sadece ev şarabınızdan sipariş edebilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Beyaz mı kırmızı mı, bayan?" "Beyaz, lütfen."

O uzaklaşınca menüsüne bakıyor, ben de öyle yapıyorum. Hangisi olduğunu anlamaya çalışırken tüm garip isimlere baktım.

biftek. Tekrar Em'e baktığımda, menüye şaşkın şaşkın bakarken ellerinin titrediğini görüyorum.

"Emily, lanet olası sorun nedir?" Sertçe soruyorum, sabrım tükenmeye başlıyor. Sonunda gözlerini benimkilere kaldırıyor ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum. *Ne oluyor lan?* Eğilip titreyen ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Ne oldu bebeğim?"

Titreyen dudaklarını ısıyor ve duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Ne? Yüksek sesle konuş, seni duyamıyorum."

"Okuyamıyorum," diye biraz daha yüksek sesle bağıyor, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor.

Verdiği cevap karşısında şaşkınlıkla bocalıyorum ve kendimi tam bir pislik gibi hissederek sandalyeme oturuyorum. Utanmış gibi başını eğiyor, ama ilk gözyaşını görmeden önce değil ve bu bana sanki biri boğazıma yumruk atmış gibi hissettiriyor. Asla gelmeyeceğim bir yer olan lüks restorana bakıyorum ve bir hata yaptığımı fark ediyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden garson geri döndü ve Emily'nin üzüntüsünden habersiz içkilerimizi önümüze koydu. "İkiniz de ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi? İsterseniz spesiyallerimizin üzerinden geçebilirim?"

Emily yanağını kaydırır. "Evet, lütfen. I..."

"Aslında, hayır. Sorun değil," diye araya giriyorum. "Fikrimizi değiştirdik ama yine de teşekkürler." Ayağa kalkarak, içkilerimizden fazlasını karşılayacak kadar para attıktan sonra Emily'nin elinden tutup onu masadan çekiyorum. Onu hızla restorandan dışarı çıkarıyorum ve garsonumuzu şaşkınlık içinde bırakıyorum.

"Seni utandırdığım için çok özür dilerim," diye fısıldıyor tam araca ulaştığımızda. Ve bu yumuşak, hüznü sözler sonunda beni mahvediyor.

Onu döndürüp kamyona yaslıyorum. Ağzım onunkine değmeden hemen önce yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ediyorum. Dudaklarıma karşı nefesi kesiliyor ve kollarını boynuma dolamadan önce sadece bir saniyeliğine afallıyor ve sonunda ikimizin de istediği şeye teslim oluyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarının kenarını yalayarak izin istiyorum ve o da hevesle bana istediğim erişimi sağlıyor. Hiç unutmadığım o tanıdık masumiyet tadı ağzımda patlayıp damarlarıma hücum ettiğinde boğazımdan kısık bir hırıltı yükseliyor. Tanrım, bu kızın tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Birbirimizin içinde kaybolurken, geçmişi hatırlarken ve yeniye keşfederken onun seksi iniltisini yutuyorum.

Bir korna sesi duyana kadar kaldırımda, açık alanda olduğumuzu hemen hatırlıyorum. Yüzünü ellerimin arasında tutarak hafifçe geri çekiliyorum ve kapalı gözlerine ve yumuşak ifadesine bakıyorum. Bir an sonra gözlerini açtığında, buz mavisi gözbebekleri göğsüme bir darbe gibi çarpıyor. Çok güzel bir kız.

"Öncelikle bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seninle ilgili beni utandıracak hiçbir şey yok," diyorum kararlılıkla. Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama yüzünü sıkıca tutuyorum. "Çok ciddiym Emily. Sen mükemmelsin!"

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Bana internetten menüyü okumaları için banyodaki Rosa ve Cece'yi aramaya çalıştım ama onlara ulaşamadım.

Ona yardım edecek kadar bana güvenmemesi beni rahatsız ediyor. "Bunu yapmana gerek yoktu. Ben sana yardım ederdim."

"Biliyorum. Özür dilerim, sana söylemekten utanmamalıydım."

"Hayır, **y a p m a m a l ı y d ı n**. Bunda utanılacak bir şey yok. Neredeyse tüm hayatın boyunca kördün Em, tabii ki okuyamazsın."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Dürüst olmak gerekirse beni böyle bir yere götürmeni beklemiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Burayı hiç senin tarzında bir yer olarak düşünmemiştim."

"Öyle değil. Nefret ediyorum. Seni buraya getirdim çünkü buranın senin alışık olduğun türden bir yer olduğunu düşündüm."

Söylemeden hemen önce yüz ifadesinden bir şey geçiyor: "Burası alışkın olduğum türden bir yer, bu yüzden beni götüreceğin yeri dört gözle bekliyordum Ryder. Çünkü sen beni her zaman ait olduğum yere götürdün, beklendiğim yere değil." Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Sanki bunu söylemek istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor ama benim oyunlarla işim bitti. "Hadi gel." Kapıyı açmadan önce onu kapıdan çekiyorum.

"Beni eve mi götürüyorsun?" diye soruyor usulca, ses tonu bu düşünce karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Hayır Em, seninle işim henüz bitmedi." Bana gülümsüyor ve kendimi durduramadan eğilip yemyeşil ağzına hızlı bir öpücük konduruyorum, oyalanmadığımdan emin olduktan sonra kamyonete binmesine yardım ediyorum. Restorana bir kez daha baktım ve gerçekten ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Altı yıl önce tanıdığım Emily'nin hâlâ aynı Emily olacağını anlamalıydım.

Emily o artık. Bu saçmalığı hiç umursamadı, bu yaşam tarzını hiç umursamadı.

Kamyonete bindiğimde onun kararsızca beni izlediğini gördüm. "Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Seni en başta götürmem gereken yere."

Emily

Arabayla uzaklaştıkça daha da meraklanıyorum. Annem kalp krizi geçirecek diye yıllardır yemediğim fast food yiyecekleri aldıktan sonra Ryder'ın beni götüreceği yere doğru yola çıkıyoruz. Yaklaşık otuz dakikadır yoldayız ve ben hiçbir şey tanımıyorum ama görme yetimi geri kazandığımdan beri pek dışarı çıkmadım. Sadece işe, doktor randevularına ve Cece ile alışveriş merkezine gittim.

Karanlık aracın içinden, otoyolda yanımızdan geçen arabaların aydınlattığı güçlü profiliyle Ryder'a bakıyorum ve bu geceki olayları düşünüyorum. Daha önce bu kadar saçmalamamalıydım, menü konusunda ondan yardım istemeliydim ama utanmıştım. Çünkü orada oturmuş, istediği her kadına sahip olabilecek bu inanılmaz derecede çekici ve zeki adama bakıyordum ve işte benimle birlikteydi, menüyü bile okuyamayan biriyle. Aptalca olduğunu biliyorum. Dediği gibi, hayatımın çoğunda kördüm, elbette okuyamıyorum, ama bunun bir önemi yoktu ve güvensizliğimin beni yenmesine izin verdim.

Beni öpüş şeklini ve ruhumun bunu nasıl bu kadar iyi hatırladığını düşünüyorum. Dudaklarım hala o tatlı temastan dolayı karıncalanıyor. Bu gecenin böyle geçmesini beklemiyordum. Planım ona yetişmek ve yıllar önce babamla aralarında neler geçtiğini ve neden bir veda bile etmeden gittiğini soracak cesareti bulmaktı. Bu konuyu kapatmam gerekiyordu; hayatıma devam edebilmemin tek yolu bu olacaktı. Ancak, o öpücükten bu yana, içimde bir his kapanışı bulamayacağımı söylüyor, kalbim hala onunla ilgili bu kadar çelişkiliyken olmaz.

Ayırt edemediğim eski, kirli bir binanın önünde durduğumuzda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Her yer karanlık ve terk edilmiş görünüyor. Ryder kenara park ediyor ve sonra sırtarak bana dönüyor. "Hadi gidelim." Ceketini koltuğun üzerinden alıp araçtan iniyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak boş arsaya bakıyorum. Ryder sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi kolayca tutuyor ve beni devasa binaya doğru götürüyor. Vücudumun sadece küçük bir temastan dolayı uğuldamasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir tuş takımına birkaç rakam tuşluyor ve büyük garaj kapısı otomatik olarak yükseliyor. Güçlü petrol ve gaz kokusu hemen burun deliklerime doluyor.

Beni karanlık binanın içine çekmeye çalıştığında direniyorum, kalbim panikle çarpmaya başlıyor. Karanlıktan hoşlanmıyorum; görme yetimi geri kazandığımdan beri bir numaralı korkum haline geldi.

"Neredeyiz biz?" Endişemi gizlemeye çalışıyorum ama başarılı olamadığımı biliyorum. "Her şey yolunda, Em. Burası Hector'un garajı." Bir adım uzaklaştı ve ışıklar. Ani parlaklık karşısında gözlerimi kısıyorum ve gözlerim alıştıktan sonra çevreme bakıyorum. Büyük, ağır makineler devasa alanı kaplıyor; eski, külüstür arabalar yukarı kaldırılmış ve aletler yere saçılmış, ortalık kaos içinde.

"Bu taraftan." Elimi tutuyor ve beni karşı köşeye götürüyor.

Siyah bir motosikletin yanına gittiğimizde yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Buna mı bineceğiz?" Umutla soruyorum.

"Evet, bu Hector'dan aldığım yeni bisiklet."

"Eeeek!" Heyecanla alkışlıyorum ve Ryder benim bariz coşkuma kıkırdıyor. Kıyafetlerime bakıyorum. "Sanırım bunun için iyi giyinmemişim."

Kirli bir sırtış seksi dudaklarını eğiyor. "Böylesi daha çok hoşuma gidiyor." Müstehcen bir şekilde göz kırpmıyor ve yüzümün ısındığını hissediyorum. Bundan gerçekten nefret ediyorum. "Al." Bana ceketini uzatıyor ama ben geri itiyorum.

"Hayır, hayır, iyi olacağım. Sıcak bir gece."

Bana ters ters bakıyor ve ceketini tekrar bana doğru itiyor. "Hayır, yapmayacaksın. Ceketini al." "Ryder, ben iyiyim."

"Emily, bir kez olsun benimle tartışmasan ve şu lanet ceketini alsan olmaz mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve aptal ceketini ondan koparıyorum. "Tanrım, patronluk taslamakla ilgili ciddi bir sorunun var," diyorum ona lanet ceketini giyerken. Belki de o kadar da kötü bir fikir değildir, gerçekten çok güzel kokuyor ama

içinde gülünç göründüğümü inkar edemem. Kollarımı havaya kaldırıp ona kolların ne kadar uzun olduğunu gösteriyorum. "Aptal gibi görünüyorum!"

Gözleri vücudumda geziniyor, aniden aptal gibi görünmediğimi düşünmeme neden oluyor. Bisikletin üzerine yan oturarak ceketimin yakalarından tutuyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. "Giydiğin her şeyin içinde çok seksi görünüyorsun, ama özellikle benim kıyafetlerimin içinde. Ve altı yıl önce o plaj partisinden ayrıldığımızda seni ilk kez bisikletime bindirdiğim zamanki kadar iyi görünüyorsun. Ama o zaman elbisen pembe değil sarıydı."

Sözleri karşısında kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor. Bahsettiği gece benim hiç unutmadığım bir gece, belli ki o da unutmamış. Ne giydiğime kadar bu kadar canlı hatırlıyor olması, yaralı kalbimin küçük bir parçasını onarıyor. "O gece ne giydiğimi hatırladığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Bebeğim, birlikte geçirdiğimiz zamanın hatırlamadığım tek bir saniyesi bile yok.

Sen, Emily, asla unutabileceğim biri değilsin."

Ona suskun bir şekilde bakıyorum, içimde ani bir duygu fırtınası kopuyor. *O zaman neden? Çılgılık atmak istiyorum. Beni neden terk ettin?* O da bana bakıyor, bakışları ne düşündüğümü biliyormuş gibi yoğun. Ona sormayı düşünüyorum, hemen burada, hemen şimdi, ama cesaretimi topladığımda kaskını kapıp kafama geçirerek o anı bozuyor. Muhtemelen böylesi daha iyi. Eninde sonunda ona soracağım. Soracağım. Ama belki bu gece değil. Bu gece için - tüm kötü şeyleri unutmak, onu benden alan şeyi unutmak ve altı yıldır bulunmadığım bir yerde, sadece Ryder ve benim yarattığımız bir yerde olmak istiyorum.

"Çeneni kaldır." Dediğini yapıyorum. Kayışları sıktıktan sonra bisiklete biniyor ve bisikletin üzerinde çok iyi görünüyor. Lisedeyken onun bisikletiyle neler yaptığımızı, daha doğrusu onun bana neler yaptığını düşününce karnımda bir sıcaklık birikiyor...

Birden kibirli bir sırıtışla beni izlediğini fark ediyorum. "Bu, ne düşündüğünü tam olarak bildiğim anlardan biri Emily. O güzel, kızarmış yüzünün her yerinde yazıyor."

Kahretsin!

"Eğer bu bisikletle gezmek istiyorsan, fikrimi değiştirip seni burada gezdirmeden önce o seksi kıcını bisikletin arkasına koymanı öneririm."

Tanrım, bisiklet yerine ona binme düşüncesi bile bacaklarımın arasında bir ağrıya neden oluyor. Üzerimdeki etkisini gizlemeyi umarak alay ediyorum. "Sakin ol Jameson. Sadece bisikletin üzerinde ne kadar garip görüldüğünü fark ettim, hepsi bu."

Bir kahkaha patlatıyor ve bu o kadar bulaşıcı ki onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum; ikimiz de güldüğümü biliyoruz. "Sen en boktan yalancısın."

"Biliyorum," diye kıkırdayarak kabul ediyorum, inkar etme zahmetine girmiyorum. Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum ve önümü onun sert, sıcak sırtına dayıyorum. Gülümsemem kayboluyor ve kalbim ona tekrar bu kadar yakın olmanın tanıdık hissiyle çarpıyor. Bu duyguyu tekrar yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sesi bir dakika öncesine göre daha boğuk çıkıyor.

"Evet," diye o kadar sessiz fısıldıyorum ki cevabı duyduğundan emin değilim.

Motosikleti çalıştırıyor, güçlü titreşim ve gürültülü motor sistemimde bir beklenti yaratıyor. Ayağı geriye atarak garajdan yavaşça çıkmaya başlıyor ve geçerken tuş takımındaki bir düğmeye basıyor, otoparktan çıkarken büyük kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Otoyola çıktığımızda, bırakıyor ve gaza basıyor. Keskin bir nefes alıyorum ve onu daha sıkı sıkıyorum. Korku, endişe ve adrenalini içime doluyor ve beni tamamen ele geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bildim bileli bildiğim tek duyumu kullanmama izin verdiğimde kalbim anında sakinleşmeye başlıyor. Yüzümdeki ılık rüzgârı, etrafımızdaki doğanın kokusunu ve en önemlisi Ryder'ın sert vücudunun benimkini ısıttığı hissini içime çekiyorum. Bunun ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuşum.

Ayaklarım yere daha sağlam bastığında gözlerimi yeniden açıyorum ve çevremizi algılamaya çalışıyorum ama gecenin karanlığı ve hızımız bunu zorlaştırıyor. Bunun yerine, bu deneyimi olduğu gibi kabul ediyorum ve kendimi sadece hissetmeye bırakıyorum. Bu beni çok iyi hatırladığım, sevdiğim ve sadece Ryder'ın bana verdiği bir zamana geri götürüyor. Özgürlük.

Çok geçmeden Ryder yavaşlıyor ve hiçliğin ortası gibi görünen bir yerde yolun kenarına çekiyor. Ne yaptığını merak ederek etrafıma bakıyorum, ama ilerledikçe önümüzde uzanan manzaraya bir göz atıyorum ve nerede olduğumuzu anladığımda kalbim göğsümde duruyor.

Motoru park ediyor ve ben daha o motoru kapatmadan iniyorum.

Kaskımı ve ceketimi çıkarıp motorun kenarına yaklaşıyorum.

Uçurum. Bakışlarım önümde uzanan inanılmaz manzaraya perçinlenirken oldukça uzakta durduğumdan emin oluyorum.

"Bana neye baktığınızı açıkla Ryder."

"Üzerimizdeki berrak gökyüzü karanlık ve yıldızlarla kaplı. Çok uzaklarda evlerden ve binalardan gelen binlerce ışık tüm şehri aydınlatıyor. Sanki dakikalar değil de bir dünya uzaktaymışız gibi görünüyor."

Sözleri kafamda tekrarlanırken boğazımdaki ani ağrıyı yutkunarak geçiştiriyorum. Tarifi inanılmaz derecede doğrudu, ama gerçek güzelliğini hiç anlamamıştım... Ta ki şimdiye kadar. Milyonlarca yıldız görmek için berrak gökyüzüne bakıyorum, ama gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladığında hızla bulanıklaşıyorlar. Her zaman kaçırdığım şeyi nihayet görebildiğim için kalbim o kadar sıkışıyor ki yüzümü kapatıp ağlıyorum. Ryder arkamdan geliyor ve beni güçlü kollarıyla sarmadan önce çeviriyor. Hiçbir şey söylemiyor; sadece bana sarılıyor ve her şeyi ağlayarak anlatmama izin veriyor.

"Burayı kaç kez hayal etmeye çalıştığımı bilemezsin," diye mırıldanıyorum göğsüne, ne hissettiğimi açıklamaya çalışma ihtiyacı duyarak. "Şimdiye kadar hayal ettiğim hiçbir şey buna yaklaşmadı."

Rahatlatıcı bir hareketle sırtımı ovuyor ve kucaklamasının sıcaklığı gözyaşlarımın bir kısmını dindiriyor. "Önemli değil, Em. Buraya gelmenin en güzel yanı birlikte olmamızdı. Manzara sadece ek bir ikramiyeydi. Sen her zaman bunun en iyi kısmını yaşıydın."

Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor, kalbim onun sözleriyle eriyor. Haklı olduğunu fark ederek başımı sallıyorum; o zamanın en güzel yanı bizdik - birlikte olmak. Burası ikimizin de kaçtığı ve kendimize ait bir dünya yarattığımız bir yerdi. Zenginlik ve politikanın bizi asla tanımlamadığı bir dünya.

"Gel hadi. Oturalım." Üzerine oturmam için paltosunu yere seriyor ve yanıma oturuyor. Dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımı dizlerime doluyorum, Ryder'ın kolları etrafımda değilken üşüdüğümü hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımın kalanını silerken özür dileme ihtiyacı hissediyorum.

"Üzülecek bir şey yok, Em. Zaman zaman oldukça bunaltıcı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Başımı salladım. "Evet, öyle. Tüm bunlar benim için hâlâ çok yeni ve yolumu bulmakta zorlanıyorum."

"Nasıl yani?"

Bunu ona nasıl açıklayacağımı düşünmek için bir an duruyorum. "Sanki yeniden yaşamayı öğrenmek zorundaymışım gibi. Gözlerimi kaybettiğimde karanlıkta yaşamayı öğrendim. Farklı bir dünyaydı, ama bunu çözdüm ve sonunda içinde çabaladım. Şimdi yepyeni gibi görünen bir dünyaya atıldım. İnsanlar artık görebildiğim için daha kolay olduğunu düşünüyor ama hiç de öyle değil. Yüzlerce kez yürüdüğüm bir yer gibi basit bir şey şimdi kafa karıştırıcı çünkü tüm yönüm berbat durumda. Ama gözlerimi kapatırsam yolumu bulabilirim." Başımı sallıyorum, düşündükçe hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum. "Aptal sokak lambaları bile. Renkleri öğrenmek zorunda kaldım, hepimizin anaokulunda öğrendiği bir şey ve bu beni tam bir aptal gibi hissettiriyor." Yüzümü başka tarafa çeviriyorum, son bir aydır hissettiğim her şeyi ona itiraf ettiğim için kendimi ifşa olmuş hissediyorum.

"Emily, bana bak." Sıcak eli yanağımı kavriyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor. "Sende aptallıkla uzaktan yakından alakası yok, sen tanıdığım en zeki kızsın." Başımı sallıyorum ama eliyle hareketimi durduruyor. "Ben ciddiym. Yani, kaç kişi elleriyle okuyabilir ki?"

Ona dönüp baktığımda, daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi söylemeye karar veriyorum. "Bazen keşke hiç geri gelmeseydi diyorum," diye fısıldıyorum kalın bir sesle. "Bunu söylemenin çok kötü ve nankörce bir şey olduğunu biliyorum ama çoğu zaman böyle hissediyorum."

Yoğun, yeşil gözleri anlayışla yumuşuyor. "Hayır, bu korkunç değil, bu normal Em. Tüm hayatın ikinci kez alt üst oldu. Şu anda zor olduğunu biliyorum ama bir yolunu bulacaksın ve tıpkı daha önce yaptığın gibi çabalayacaksın. Bu sadece zaman alacak."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama şu anda sabrımı bulmakta zorlanıyorum. Birden aklıma Dr. Ross'la olan randevum geldi. "Bugün erken saatlerde o randevuya nasıl gittiğimi biliyorsun." Başını sallıyor, yüz ifadesi ilgiyle karışıyor. "Gördüğüm doktor denememi istediği bir öneride bulundu." Bu düşünce bile paniğin yüzeye çıkmasına neden oldu.

"Ne önerdi?" diye soruyor, kelimelerimi bulmam biraz zaman aldığında.

"Hipnoterapiyi denememi istiyor. Yıllar önce ormanda olanları hatırlamamın faydalı olacağını düşünüyor. Ya da

En azından, gördüğüm kâbusun kilidini açmaya çalışın ve görme yetimi geri getiren şeyle bir bağlantısı olup olmadığını görün."

"Bunun riskleri var mı?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor.

Omuz silktim. "Tipik olarak hayır, risklerin büyük ya da ciddi olmadığını söyledi, ama benim durumum da nadir olduğu için hiçbir şeyi yüzde yüz garanti edemezmiş. Ama her şeyin yolunda gideceğini hissettiğini söyledi. Denemem için beni şiddetle teşvik ediyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Bu düşünce beni dehşete düşürüyor, çünkü o gece her ne rüya gördüysem Ryder, beni o kadar korkuttu ki bir daha asla böyle bir korku hissetmek istemiyorum." Nefesimin kesilmesine ya da tutmaya çalıştığım gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine engel olamıyorum.

"Tanrım, Em." Beni hazırlıksız yakalayarak, yumuşak bir hareketle beni kaldırdı ve üzerine oturttu. Yüzümü şefkatle okşamadan önce gözyaşlarımı siliyor. "Korkma bebeğim, her ne olduysa artık bitti. Ama belki de bu düşünmen gereken bir şeydir. Korktuğunu biliyorum, ama bunun yıllar önce olanlarla bir ilgisi varsa, bununla başa çıkmazsan - başka bir kabus görürsen kim bilir neler olur. Bunu hiç düşündün mü?"

Başımı sallıyorum. Bunu düşündüm. Uykuya daldığımda bunu tersine çevirecek bir şey olmasını ve tekrar karanlığa gömülmeyi istemiyorum. Gerçi şu anda hissettiklerime bakılırsa belki de bu o kadar da kötü bir şey olmazdı. Ryder'ın yakışıklı yüzüne bakıyorum ve bunu kastetmediğimi biliyorum. İşler benim için ne kadar zor olsa da, mutsuz olamayacağım tek şey sevdiğim tüm insanları görebilmek: Summer, Rosa, Cece ve şimdi de yıllar önce kalbimi fetheden o çocuk.

Yorgun bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum ve Ryder geri döndüğünden beri yapmak istediğim tek şeyi yapıyorum. Ellerim yüzünü buluyor ve onu eskiden olduğu gibi dokunarak görmeme izin veriyorum. Hareketsiz duruyor ve keşfetmeme izin veriyor. Saçlarından başlıyorum, parmaklarım ensesini okşayan uçlara ulaşana kadar yumuşak, dağınık saç tellerinde geziniyor. Öpüştüğümüzde bunu hissetmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum, özellikle de çaresiz öpüşmelerimizi, onun durmasını hiç istemediğim için sıkıca kavradığım öpüşmelerimizi.

Parmaklarımı ileriye doğru sürükleyerek, tıpkı altı yıl önce olduğu gibi hafif kirli sakallarla pürüzlü olan güçlü çenesinde gezdiriyorum. *Çok fazla görünüyor mu*

Şimdi o zamankinden farklı mı? Hemen hemen aynı hissediyor, fark ettiğim tek şey vücudunun biraz daha kaslı olduğu, lisede bundan yoksun olduğundan değil, ama kesinlikle daha sert, daha... tanımlanmış. En azından ona karşı olduğumda yaşadığım küçük temasla söyleyebildiğim kadarıyla. Beklediğim kadar yakışıklı. Herkesin bana onun hakkında söylediklerinden dolayı değil, onu derinden tanıdığım için, onun çok derinlerini biliyordum. Ve engelliliğimle birlikte öğrendiğim bir şey de gerçek güzelliğin burada yattığıydı. Ryder, her ikisine de sahip olduğu için çok şanslı.

Şimdi parmağımı burnunda gezdiriyorum ve tanıdık yumrunun üzerinden geçiyorum. *"Bu görülebilir mi?"*

"Hayır."

Bu anıyı hatırlayınca gözlerimi yeniden açıyorum ve aslında bu kadar yakından bile görünmediğini görüyorum. Ryder'ın yüz ifadesinin yoğun olduğunu, yeşil gözlerinin adını koyamadığım bir şeyle karardığını da görüyorum, ama kalbim çılgınca çarpıyor ve ağzım kuruyor.

Sıcak bakışlarını tutuyorum ve yumuşak, sert dudaklarına doğru ilerliyorum. Dış hatlarını izliyorum ve yıllar önce, hatta birkaç saat önce ne kadar inanılmaz hissettirdiklerini hatırlıyorum. Ben incelerken bileğimi sarıyor ve avucumun içine bir öpücük konduruyor. Bu samimi ve tanıdık jest kalbimi ısıtıyor.

İlk kim hareket etti bilmiyorum - o mu ben mi - ama birdenbire ağızlarımız hem sıcak hem de talepkâr bir tutkuyla birleşti. Dili dudaklarımın arasından kayarak geçtiği anda inliyorum, erotik tadı duyularıma doluyor ve ruhuma kadar ulaşıyor. *Tanrım, bunu özlemişim, onu özlemişim.*

"Ben de seni çok özledim Em, hem de çok."

Şu ana kadar bu sözleri yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim ama umurumda değil. Bu adamın bana ne yaptığını, bana her zaman ne yaptığını hissetmek dışında hiçbir şey umurumda değil. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve yumuşak telleri çaresizlikle kavırıyorum, onun içinde kaybolmak istiyorum, beni dünyada bizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir zamana geri götürmesini istiyorum.

"Lanet olsun, hayatımda tattığım en tatlı şeysin," diye mırıldanıyor ve ağzını çekip sıcak dudaklarını boğazımın sütununda gezdiriyor.

Ona tadının da güzel olduğunu söylemek istiyorum ama beni tamamen konuşmaktan mahrum bıraktı ve tek yapabildiğim tutarsız sesler çıkarmak. Dudakları dudaklarıma iniyor.

Köprücük kemiğim, göğüslerim şişiyor ve ağrıyor, onun dokunuşunu arzuluyorum. Sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi elbisemin önünü aşağı çekip belime doluyor ve hiç vakit kaybetmeden askısız sütyenimi çıkarıyor. Hassas göğüslerim onun bekleyen ellerine doğru serbestçe yuvarlanıyor ve sıcak temas karşısında nefesim kesiliyor, külotum her saniye daha da ıslanıyor.

Boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor, açıkta kalan göğüslerime bakarken bakışları sıcak ve aç. "Göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğunu unutmuşum," diye kabaca homurdanıyor ve eğilip büzülmüş, ağrıyan bir meme ucunu sıcak, ıslak ağzına alıyor.

Vücudumda bir ateş patlaması meydana geliyor ve başım bir çılgılla geriye düşüyor. Bir zevk fırtınasının içinde kaybolurken, milyonlarca yıldızla örtülü berrak, karanlık gökyüzüne bakıyorum. Ryder'ın eli diğer göğsümü avuçlamak için hareket ediyor ve ona özlem duyduğu açgözlü ilgiyi gösteriyor. Başparmağı ve işaret parmağı hassas ucu öyle bir kuvvetle sıkıyor ki zevk ve acı bir oluyor.

"Ryder!" Uyluklarımın arasındaki şiddetli ağrıyı umutsuzca dindirmek için inliyor ve ereksiyonunu aşağı doğru çekiyorum.

Temastan homurdanıyor ve daha fazla baskı için kalçalarını kaldırıyor. "Tanrım, Emily, beni diri diri yakacaksın. Kot pantolonumun içinden amının sıcaklığını hissedebiliyorum."

Erotik sözleri içimden bir başka sıcaklık dalgasının geçmesine neden oluyor. "O zaman çıkar onları," diyorum cesurca, kendimi şaşırtarak.

Hayal kırıklığına benzer bir sesle inliyor. "Hayır bebeğim, burada olmaz. Seni burada sikmeyeceğim. İçine tekrar girdiğimde yatağa ihtiyacım var çünkü seni saatlerce sikmeyi bırakmayacağım Emily. Seni öyle bir sikeceğim ki haftalar boyunca beni içinde hissedeceksin."

Aman Tanrım. Bu gece mi olacak? Evime döndüğümüzde onu içeri davet edeyim mi? İstiyor muyum? Bedenim kesinlikle istiyor ama yaralı kalbim biraz tereddüt ediyor. Gerçekten beni tüketmesini istiyor muyum - bedenimi ve ruhumu - sadece beni tekrar terk etmek için mi?

"Kes şu saçmalığı, düşünmeyi bırak. Bu gece olmayacak, halletmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorum."

Babam hakkında mı konuşuyor? Neden gittiğinden mi?

Boncuklu meme ucumu keskin bir şekilde ısırıldığında düşüncelerimden sıyrılıyorum ve zevkle haykırıyorum. "Düşünmeyi bırak dedim, sadece hisset bebeğim."

Emrini yerine getiriyorum ve açık tişörtünü kollarından aşağı itip, altına giydiği tişörtü yukarı çekiyorum. "Çıkar şunu da seni bana karşı hissedebileyim." Saniyeler içinde tişörtü çıkarıyor ve beni kendine doğru çekerek güçlü kucacıyla sarıyor. Elektrik tüm vücuduma yayılıyor ve tüm oksijen ciğerlerimden kaçıyor.

"Lanet olsun, hayatımda hissettiğim en yumuşak tene sahipsin," diye mırıldanarak yüzünü boynuma gömüyor.

Bir an için birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapmıyoruz, başka kimseyle asla hissedemeyeceğimi bildiğim bir bağ hissediyorum. Hayatıma devam etmeyi denedim ama başaramadım. Bunun kapanış yapamadığım için olduğunu düşündüm, ama şimdi o geri döndüğüne göre durumun böyle olmadığını biliyorum. Çünkü hala hasarlı kalbimin büyük bir kısmını taşıyor.

Ryder dizlerimi kalçalarından ayırdıktan sonra ellerini kalçalarımın içinde gezdiriyor. İnliyorum, bedenim olacakları beklerken titriyor. Külot çizgime ulaşıyor, sonra ıslak külotumun ortasından bir parmak eklemeni nazikçe geçiriyor ve vücudumda hafif şok dalgalarının dolaşmasına neden oluyor. Ben nefes nefese kaldım ve o inledi. "Sik beni, sırılsıklam olmuşsun."

Kalçalarımı onun dokunuşuna doğru iterken, daha fazla baskı arzularken cevabım başka bir inilti oluyor. "Ryder, lütfen," diye yalvarıyorum nefes nefese.

"Merak etme bebeğim, seni tuttum." Külotumu kenara itiyor ve iki parmağını ıslak etimde gezdiriyor, içime tek bir parmak sokmadan önce şişmiş klitorisimin üzerinden geçiyor.

"Oh Tanrım!" Bu tatlı istila karşısında haykırdım.

İniltisi gırtlaktan geliyor. "Siktir, amın hatırladığım kadar sıcak ve sıkı." Parmağını içime sokup çıkarmaya başladı. "Bak bebeğim. Aramıza bak, parmağımın tatlı amına ne yaptığını izle." Bedenlerimizin arasına bakıyorum ve erotik görüntü iç duvarlarımın parmağının etrafında kenetlenmesini sağlıyor. Serbest bırakılma ihtiyacı o kadar şiddetli, o kadar ezici hale geliyor ki, vücudum yanmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Geniş omuzlarına tutunuyorum, tırnaklarım sert kasların oluklarına giriyor ve kalçalarımı onun itişlerine göre hareket ettirmeye başlıyorum. "İşte bu, al bebeğim, parmağımı becer." Onun müstehcen sözleri karşısında inliyorum ve bedenim paramparça olmaya çok yakın bir sınırdaki sallanıyor ve Ryder bunu hissediyor. "Bana bak, Emily!" Bu komutla gözlerim ona dikiliyor ve gözlerimdeki yoğunluğa bakarak keskin bir nefes alıyorum. Bana pis bir sırtış atıyor. "Aferin kızıma. Elime boşaldığında o güzel

gözlerini görmek istiyorum." Bu sözlerle birlikte

bileğini oynatıyor ve elinin pozisyonunu değiştiriyor. Avucu şimdi şişmiş, ağrıyan klitorisimi okşuyor ve parmağı içimde var olduğunu bilmediğim bir noktaya ulaşıyor.

"Oh, Ryder, bu çok iyi, boşalacağım," diye inliyorum nefes nefese.

"ok haklısın ve çok sert boşalacaksın!"

Eğilerek meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve öyle sert ısırıyor ki acı doğrudan klitorisime vuruyor ve vudumu en iyi hislerle sarsıyor.

Orgazmımın göçüyle gözlerim kapanıyor. "Gözlerini açık tut!" Gözlerimi tekrar açıyorum ve onun ateşli bakışlarına bakıyorum, gözleri o kadar çok duyguyu yansıtıyor ki bir tanesini bile adlandırmak zor ve bu zaten parçalanmış kalbime her türlü şeyi yapıyor. Orgazmımın son sarsıntılarından sonra alnımı onunkinin üzerine bırakıyorum, bedenim hem fiziksel hem de duygusal olarak tükenmiş hissediyor.

Ryder elini bacaklarımın arasından çekip ağzına götürdüğünde ve ıslaklığımı emdiğinde beni şok ediyor. şaşkınlıkla nefes alıyorum ve ağzını benimkiyle kilitlemeden önce bir hırıltı çıkartıyor. Benim uyarılmışlığımla karışan lezzetli tadı çok erotik. İkimiz de havaya ihtiyaç duyana kadar geri ekilmiyor. Beni daha da yaklaştırıyor ve güçlü kucağıyla sarıyor. Yüzümü boynuna çeviriyorum ve inanılmaz kokusunu içime çekiyorum. "İyi misin, Em?" diye soruyor usulca.

"Evet, iyiden de teyim," diye drşt cevap veriyorum. Keşke şu anda nasıl hissettiğimi anlatacak kelimeler olsaydı.

"Güzel." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor, sonra beni örtmeden önce yanındaki bir şeye uzandığını hissediyorum. Bunun onun gömleği olduğunu hemen fark ediyorum.

Onun sert, sıcak bedenine daha da sokuluyorum, bu duygunun bitmesini hiç istemiyorum. Güvenlik ve memnuniyet hissi. Altı yıldır hissetmediğim bir duygu.

Bölüm 12

Emily

Ertesi sabah uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflikle uyandım. Ryder'ın uçurumdaki samimi dokunuşundan dolayı vücudum hala zevkle uğulduyordu ve bana gösterdiği nezaketten dolayı kalbim sıcacıktı. Benimle ilgilenmesi, güvensizliklerim ve korkularım hakkında benimle konuşması asla unutamayacağım bir şey.

Ne yazık ki, babam arayıp annem ve kendisiyle öğle yemeği için buluşmamı talep ettiği anda keyfim kaçtı. Sesi hiç memnun gelmiyordu, bu yüzden bu buluşmanın muhtemelen normalden daha tatsız geçeceğini biliyordum.

Şoförüm Andrew arabayı durdurup beni golf kulübünün önünde indirdiğinde derin bir nefes alıyorum ve ihtiyacım olacağını bildiğim için cesaretimi topluyorum. Aileme hipnoterapiyi denediğimi söylemeye karar verdim. Bu konuda düşündükçe Dr. Ross'un haklı olduğunu daha iyi anlıyorum; sakatlığıma neyin sebep olduğunu bulmaya çalışmam çok önemli. Ayrıca ne kadar çok şey öğrenirsek, benim durumumdaki başkalarına da o kadar çok yardımcı olabileceğini biliyorum.

İçeri girdiğimde hostes beni hemen tanıyor ve arka köşedeki babamın masasına yönlendiriyor. Annemle babama ilk bakışımda midem sıkışıyor. Nihayet görebildiğim onca insan arasında beni en az şaşırtan annemle babam oldu. Hatırladığım gibi görünüyorlar, sadece biraz daha yaşlılar. Sınıf ve zenginlik çılgınları atan çekici görünümlü bir çift, ancak içten içe kim olduklarını biliyorum ve i k i s i n d e de güzel olan hiçbir şey yok.

Annemin onaylamayan bakışları üzerimde geziniyor, büyük olasılıkla güneş elbisesi seçimimden hoşlanmıyor, ama yanağımı öpmek için eğilmeden önce yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırıyor. "Hayatım, nasılsın?" diye göstermelik bir selam veriyor.

"İyiyim, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum sessizce.

Babam yanımda duruyor ve diğer yanağımı öpmek için eğiliyor, ama şaka yapmakla uğraşmıyor. Tüm tavırları her zamankinden daha soğuk, bu yüzden bir şeye gerçekten üzüldüğünü biliyorum. Garson hemen yanıma geliyor ve ailemin benim için sipariş etme cüretini gösterdiği mimozayı getiriyor. Yemeğimi de çoktan sipariş etmiş olacaklarını biliyorum ve her zamanki gibi kuru salata olacağından eminim. Annemin kilo almamamı sağlama yöntemi.

Annem havadan sudan konuşmaya başlıyor ama etrafımızı saran garip gerginliği inkar etmek mümkün değil. Yemeklerimiz getirildiğinde ve babam bir süre rahatsız edilmeyeceğimizi anladığında, nihayet beni buraya ne için çağırdığından bahsediyor. "Bu sabah Rutherford'larla konuştum," diye söze başlıyor ve onların da en az ailem kadar burnu havada olan arkadaşlarından bahsediyor.

"Öyle mi?" Neden bunu önemsemişimi düşündüğünü merak ederek salatama bakıyorum.

"Dün akşam yemek için Crustacia'daydılar." Başımı kaldırıyorum ve babamın gözlerindeki sessiz öfke karşısında midem bulanıyor. "Kiminleydin Emily? Düşündüğüm kişi olmasa iyi olur, ama Henry'nin bana verdiği tariftten öyle olduğu anlaşıyor."

Sinirle yutkunuyorum. *Korktuğunu belli etme Emily, sen yanlış bir şey yapmadın.* "Ryder Jameson olduğunu düşünüyorsanız, evet, birlikte olduğum kişi oydu. İş için şehirdeydi ve beni yemeğe davet etti."

Annem, sanki onaylamadığı biriyle çıkmaktansa cinayet işlemişim gibi davranarak, "Ne cüretle bu kadar pervasızca, sanki yaptığın şey normalmiş gibi konuşuyorsun?" diye azarlıyor.

"Kuralları çiğnemen yeterince kötü Emily, ama Crustacia'ya onun gibi bir pislikle gelmen kabul edilemez," diye azarlıyor babam.

"O bir çöp değil," dedim sessizce, "hiçbir zaman da olmadı ve bilgin olsun, gayet iyi durumda. Beni böyle bir yere götürmeye fazlasıyla gücü yeter."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi garsonunuz içkilerinizi getirdiğinde sizi oradan çıkardı?"

Şu lanet meraklı Rutherford'lar. "Öyle bir şey değildi. Faturayı ödeyemediği için beni dışarı çıkarmadı." İnançsızca homurdanıyor. "Bu doğru!" Yüksek sesle savunuyorum.

"Sesini alçalt!" diye tersliyor annem nefesinin altından. "Bizi yeterince küçük düşürdün."

"Seni oradan neden çıkardığı önemli değil," diye yeniden başlıyor babam. "O buradayken onu bir daha görmeyeceksin, anladın mı beni?"

"Ben artık bir çocuk değilim. Bana kimi görüp göremeyeceğimi söyleyemezsin," diye itiraz ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"İşte burada yanılıyorsun Emily. Bu aileye ve onun adına karşı belli bir yükümlülüğün var. Bu yüzden Kyle'ın bu akşam Wilmington'ın hayır yemeğinde sana eşlik etmesini ayarladım."

Ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakakaldım. "Beni Kyle'la çıkmaya zorlayamazsın."

"Yapamam. Bunu yapacaksın ya da sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Tehdidi karşısında kan beynime sıçradı. Ben tekrar tartışmadan annem konuşuyor. "Beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylemek zorundayım Emily. Kyle sana karşı çok nazikti, özellikle de görme yetin geri geldiğinden beri, ama sen ona bir çöpmüşsün gibi davranıyorsun."

"Onun hakkında ne hissettiğimi ve geçmişte bana neler yaptığını biliyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

"Babanın da dediği gibi, bu aileye karşı belli yükümlülüklerin var ve bizim sosyal sınıfımızdan insanlarla çıkmak da bunlardan biri. On yedi yaşındayken bacaklarını açtığın bir pislik için onu kendinden uzaklaştırmayacaksın."

Yumruklarım sıkılıyor ve kalbim öfkeyle çarpıyor. "Kyle'ı reddetmemin Ryder'la hiçbir ilgisi yok. Gözlerimi geri kazandığımdan beri uğraştığım bir sürü kişisel meselem var. Şu anda ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum." Ryder dönene kadar bu doğrudu. Ama geri dönmeyi planlamadığını düşünürsek, bu olasılığın yok denecek kadar az olduğunu biliyorum. Bu düşünce beni daha da üzdü.

"Bir sürü kişisel meselem var da ne demek? Bilmediğimiz bir şey mi oldu?" diye soruyor babam. Çoğu insan bu sorunun endişeden kaynaklandığını düşünür ama öyle değil. Bunun ailemizin itibarını zedeleyecek bir şey olmadığından emin olmakla ilgisi var.

"Çok fazla ayarlama yaptım. Bu kolay olmadı biliyorsun ve..." "Lütfen

Emily, kendine acımayı bırak! Bıktım usandım

Bu aile için utanç kaynağından başka bir şey olmuyorsun," diye azarlıyor annem, sözümü keserek.

Gözyaşlarım gözlerimi bulandırmaya başlıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Onun acımasızlığını görmezden geliyorum ve şimdi onlara Dr. Ross'tan bahsetmek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. Konuşurken sadece babama bakıyorum. "Gittim ve doktorumu gördüm."

Gözleri şaşkınlıkla kısılr. "Sen neden bahsediyorsun? Dr. Shepard seni görmekle ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Onu görmedim. Başka bir doktora göründüm. Görme yetim geri geldiğinde onu kendim buldum."

"Kendi doktorunuz var da ne demek? Senin sadece Dr. Shepard ile ilgilenmen gerekiyor. Bunu biliyorsun!" diye bağırıyor ve beklediğimden daha fazla sinirleniyor.

"İkinci bir görüş almak istedim ve Dr. Ross harika biri. Onca yıl önce neler olduğunu bilmemin sağlığım için çok önemli olduğunu düşünüyor. Hipnoterapiyi denememi önerdi ve..." Annemin nefesi kesiliyor ve babamın yüzünün rengi soluyor. Bir an için neredeyse paniğe kapılmış gibi görünüyor, sonra yüz ifadesini tamamen öfke kaplıyor. *Bu da ne böyle?*

"Böyle bir şey yapmayacaksın! Beni duyuyor musun?"

Annem telaşla eğilip koluna dokunuyor. "William, sesini alçalt. İnsanlar bakıyor."

Babamın öfkeli yüzüne bakıyorum, bu konuda ne kadar üzgün olduğuna inanamıyorum. "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Dr. Ross bunun akıl sağlığım için iyi bir şey olduğunu düşünüyor."

"Adam aptalın teki!" "Onu tanımıyorsun bile."

"Ben sadece en iyilerle çalışırım, bu yüzden Dr. Shepard benim için çalışıyor." Başımı sallıyorum ve sözümü kesmek üzereyim ama babam buna izin vermiyor. "Ben ciddiym Emily, bu saçmalığa hemen bir son ver. O doktoru bir daha görmeyeceksin, hipnoterapi olmayacak ve o çöp parçasını bir daha görmeyeceğinden emin olabilirsin." Bu saçmalığı bir saniye daha dinlemeyi reddederek ayağa kalktım. "Şimdi otur!" Babamın sesindeki alçak uyarı ve ifadesindeki öfke tüylerimi diken diken ediyor. Onun öfkesiyle daha önce de karşılaşmıştım ama böylesini hiç yaşamamıştım.

"Hayır, yapmayacağım," diye fısıldıyorum titreyerek, cesaretimi korumaya çalışarak. "Hayatımın her yönünü dikte etmenden bıktım. Asla yeterince iyi olamamaktan yoruldum. Şu andan itibaren kendim için doğru olanı seçiyorum, senin aile adın için doğru olduğunu düşündüğün şeyi değil. Ve sen buna saygı duyana kadar

o zaman bir daha benimle iletişime geçme!" Onlar beni durduramadan dönüp hızla restorandan çıkıyorum. Dışarı çıkar çıkmaz Andrew'un beni beklediğini görüyorum ama beni götürmesine izin verirsem sonumun ne olacağına güvenmediğim için yanından geçip gidiyorum.

"Bayan Michaels, nereye gidiyorsunuz?"

Sorusunu duymazdan gelerek adımlarımı hızlandırıyorum ve köşeyi dönüyorum. Bir taksi arıyorum ama görünürde yok. Andrew'un gelip beni bulmasından endişe ederek dükkanlardan birine giriyorum ve kahve kokusu hemen duyularıma nüfuz ediyor. Etrafıma bakıyorum ve hemen bir kafede olduğumu fark ediyorum. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silip cam kenarında bir yere oturuyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum. Mikrofona konuşup Cece'yi aramasını istiyorum. Hemen telesekreteri çıkınca telefonunun kapalı olduğundan endişeleniyorum. Tekrar deniyorum, yine aynı şeyi duyuyorum.

"Kahretsin!" Mırıldanıyorum, paniğim artıyor, eve nasıl gideceğimi merak ediyorum. Şehir kulübü yaşadığım yere yakın değil. Rosa'yı aramayı düşünüyorum ama dün gece bana arkadaşlarıyla dolu bir gün planladığını söylediğini hatırlıyorum ve bunu onun için mahvetmek istemiyorum. Telefonuma bakarak bana yardım edebilecek aklıma gelen tek kişiyi arıyorum. Telefon çalarken kalbim deli gibi çarpıyor, açması için dua ediyorum.

"Jameson."

"Ryder?" Fısıldıyorum, sesim hissettiğim kadar sıkıntılı çıkıyor. "Emily, sorun ne?"

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama beni alabilir misiniz? Az önce ailemle korkunç bir öğle yemeği yedim ve yolda kaldım. Evin yolunu bilmiyorum ve Cece'yi denedim ama..."

"Neredesin?" diye sorarak sözümü kesiyor. Sanki çoktan hareket etmiş gibi arka planda itiş kakış sesleri duyuyorum.

"Şehir kulübünün yanında bir kafede. Umm," adını bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum, "bekle." Benden çok uzak olmayan bir masada oturan bir grup kıza doğru yürüyorum. "Affedersiniz, lütfen bana buranın adını söyleyebilir misiniz?"

Bana kızgınlıkla bakıyorlar ve ben hatamı çok geç fark ediyorum. Sarışın olan masalarının ortasında duran küçük tabelayı eline alıyor. "Şu tabelayı okumaya ne dersin, salak. 'That's A-r-o-m-a'," diye yavaşça cevap veriyor ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Hepsi gülüyor, durumu komik buluyorlar.

Uzaklaşıyorum ve boğazımı tıkayan aşağılanmayı aşarak konuşmaya çalışıyorum. "Ben..."

"Nerede olduğunu biliyorum. On dakikadan az bir süre içinde orada olacağım. Kıpırdama!" diye öfkeyle bağırıyor, söylenen her şeyi açıkça duyuyor, bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

Hâlâ bana gülen kızlara dönüp bakıyorum ve bu aşağılanmaya daha fazla dayanamıyorum. Aceleyle dışarı çıkıp, kiralık bir alana çıkan bir dizi merdivene oturuyorum, duvar bana küçük bir mahremiyet sağlıyor. Ryder'ı beklerken duygularımı dizginlemek için gerçekten çok uğraşıyorum ama acı boğucu bir hal alıyor ve umutsuzca serbest bırakılmayı bekliyor.

"Lütfen Emily, kendine acımayı bırak! Bu aile için bir utanç kaynağından başka bir şey olmandan bıktım usandım."

"Lanet tabelayı okumaya ne dersin, salak. 'Bu A-r-o-m-a'."

Kendimi durduramayarak başımı kucağıma bırakıyorum ve son bir saat içinde yaşadığım tüm acı ve aşağılanmayı haykırıyorum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama birinin önümde eğildiğini hissediyorum. Üzüntümün içine işleyen muhteşem kokusundan onun Ryder olduğunu hemen anlıyorum. Gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum ama artık kendimi bıraktığım için durduramıyorum.

Güçlü elleri rahatlatıcı bir hareketle çıplak kollarımda geziniyor. "Em, bana bak." Başımı sallıyorum, ne kadar kırılmış olduğumu görmesini istemiyorum. Kollarımı yüzümün altından çekip boynuna dolamadan önce iç çektiğini duyuyorum. Ona sımsıkı sarılıyorum ve umutsuzca onun gücüne ihtiyaç duyarak rahatlığını içime çekiyorum. Sonunda geriye yaslanıyor, sonra uzanıp çenemin iki yanını tutuyor ve bakışlarımı onunkilere kaldırıyor. Benimkini gördüğünde yüzündeki sempati beni daha çok ağlatıyor. "Şşşt. Sorun yok, bebeğim. Lütfen ağlama" diye mırıldanıyor ve dudaklarını ıslak yanağıma değdiriyor. O gözyaşlarımı öperken ben de parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Yaralandın mı?"

"Sadece hislerim," diye fısıldıyorum içtenlikle.

Çenesi bükülür ve gözleri öfkeyle parlar. Tam bir şey söyleyecekken, bir kadın sesi havayı delip geçiyor. "Selam seksi şey."

Bir grup kıpırdama duydum ve tanıdığım için kaskatı kesildim. *Şaka yapıyor olmalısın.*

Ryder ayağa kalkıyor ve kızgınlıkla kafeden gelen kız grubuna bakıyor. Onun yalnız olmadığını fark ettiklerinde kısa bir süre durup bana bakıyorlar. Yüzümü hızla başka tarafa çeviriyorum, şimdi daha da utanmış hissediyorum.

beni ağılattıklarını biliyorum. Göz ucuyla Ryder'ın parçaları birleştirerek aramızda bir ileri bir geri baktığını görüyorum.

"Hadi, bebeğim." Eğilip beni kucağına alarak ve kollarımın arasına alarak beni hazırlıksız yakalıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, beni alıp götürdüğü için utanıyorum ama onu bırakacak kadar da değil çünkü onun kollarında olmak iyi hissettiriyor. Güvende hissettiriyor. "Çekil lan yolumdan!" diye bağıyor, yanlarından geçip aracına doğru yürümeye çalışıyor. Biz uzaklaştıkça onların hızlı ayak sesleri de uzaklaşıyor.

Daireme geri döndüğümüzde, duygusal olarak tükenmiş hissederek başımı yolcu camına yaslıyorum. "Beni aldığın için teşekkür ederim. Umarım senin için önemli bir şeyi bölmemişimdir," diye fısıldıyorum birkaç dakika sonra sessizliği bozarak.

"Hiçbir şeyi bölmedin Em, bölmüş olsaydın bile fark etmezdi. Yine de senin için gelirdim." Küçük bir gülümsemenin dudaklarıma değdiğini hissediyorum, samimi sözleri ağır kalbime küçük bir sıcaklık getiriyor, ama "Bana ailenle ne olduğunu anlatacak mısın?" dediğinde hızla kayboluyor.

Babamın beni oraya çağırmasının asıl nedenini düşünüyorum ama ebeveynimin yargısıyla onun duygularını incitmek istemiyorum, bu yüzden o kısmı atlamaya karar veriyorum. "Onlara hipnoterapiyi denemek istediğimi söyledim."

Daha fazla açıklama yapmadığımda "İyi gitmedi mi?" diye soruyor.

Boğazımdan acı bir kahkaha yükseliyor. "Bu büyük bir yetersizlik." Babamın öfkeli yüz ifadesini düşünüyorum ve başımı sallıyorum. "Babam çok kızgındı, Ryder."

"Sana zarar verdi mi, Emily?"

Ses tonundaki öfkeyle başım dikleşiyor ve yüz ifadesini sertleştiren saf şiddeti görüyorum. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece beni korkuttu, hepsi bu." Annemle babamın ne kadar üzgün olduklarını düşünüyorum. "Hipnoterapi alıyorum diye bana bu kadar kızması hiç mantıklı değil." Sanırım Ryder'la çıktığım için zaten kızgındı, ama yine de.

"Tabii gördüklerini hatırlamanı istememesinin bir nedeni yoksa."

"Ne?" Onu yanlış anladığımı düşünerek sordum.

Omuz silkiyor. "Bana öyle geliyor ki yıllar önce gördüklerini hatırlamanı istemiyor olabilir."

Bunu düşünüyorum, aklıma bir olasılık geliyor ama bu düşünceyi hemen reddediyorum. "Hayır, öyle değil. Hatırlamamı istemeseydi gençken bana bunu denetmezdi."

"Yaptığından emin misin?" "Elbette."

"Yani bunu yaptığını hatırlıyorsun."

"I..." Ağzımı kapatıyorum ve bir süre düşünüyorum. "Aslında hayır hatırlamıyorum ama o zamanlardan pek bir şey hatırlamıyorum."

Homurdanıyor. "Bu düşünülmesi gereken bir şey Emily. Yoksa hafızanı geri kazanma ihtimaline neden bu kadar kızsın ki?"

Öfkeli patlamasından önce babamın yüz ifadesinde gördüğüm o anlık paniği düşünüyorum. *Hatırlayacaklarımdan endişelendiği için olabilir mi? Bu yüzden mi sadece Dr. Shepard'ı gördüm? Eğer öyleyse, ne saklıyor olabilir?* Farklı senaryolar düşünmeye çalışıyorum ama hiçbirisi doğru gelmiyor. Apartmanımın önüne geldiğimizde kafam daha da karıştı.

"Sonunda ona ne söyledin?" Ryder aracı park ederken soruyor.

"Ona kendim için doğru olan kararı vereceğimi ve buna saygı duymayacaksa benimle bir daha iletişime geçmemesini söyledim. Sonra da cehennemin gazabını üzerime çekemedem oradan uzaklaştım. Oldukça sert biriydim," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum, her ne kadar bunların hiçbirisi komik olmasa da. Ryder'ın yakışıklı yüzünde bir gülümseme görmek için başımı çevirdiğimde buna değiyor. *Tanrım, adam cidden çok seksi.*

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsemesi sırtıma dönüşüyor. Bileğimden tutarak beni koltuğun diğer tarafına doğru çekiyor. Sonra yüzümü güçlü ve sıcak ellerinin arasına alıp beni öpüyor. Sıcaklık tüm vücudumda, özellikle de ağır kalbimde, tüm doğru yerlerde patlıyor.

Öpücük dün geceki gibi umutsuz ya da çılgınca değil. Bu seferki yavaş ve derin ama bir o kadar da yoğun. Nefesimi alıyor ve birkaç dakika önce beni boğan acının bir kısmını hafifletiyor. Dudaklarımı bıraktığında ikimiz de nefessiz kalmıştık. Beni izlediğini hissediyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum, bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum. Ellerim yüzünü buluyor, zamanda geriye gidiyorum. Bileğimi sardığında ve her zamanki öpücüğünü avucuma bastırdığında gülümsüyorum.

"Görme yetinizi geri kazandığınızdan beri yapmak istediğiniz şey nedir?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, bakışları sıcak ve niyetli. "Hmmm," diye düşünüyorum. "Sinemaya gidiyorum. Geçen gece Cece'yle gitmem gerekiyordu ama onun yerine evde kaldık çünkü hayatıma yeni giren bu seksi, otoriter adam yüzünden kendimi biraz dengesiz hissediyordum."

Benim alaycılığımı sırtıyor. "Seksi, ha?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen de 'otoriter' kelimesini duydun, değil mi?"

"Evet, ama ben seksi kısmını daha çok seviyorum." Eğilip ağzını boğazımda gezdirmeden önce kıkırdıyor. İnliyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum. "Sanırım bu sana bir sinema randevusu borçlu olduğum anlamına geliyor." Boğuk sesi hassas tenimde titreşiyor, aynı zamanda elleri elbisemin altından kıkırmı avuçlamak için yılan gibi kıvrılıyor.

"Mmmm. Üzgünüm,
yapamam." "Nedenmiş
o?"

"Saçımı yıkıyorum." Bocaladığını hissettiğimde kıkırdıyorum, ama kahkahalarım aniden kesiliyor ve kıkırmı onun elinden gelen keskin bir acı hissettiğimde bir nefese dönüşüyor. Klitorisim keskin temasla şişiyor ve kendimi durduramadan rahatlamak için ereksiyonunu aşağı doğru çekiyorum.

İnliyor ve istekli hareketlerime karşı itiyor. "Hoşuna gitti mi, Em?"

"Evet," diye nefes nefese soluyorum, sesim hiç de kendim gibi çıkmıyor.

"Eğer bu hoşuna gittiyse bebeğim, o zaman sikim tatlı amına girerken güzel kıkına şaplak atmamı bekle." Onun kirli sözleri karşısında inliyorum, külotum delicesine ıslanıyor. Kalçalarım çılgınca hareket etmeye başlıyor, umutsuzca ihtiyacım olan bir sürtünme yaratıyor. Ne yazık ki, hareketlerimi alçak bir hırıltıyla durduruyor. "Durma zamanı yoksa tam burada içine girmekten kendimi alıkoyamayacağım."

"Benim için sorun değil," diye dürüstçe cevap veriyorum ve kalçalarımı sıkıca kavramasına karşı mücadele ediyorum.

Kıkırdıyor ve sonra inliyor. "Yakında, Em, söz veriyorum. Önce seni sinemaya götüreyim."

Bunun daha ileri gitmeyeceğini anladığımda sinirli bir nefes alıyorum. "Tamam, ne zaman?"

Kaşlarını çatıyor, bu kadar kolay kabul etmeme şaşıyor. Az önce bana yaptıklarından sonra, şu anda neredeyse söylediği her şeyi yapmaya hazırım, ki bu tehlikeli. "Altı gibi gelmeme ne dersin? Önce yapmam gereken birkaç şey var. Akşam yemeğini sonra yeriz."

Başımı salladım. "Tamam." Beni bırakmadan önce lezzetli bir öpücük daha veriyor ve arabayı sürüp gittiği anda ani bir boşluk hissediyorum.

Bölüm 13

Emily

"Peki, kızım, ne düşünüyorsun? Sence Ryder beğenecek mi?" Yatağımda rahatça uzanmış, film randevum için hazırlanmamı izleyen Summer'a soruyorum. Kaşları kalkıyor ve Cece'nin giymemi söylediği kıyafetimi değerlendiriyor gibi görünüyor. Soluk jean etek kısa ve cilveli ama uygunsuz değil ve yumuşak sarı dantel atlet vücudumu tüm doğru yerlerden sarıyor. Göğüs dekoltesini yeterince gösteriyor ama yine de şık duruyor. Cece, bu kıyafetin şık ve rahat olduğunu ve filmler için mükemmel olduğunu söylemişti. Gerçekten de onun sözüne inanmaktan başka çarem yoktu.

Summer başını kaldırıyor ve alçak sesle onaylayarak cevap veriyor. Kıkırdarak yatağın üzerinde yanına oturuyorum ve parmaklarımı yumuşak tüylerinde gezdiriyorum. "Teşekkürler kızım, her zaman söylenecek en doğru şeyi biliyorsun, ha," diye mırıldanıyorum o tatlı öpücükleriyle yüzümü yalarken. "Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

Herkes onun en iyi arkadaşım olduğunu söylediğim için tuhaf olduğumu düşünüyor ama gerçek bu. Çoğu insan bir köpeğin sahip olabileceğiniz en iyi arkadaş olacağını anlamıyor.

Sadıktırlar, şefkatlidirler ve sizi olduğunuz gibi kabul ederler - hatalarınız ve her şeyinizle. Ayrımcılık yapmazlar, kin tutmazlar, hangi marka kıyafet giydiğinizi ya da ne kadar paranız olduğunu umursamazlar. Sizi son nefeslerine kadar koşulsuz seveceklerdir ve bana göre arkadaşlığın gerçek anlamı budur.

Kapımın çalınması anımızı böldü. Cep telefonumu elime alıp saatin tuşuna basıyorum ve Ryder'ın on dakika erken geldiğini duyuyorum. "Bana şans dile kızım. Birkaç saat sonra görüşürüz." Summer'ın başına son bir öpücük kondurduktan sonra salonun soğuma ihtimaline karşı ince hırkamı alıyorum. Kapıya doğru ilerlerken kalbim beklentiyle çarpıyor, bedenim hâlâ daha önceki aşk dokunuşunu ve daha sonrası için verdiği sözü hatırlıyor.

Saçımı hızlıca kabartıp gülümseyerek kapıyı açıyorum. "Hey, erkencisin, ben..." Sözlerim kesiliyor ve kapının diğer tarafındaki kişinin Ryder değil, Kyle olduğunu görünce midem bulanıyor. *Kahretsin!*

Gözleri vücudumu tarıyor. Yırtıcı bakışları Ryder'inki gibi güzel hissettirmiyor, kendimi hasta ve savunmasız hissettiriyor. Üzerimi olabildiğince örtmek için hırkamı atletimin üzerine geçiriyorum.

"Kyle, burada ne işin var?" Ses tonumu hafif tutuyorum ama hiçbir şekilde dostça davranmıyorum. Üzerindeki takım elbiseye hemen dikkat kesiliyorum ve babamın daha önce golf kulübünde söylediklerini hatırlıyorum.

"Hayır yemeği için seni almaya geldim. Söylemeliyim ki Emily, kıyafetini ne kadar sevsem de bu geceki etkinlik için pek uygun değil. Ama benim için başka bir gece giyebilirsin." Göz kırıyor ve bana pek çok kızın çekici bulduğu büyüleyici bir gülümseme veriyor.

Sanırım onu sadece dış görünüşüne göre değerlendirseydiniz yakışıklı olduğunu söyleyebilirdiniz. Temiz kesimli sarı saçları, mavi gözleri ve mükemmel beyaz dişleriyle göz kamaştırıcı gülümsemesi çoğu kızı kendinden geçirir. Ama ben onun iç yüzünü biliyorum ve onda çekici hiçbir şey yok.

"Babama daha önce gitmeyeceğimi söyledim." "Fikrini değiştirebileceğimi umuyordum."

Başımı salladım. "Üzgünüm ama hayır. Bu gece ailemin yakınında olmak istemiyorum." *Ya da sen...*

"Hadi Emily, eğlenceli olacak. Ve söz veriyorum en iyi davranışımı sergileyeceğim." En samimiyetsiz gülümsemesiyle beni ikna etmeye çalışıyor.

"Gitmiyorum, Kyle. Buraya gelerek zamanını boşa harcadığın için üzgünüm." Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama elini kapıya çarpıyor ve çıkan gürültüyle irkiliyorum.

Mavi gözleri sabırsızlıkla parıldıyor. "Senin derdin ne be? Neden bununla bu kadar çok mücadele ediyorsun?"

"Sorunumun ne olduğunu biliyorsun. Biz anlaşıyoruz, hiç anlaşılmadık. Sırf ailemi yatıştırmak için seninle çıkmayacağım."

"Buna bir şans bile vermiyorsun!"

Bunun bizi bir yere götürmeyeceğinin farkındayım. "Bak, bunun bir önemi yok. Sana şu anda bir ilişkiyle ilgilenmediğimi zaten söyledim. Çok şeyim var..." Beni kolumdan tutup kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor. Öfkeli ifadesi karşısında kalbim küt küt atıyor.

"Sen lanet bir yalancısın. Dün geceki randevun hakkında her şeyi biliyorum. Yine aylak aylak dolaşmaya karar verdin, hey, Emily. Ne zaman öğreneceksin lan sen?"

"Ryder seni ilgilendirmez!" Sıkılmış dişlerimin arasından sızlanıyorum.

"İşte burada yanıyorsun. Bu beni ilgilendirir ve sen Bu konuda herkesle kavga etmeye devam edersen başın büyük belaya girer. Artık sana karşı sabrım tükeniyor. Çubuğu kışından çıkarman ve bunu kabul etmen gerekiyor."

"Asla! Seninle hiçbir şey yapmayacağım. Şimdi bırak beni!" Tutuşundan kurtulmaya çalıştıkça tutuşu acı verici bir şekilde sıklaşıyor. Bir an boğuşuyoruz, sonra bir bakıyorum o gitmiş ve ben özgürüm. Tökezliyorum ama dengemi çabucak sağlıyorum.

"Bu ne lan!"

Kapıya doğru koşarken Kyle'ın duvara yapıştığını ve öfkeli Ryder'ın onu boğazından yakaladığını görüyorum. *Oh, kahretsin!*

"Burada ne halt ediyorsun Prescott?"

Kyle ona ters ters bakıyor ama gözlerindeki korkuyu inkâr etmek mümkün değil. "Aynı soruyu ben de sana sormalıyım Jameson. Bunca yıldan sonra hâlâ yerini bilmiyor musun?"

Ryder, Kyle'ın boğazına baskı uyguluyor, Kyle'ın kekelemesine ve yüzünün domates rengine dönmesine neden oluyor. "Ve sen hâlâ lanet çeneni kapatmanın ne zaman akıllıca olduğunu biliyorsun!"

"Ryder, dur!" İnsanlar tüm bu gürültünün ne olduğunu görmek için kafalarını dairelerinden çıkarmaya başladılar. Hemen oraya koşuyorum ve iş daha fazla kontrolden çıkmadan hasar kontrolü yapmaya çalışıyorum. "Ryder, lütfen dur," diye yalvarıyorum. "Biri polisi arayacak."

Öfkesinden beni duymadığını düşünmeye başlıyorum, ama sonra Kyle'ın artık morarmış yüzüne yaklaşmadan önce bana bir bakış atıyor. "Eğer ona bir daha elini sürersen seni öldürürüm!" diye tehdit ediyor, sonra da kendini itiyor. Kyle ellerini dizlerine koyarak iki büklüm oluyor ve mahrum kaldığı oksijeni ciğerlerine çekiyor.

Ryder beni yanına çekiyor ve bir kolunu belime doluyor. "İyi misin, Em?"

"Evet, iyiyim," diye titreyerek cevap veriyorum, sesim hiç de iyi gelmiyor.

Kyle nihayet nefesini toparladığında ayağa kalkıyor ve hem Ryder'a hem de bana dik dik bakıyor. Gözlerindeki şiddet tüylerimi diken diken eden bir korkuya neden oluyor. "Eminim baban akşam yemeğinde ortaya çıktığımda çok heyecanlanacaktır."

ve ona bugün erken saatlerde verdiği emre tamamen itaatsizlik ettiğini söyle," diyor olgunlaşmamış bir ispiyoncu gibi.

Ryder ona tekrar saldırır. "Benimle konuş, pislik, onunla değil!"

Önüne atlıyorum ve titreyen elimi göğsüne koyuyorum. Kyle'a dönüp bakmadan önce kararlı bir şekilde, "Ryder, bırak artık," diyorum. "Bugün babama tüm kararların bana ait olduğunu ve hiçbiriniz tarafından onları değiştirmeye zorlanmayacağımı söyledim. Bu saçmalık burada bitiyor, Kyle. Şimdi git ve bir daha asla geri gelme."

Bir süre beni izledikten sonra başını sallıyor. "Seni uyarmadığımı söyleme, Emily."

Ryder sertleşiyor ve göğsüne baskı uygulayarak tekrar peşinden gitmediğinden emin oluyorum. "Onun uyarısını dinlesen iyi olur. Buraya geri gelme, yoksa bir dahaki sefere bundan kurtulamazsın."

Kyle küstahça sırtıyor ve Ryder'ın ona tekrar saldırmasına izin vermeyi düşünüyorum ama neyse ki uzaklaşıyor. Rahatlamış bir nefes alıyorum ve titrek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Her geçen saniye daha da kızgın görünen Ryder'a bakıyorum.

"Hazır mısınız?" sesi kesik kesik ve bana bakmıyor.

"Evet, çantamı alayım." Tezgâhtan çantamı alıp kapıyı arkamdan kilitliyorum. Onu araca kadar takip ederken sessizlik etrafımızı sarıyor, vücudu tüm zaman boyunca saf öfke yayıyor. *Bana kızgın mı?*

Cipine biner binmez kapıyı o kadar sert çarpıyor ki yerimden sıçıyorum. Direksiyonu sıkıca kavıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor ve göğsü öfkeli nefeslerle kabarıyor. "Orada ne halt ediyordu, Emily?"

Suçlayıcı sorusu beni sinirlendiriyor ama bir gün için yeterince drama yaşadığım için öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Babam bu akşam beni bir hayır yemeğine götürmesini istedi. Öğle yemeğinde ona gitmeyeceğimi söyledim ama belli ki her zamanki gibi beni görmezden geldi ve yine de Kyle'ı gönderdi."

"Yani bugün babanla kavga etmenizden nedeni buydu - hipnoterapi değil de ben miydim?"

"Beni oraya çağırdı çünkü aile dostlarımız dün gece bizi Crustacia'da gördü. Yemek hipnoterapi konusunda kavga etmemizle sona erdi."

"Bana yalan söylememeliydin."

"Sana yalan söylemedim. Sadece o kısmı atladım. I..."

Acı acı gülüyor. "Aynı lanet şey, Emily. Ne yani, babamın bir kez daha onaylamadığını öğrenmemi istemedin mi?"

Ne kadar hıyarca davrandığını görünce gözlerim dolmaya başladı. "Hayır, bilmeni istemedim çünkü duygularının incinmesini istemedim ve onun ne söylediği önemli değildi çünkü kendi kararımı veriyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi ve bu randevunun bittiğine karar verdim."

Kapıyı açıp dışarı çıkacağım ama o kolumu tutuyor. "Em, bekle bebeğim, gitme."

Yumuşak ses tonu beni tekrar ona baktırdı. "Bak, pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Sana kızgın değilim. Sadece tüm bu duruma kızgıyım. Prescott'un ellerini senin üzerinde o şekilde görmek beni delirtti!"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum sessizce, koltuğuma geri oturuyorum. "Sık sık gelir mi?"

"Yıllar boyunca onunla biraz uğraşmak zorunda kaldım. Ailelerimiz gerçekten birlikte olmamızı istiyor ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Ta ki görme yetim geri gelene kadar. Şimdi neredeyse her gün ortaya çıkıyor."

Dişleri o kadar sert gıcırıyor ki çenesinin kırılmamasına şaşıyorum. "Bugün bana babanla ilgili her şeyi anlatmalydın."

"Ailemin cahilce fikirlerinin seni incitmesini istemedim," diye fısıldıyorum, şimdi bile bunu bildiği için kendimi suçlu hissediyorum.

Uzanıp yüzümü avuçladı. "Onların fikirleri beni rahatsız etmez bebeğim, beni incitebilecek tek şey seni incitmeleridir."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bizim hakkımızda ne dedikleri umurumda değil. Hiç umursamadım."

Bir an birbirimizi izliyoruz, aramızda altı yıl öncesinin ağırlığı var. Neden gittiğiyle ilgili bir şey söyleyecek mi diye bekliyorum ama söylemiyor. Bunun yerine tüm kötülükler kaybolana ve bizden başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar beni öpüyor. Sonunda geri çekiliyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Her şeyi sonra konuşuruz Em, ama önce sinemaya gidelim, olur mu?"

"Tamam."

Cipi vitese takıp uzaklaşmadan önce bana hızlıca bir öpücük daha veriyor. Tiyatroya giden yol boyunca, yıllar önce olanları bana anlatacağı için gergin hissetmekten kendimi alamıyorum. Her ne ise, kalbimde daha fazla yara izi bırakmaması için dua ediyorum. Umarım iyileşir.

Kısa bir on dakika sonra, aynı caddeyi paylaşan bir dizi butik ve antika dükkânının bulunduğu sinemaya giriyoruz. Patlayan mısırın sesi ve nefis kokusu beni biraz almak için can attırıyor. El ele tutuşan çiftlerden küçük çocuklu ailelere kadar oldukça kalabalık bir yer. Benim

Bakışlarım gülüşen, birbirleriyle eğleniyor gibi görünen bir grup liseli kızın üzerine düşüyor. Bunun her zaman kaçırdığım bir şey olduğunu bildiğim için anında bir üzüntü hissediyorum.

Ryder'ın kolları beni arkamdan sarıyor ve kendine doğru çekiyor. "Hangi filmi izlemek istiyorsun bebeğim?" Kulağıma gelen derin ve pürüzsüz sesi vücudumu titretiyor.

Aklımı başımda tutmaya çalışıyorum ve film afişlerine bakıyorum ama ne hakkında olduklarını ayırt etmekte zorlanıyorum. "Gerçekten bilmiyorum."

"Korkunç, komik ya da aksiyon dolu bir şey izlemek ister misin? Mecbur kalırsam bir kadın filmi izlerim, çünkü bu senin için, ama yalan söylemeyeceğim, izlememeyi tercih ederim."

Dürüstlüğüne kıkırdıyorum. "Umurumda değil. Sen seç. Sadece burada olduğum için heyecanlıyım."

"Tamam, hadi." Beni bilet gişesine götürdü ve bir tür suç-gerilim filmi için bilet satın aldı. Ödemeye yardım etmek için cüzdanımı çıkarmaya çalıştım ama bana attığı kötü bakışla cüzdanımı hemen çantama geri koydum.

Patlamış mısır ve Milk Duds adında bir çeşit şekerleme olarak sinemaya gidiyoruz. "Hiç Milk Duds yemediğine inanamıyorum bebeğim, bu iğrenç bir şey."

Gülümsüyorum ve alayına karşı başımı sallıyorum. Denemediğim tonlarca şekerleme olduğunun farkında değil. Annem kilo alacağımdan ve engelimin zaten bozduğu imajımı daha da bozacağından endişe ettiği için mahrum bırakıldığım bir başka lükstü. Rosa olmasaydı hiç şeker yemeyecektim, ama şanslıydım ki o benim için her zaman yemek pişirir ve annemden saklardı. Onun tarçınlı çörekleri her zaman favorim olmuştur.

Sinemamız beklediğim kadar kalabalık değil ama Ryder bunun filmin birkaç haftadır vizyonda olmasından kaynaklandığını söylüyor. Elimi tutarak beni loş merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve en üstteki boş, son sıraya oturtuyor. Bir an etrafımı kolaçan ediyorum, çoğu insanın ya ortada ya da daha aşağıda oturduğunu fark ediyorum. Önde ve ortada duran ekran kesinlikle devasa ve sonunda bunu deneyimleyeceğim için içimde bir heyecan dalgası akıyor. Ryder'a baktığımda beni sırtımdan izlediğini görüyorum ve ben de kendime engel olamayıp gülümsüyorum. "Bu oldukça havalı."

"Bence çok havalısın," diye cevap veriyor ve beni kıkırdatıyor. Bana lezzetli öpücüklerinden birini verdiğinde bu inlemeye dönüşüyor.

Birden ışıklar söndü ve salon tamamen karanlığa gömüldü. Nefesim kesiliyor ve Ryder'a tutunuyorum, kalbim korkuyla çarpıyor. Büyük ekran hızla canlanıyor ve salonu tekrar loş bir şekilde aydınlatıyor. Nefesimi bırakıyorum ve Ryder'ın merakla beni izlediğini görüyorum. Sorgulayan bakışlarını görmezden geliyorum ve dikkatimi filme veriyorum.

Tüm konuşmalar kesiliyor ve Ryder çıplak bacağıma bir el atıyor.

Karanlık odada onu yakından fark etmemek çok zor. Vücut ısısı ve temiz erkeksi kokusu duyularımı sararak konsantre olmamı zorlaştırıyor. Bir saat sonra, film beni tamamen mest ediyor. Bazı bölümler korkutucu, bazıları ise biraz rahatsız edici. Bazı cinayetlerde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ama çoğunlukla katilin kim olduğunu öğrenmek ilgimi çekti. Ryder kitabın başında bir tahminde bulundu ama haklı olduğunu sanmıyorum. Ben paramı meraklı komşuya yatırıyorum. Bazen olanları takip etmekte zorlanıyorum ve fısıltıyla sorduğum sorularla Ryder'ı delirttiğimi düşünüyorum ama o her zaman sabırla açıklıyor. Duyabildiğine bile şaşıyorum.

Ne kadar gürültülü olduğunu düşünürsek.

Otel odasında polis ve kurban arasında işler kızışmaya başlar. *Bu da ne... Aman Tanrım.* Adam kızın kıyafetlerini yırtıp onu hepimizin görebileceği şekilde çıplak bıraktığında ağzım açık kalıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Yüzüm ateşle kızarıyor ve ekrandan başka bir yere bakmam gerektiğini hissediyorum. Ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Oda gerçekten ısınıyor ve ben rahatsız hissederek yerimde kıpırdanıyorum. Ryder'ın beni izlediğini hissediyorum ama bu yeterince garip olduğu için bakmıyorum. Tanrım Louise, burada ailesiyle birlikte olan herkes için üzülüyorum, bu sadece... garip.

Ryder elini çıplak bacağımın üzerinde gezdirmeye başlayınca geriliyorum. Eteğimin altına sokmaya çalıştığında tokatla uzaklaştırıyorum ve ne yaptığını merak ederek ona bakıyorum. Sanki az önce ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana pis bir sırıtış atıyor. Yüksek sesle inlemeler sessizliği dolduruyor ve ondan uzaklaşmadan önce kızardığımı hissediyorum. Sessiz kıkırdaması seksi yüzünü tokatlamak istememe neden oluyor. Elini tekrar bacaklarımın arasına sokmaya çalışıyor ama ben onları sıkıca birbirine kenetlemiş durumdayım. Bunu onu orada istemediğim için mi yoksa aralarında başlayan küçük ağrıyı hafifletmeye çalıştığım için mi yaptığımdan emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

"Gel üzerime otur."

Ciddi olup olmadığını merak ederek bakışlarımı ona çeviriyorum ve yüzündeki sırıtıştan ciddi olduğunu hemen anlıyorum. "Ne? Hayır!" Sertçe fısıldıyorum. "Şimdi kes şunu!"

Öfkem karşısında yine kıkırdıyor ve kulağıma doğru eğiliyor. "Hadi bebeğim, buraya gel ve üzerime otur. Aminin ne kadar ıslak olduğunu hissedeyim."

Aman Tanrım. Böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum... Bir nevi. Yerimden kıpırdamayıp onu görmezden gelmeye çalıştığımda kolumu çekiştirmeye başlıyor. "Şunu keser misin? Biri bizi görecektir!"

Gözlerini deviriyor. "Kimse bizi görmeyecek, şimdi seksi kıcını buraya getir Emily ve sana ikimiz için de yeni bir deneyim yaşatmama izin ver."

İkimiz için mi? Yani bunu başka bir kıza yapmadı, değil mi? Yalan söylemeyeceğim, bu kulağa hoş geliyor. Onunla yapabileceğim ve ikimiz için de bir ilk olacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni yakaladığını bilen sinsi sırıtışı yayılıyor ve bacağına sıvazlıyor. Bedenim ona dokunmak için can atıyor ama kalbim yakalanma korkusuyla çarpıyor. *Canı cehenneme.* Beni üstüne çektiğinde sandalyemden zar zor kalkıyorum, kocaman ereksiyonu tam kıcımın altında. İnlediğini duyuyorum ve heyecanlanan tek kişinin ben olmadığını bilmek beni mutlu ediyor. Bacaklarımı açıp onunkilerin üzerine örtüyor, sonra sırtımı göğsüne yaslıyor. Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için çılgınca etrafıma bakıyorum, ama neyse ki hepsi filme dalmış görünüyor. Ellerinden biri hafifçe boğazıma dolanıyor ve başımı arkaya yatırarak ağzını kulağıma götürüyor.

"Filmi izle, Em." Alçak sesle söylediği bu söz vücudumu ısıtıyor.

Dediğini yapıyorum, önümdeki büyük ekrana odaklanıyorum, polis ve kurban şimdi tam moddalar. Adam kızı duvara yaslamış, zevk çılgınlıkları salonu doldururken onu anlamsızca beceriyor. Bu çok ama çok kirli ve yanlış ama hoşuma gidiyor.

Ryder'ın eli açılmış bacaklarımın arasından geçerken nefes alışverişim hızlanıyor. "Bu gece verdiğin en iyi karar bu lanet eteği giymek oldu." Islak külotumun ortasını kenara iterek hiç vakit kaybetmeden parmaklarını ağrıyan etlerimin arasından geçiriyor. Dün gece bana verdiği zevki hatırlayarak dokunuşunun hissiyle nefes nefese kalıyorum.

"Sırılsıklam olacağını biliyordum. Bu benim için mi, Em, yoksa film için mi?"

Bunun onun için olduğunu çok iyi biliyor ama ben yine de egosunu okşamaya karar veriyorum ve ona ayak uyduruyorum. "Sen," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Bu öğleden sonra senden ayrıldığımdan beri böyleyim."

Kulağıma doğru alçak sesle homurdanması tüylerimi diken diken ediyor. "O sıkı kışını tekrar tokatlamam için ölüyorsun, değil mi bebeğim?"

Hiç olmadım ama bunu itiraf edecek değildim.

"Şu adamın onu nasıl becerdiğini görüyor musun?" diye mırıldanırken bir yandan da parmaklarını uyarılmışlığımla yağlıyor. "Sana daha sonra yapacaklarımın yanında bu hiçbir şey." Bu küstah yorumla birlikte önce bir parmağını içime sokuyor, ardından hızla diğerini sokuyor.

"Tanrım," diye inliyorum enfes yanık karşısında ve kolunu sıkıca kavriyorum. "Şşşt. Sakin ol, bebeğim," diye mırıldanıyor kulağıma, kolunu pompalamaya başlamadan önce.

parmaklarını içime sokup çıkarıyor. İçimden geçen inanılmaz hisler karşısında inliyorum, vücudum o kadar hassas, o kadar tahrik olmuş ki şimdiden patlamaya yakın hissediyorum. Kalçalarımı elinin ritmine göre sallıyorum, kışım altımdaki ereksiyonuna doğru kayıyor. Alçak bir hırıltı çıkarıyor. "Hareket etmeyi kes yoksa lanet pantolonuma boşalacağım."

Sert komut beni hareketsiz bırakıyor ama bu bir işkence, bedenim daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Sınıra çok yakınım, çok yakınım. Ryder bunu hissediyor ve elini boğazımdan aşağıya, atletimin içine doğru kaydırıyor. Nefes alışım düzensizleşiyor ve bedenim serbest kalmak için çaresiz kalıyor. Becerikli parmakları büzülmüş meme ucumu buluyor ve yeterli güçle çimdikliyor, zevk bacaklarımın arasından fırlıyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Elini göğsümden çekip ağzıma kapatıyor ve zevk çığlıklarımı bastırıyor. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü denesem bile duramazdım. Zevkin her zerresi vücudumdan dökülene kadar bırakmıyor. Titremelerim sona erdiğinde ona doğru uzandım, gevşek ve doygun. Elini bacaklarımın arasından çekip kolunu belime doluyor, diğer eli ise sahiplenici bir şekilde göğsümde kilitleniyor. Ben nefesimi tutarken sıcak dudakları boğazımın kenarından aşağı iniyor. "Çok güzelsin, Em." Kulağıma içtenlikle fısıldadığında kalbim eriyor. Bana her zaman güzel olduğumu hissettirdi, ki bu da her zaman yeterince iyi olmadığı söylenen biri için her şey demek.

Kollarında dönerek ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum ve onu tüm benliğimle ve hissettiğim her şeyle öpüyorum. Ona ne kadar özlediğimi gösteriyorum.

ve ciğerlerim havasız kalana kadar durmuyorum. Yoğun yeşil gözleri pek çok duyguyla parlıyor. Şehvet, kısıtlama ve başka bir şey, kalbimin göğsümde ters dönmesine neden olan bir şey. "Beni eve götür Ryder. Seni içimde hissetmek için daha fazla beklemek istemiyorum."

İkna edilmeye ihtiyacı yok. Bana derin ve sert bir öpücük daha verdikten sonra ayağa kalkıp eteğimi düzeltmeye çalışıyorum ama Ryder elimi tutuyor ve kıçımı merdivenlerden aşağı çekmeye başlıyor. Ona ayak uydurmaya çalışıyorum ama belli ki yeterince hızlı hareket etmiyorum çünkü merdivenlerin dibine geldiğimizde beni belimden tutup kaldırıyor ve salonumuzun kapısından dışarı fırlıyor. Kıkırdayarak kollarımı boynuna doluyorum.

"Sikimi bu kadar sertleştirmenin komik bir yanı yok, Em." Çıkış kapısına doğru koşuyor ama ben onun hızlı takibini durduruyorum. "Bekle!" "Ne?" Sabırsızca bana bakıyor. "Tuvalete gitmem lazım."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Başımı sallıyorum ve yüz ifadesini bozmamaya çalışıyorum. Ağır bir nefes üflüyor. "İyi. Acele et yoksa oraya geliyorum ve kızlar tuvaletinde sikişiyoruz."

Tiyatroda bana yaptıklarından sonra ciddi olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum. "Söz veriyorum. Çabuk olacağım." Banyoya doğru yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sanki elleri gibi geziniyor. Tanrım, eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

Ryder

EMILY'nin banyoya girişini izliyorum ve ağlamak istiyorum. Sikim o kadar sertleşti ki kopacak diye korkuyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve parmaklarımda hâlâ onun tatlı kokusunu hissediyorum. O seks sahnesini ilk kez gördüğünde yüzünü görmek ve izlerken benim için nasıl parçalandığını görmek... Kahretsin, gördüğüm en ateşli şeydi.

Umarım söylenmesi gerekenleri söyleyecek kadar uzun süre kendimi tutabilirim. Geçmişle yüzleşmemiz gerektiğini biliyorum ve ilerlemeden önce ona gerçeği söylemeliyim. Bunu ondan daha fazla saklayamam. Ona dokunmak bir şey.

onu becermek için bir başkası. Umarım anlar. Anlamasını sağlayacağım.

Cep telefonum çaldı ve arayanın Stone olduğunu gördüm. Cevap vermek için sessiz bir köşe buldum. "Jameson." Bir sürü parazit duyuyorum, bu yüzden kulağımı tıkıyorum ve daha net olana kadar köşeye dönüyorum. "Alo?"

"Konuşmamız gerek." Ses tonundan bunun bekleyemeyeceğini anlayabiliyorum.

Emily'nin hâlâ banyoda olduğunu görmek için arkama bakıyorum ama yine parazit var, ben de arkamı dönüyorum. "Neler oluyor?"

"Az önce okul danışmanı Marianne Olsen ile görüştüm. Bazı yeni bilgiler edindim ve görünüşe göre bu iş tahmin ettiğimizden de büyük Jameson."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Cassie kaybolduğunda ve kimse ona yardım etmediğinde, kendi başına biraz araştırma yaptı. Çocuk Koruma Hizmetleri'nde çalışan iyi bir arkadaşı varmış ve ona daha önce ofiste Michaels hakkında söylentiler dolaştığını söylemiş. Görünüşe göre on altı yıl önce onu yakalamaya çalışan bir sosyal hizmet görevlisi varmış."

"On altı mı?" *Tanrım, nasıl oldu da bu kadar uzun süre paçayı kurtardı?*

"Evet, sözde iyi bir dava oluşturunuyordu ama kanıtlarının çoğu ikinci derecedeydi. O da dedektifçilik oynamaya karar vermiş. Marianne'in arkadaşı, bu sosyal hizmet görevlisinin onun hayır işlerinden birine gizli görevle gitmeye karar verdiğini duyduğunu söyledi; büyük bir şeyler döndüğünü ve sağlam kanıtlar elde edebileceğini söyledi. Ama bir daha hiç görülmemiş." Homurdanıyorum, bunu duyduğuma şaşırmadım. "İşte şimdi işler karışıyor. Arkadaşı, elindeki ikinci derece kanıtların yüksek profilli kişileri içerdiğini söyledi - çoğunluğu diğer eyaletlerden ve ülkelerden politikacıları. Kızlar, ilgili tarafların ağında insan ticaretine maruz kalıyormuş. Bence elimizde bu grup evinden daha fazlası var Jameson, bence büyük bir insan kaçakçılığı çetesine rastladık."

Vay anasını! "Bunu Senatör Adams'a götürmeliyiz, bugün onunla konuştuğumda şüphelendiği şeylerden çok uzaktı, ama başka kimlerin bu işe karışmış olabileceğine dair bir fikri olabilir. Daha üst düzey birileri olmalı diye düşünüyorum, çünkü on altı yıl önce Michaels sadece Vali Yardımcısı olabilirdi, belki de daha alt kademelerde. Şu anda büyük balıklardan biri olmadığını söylemiyorum ama o zamanlar bunu gizli tutabilecek daha etkili biri olmalıydı."

"Eğer bu bayanın söyledikleri doğruysa, bu saçmalıkların çoğu onun çiftliğinde düzenlenen hayır işlerinde yaşanıyor gibi görünüyor. Kız arkadaşınla birlikte işleri hızlandırmalısın Jameson. Onunla daha fazla oynamak yok. Grup evindeki o lanet kızı aklımdan çıkaramıyorum ve bu işin hemen çözülmesini istiyorum - o kızlar Tanrı bilir nereye taşınmadan önce."

Öfkem tavan yaptı. "Ve sen benim bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben bir FBI ajanıyım Stone, lanet bir sihirbaz değil. Bu işler zaman alır. Bu kızı altı yıldır görmedim ve..."

Bir nefes sesi hatamı çok geç fark etmemi sağladı. Arkamı döndüğümde Emily'nin arkamda durduğunu görüyorum, mavi gözleri şok ve ihanetle doluyken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Hay sikeyim! Belli ki son kısımdan daha fazlasını duymuş. Bir şey söylememe fırsat vermeden çekip gitti. "Kahretsin! Gitmem lazım!" Telefonu kapattıktan sonra peşinden gittim. "Emily, bekle!"

Beni görmezden geliyor ve koşarak salondan çıkıyor. Karanlık gecede kapıdan dışarı fırladım, acelem yüzünden neredeyse insanları eziyordum. Ona çabucak yetiştim ve kolunu yakaladım. "Em, biraz bekler misin!"

Etrafımda dönüyor ve ben yüzüme gelen darbeyi tahmin edemiyorum, eli yanağımda güzel bir acı bırakıyor. "Dokunma bana!"

"Bebeğim, açıklamama izin ver..."

"Yeterince duydum," diye hıçkırıyor ve benden gittikçe uzaklaşıyor. Yüz ifadesindeki acı, sanki biri boğazıma yumruk atmış gibi hissetmeme neden oluyor. "Tanrım, ne kadar aptalım, senin saçmalıklarına kandığıma inanamıyorum! Bir daha asla Ryder, cehenneme gidebilirsin!"

Geri dönüyor ve ben tekrar peşinden gitmek üzereyken lastik gıcirtısı dikkatimi çekiyor. Döndüğümde karanlık bir arabanın ışıkları kapalı bir şekilde yerinden çıktığını gördüm. Bu benim ilk uyarımdı; ikincisi ise arka camın açılmasıydı.

Hay sikeyim! Harekete geçiyorum, adrenalin hızımı artırıyor. "EMILY, YERE YAT!" Uyarı bağırışım onu etrafında döndürdü. Ona doğru hücum ettiğimi görünce gözleri korkuyla açılıyor ve birden her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Tam ona doğru dalıp onu yere sererken arkamdan silah sesleri ve çığlıklar geliyor. Düşüşümüzün yükünü almaya çalışıyorum ve sonra onun üzerine yuvarlanıyorum. Camlar kırılıyor ve mağaza pencerelerinden üzerimize yağıyor, çarpma sesi Emily'nin çığlıklarına karışıyor. Aşağıya uzanarak

Bileğime bağlı bir silah var ama onu doğrulttuğumda araba köşeyi dönüyor ve her şey saniyeler içinde olup bitiyor.

Emily'yi kontrol etmek için hızla kollarımın üzerinde yükseliyorum ve yüzünün korkudan solduğunu ve gözlerinin şoktan kocaman olduğunu görüyorum. Alnının sağ üst köşesinde küçük bir kesik var. "Kahretsin." İçinde cam olmadığından emin olmak için saçlarını geriye doğru itiyorum. "İyi misin, bebeğim?"

"Sanırım öyle. Ne oldu? Silah sesleri mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum çünkü hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Silahımı kılıfına geri koyarak oturmasına yardım ediyorum ve yarasına daha yakından bakıyorum. Neyse ki çok derin görünmüyor. "Başın iyi mi? Net görebiliyor musun?"

"Evet, gayet iyi görebiliyorum," diye cevap veriyor uyuşuk bir şekilde.

Dikkatlice kalkmasına yardım ediyorum ve arkama baktığımda tiyatronun önünde büyük bir kalabalık görüyorum. Emily'nin elini tutup onu arkamdan sürükleyerek yanına koşuyorum. "Herkes iyi mi, yaralanan var mı?"

Çoğu insan başını sallar. Genç bir çocuk, "Hayır dostum, polisler yolda ve bu adam da bir doktor," diye açıklıyor.

Takım elbiseli bir adam, yaşlı bir kadını değerlendirdikten sonra ayağa kalkar. "Evet, ben doktorum. Sokağın karşısında çalışıyorum. Silah seslerini duyduğumda evrak işleriyle uğraşıyordum ve koşarak geldim."

"Şans eseri arabaya ya da sürücüyeye iyice bakabildiniz mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece köşeyi dönerken arkasını gördüm."

"Bir şey gördün mü?" Sonra çocuğa sordum.

"Hayır, ben ve arkadaşlarım dışarı çıkarken camlar kırılmaya başladı ve içgüdüsel olarak yere düştük. İyi ki de öyle yapmışız, yoksa şu anda kızarmıştık. Bir insan neden bir tiyatroya ateş eder ki?" Gerçekten de neden. Arabanın caddeye çıkış zamanını düşünüyorum, şüphe çirkin başını kaldırıyor.

"Polis misin?" Emily'nin doktorun sorusu üzerine arkamda gerildiğini hissediyorum. "Hayır. Ben polis değilim." Elini çekmeye çalışıyor ama ben tutuyorum.

Sıkıca. Doktor başıyla onayladıktan sonra herkesi kontrol etmeye devam ediyor. Yaklaşan sirenlerin sesi uzaklarda yankılanıyor ve şüphelerim daha da güçleniyor.

"Buradan çıkmamız gerek," diye mırıldanıyorum kimseye belli etmeden. Sokağın aşağısına park etmiş olan aracıma bakarak, onu bırakmaya karar veriyorum.

şüphelerim doğrulandı. "Hadi gel." Emily'nin elini çekiştiriyorum ama ayakları sabit duruyor.

"Bekleyip polisle konuşmamız gerekmez mi?" "Hayır." Elini tekrar çekiyorum ama direniyor. "Ne? Ama neden? Biz..."

"Emily, şu anda her şeyi açıklayacak vaktim yok. Sadece harekete geçmemiz gerekiyor!"

O irkildiğinde kendimi bir pislik gibi hissediyorum, ama bu boku şekerle kaplayacak zamanım yok. Onu tekrar öne doğru çektiğimde bana direnmiyor ve ben de çevremize dikkat ederek hızla ilerliyorum. Sadece bir saniyeliğine yavaşlayarak, iki bina arasındaki bir sokağa dönmeden önce uzanıp silahımı tekrar alıyorum.

Cebimden cep telefonumu çıkarıp Nick'i arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor. "Ne oldu lan?"

"Gelip bizi almanı istiyorum. Sekizinci Cadde ile Bouchard'ın köşesindeyim. Bizimle arkada buluş."

Tereddüt etmiyor ya da soru sormuyor. "Beş dakikaya oradayım."

Telefonu kapattıktan sonra duvara yaslanmış, elimde silahla beni izleyen Emily'ye bakıyorum. Göz göze geldiğimizde başını çeviriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Titrediğini fark ediyorum, muhtemelen vücudu hala şokta. Ekose düğmeli gömleğimi silkip ona uzatıyorum. "Al." Beni kabul etmedi. "Hadi Em, al şu gömleği."

"Hayır, teşekkür ederim!" diye mırıldanıyor.

Sinirli bir iç çekişle gömleğimi ona giydirmek için yaklaşıyorum ama beni itiyor. "Hayır dedim..." Sözleri bir solukta kesiliyor. "Aman Tanrım, Ryder, kanaman var."

Ne? Beyaz tişörtümün sol tarafının kanla ıslandığını görmek için aşağı bakıyorum. *Ne oluyor lan?* Kaldırınca bir kurşunun beni sıyırdığını fark ettim.

"Aman Tanrım!" Kafamı kaldırdığımda Em'in yüzünün hayalet gibi bembeyaz olduğunu görüyorum. "Geri dönmeliyiz Ryder, o doktorun sana bakmasını sağlamalıyız." Panik içinde beni çekiştiriyor. "Boş ver, sen burada kal. Ben koşup onu getireceğim."

Sokağa doğru fırladı ama o yetişemedi ben onu arkasından yakaladım. "Bekle, bebeğim."

Uzaklaşıyor ve sonra dönüyor. "Sana bakılması gerek. Vurulmuşsun. Kan kaybından öleceksin... Oh Tanrım, oh Tanrım." Nefes alış veriş düzenleniyor ve bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Tam bir histeri krizine girmeden önce kollarının üstünden tutup onu sarsıyorum. "Whoa, Em, sorun yok. Ben iyiyim, sadece bir sıyrık."

"Sıyrık mı?" Gözlerini dikmiş bana bakıyor, bunun ne olduğunu anlamamış. "Evet, kurşun beni sıyrıp geçti. Delip geçmedi. Sadece biraz

temizle ve bandajla. Kan kaybından ölmeyeceğim." Gerçi şimdi öğrendiğime göre, o lanet şey fena halde acıtmaya başladı.

Kalın kalın yutkunduktan sonra tekrar gömleğime bakıyor ki bu bir hataydı. "Aman Tanrım."

Yumruğumu çenesinin altına koyuyorum ve bakışlarını kendime doğru kaldırıyorum. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Ona bakma."

Ne olduğunu anlayamamış gibi bana bakıyor ve alt dudağı titremeye başlıyor. "Neler oluyor Ryder?"

Hıçkırmaya başladığında onu kendime doğru çekiyorum ve gömleğimi titreyen bedeninin üzerine örtüyorum. "Yakında her şeyi açıklayacağım, Em. Önce buradan çıkmamız gerek." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Nick sokağın sonunda durdu. "Gel hadi." Onu hızla ara sokağa götürüyorum, sonra da arkasından sürünüyorum.

"Sana ne oldu böyle?" Stone kanlı gömleğime bakarak soruyor.

"Bu sadece bir sıyrık. Arabayı sür de sana hikâyeyi anlatayım." Ona Emily'nin adresini veriyorum, sonra da vurulma olayını anlatıyorum. Emily'nin Nick'in ortağım olduğunu anladığını ve aramızda gidip geldiğini hissediyorum. Elini tutmak için uzandım ama koltuğun diğer tarafına geçti, ona dokunmamı istemediği her halinden belliydi. Berbat bir durum. Stone'a hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde Emily'nin sitesine varmıştık. Binanın arkasına park ediyor ve fark edilmeden arka kapıdan giriyoruz.

Emily kapının kilidini açıyor ama ben onu içeri girmekten alıkoyuyorum ve Nick'e hızlı bir kontrol yapması için işaret veriyorum. Beni sorularla izliyor ama hiçbir şey sormuyor. Köpeği yanına koştığında dizlerinin üzerine çöküyor, yüzünü köpeğinin boynuna gömüyor, belli ki rahatlamaya ihtiyacı var. Onu kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, çünkü onu teselli eden kişi olmak istiyorum ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğinden şüpheliyim. Nick geri geldi ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"İlk yardım çantanız var mı?" Kaburgalarımın ilgilenmem gerektiği için soruyorum. "Evet." Gidip banyodan alıyor ve bana uzatıyor.

Bana bakmadan, başka bir şey söylemeden odasına doğru yürüdü.

Köpek de onu yakından takip ediyordu.

Nick bana kaşlarını çattı. "Yakalandın sanırım?"

Ona ters ters bakıyorum, aptal telefon görüşmesi yüzünden onu suçlamak istiyorum ama kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını biliyorum. Sorusunu duymazdan gelerek gömleğimi çıkarıyorum ve mutfığa gidiyorum. Kendimi temizleyip sargılarken, zamanında yetişemeseydim bu kurşunun Emily'ye isabet edeceği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Anladığım kadarıyla vurulma olayının tesadüfi olduğunu düşünmüyorsun," diyor Nicks, şüphelerimi sezerek.

Omuz silkiyorum. "Mümkün ama hayır, sanmıyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor. Özellikle de arabanın çıkış zamanlaması."

"Bunun senin için mi yoksa onun için mi olduğunu düşünüyorsun?" "I..."

"Ben mi?" Emily çığlık atarak cevabımı kesti. Ona baktığımda mutfığın kenarında durduğunu görüyorum. Kıvrak vücudunu ikinci bir deri gibi saran siyah yoga pantolonunu giymiş, üzerine de sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi katlanmış büyük boy bir kazak geçirmişti. Nick'e, bunu önerdiği için bile aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Ben değilim, kimse beni vurmak istemiyor."

"Ama onu vurmak istiyorlar?" diye soruyor sırtarak, beni işaret ederek. Kadın omuz silkiyor. "Bu mümkün. Ben biliyorum."

Ben homurdanıyorum ve Nick kıkırdıyor, onun şımarıklığını eğlenceli buluyor. "Ondan hoşlandım, Jameson." Ona doğru yürüdü ve resmen kendini tanıttı. "Ben Nick Stone, Ryder'ın ortağım."

Elini çekingen bir şekilde kabul ediyor. "Merhaba. Ben Emily Michaels, sanırım zaten biliyorsunuz çünkü üzerinde çalıştığınız davanın bir parçasıymışım gibi görünüyor." Ses tonundan ihanet damlıyor ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

"Aslında dava babanın üzerinde."

"Geri çekil, Stone." Ona söylemek istemediğimden değil, ama durum hakkında biraz daha hassas olabilir.

Emily bana ters ters bakıyor. "Sanırım gerçeği öğrenmemin zamanı geldi Ryder. Şimdi babamdan ne istiyorsun?"

Nick bana bakıyor, açıklamamı bekliyor. Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyor, bunu onu incitmeden anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama bunun kaçınılmaz olduğunu fark ediyorum. "Gel otur, Em." Oturma odasını işaret ediyorum. Düşmeye hazır görünüyor.

"Hayır, ayakta duracağım."

Bu kadar inatçı olması karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana anlatacak çok şey var.

Eğer hikayenin tamamını öğrenmek istiyorsanız, şimdi gidip oturun!"

Uzun bir süre birbirimize ters ters bakıyoruz ve sonunda yumuşuyor. Bir hışımla kanepeye doğru ilerliyor ama durup Stone'a bakıyor. "Sana içecek bir şey getireyim mi Nick?"

Bana teklif etmediği gerçeğini kaçırmıyorum ve Nick'in yüzüne yapışmış eğlenen sırtışını da kaçırmıyorum. *Pislik herif!*

"Hayır, böyle iyiyim ama sorduğun için teşekkürler."

Oturmadan önce başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Kanepenin diğer ucuna oturdum ve yüzümü ona döndüm. "Daha önce de duyduğunuz gibi, Nick ve ben FBI Ajanlarıyız. Geçen hafta babanla ilgili bir davayı araştırmak üzere görevlendirildik."

Kalın kalın yutkunuyor, incinmişlik ve öfke yüz ifadesini karartıyor. "O ne yaptı?" Bir şey yapıp yapmadığını sorgulamıyor bile. Onun yasaları çiğneyebileceğini bilmesi bunu biraz daha kolaylaştırıyor, ama onun ne kadar sapkın olduğunu duymanın onun için zor olacağını biliyorum.

Hikayeyi anlatmaya başladım, önce Cassie'nin iddialarını ve grup evini anlattım, ancak elini kaldırarak sözümü kesti. "Dur bir dakika. Bir hata olmalı. Babamın pek çok şeyi yapabileceğini biliyorum ama bunu değil. O ve annem insan kaçakçılığına karşı büyük savunuculardır. Ayrıca, bahsettiğiniz grup evi babamın bağış yaptığı ve annemin hayır işlerini yürüttüğü pek çok grup evinden biri."

Ben daha fazla açıklama yapamadan Nick konuştu: "İddialara göre saldırılar hayır işlerinden sonra gerçekleşiyor."

"Ne? Yok artık." Başını sallayarak suçlamayı hemen geçersiz kılıyor. "Bu etkinliklerin çoğunda ben de varım. Ben bilirim."

"Henüz nasıl olduğunu bilmiyorum Em, ama Cassie'nin hikâyesini destekleyen pek çok olay oldu." Ona Senatör Adams'ın iddiaları araştırmaya çalışırken tehdit edildiğini ve Nick'in bu akşam okul danışmanından öğrendiği her şeyi anlattım. Ayrıca Cassie'nin ortaya çıktığından beri nasıl kayıp olduğundan da bahsettim. İşim bittiğinde hasta olacakmış gibi görünüyordu. O kadar kaybolmuş görünüyordu ki

daha uzun. Yanına yaklaşıarak bir kolumu omuzlarına doladım ve başının yan tarafını öptüm. "Özür dilerim bebeğim, bunu duymanın kolay olmadığını biliyorum."

Nick boğazını temizliyor. "Bu etkinliklerden herhangi birinde olağandışı bir şey olduğunu gördünüz mü?"

Emily kafasını kaldırıyor ve ben de hemen ona engelinden hiç bahsetmediğimi fark ediyorum. Neyse ki bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Hayır, bir ay öncesine kadar kördüm."

Nick şok içinde geriye doğru döndü ve ona bakmadan önce bana baktı. "Özür dilerim, bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Üzülecek bir şey yok. Ama sorunuza cevap verecek olursam, hayır, hayır kurumlarının hiçbirinde olağandışı bir şeyle karşılaşmadım ve kendimi bildim bileli onlara gidiyorum."

Bu ifade bana birden onun uzun zaman önce söylediği bir şeyi hatırlattı. "Gözlerini kaybettiğin gece ailenin bir hayır işi düzenlediğini söylememiş miydin?"

Bir an düşünür. "Evet, her zamanki gibi erkenden yattım ama gizlice kuyuya indim ve..." Sözleri aniden kesiliyor ve bana bakıyor, yüz ifadesini saf bir korku kaplıyor. Aklının benimkinin olduğu yere gittiğini biliyorum.

"O geceden ya da gördüğün kabustan herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "O geceden hiçbir şey hatırlamıyorum. Kabusumdan hatırladığım tek şey çılgınlık, ama kendimi o şekilde uyandırdığım için benim çılgınlıklarım da olabilir. Rüyamın bir anı olup olmadığını bile bilmiyoruz, yani bu ihtimal çok zayıf."

"Bilmiyorum, Em," diye dikkatlice devam ediyorum. "Tasadüf olamayacak kadar çok şey oluyor ve bu gece..."

"Bu gece de ne demek? Neden biri beni öldürmek istesin ki Ryder? Belki de sensindir. Ya da belki de aynı anda tiyatrodan çıkan başka biridir!" Sesi yükseliyor ve bu düşünceden korktuğunu biliyorum ama şu anda hiçbir şeyi şekerle kaplayamam. Bu olaya tüm açılardan bakmamız gerekiyor ama o kurşunların onun için olduğu düşüncesi içimde tehlikeli bir şiddet yaratıyor.

"Sen uzaklaşmaya başladığında arabanın çekildiğini gördüm. Bugün erken saatlerde babana o gece neler olduğunu hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek için hipnoterapiyi deneyeceğini söyledin ve o da çılgına döndü. Sonra biz

sadece bir arabadan ateş etme olayının parçası olabilir. Bana sorarsanız, bu büyük bir olasılık."

Ayağa kalkarak benden uzaklaşıp odanın diğer tarafına geçti ve kollarını kavuşturdu, kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. "Babamın beni umursamadığını biliyorum, ama birinin beni öldürmeye çalışmasını önermek?" Sanki bu olasılığı kavrayamıyormuş gibi üzüntüyle başını sallıyor.

Nick araya giriyor. "Ailenin birkaç hafta içinde başka bir hayır etkinliği var. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet. Ben de katılıyorum. Aslında bahsettiğiniz grup evi için para toplamak amacıyla."

"Beni oraya götürmen gerek, Em."

Bakışları benimkine kayıyor, ihanet ve öfke yüz ifadesini karartıyor. "Ryder, tek yapman gereken sormaktı. Beni becermek istiyormuş gibi davranmana gerek yoktu."

Sözleri karşısında gerildim, öfkem hızla alevlendi. "Dikkat et Emily, neden bahsettiğini bilmiyorsun!"

"Tamam, bu benim işaretim," diye araya giriyor Stone beceriksizce. "Seninle sonra konuşuruz Jameson. Aracına geri dönmek için bir araca ihtiyacın olursa beni ara."

"Aslında, onu da yanında götürebilirsin. O kalmıyor."

Nick kapıya doğru giderken yarı yolda durup bana dönüyor ama ben gözlerimi Emily'den ayırmıyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum." Birbirimize ters ters bakıyoruz ve Nick'in sonunda kendini dışarı attığını duyuyorum. Zihinsel olarak kendimi hazırlamak için, birazdan kopacak fırtınaya hazırlanıyorum.

Emily

Yıllar önce kalbimi kıran adama baktım. Tekrar içeri girdiğinde ona şüpheyle yaklaşmıştım ama yüzüme bir tokat daha yemiştım. İçimde acı, öfke, ihanet ve tüm bu duruma karşı büyük bir dozda inançsızlık fırtınası kopuyor. Kırılmaya yakın hissediyorum ama kendimi kontrol altında tutuyorum. Beni ikinci kez ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Sana söylemeyi planlıyordum."

Alay ediyorum, söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum. "Beni becerdikten önce mi sonra mı?"

Çenesi öfkeyle bükülür. "Daha önce. Buraya döndüğümüzde sana her

şeyi anlatmayı planlamıştım."

"Ne kadar uygun."

"Ne bekliyorsun Emily? Seni altı yıldır görmedim, ailenle nerede durduğunu öğrenene kadar sana söyleyemezdim. Bu büyük bir mesele. Bir sürü insanın hayatı tehlikede. Sana güvenebileceğimden emin olmalıydım!"

"Senden beklediğim, lanet ellerini kendine saklaman ve beni önemsiyormuş gibi davranmaman!" Sadece birkaç saat önce bana nasıl dokunduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Em, bebeğim, dinle. I..."

"Bana öyle deme! Ne söyleyeceğin umurumda değil. Şimdi git!"

"Seni bırakmıyorum. Ta ki..."

"Neden olmasın? Daha önce yaptın." Gözlerinde suçluluk duygusu parlıyor ama ben buna kanmıyorum ve sonunda onu tekrar gördüğümünden beri içimi yakan soruyu soruyorum. "Parayı sen mi aldın?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor. "Ne düşünüyorsun lan?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sesimi düz tutmaya çalışıyorum. "Altı yıl boyunca hayır dedim ama şimdi bilmiyorum. Seni hiç tanımıyorum. Hiç tanıdığımı da sanmıyorum."

"Saçmalık!" diye bağırıyor. "Beni tanıyorsun ve o lanet parayı almadığımı biliyorsun!"

"Hayır, bilmiyorum! Artık hiçbir şey bilmiyorum! Gittin ve bir daha geri dönmedin!" Acım belirginleşiyor ve gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. "Seni sevdiğimi söylemiştim. Beni nasıl böyle bırakıp gidebilirsin?"

Hissettiği her neyse onu dizginlemeye çalışırken çenesinin bükülmesini izliyorum. "Benimle gelmeni istediğimi ve senin hayır dediğini unutuyorsun, Emily."

Öfke, acımın önüne geçmeye başladı. "Bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun! On yedi yaşındaydım, param yoktu ve kördüm. Hiçbir şeyim yoktu..."

"Sana göz kulak olurdum! Sana bir şey olmasına asla izin vermezdim."

"Benimle ilgilenmeni istemedim!" Ben de bağırdım. "Sana yük olmak istemedim. Tüm geleceğin senin için hazırlanmıştı ve benim ihtiyaçlarım seni sadece geride tutacaktı, ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez. Seni bir daha asla göremeyeceğimi de düşünmemiştim!" Hayatımın en yürek burkan anını düşünürken nefesim kesiliyor. "Ertesi gün saatlerce kuyunun başında bekledim, beni sadece babam karşıladı. İlişkimizi savunmaya çalışırken tek başıma kaldım ve bana sadece sana ödeme yaptığını ve senin de parayı nezaketle kabul ettiğini söyledi."

"Sana yalan söyledi. Hector'u ve ailesini tehdit etti; işini kapatacağını ya da daha kötüsünü yapacağını söyledi. Kalırsam sizin de tehlikede olacağınızı söyledi. Sadece on yedi yaşındaydım, hepinizi koruyamazdım! Sizi güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım. Ama kolayca gittiğimi sanıyorsan Emily, yanıyorsun!"

"Hoşça kal bile demedin," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. Bana doğru bir adım atıyor ama onu geri çekmek için elimi kaldırıyorum. Bana dokunmasına izin veremem yoksa boyun egeceğim ve bunu yapamam. Bir daha olmaz.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor. "Veda edemedim. Çok zordu. Seni tekrar görseydim ya da sesini duysaydım gitmezdim."

Bu benim öfkemi yeniden alevlendirdi. "Bunu senin için kolaylaştırdığıma sevindim! Bu arada aşık olduğum çocuğa ne olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Parayı aldı mı? Beni kullandı mı? Babam haklı mıydı ve ben onun için sadece bir kış parçası mıydım? Ama senin için daha kolay olduğu sürece, bir açıklama bile yapmadan gitmene sevindim!"

"Ne dememi istiyorsun? Sana söylemeyerek hata yaptığımı mı? Tamam, geldiğim ve veda ettiğim, ama sonra seni bırakmadığım yerde oynayalım. Hector şimdi nerede olurdu? Biz nerede olurduk? Neler yapabileceğine bir bak Emily. Düşündüğümde de kötüymüş ama artık çaresiz bir çocuk değilim ve tüm bunlar için onu mahvedeceğim!"

Gözlerindeki nefrete bakıyorum ve bunun onun için bir intikam olduğunu anlıyorum. Bu kızlara ne olduğunu önemseydiğinden ve onlara adalet getirmek istediğinden şüphem yok ama bu onunla ve babamla ilgili. Ben sadece onun kapıdaki ayağıyım. Kalbim kırılma noktasında, elimde hiçbir şey kalmadan başımı sallıyorum. "Sana ve Nick'e yardım edeceğim," diye fısıldıyorum, onun önünde kendimi tamamen kaybetmeden önce bu işi bitirmem gerekiyor.

Bir nefes bırakır. "Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapıyorum. Kızlar için yapıyorum. Oyunlarından bıktım, Ryder. Ben sadece... hepsinden bıktım." Bu veda yorumuyla hızla uzaklaşıyorum ve beni geri aramaya çalıştığında onu görmezden geliyorum. Odanın mahremiyetine girdiğimde, barajın boşalmasına izin veriyorum. Hıçkırıklarımı susturmak için yüzümü yastığıma dönüyorum. Summer yanıma atlıyor ve vücuduma kıvrılıyor, burnu ıslak yanağıma sürtünüyor. Kolumu ona doluyorum

Ona sarılıyorum, rahatlığını içime çekiyorum. Yorgunluğun beni ele geçirmesi uzun sürmüyor ve artık acıyı hissetmek istemediğim için ona yenik düşünüyorum.

Bölüm 14

Ryder

ERTESİ SABAH uyuduğum en rahatsız kanepede uyanık yatıyorum, zihnim şüpheyle dolup taşıyor ve dün gece Emily'yle yaptığım kavgadan beri göğsüm acıyla sıkışıyor.

Seni sevdiğimi söylemiştim. Beni nasıl böyle bırakırsın?

Onun kalbi kırık ifadesini aklımdan çıkaramadığım için gözüme uyku girmedi. Yıllar önce olanlarla ilgili gerçeği öğrendiğinde anlayacağını düşünmüştüm ama özellikle de veda etmeyerek onu sandığımdan daha fazla incitmiştim. Babasının parayı benim aldığımı söylemesine şaşırmadım, öyle yapacağını tahmin etmiştim ve dürüst olmak gerekirse bir parçam buna inanmasını umuyordu. Çünkü benden nefret etmesini sağlamak beni sevmesinden daha kolay olurdu ama parayı almadığımı biliyordu. Bende her zaman herkesten daha fazlasını gördü. Bu da beni daha da boktan hissettiriyor.

Bütün gece kararımdan şüphe ettim, ama kalsaydım ne olacağını her düşündüğümde, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama ona veda etmeliydim. Ne kadar zor olursa olsun bir açıklamayı hak ediyordu ve bu hayatım boyunca pişmanlık duyacağım bir karardı.

Son bir saattir olduğu gibi yine koridorda bir hareket duydum. İlk iş olarak duş almak için uyandı ve onu sıcak spreyn altında hayal etmekten kendimi alamadım. İçeri girip onu domaltmamak ve onu tekrar gördüğümünden beri yapmak için can attığım şeyi yapmamak için tüm kontrolümü kaybettim. Lanet olsun, son altı yıldır onunla yapmak istediğim şeyi. Gittiğim süre boyunca başka kimseyle çıkmadım. Sikiştim - evet, çıktım - hayır ve sikişmek bile asla tatmin edici olmadı, çünkü Emily gibi kokmuyorlardı, onun gibi tat almıyorlardı ve onun gibi hissetmiyorlardı.

Bu dava beni geri getirmiş olabilir, ancak bu onu tekrar gördüğüm andan itibaren onu hala sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor. O benim sevdiğim tek insan. Şu anda kızgın olduğunu anlıyorum, ama ben

ondan vazgeçmeyeceğim. Beni affetmesini sağlayacağım ve ona benim olduğunu, her zaman benim olduğunu kanıtlayacağım.

Daha fazla düşünmek istemediğim için kalkıp bir fincan kahve yapmaya karar verdim. Yerden kot pantolonumu alıp üzerime geçirdikten sonra kanlı gömleğime bakıyorum ve ondan vazgeçmeye karar veriyorum. Stone'a hızlıca bir mesaj atıp odama uğramasını ve benim için birkaç kıyafet almasını rica ediyorum. Bu iş çözülene kadar Emily'ye tutkal gibi yapışmayı planlıyorum. Etrafında çok fazla şey ve cevaplanmamış çok fazla soru var. İçgüdülerim bana bu davanın bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu söylüyor.

Mutfağa girip dolapları karıştırmaya ve kahve makinesini aramaya başlıyorum. Her şeyin stratejik bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu fark ediyorum ve bunun kör olduğu zamanlardan kalma olduğunu hemen anlıyorum. Onun düzenini bozmamaya dikkat ediyorum ve sonunda aradığım şeyi son dolapta buluyorum. Kapıyı kapattığımda Emily'nin girişte durduğunu görüyorum, yeni duş almış, seksi, tonlu bacaklarını sergileyen bir çift beyaz tasarım jean şort ve egzotik buz mavisi gözlerini geliştiren soluk mavi bir tank içinde inanılmaz derecede sikilebilir görünüyor. Şişmiş, kabarık gözlerini gördüğümde göğsümdeki gerginlik artıyor. İçimden onu kollarımla sarmak geliyor ama bunu hoş karşılamayacağını biliyorum. "Hey, Em."

"Selam," diye karşılık veriyor usulca. Gözleri gömleksiz vücudumda gezindikten sonra bandajıma odaklanıyor. "Buna baktırmaman gerektiğine emin misin?"

"Hayır, sorun değil."

Bana inanmadığı belli olan soyut bir şeyler mırıldanıyor, sonra yanıma gelip kahve cezvesini elimden alıyor. "Sen git otur, ben yaparım."

"Yapabilirim."

"Sadece git otur." Yapabileceğini düşündüğümünden daha büyük bir güçle göğsümü itiyor ama elini çekmeden bileğini kavrayıp onu kendime çekiyorum.

Şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve tereddütle bana bakıyor. Elini atan kalbimin üzerine koyuyorum, diğer elimle yüzünü kavırıyorum ve başparmağımı şiş gözünün altında gezdiriyorum. "Özür dilerim." Gözleri cam gibi oluyor ve yüzünü çevirmeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum. "Ciddiyim Em, özür dilerim."

"Hangi kısmı için?" diye soruyor, sesi fısıltıyı ancak geçiyor.

"Seni inciten her şey için, ama en çok da veda etmediğim için. Yine de bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

Beni izliyor, aramızda uzun bir sessizlik anı uzanıyor. "Bazı şeyler geri alınamaz." Sesi çatlıyor ve gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor.

Eğilip dudaklarımla yakalıyorum ve nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Haklısın, bazı zamanlar olamazlar, ama bu denemekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Bu dava beni geri getirmiş olabilir ama bu sana karşı hissettiklerimi, sana karşı her zaman hissettiklerimi değiştirmez. Ne kadar uzun sürerse sürsün Em, vazgeçmeyeceğim," diyorum ona dürüstçe, nerede durduğumu bildiğinden emin olarak. Bakışları sulu ve güvensiz. Bana inanmadığını biliyorum, henüz değil ama inanmasını da beklemiyordum. Gözünün kenarına son bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilmeye ve masaya oturmaya karar veriyorum.

Kahve cezvesini doldurmaya geri dönüyor ve elinin titremesini kaçırmıyorum. Mutfaktaki hareketlerini dikkatle izliyorum ve elinin tam olarak neyle karşılaşacağını bilerek bakmadan bir şeyleri tuttuğunu fark ediyorum. Boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Peki aracını alıp otele dönmek için ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Ben değilim." Bakışları şaşkınlıkla benimkilere kaydı. "Hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim Emily. Bu dava çözülene kadar senin yanında kalacağım." Eğer istediğim gibi olursa onun yanından hiç ayrılmayacağım.

"Bu imkansız. Benimle işe gelemezsin ve..." "İşe gidemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Bensiz hiçbir yerde olman güvenli değil."

Bana hayretle bakıyor. "Ryder, ben bir rehabilitasyon kliniğinde çocuklarla çalışıyorum. Değil..."

"Aynen öyle! Dün gece olanlardan sonra onlara kurşun yağdırma riskini almak ister misiniz?"

Yüzü solduğunda kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Hayır, elbette değil, ama dün gece olanların benimle ilgisi olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum ama yakında öğrenmeye niyetliyim." "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Dün gece aracımı tiyatrodan bırakmamın bir nedeni var." Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü polisler plakayı araştırdıklarında beni bulabilecekler." Niyetimi anlamamış bir halde şaşkınlıkla bana bakmaya devam ediyor. "Görgü tanıkları bizi olay yerinden kaçarken görmüş. Akli başında her polis

nedenini öğreneceğim. Eğer gelip soru sormazlarsa, o zaman bunun gizli tutulduğunu ve bizi bir sebepten dolayı aramadıklarını biliyorum."

Az önce söylediklerimi düşünürken ikimize de birer fincan kahve dolduruyor, sonra da yanıma gelip benimkini önüme koyuyor. "Babamın bunları yapabileceğine inanamıyorum. Kindar olduğunu biliyorum ama genç kızlara cinsel tacizde bulunmak? Ölmemi istemesi? Ben onun çocuğuyum Ryder, beni sevmiyor olabilir ama ben hâlâ onun kızıyım."

Sesi kesiliyor ve uzaklaşmak için dönüyor, ama o yapamadan kalçalarını kavıyorum ve onu kucağıma indiriyorum. Kaçamasın diye kollarımla sıkıca sarıyorum. "Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum Em, ona yakın olmasan bile. Belki de vurulma konusunda yanılıyordum. Sanırım nasıl ele alındığına göre öğreneceğiz, ama bunu riske atmaya istekli değilim, seni riske atmaya istekli değilim. Bu yüzden bu iş bitene kadar yanından ayrılmayacağım."

Yanaklarını sıvazlarken burnunu çektiğini duyuyorum. "O kızları düşünmeden duramıyorum. Onlara bunu yapabileceğini, herhangi birinin yapabileceğini düşünmek beni hasta ediyor. Peki annem biliyor mu? Umursar mıydı ki? Bazı günler annemin ondan daha kötü olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl bilemez anlamıyorum, en azından bir şeylerden şüpheleniyor olmalı." Başını sallıyor ve ağlamaktan sırtının titrediğini hissediyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek sessiz kalmaya ve ona sarılmaya karar veriyorum. Ona bu şekilde sarılmak gerçekten çok iyi hissettiriyor; keşke farklı koşullar altında olsaydı.

Tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçiyor. "Peki plan nedir? Ve insanlara senin hakkında ne söyleyeceğim?"

"Onlara gerçeği söyle ama FBI ajanı olduğumu söyleme."

Bunu anlamaya çalışıyor. "Senin bir FBI ajanı olduğunu söyleyemezsem onlara gerçeği nasıl anlatacağım?"

"Onlara diğer her şeyi sen anlat." Onu daha yakın tutuyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Onlara yeniden hayatının bir parçası olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söyle."

"Bu ne zamandan beri gerçek oldu?" Küstah olmak istiyor ama sesi yumuşak ve emin değil.

"Geri döndüğüm günden beri ve ailen de dahil olmak üzere herkes bunu öğrenecek."

Kadın sertleşir. "Yapma Ryder. Sana yardım edeceğimi söyledim ama intikamının bir parçası olarak sırf babamı kızdırmak için beni kullanmana izin vermeyeceğim."

Kollarımdan kaçmaya çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum. "Bunun babanı kızdırmakla bir ilgisi yok. Bunun benden alınanı geri almakla ilgisi var Emily, o da sensin. Sen benimsin, her zaman benim oldun ve bunu geri almak için kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim - sen de dahil."

Sessizliğini koruyor ve bunun az önce söylediğim her kelimedenden şüphe ettiği için olduğunu biliyorum. Saçlarını yana yatırıp çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum ve yumuşak teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. "Söyle bebeğim," diye fısıldıyorum, bir öpücük daha konduruyorum, ama bu sefer ince boynuna. "Söyle bana, sen benimsin." Nefes alış verişi düzensizleşiyor ve oda gerginleşiyor. Tam ona ulaştığımı ve işlerin benim lehime dönmek üzere olduğunu düşündüğüm anda ön kapının açıldığını duyuyorum.

"Emily?" Meksikalı kadının sesini hemen tanıdım.

Siktir, ne kötü zamanlama.

Emily hemen ayağa fırlar. "Mutfaktayım, Rosa."

Rosa aceleyle içeri girer ve Emily'yi kollarının arasına alır. "Tatlım, iyi misin?" diye sorar, sesi endişeyle kalınlaşmıştır, dün gece olanları bildiği açıktır.

"Evet, ben iyiyim."

Bana dönmeden önce Emily'nin yüzünü avuçlayıp inceliyor. Gömleksiz halime ve bandajlı kaburgalarımın bakıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi şu anda üç metre aşağıda olurdu.

"Sen!" İsmimi suçlayıcı bir şekilde tükürdükten sonra lavabonun üzerindeki bulaşık bezini kapıyor ve onunla beni tokatlamaya başlıyor. "Sana kızımı bu işe karıştırma demiştim!"

Emily dehşet içinde soluk soluğa kalıyor ve ben yumuşak darbeleri yüzümden uzaklaştırmaya çalışırken bulaşık bezine uzanmaya çalışıyor. "Hayır, Rosa, dur! Bu Ryder'ın suçu değil."

"Evet öyle!" diye karşı çıkıyor ve bana vurmaya devam ediyor. Sonunda havluyu iyice kavradım ve ondan kopardım, ama bu onu son bir darbeden alıkoymadı. Çıplak eliyle koluma öyle sert bir tokat atıyor ki, iz bıraktığına yemin edebilirim. Tanrım, çok alıngan biri.

"Gerçekten Rosa, bu Ryder'ın suçu değil. O benim hayatımı kurtardı."

"Bu onun hatası!" Parmağıyla beni işaret ederken haykırıyor. "Beni dinlemiyorsun! Sana bunun olacağını söylemişim!"

Emily şaşkınlıktan yüzünü buruşturarak bir ileri bir geri bakıyor. "Ona bunun olacağını söyledim de ne demek? Sen neden bahsediyorsun?" Yüzündeki ifade çabucak aydınlanıyor. "Geçen gün tartıştığınız şey bu muydu? Senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu? Bana yalan söylenmeyen bir şey kaldı mı?" diye soruyor incinerek.

"Hayır, bilmiyor. Düşündüğün şey bu değil, Em. Bu..." Kapı tekrar açıldığında sesim kesiliyor. *Tanrım, insanlar buralarda kapı çalmaz mı?*

"Emily! Neredesin? Seninle hemen konuşmamız lazım!" Soğuk ve talepkâr kadın sesi beni gerdi.

Emily endişeyle bana bakıyor. "Annemle babam arıyor," diyor oturma odasına koşmadan önce.

Rosa onun arkasından geliyor, çok korkmuş görünüyor. Şimdilik olduğum yerde kalmaya ve ne istediklerini görmek için beklemeye karar veriyorum.

"Dün gece bir suç mahallinde olduğunu bize söyleyecek miydin?" Annesinin küçümseyici bir tavırla sorduğunu duyuyorum, sesinin benim tahmin ettiğim kadar büyük bir kaltak gibi çıktığını.

"Şimdiden nasıl öğrendin?"

"Cece bu sabah senin onu aramandan sonra babasına söyledi, sonra Paul babanı aradı. Bilmeye hakkı olduğunu düşündü."

Eminim o orospu çocuğu zaten biliyordur.

"Sana söylemeyi planlıyordum. Dün gece geç saatlerde oldu ve ben iyiyim.

I..."

"İyi olsaydın endişelenmezdik."

Kanım sadece pislik yorumuyla değil, bunca zaman sonra babasının sesini tekrar duyunca da ısınıyor.

Em'in iç çektiğini duyuyorum. "Hayır, sanırım olmazdın." "Acıma partisini bırak, Emily!"

Tamam, siktir et! Annesinin sözleri beni ayağa kaldırdı.

"Eşyalarını toplamalısın, hemen eve geri dönüyorsun!" diyor babası.

"Cehennem gibi." Odaya girdiğimde herkesin bakışları bana çevriliyor. Emily korkuyla beni izliyor, annesi şaşkınlıkla bana bakıyor, ama bu bakışlar kısa sürede onaylamamaya dönüşüyor.

yarı çıplak halde. Bunun için üzerimde tişört olmamasının garip olduğunu kabul etmeliyim, ancak bunun beni caydırmasına izin vermiyorum.

O an için odadaki diğer herkesi görmezden gelerek, uzun zamandır nefret ettiğim, sevdiğim tek şeyi elimden alan kişiye odaklanıyorum.

"Bay Jameson, yine karşılaştık," diye sakince selamlıyor ama gözlerindeki sessiz öfkeyi inkâr etmek mümkün değil.

"Maalesef." Emily'ye doğru yürüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "İyi misin, bebeğim?"

"Evet," diye sessizce yanıtlıyor.

Annesi homurdanıyor. "Bu bir aile meselesi, senin de Rosa'nın da gitmeniz gerekiyor."

"Hayır, değil," diye araya giriyor Emily öfkeyle. "Rosa bu ailenin bir parçası ve..."

"Sorun değil, Bayan Emily. Zaten gitmem gerekiyordu. Sadece uğrayıp iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Beni sonra ara, tatlım." Yanına gidip ona hızlı bir öpücük veriyor ve kapıya doğru giderken Emily'nin babasına temkinli bir bakış atıyor. "Perşembe günü akşam yemeği partisinde görüşürüz efendim."

Emily'nin annesi kapıdan çıkana kadar ona ters ters bakarken o başını sallıyor. "O kadının sana bebek gibi davranması çok saçma."

"Yok ve onu evimden atmaya hakkınız yoktu."

"Burası senin evin değil," diye araya giriyor babası. "Bir iş ortağıma ait ve parasını ben ödüyorum."

"Sadece sen zorladığın için. O zaman da paranı istemiyordum, hâlâ da istemiyorum. Kendi gelirimle başka bir yerde yaşayabilirim."

"Nankörlük etmeyi bırak!" diye tersliyor annesi. "Gecekonduya yaşamana izin vermeyecektik ama görünüşe göre yine de vermişsin." Küçümsüyor ve onaylamayan bir bakış fırlatarak niyetini açıkça belli ediyor.

Sırıtarak ne düşündüğünü umursamadığımı belli ediyorum ama sözleri Emily'yi kızdırıyor. "Onun hakkında böyle konuşma. Eğer buraya sadece kavga etmeye geldiysen gidebilirsin."

"Buraya geldik çünkü sen bizimle birlikte eve dönüyorsun," diyor babası tekrar.

"Hayır, değilim."

Parmağıyla onu işaret ediyor. "Dün seni uyarmıştım ama dinlemedin. Dün akşamki yemeğe Kyle'ı tek başına gönderdiğin anda karar verilmişti."

"Ve sana onunla hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Yirmi dört yaşındayım, beni seninle yaşamaya zorlayamazsın ve Kyle'ı görmeye zorlayamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım!"

Tam araya girip o pislige geri çekilmesini söylemek üzereydim ki Emily sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak kapıya doğru ilerledi. Ona doğru uzandığını görüyorum ama kolunu tutamadan hemen önünü kesiyorum. Onu öyle sert itiyorum ki tökezleyip duvara çarpıyor. Annesinin nefesi kesildi ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Sakın ona elini sürme."

Duvarдан doğrulur, yüz ifadesini şok ve öfke şekillendirir. "Yerinizde olsaydım, Bay Jameson, kiminle uğraştığınızı hatırlardım. Altı yıl önce söylediklerim değişmedi."

"Yanlış, yaşlı adam, çok şey değişti. Birincisi, artık çaresiz bir çocuk değilim."

Sırıtır. "Evet, Emily artık paran olduğu ve başarılı olduğunla ilgili bir şeyler söyledi. Çekimin seni bu noktaya getirdiğini bilmekten memnunum."

Ona doğru yürümeye başladım, öfkem hızla yükseliyordu. "Sen lanet bir yalancısın ve o da bunu biliyor."

Emily önüme atlıyor ve titreyen elini göğsüme koyuyor. "Ryder, lütfen. Sadece seni yemlemeye çalışıyor." Babasına geri dönüyor. "Hemen git! Hoşuna gitse de gitmese de Ryder yeniden hayatımın bir parçası ve dün söylediklerimde ciddiyydim - eğer buna saygı duymuyorsan bir daha benimle iletişime geçme."

Adam öfkeyle ona bakıyor. "Burada işimiz bitmedi, Emily."

"Evet, bitti, şimdi ben seni dışarı atmadan defol git!"

Tam olarak bunu yapmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlıyorum ama neyse ki hıyarın aklı başına geliyor. "Gidelim, Caroline."

Emily'nin annesi onu kapıdan dışarı kadar takip eder ama sonra son bir darbe için arkasını döner. "Sen her zaman bir utanç kaynağından başka bir şey değildin, ama bu Emily..." Kaltak sözünü bitiremeden kapıyı suratına kapattım.

Arkamı döndüğümde Emily'nin bana baktığını görüyorum, elleri solgun yüzünün iki yanında. "Aman Tanrım, az önce ellerini yüzüme koyduğuna inanamıyorum."

baba gibi."

Kızgın mı yoksa sadece şok mu oldu anlamaya çalışıyorum. "Sence akşam yemeğine davet edilme şansımı boşa mı harcadım?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor, ama hemen ardından hıçkırıklara boğuluyor ve yüzünü kapatıyor. "Bu tam bir karmaşa."

Yanına gidip onu kendime doğru çektim. "Biliyorum bebeğim, ama üzgün değilim. Sana uzandığını gördüm ve sana dokunmasına asla izin veremezdim."

Bana bakıyor, güzel, buz mavisi gözleri üzgün ve korkmuş. "Dün bana o kadar kızdı ki. Onun öfkesiyle daha önce de başa çıkmıştım ama..." Sözünü kesiyor ve başını sallıyor.

Babasının onun peşinden nasıl gittiğini düşünüyorum. "Sana bir şey sormam gerekiyor Em ve ne olursa olsun bana doğruyu söylemeni istiyorum."

"Pekala," diye tereddütle cevap veriyor, sormak üzere olduğum şey için gergin olduğu belli.

"Seni daha önce hiç incitti mi? Yani fiziksel olarak, herhangi bir şekilde." Hayır demesi için dua ediyorum, ama gözlerinde bir şey parlıyor, duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı söyleyen bir şey.

"Sadece bir kez - seni kuyuda beklediğim gün."

İçimden tehlikeli bir şiddet akıyor ama onu dizginlemek için gerçekten çok uğraşıyorum. "O ne yaptı?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Gelip bana parayı senin aldığını söylediğinde ona yalan söylediğini söyledim. Korkunç bir kavgaya dönüştü. Onunla gitmeyi reddettim, çünkü senin geleceğini, beni bırakmayacağını söyledim." Yüz ifadesini keskin bir acı kaplıyor, bu görüntü göğsüme fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. "Kolumdan tuttu ve beni arabasına sürüklemeye çalıştı ama ben gitmeyi reddettim. Senin için bağıırıyordum, geleceğini düşünüyordum ve yüzüme bir tokat attı, beni geriye savuracak kadar sertti. Darbenin geldiğini bile hissetmedim ve hiç beklemiyordum çünkü bana daha önce hiç vurmamıştı."

Suçluluk duygusu beni tüketiyor ve göğsümdeki acıdan dolayı dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Gözyaşları içindeki yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve alnımı onunkine yapıştırıyorum. "Yemin ederim bunun bedelini ödeyecek, Emily."

Konuşmakta zorlanırken nefesi kesiliyor. "Onun elinden duyduğum acı, senin gittiğini ve bir daha geri gelmeyeceğini bilmenin göğsümde yarattığı acıyla kıyaslanamaz bile."

Bu sözler neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek. Benden uzaklaşıp odasına koşarken bir hıçkırık kopuyor. Gitmesine izin veriyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. Geri döndüğümünden beri ilk kez, bunu düzeltemeyeceğimden ve benim için önemli olan tek kızı geri alamayacağımdan korkuyorum.

Bölüm 15

Emily

O AKŞAM, daha önce yaşadığım ağlama festivalinden dolayı hafif bir baş ağrısı ile uyandım. Yorgunluk beni ele geçirene ve bırakmayana kadar kelimenin tam anlamıyla ağladım. Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdim. Etrafıma baktığımda Summer'ın yanımda olmadığını ve daha önce olmayan bir battaniyenin vücuduma örtüldüğünü gördüm. Ryder'ın beni kontrol etmek için gelmiş olması gerektiğini hemen anladım. Ona daha önce söylediklerimi düşününce anında suçluluk duygusuna kapılıyorum. Geçmişten bahsetmeye devam etmek istemiyorum. Gerçekten de başka seçeneği olmadığını düşündüğü için gittiğine inanıyorum ama tüm bu yaşananlardan dolayı hâlâ çok fazla yara izim var. Ona güvenmekten ve kalbimi tekrar ona vermekten korkuyorum. Gerçi korkarım kalbim zaten onda. Sanırım hep sahipti.

Yatak odamın dışından gelen yumuşak erkek mırıltıları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Ayağa kalkıp, kaşkorse ve uyku şortumun üzerine rahat, gri yün hırkamı geçirdikten sonra aynaya hızlıca bir göz atıyorum ve görünüşüm karşısında inliyorum. Tanrım, berbat görünüyorum. Şişmiş gözlerim için yapabileceğim bir şey olmadığını bildiğimden, parmaklarımı uykuda dağılmış saçlarımda gezdirip çılgınlığımı yatıştırmaya çalışıyorum, sonra da kimin geldiğini görmek için yatak odamdan çıkıyorum.

Koridorda yürürken, diğer erkek sesinin Nick'e ait olduğunu hemen anlıyorum. Oturma odasının kenarında durduğumda onu ve Ryder'ı kanepede, kafalarını bir kâğıt parçasına eğmiş, sessizce ileri geri konuşurken görüyorum. Önlerindeki sehpa yarısı yenmiş bir kutu pizza duruyor ve Ryder'ın ben uyuduğum süre boyunca aç kalmadığını bilmek beni mutlu ediyor.

İtiraf etmeliyim ki her iki erkek de bir kızın hormonları için ölümcül, özellikle de aynı odada birlikte olduklarında. Nick, Ryder'ın yaptığı gibi kalbimin daha hızlı atmasına neden olmayabilir, ancak görünüşü söz konusu olduğunda kesinlikle aynı sınıfta. Onun da dövmeleri var ve Ryder ile hemen hemen aynı yapıya sahip - uzun boylu ve zayıf, sağlam kaslı. Kahverengi saçları Ryder'inkinden daha koyu ve

Ryder'ın gözleri yeşil, Nick'inkiler ise bir parça mavi ile eşsiz bir gri renkte. Her iki adam da tehditkâr görünen ama aynı zamanda kendimi güvende hissetmemi sağlayan ölümcül bir özgüven yayıyor.

Summer yerde Ryder'ın ayaklarının yanında oturuyor, parmakları kürkünde gezinirken çenesini Ryder'ın dizine dayamış. Onları görmek kalbimi ısıtıyor.

Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum, aniden davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum. İki kafamı da kaldırıyorum ve Ryder'ın gözleri hemen benimkilerle çarpışıyor. Yüzündeki suçluluk ifadesi kalbimi sıkıştırıyor, onu oraya koyanın ben olduğumu biliyorum. "Selam," diye beceriksizce selam veriyorum.

"Hey, Em." Cevabı yumuşak ve uzun bir süre birbirimizi izliyoruz, aramızda sessiz bir alışveriş oluyor. Ne olduğundan emin değilim ama boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Son iki günde bir ömür boyu yetecek kadar ağladığımdan, boğazımı sıkıyorum.

Kafamı çevirip Nick'e bakıyorum. "Hey, Nick." "Selam, Emily."

Summer yanıma geldi ve onu sevmek için eğildim. "Merhaba bebeğim. Bütün gün uyuyup kaldığım için üzgünüm. Muhtemelen büyük bir tuvalet molasına ve egzersize ihtiyacın var."

Ryder, "Günün büyük bölümünde onunla birlikte arkada top oynadım," diyerek bakışlarımı tekrar ona çevirdi. "Çok büyük bir alan olmadığını biliyorum ama onu epeyce yordum."

Bu, az önce onunla bu kadar yakın olmasını açıklıyor; normalde Rosa ve benim dışımdaki insanlara pek yakınlık göstermez. Özellikle de iyi tanımadığı kişilere. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve Nick boğazını temizleyerek anımızı bozuyor. "Cassie'nin okul danışmanına verdiği isimlerin bir listesini getirdim. Onları gözden geçirip kaç tanesini tanıdığınızı söyleyebileceğinizi umuyordum, eğer varsa?"

"Ah, tabii, ama, ben..."

"Sana yardım edeceğim, Em," diye kekelememi kesiyor Ryder, ne söylemek üzere olduğumu biliyordu.

"Tamam, teşekkürler." İkisi de bana yer açmak için hareket ediyor, ben de bunu bir işaret olarak kabul edip aralarına oturuyorum.

"Birkaçını tanıdım," diyor Ryder.

"Gerçekten mi? Kimleri?"

"Prescott."

"Kyle mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır, babası ama o puştun da bu işlere karışmış olması beni şaşırtmaz. Lisedeyken sana yaptığı pisliğe baksana, ya da dün karşılaştığım şeye." Çenesi öfkeyle bükülür.

O anı çok canlı bir şekilde hatırlıyorum ve onun haklı olduğunu fark ediyorum; Kyle böyle bir şeyi yapabilecek kapasiteye sahip. "Listede tanıdığın başka biri var mı?"

"Baban dışında, sadece bir kişi daha." Temkinli ses tonu sinirlerimi daha da geriyor.

"Kim?"

"Paul Kensington."

Nefesim kesildi. "Cece'nin babası mı?" Başını salladı. "Aman Tanrım." Başımı ellerimin arasına alıyorum; kalbim parçalanıyor çünkü her şey ortaya çıktığında bunun Cece'yi öldüreceğini biliyorum. Babasıyla çok yakınlar. Ona karşı her zaman çok korumacı olmuştur; ona zarar veren herkesi öldürür. *Başkasının kızına nasıl zarar verebilir ki?*

"Özür dilerim Em," diyor Ryder üzüntüyle, eli sırtımda yerini bulurken. Onun rahatlatıcı dokunuşu ağır kalbime küçük bir huzur getiriyor.

"Biliyorum," diye sessizce cevap veriyorum, sonra derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum ki o da isim listesini gözden geçirebilsin. En az yirmi isim okudu. Tanımadığım çok kişi var ama tanıdığım birkaç kişi var. Daha önce birçok kez aynı odada bulunduğum adamlar bunlar. Politikacılar, yargıçlar, avukatlar - iktidar mevkilerinde bulunan ve ülkemizi korumaya yardımcı olması gereken adamlar, yozlaştırmaya değil. Söylediği son isim büyük bir isim: Archer Benedict. "Onun başsavcı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ryder kaşlarını çatıyor. "Hayır, görmedim ama bu olayda onun adının geçtiğini ilk kez görüyorum."

Başımı salladım. "O ve babam uzun zamandır arkadaşlar. Yeğeni de Emniyet Müdürü."

"Ne?" diye tersledi şok içinde. "Emin misin?"

"Evet, eminim, yeğeninden önce kuzeni ya da onun gibi bir şeydi." Nick'le karşılıklı bakışılar.

Nick, "Artık bu kadar uzun süre nasıl sessiz kalındığını ve dün geceki olayların hızlıca nasıl karara bağlandığını biliyoruz," diyerek kafamın karışmasına neden oldu.

"Ne demek dün gece?"

"Vurulma olayı daha önce haberlerdeydi. Çete bağlantılı olduğunu söylüyorlar."

"Belki de öyleydi."

Buna inanmadıklarını söyleyebilirim. "Hayır, Em, bunun çeteyle ilgili olduğundan şüphelenseler bile, özellikle de bizi arayıp önce bizimle konuşmadan bu kadar çabuk göz ardı etmezler."

"Belki de kimse onlara orada olduğumuzu söylememiştir Ryder. Bunu hiç düşündün mü?" Biraz paniğe kapılmış bir halde soruyorum, o kurşunların Ryder ya da benim için olduğunu düşünmek zorunda kalmamak için her şeye sarılıyorum.

"Bugün doktorla konuştum." Nick araya girince dikkatim tekrar ona yöneldi. "Sorular sorduğum için beni Atlanta Polisi'nden bir polis sandı. Bana sizi bulup bulmadığımı sordu. Memurlardan birine ikinizle konuştuğunu ve polisler oraya varmadan hemen önce ayrıldığınızı gördüğünü söylemiş."

Yenilgi üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. Tüm bu korkunç durumun üstüne bir de dün gece birinin beni öldürmeye teşebbüs etmiş olma ihtimaliyle yüzleşmek zorundayım. *Neden? Tüm bunlarla benim ne ilgim var? Ryder haklı ve babam mı, yoksa başka biri mi?* Babam olabileceği ve benden bu kadar nefret ettiği düşüncesi içimde keskin bir acıya neden oluyor.

Kapının kapandığını duymadan saniyeler önce birinin üzerimde gezindiğini hissediyorum. Gözlerimi açtığımda Ryder'ın yoğun, yeşil bakışlarına bakıyorum. Elleri kalçalarımın iki yanında ve yüzü benimkinden sadece bir nefes uzakta. Hemen yalnız olduğumuzu ve Nick'in az önce gittiğini fark ediyorum. "Konuş benimle, Em."

"Birinin benden ölmemi isteyecek kadar nefret ettiği ve bu kişinin babam olabileceği gerçeğini kafamda oturtmakta zorlanıyorum." Boğazım ağrımaya başladı. "Neden olduğuna dair aklımda milyonlarca soru var ve korkutucu gerçek şu ki, eğer ölmemi istiyorsa, bunu gerçekleştirecektir."

Yüzümü kavrayarak alnını benimkine yaklaştırıyor. "Kimse sana zarar vermeyecek Em, söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Gözleri şiddetle yanıyor ve sözleri gerçekle çınlıyor. "Bana inandığını söyle Bana bebeğim. Sana bakmam konusunda bana güvendiğini söyle."

Dün bana nasıl koştüğünü düşünüyorum. Bir anda nasıl harekete geçtiğini ve hayatımı kurtarmak için nasıl kurşun yediğini. "Seviyorum," diye fısıldıyorum içtenlikle. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, bu dünyada yanımda ondan daha güvende hissettiğim başka kimse yok.

"Güzel." Eğiliyor ve sıcak dudaklarını kısa süreliğine yanağıma bastırıyor. İçimden kollarımı boynuna dolamak geliyor ama kendimi tutuyorum. "Bunu çözeceğiz, Em. Söz veriyorum."

"Nasıl? Şu hayır işine katılmak istediğini biliyorum ama daha iki hafta var."

"Nick'in araştırdığı birkaç şey var ve bu arada benim de başlayabileceğimiz birkaç fikrim var."

"O da ne?"

"Rosa'nın tüm bunlar hakkında ne kadar şey bilebileceğini düşünüyorsunuz?"

Sorusu karşısında şoke olmuş bir şekilde geri çekiliyorum. Bu düşünceyi hemen reddetmek için ağzımı açtım ama sonra kapatıp olasılığı düşündüm. Rosa uzun zamandır ailemle birlikte, yıllardır bu hayır işlerinde çalışıyor. *Biliyor olabilir mi? Ya da en azından şüpheleniyor olabilir mi?*

"Gitmezsem senin tehlikede olduğunu söyleyenlerden biri de oydu. Babanın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledi," diye ekleyerek beni bir kez daha şoke etti.

"Hiçbir şey bilmediğini söylemek istiyorum, çünkü bilseydi bunu durdurmaya çalışacağına inanıyorum."

"Korkuyor, yani dehşete düşmüş durumda. Yıllar önce onun korkusunu görmüştüm ve bugün erken saatlerde ailen geldiğinde yine gördüm."

Korkmuş muydu? Annemle babamın sözünü her zaman dinlediğini ama yine de arkalarından iş çevirse bile gizlice benim için en iyi olanı yaptığını düşünüyorum. Her zaman bunun işini kaybetmek istemediği için olduğunu düşünmüştüm ama belki de korktuğu içindir. Bu düşünce kalbimi kırıyor.

"Bana bir şey söyleyeceğini sanmıyorum ama sana açılabilceğini umuyorum."

"Deneyeceğim. Yarın onu arayıp gelip gelemeyeceğini sorabilirim ya da onu görmeye gidebiliriz."

Başını sallıyor. "Bence başlamak için iyi bir yer."

"Tamam, peki ya hiçbir şey bilmiyorsa? Bir sonraki adım ne olacak?"

Sanki bir tür içsel savaşı tartıyormuş gibi bir an beni izliyor.

"Bir gece için bu kadar yeter. Her seferinde bir adım atalım."

Tartışmayı düşünüyorum çünkü aklında başka bir şey olduğunu söyleyebilirim, ama buna karşı çıkmaya karar veriyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Bu gece. Başıam patlayacakmış gibi hissediyorum ve günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş olmama rağmen çok yorgunum.

"Muhtemelen açlıktan ölüyorsundur." Arkasına uzanıp pizza kutusunu alıyor. Başımı sallıyorum; midem şu anda bir şey yiyemeyecek kadar çok düğümlenmiş durumda. Gözleri onaylamaz bir şekilde kısılıyor. "Bir şeyler yemen lazım Emily, bütün gün bir şey yemedin."

"Aç değilim, Ryder!" Otoriter ses tonundan hoşlanmadığım için tersliyorum. Birbirimize ters ters bakıyoruz ama bunu kazanamayacağımı hemen anlıyorum. Gözlerimi deviriyorum ve bir dilim pizza alıyorum. Zaferinden dolayı kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve bu bende onun seksi suratını tokatlama isteği uyandırıyor.

O bozana kadar birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Düşünü kullanmamın sakıncası var mı?"

Onun düşümde çıplak olduğunu düşününce karnıma bir sıcaklık çöküyor. *Tanrım, o konuya girme Emily.* "Elbette," diyorum kolayca, aklım başımdan gitmemiş gibi davranmaya çalışarak. Bana attığı sırtışa bakılırsa pek de iyi bir iş çıkaramadığım ortada. O aptal sırtıştan nefret ediyorum... "Kız gibi kokmayan sabun ya da şampuanım yok, üzgünüm." Ben de ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, aslında o kadar da üzgün değilim.

"Fark etmez, benim kendi çantam var. Stone bana çantamı getirdi." Bana göz kırpmıyor ve sinir katsayımı bir kademe daha yükseltiyor.

"Burada kalmana izin vereceğimi düşünmene sevindim." "Bu konuda başka bir seçeneğin yoktu." Ayağa kalkıp kapının yanında duran siyah spor çantasını aldı ve sırtarak bana döndü.

"Bana katılmak ister misin, Em?"

Tanrım... Bu fikir yanaklarımı ısıtıyor ve bacaklarımın arasında bir sızı başlıyor. Üzerimdeki etkisini bildiği için kıkırdıyor, bu da beni gerçekten sinirlendiriyor. Muhtemelen cevabı bilecek kadar zeki olduğu için bir yanıt bekleme zahmetine girmeden uzaklaşıyor.

Düşün açıldığını duyunca kanepenin ucundaki battaniyeyi kapıp uzanıyorum ve onu orada düşünmemeye çalışıyorum. Islak, parıldayan, karın kaslarından aşağı damlayan su... ugh! Kendime kızarak oflayıp pufliyorum, sonra Summer'a bakıyorum. "Başım ciddi belada, kızım."

Bölüm 16

Ryder

Otuz dakika sonra suyu kapattım, iki kez mastürbasyon yapmış olmama rağmen sikim hala çok sertti. Emily'nin etrafımı saran kokusu bunu yapmamamı imkânsız kılıyordu ama bu beni rahatlatmıyordu. İçimden geçen bu yoğun ihtiyacı sadece o giderebilirdi. Bu gece onunla aynı yatakta uyuma şansımın ne olduğunu düşünüyorum ama pek de iyi olmadığını tahmin ediyorum. Dışarı çıkıyorum, kaburgalarımı yeniden bandajlıyorum, sonra bir çift atletik pantolon giyiyorum ve tişört giymemeye karar veriyorum.

Banyodan çıkarken, bu kararımdan dolayı onun güzel yüzünde göreceğim kızarıklığı bildiğim için sırtımdan kendimi alamıyorum. "Hey, film izlemek ister misin yoksa..." Oturma odasına gidip onu derin uykuda görünce vazgeçiyorum. *Cidden... Yine mi?*

Onun savunmasız halini gördüğümde kızgınlığımı kayboluyorum. Masum yüzü uykudan yumuşak olmalıydı ama onun yerine endişeden çatlamıştı. Gözlerinin altındaki soluk mavi lekeler son birkaç günün, hatta son bir ayın onun için ne kadar zor geçtiğinin iyi bir göstergesi. Köpek bacaklarının arkasında kıvrılmış yatıyor, küçük alana şaşırtıcı bir şekilde sığıyor. Çenesi Emily'nin dizine dayanmış ve gözlerini bana dikmiş, sanki burada durup onları izleyerek ne halt ettiğimi merak ediyormuş gibi.

Çantamı kanepenin kenarına bırakarak eğilip Em'i kucağıma alıyorum ve narin bedenini kollarımın arasına alıyorum. Sadece yüzünü göğsüme yaklaştıracak kadar kıpırdanıyor. Açık bıraktığı lambanın loş ışığıyla aydınlanan odasına doğru ilerlerken köpek de arkamdan geliyor. Onu uyandırmak istemediğim için yorganını indirmek yerine yatağın üstüne yatırmaya karar verdim. Yastığına sokulurken daha önce kullandığım battaniyeyle üzerini örtüyorum. Köpek zıplıyor ve onun yanına kıvrılıyor. *Şanslı piç*. Kendimi tutamayarak eğiliyor ve alnına nazik bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Em."

Ayağa kalktığımda bir iç geçirdi ve tam gitmek için döndüğümde mırıldandı: "Seni seviyorum."

Kalbim durdu ve arkamı döndüğümde onun hâlâ derin uykuda olduğunu gördüm. *Benim hakkımda mı konuşuyordu?* Köpeğe bakınca büyük ihtimalle ondan bahsettiğini anlıyorum. Korkak gibi davrandığım için kendime kızarak başımı sallıyorum, sonra lambasını söndürüp kapıyı kapatıyorum, sadece bir aralık açık bırakıyorum.

Oturma odasına dönüp uzun bir gece daha geçirmek için yerleşiyorum, keşke bu lanet kanepede tek başıma değil de Emily'nin yanında yatıyor olsaydım diyorum. Acı çektiğini ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ona zaman vereceğim ama fazla değil. Ona benim olduğunu kanıtlayacağım. Derin bir uykuya dalmadan önceki son düşüncem bu.

Gecenin bir yarısı kan donduran bir çığlıkla uyandım. Kanepeden fırladım, Em'den geldiğini fark ettiğimde kalbim korkuyla çarpıyordu.

Silahımı kaptığım gibi koridordan aşağı koştum ve odasına daldım. Tamamen karanlıktı, çığlığı hala havayı delip geçiyordu. Işığı yaktığımda onu yerde, bir köşeye büzülmüş halde görüyorum. Etrafımıza bakıyorum, silahımı odada gezdiriyorum ama burada kimsenin olmadığını görüyorum.

Hemen yanına gidip önünde diz çöküyorum, sonra da gözyaşları içindeki yüzünü ellerimle çerçeveleyorum. "Hey, hey, Em. Bebeğim, sorun ne, ne oldu?"

Sonunda histeri krizinden kurtuluyor ve beni fark etmesi bir an alıyor. Sulu bakışları tekrar benimkine gelmeden önce biraz şaşkın bir şekilde aydınlık odada etrafına bakınıyor. "Işığımı kim kapattı?"

"Ne?" Ağır nefesler alarak soruyorum, kalbim hâlâ davul gibi çarpıyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Biri ışığımı kapattı!" "Ben kapattım."

"Açık uyuyorum, karanlıktan hoşlanmıyorum."

Tiyatroda ışıklar söndüğünde verdiği tepkinin anısı birden aklıma geliyor ve midem anında suçluluk duygusuyla burkuluyor. "Kahretsin, çok üzgünüm bebeğim."

Başını dizlerine gömüyor ve daha çok ağlıyor. "Uyandığımda çok korkmuştum ve göremiyordum."

Onu kucağıma alıp titreyen bedenini kollarımın arasına alıyorum, sonra yatağa oturup onu kucağıma alıyorum. Onu yakınımda tuttum ve özür diledim.

tekrar tekrar, tam bir bok gibi hissediyorum. Birkaç dakika sonra sakinleşiyor ve utanmış görünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama izin vermiyorum.

Yüzünü kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum ve gözlerindeki duygu karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. "Çok özür dilerim," diyorum bininci kez.

"Sorun değil. Bilmiyordun," diye fısıldıyor. "Sadece... Çok uzun süre karanlıkta yaşadım Ryder ve tekrar karanlığa dönmek zorunda kalma düşüncesi korkunç. Daha önce hayatımın daha kolay olduğunu söylediğimi biliyorum ama..." Nefesi kesiliyor ve sinirli bir şekilde başını sallıyor. "Boş ver, hiçbir anlamı yok."

"Evet, bebeğim, öyle. Tamamen mantıklı." Bana hüznü bir gülümseme verdi. "Seni endişelendirdiğim için üzgünüm."

Endişeli demek çok hafif kalır; ödü mü bokuma karıştırdı. Ama onu daha kötü hissettirmek istemediğim için bunu kendime sakladım. "Sorun yok."

Eğilip lambasını tekrar açıyorum, sonra da ışığı kapatmak için ayağa kalkıyorum. Ani hareketten irkiliyor ve hızla kollarını boynuma doluyor. Yatağa doğru yürüyüp yorganını indirdikten sonra onu yatırıyorum ve yanına uzanıyorum. Şaşkınlıkla gerildi. "Bu gece sana sarılmama izin ver, Em," diye fısıldıyorum, ondan uzak kalmak istemiyorum. "Lütfen bebeğim. Sadece bu, başka bir şey yok, söz veriyorum."

İç çekerek rahatlıyor ve yan dönerek bana bakıyor. Kolumu beline dolamaktan ve onu kendime çekmekten geri durmuyorum. "Bana kendinden bahset," diye fısıldıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Her şey ve her şey. Son altı yıldır ne yapıyordun? Motosiklet dükkânı sahibi değil de FBI ajanı olmaya karar vermene ne sebep oldu?" Bana küstah bir sırıtış atıyor ve örtümü yüzüme geri fırlatıyor. Bunu kabul ediyorum çünkü bana kızgın olmasından iyidir.

Derin bir nefes alıyorum ve nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum. "Florida'ya taşındığımda hangi bölümü istediğimden tam olarak emin değildim. Senden ayrıldıktan sonra o kadar kızgın ve berbat durumdaydım ki üniversiteye bile gitmemeyi düşündüm." Gözlerinde acı parlıyor, benim yıllar önce hissettiğim acının aynısı. O kısım üzerinde durmak istemediğim için hızla devam ediyorum. "Aslında orduya katılmayı düşünmüştüm ama Bayan Johnson'ın beni oraya götürmek için harcadığı onca çabadan sonra, en azından birkaç yıl okumayı ona borçlu olduğumu

düşündüm.

dersler aldım. Bunlardan biri kriminolojidi ve sonunda sadece sevmekle kalmadım, aynı zamanda çok da başarılı oldum." Gülümsüyor. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama kolluk kuvvetleriyle ilgili bir şeyler yapmak istediğimi hemen anladım. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu öğrenmek için birkaç farklı polis departmanına bakmayı düşündüm, ancak bunu yapamadan Profesör Roth bana yaklaştı. FBI'a girmeyi hiç düşünüp düşünmediğimi sordu. Yurda döndüğümde bu konuyu çok iyi araştırdım ve yapmak istediğimin bu olduğunu anladım. Girmek kolay değil, binlerce başvuru alıyorlar ama ben şanslıydım çünkü profesörüm orada birini tanıyordu. Şu anda patronum olan Frank Reynolds notlarımı gördü ve beni staj programına aldı. Kendimi kanıtlamak için çok çalıştım ve sanırım karşılığını da aldım çünkü işte buradayım."

Gülümsemesi hâlâ yerinde, beni izliyor. "Hiç şaşırmadım. Ne iş yaparsan yap, canına okuyacağını hep biliyordum." Onun bu sözleri beni çok kötü hissettirdi. "Peki tam olarak ne iş yapıyorsunuz Memur Jameson?" diye soruyor gülümseyerek.

"Ben Özel Ajan Jameson, bebeğim."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Özel Ajan mı?"

"Evet, FBI biraz farklıdır. Bize memur denmiyor.

Bana inanmıyorsanız rozetimi kontrol edin."

"Sorun değil. Sözüne güvенеceğim."

Sırıttım. "Bu seni ateşli mi yapıyor, Em."

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyor ama kızarması onu ele veriyor.

Kıkırdıyorum. "Ne iş yaptığımla ilgili asıl sorunuza cevap vermek gerekirse, Suç Araştırma Bölümünde çalışıyorum."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye soruyor, gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. "Çok sayıda soruşturma türüyle ilgilendiğimiz anlamına geliyor. Bu olabilir

mali suçlar, şiddet suçları, organize suçlar, kamu yolsuzluğu ve bireysel sivil hakların ihlali. Çok şey var."

Bir an beni izliyor, yüz ifadesi birden kasvetli bir hal alıyor. "Babam hangi kategoriye giriyor?"

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Onu daha kötü hissettirmek istemiyorum ama ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, eğer şüphelendiği her şeyden suçluysa, o zaman bir sürü bokun altına düşer."

"Muhtemelen uzun bir süre hapiste kalacak, değil mi?"

Sesindeki hüznün beni bok gibi hissettiriyor. İşin aslı, eğer yaptığından şüphelendiğim şeyden hüküm giyerse, alacağı tek şey ömür boyu hapis olursa şanslı sayılacak. "Evet, bebeğim, muhtemelen."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Bunu hak ettiğini biliyorum. Yaptığı şey korkunç ama içimde küçük bir parça kötü hissediyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum, o beni hiç önemsemedi ama elimde değil."

"İyi bir insan olduğun için umursuyorsun, bu senin yapında var, Em." Kesinlikle benden daha iyi bir insan, çünkü ailem umurumda bile değil. Sessiz kalıyor ama yüzünü göğsüme gömüyor. Sessiz gözyaşlarının tenime değdiğini hemen fark ediyorum. Onu daha yakına çekerek başının üstünü öpüyorum. "Her şey yoluna girecek, Em. Bunu atlatmana yardım edeceğime söz veriyorum."

Başını salladığını hissediyorum ve bu konuşmamızın sonuncusu oluyor. Çok geçmeden nefes alışının düzleştiğini ve vücudunun gevşediğini hissediyorum. Yapmamam için binlerce neden olmasına rağmen, altı yıldan uzun süredir hissetmediğim bir huzur hissetmekten kendimi alamıyorum. Sadece Emily'nin bana verebileceği bir huzur.

Bölüm 17

Ryder

ERTESİ GÜN mutfak masasında oturmuş Em'in mutfakta koşuşturmasını ve Rosa ile telefonda konuşmasını izliyorum. "Tamam, öğle yemeğinden sonra uğrarız o zaman," diyor. "Evet, söz veriyorum iyiyim ama seninle konuşmam gerek ve bunu yüz yüze yapmak istiyorum."

Birisi içeri girmeye çalışırken kapının tıkırdadığını duyduğumda konuşmalarından çekiliyorum. Emily bunu duyuyor ve içeri girmeye çalışıyor ama ben elimi kaldırarak onu geri çekiyorum. Gözetleme deliğinden baktığımda Cece'nin kapı koluna asıldığını ve kalçasını kapıya vurarak içeri girmeye çalıştığını gördüğümde şüphelerim hızla kızgınlığa dönüşüyor. Kapının kilidini açıp hızla açıyorum ve o da tökezleyerek içeri giriyor. Yüzüstü düşmeden hemen önce onu tuttum.

Kendini toparladıktan sonra bana dik dik bakıyor. "Jameson," diye selamlıyor.

"Kensington," diye alay ediyorum.

Gözleri daha da kısıldı. "Burada ne yapıyorsun? Arkadaşım nerede?" diye soruyor şüpheyle, sanki ona bir şey yapmışım gibi. "Ve kapı neden kilitliydi? Neyin peşindesin?"

Gözlerimi deviriyorum, ama onu susturmaya fırsat bulamadan Emily içeri giriyor. "Buradayım. Üzgünüm, Rosa ile telefondaydım."

"Kapınız neden kilitliydi? Hiç kilitlenmez ki."

Bunu bilmek beni çok rahatsız ediyor. "İnsanlar buranın sahibiymiş gibi içeri girmesinler diye," diyorum ona, rahatsızlığımı gizleme zahmetine girmeden.

Alay ediyor ve koca kışlı çantasını omzunda daha yükseğe kaldırıyor. Cidden, kızların çantaları bavul büyüklüğünde.

"Belli ki suçluları dışarıda tutmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyor," diye küstahça cevap veriyor.

Keşke bir suçludan ne kadar uzak olduğumu bilseydi, ama benim hakkımdaki algısı her zaman çarpıktı, tıpkı bu lanet yerdeki diğer herkes gibi.

"Tamam ikiniz, bu kadar yeter," diye araya giriyor Emily. "Ve kapı hakkındaki soruna cevap vermek gerekirse - bu sabah henüz evden çıkmadım. Bugün Summer'ı sadece arka tarafa götürdüm, yani dün gecedan beri hâlâ kilitli."

"Her zaman kilitli kalmalı," diyorum kararlılıkla. İki kız da beni ciddiye almayarak gözlerini deviriyor, bu da sinirlerimi bir kademe daha yükseltiyor.

Başımı sallayarak gidip kanepeye oturuyorum.

"Her neyse, sosyal komiteyle toplantıma gidiyordum ve seni kontrol etmek için uğrayabileceğimi düşündüm. Dün öğleden sonra uğramak için aramayı denedim ama telefonun doğrudan telesekretere düştü." Sanki bu benim hatamış gibi yine bana şüpheli bir bakış fırlattı.

"Biliyorum, özür dilerim, ailemle tartıştıktan sonra bütün gün uyudum."

"Evet, bu konuda gerçekten üzgünüm Emily. Babamın bu kadar hızlı konuşacağını düşünmemiştim." Em'e hızlıca sarıldıktan sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "İtiraf etmeliyim ki Jameson, babasına bu şekilde el kaldıracak kadar taşaklısın. Senden biraz daha az nefret etmemi sağlıyor," diye ekliyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Benden nefret edip etmediğini umursamadan homurdanıyorum. Tamam, belki biraz, ama sadece Em'in en iyi arkadaşı olduğu için. "Kimse ona elini süremez, kim oldukları umurumda değil," diye cevap veriyorum dürüstçe.

"Bunu duydu mu?" Emily ona sorar.

"Evet, seninki geldiğinde babamı ziyaret ediyordum, fırtına gibi bağıırıyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişim."

"Karmakarışık, orası kesin," diye cevap veriyor Em hüzünle.

"Nasıl hissediyorsun? Haberlerde silahlı saldırıyı gördüm; çete bağlantılı olduğunu söylüyorlar. Kimsenin ciddi şekilde yaralanmaması gerçekten iyi bir şey."

Emily bana bakıyor ve ben de ona sessiz bir uyarıda bulunuyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk; neyden şüphelendiğimi ya da burada gerçekten ne yaptığımı başka kimse bilmemeli. Rosa'ya haber vereceğiz ama hepsi bu. Sadece bu bile beni çok geriyor ama sanırım bize açılmasını sağlamak için tek seçeneğimiz bu olabilir.

"Evet, neyse ki kimse ciddi şekilde yaralanmadı. Ryder sağ olsun, ben yaralanmadım." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve bu bende onu ölesiye öpme isteği uyandırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Cece sessiz alışverişimizi fark ederek soruyor.

"Ryder hızlı tepki verdi ve beni yere yatırdı. Eğer yapmasaydı bana bir kurşun isabet edecekti ama onun yerine ona isabet etti."

"Vuruldu mu?"

"Sadece bir sıyrıktı ve buna değdi," diye ekliyorum, gözlerimi Emily'den ayırmadan. "Bu da senden biraz daha az nefret etmemi sağlıyor. B ö y l e devam et,

Jameson, ve benim nefretim sadece çok güçlü bir hoşnutsuzluğa dönüşebilir." Emily kıkırdıyor, onu komik buluyor. Şahsen ben onda komik bir şey bulmuyorum ama Emily'yi önemseydiği açık, bu yüzden ona katlanacağım.

"Şey, sadece uğrayıp seni kontrol etmek istedim." Em'e bir kez daha sarılıyor. "Toplantıma gitmem gerekiyor ama yakında öğle yemeği yiyelim."

Evet, bu iş bitene kadar böyle bir şey olmayacak.

"Elbette. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir şeyler ayarlarız." Emily onu kapıya kadar geçirir. "Teşekkürler..." Cece kapıyı açtığında sözünü yarıda kesiyor. "Richard," diye şaşkınlıkla selamlıyor kapının diğer tarafında duran birini.

Richard mı? Richard da kim?

"Emily, iyi misin?" Orosu çocuğunun biri içeri girip Emily'yi kollarına almadan bir saniye önce duyuyorum.

Ne. Ne. Sikeyim! Kanepeden fırladım, kanım kaynıyordu, kadını tutan bu pisliğin kim olduğunu merak ediyordum.

Ani değişimimi fark eden tek kişi Cece oluyor ve sırtıyor. "Aslında acele etmeme gerek kalmayabilir," diye mırıldanıyor, eğlenerek.

Emily iğneden uzaklaşıyor ve bana doğru gergin bir bakış fırlatıyor. "Evet, tabii ki iyiyim. Burada ne yapıyorsun?"

"Joanne az önce bana olanları anlattı. Bir süre işe gelemeyeceğini söyledi ve iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekti," diye cevap verirken parmak uçlarını kızın yumuşak yanağında gezdiriyor. Lanet olası yanağım!

"Oh, evet, ben..." Onu geri çekip önünde durduğumda sözünü kestim.

Hıyarın kafası geriye doğru kıvrılıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor, belli ki odada olduğumu daha yeni fark ediyor. Benim sahiplenici duruşumu anlayınca bakışları daralıyor. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Ona bir daha elini sürersen seni yere serecek olan adam benim."

Emily'nin nefesi kesildi. "Ryder, kes şunu!"

"Patlamış mısırı getirin." Cece kıkırdar, eğlenceli bir şey bulmuştur.

Pisliğin bakışlarının dövmelerimin üzerinde tiksintiyle dolaşmasını izliyorum. "Emily, bu suçluyu nereden tanıyorsun?"

"Suçlu mu? Sana suçluyu göstereceğim, orospu çocuğu."

Ben ona saldırırken Emily önüme atlıyor. "Ryder, ciddiym, geri çekil! Ve Richard, hakaret etmeyi kes. O bir suçlu değil, benim bir arkadaşım."

Arkadaş mı? Hiç sanmıyorum. O lanet olası arkadaş kartını oynamayacak!

Tam patlayıp kontrolümü kaybetmek üzereyken Cece araya giriyor ve aletin sırtını sıvazlıyor. "Pekâlâ, sana bir iyilik yapacağım Richard ve hayatını kurtaracağım. Hadi şimdi, gidelim." Onu dışarı çıkarmaya çalışır ama adam kızgınlıkla elini çeker.

"İşte görüşürüz Emily. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi ve hışımınla çıkıp gitti.

Cece boğazını temizliyor. "En hafif tabiriyle çok eğlenceliydi. Sizi daha sonra kontrol edeceğim." Kapıyı hızla kapatıyor ve beni gerçekten sinirli bir Emily ile baş başa bırakıyor. İyi, çünkü ben de çok kızgınım.

"Senin derdin ne be?" diye terslenerek yanımdan geçip gitti.

Onun sorusunu duymazdan gelip kendi sorumu soruyorum. "Hemen şimdi, o pisliğin kim olduğunu bilmek istiyorum!"

"Çalıştığım rehabilitasyon kliniğinde bir doktor."

"Sana dokunma şekliyle bir iş arkadaşından çok daha arkadaş canlısı görünüyordu!"

"Bu seni ilgilendirmez Ryder ama o aynı zamanda benim eski sevgilim. Bir süre çıktık ve arkadaş kaldık."

Bu benim öfkemi yeni bir seviyeye çıkardı. Biriyle çıkması beni şaşırtmamalı, altı yıl oldu ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç! Daha iyi düşünmeden öfkemin beni ele geçirmesine izin veriyorum ve parmağımı ona doğrultuyorum. "Bu iş bittiğinde o lanet işe geri dönmeyeceksin. Anladın mı?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Affedersiniz?"

"Beni duydunuz. Benim kadını eski sevgilisiyle çalışmıyor, Bay McFucking Touchy!"

"Burayı dinle, Ryder Jameson!" Tam adım söyledi. "Her şeyden önce, ben senin kadının değilim!"

Ne dedi? Bunu gerçekten söyledi mi?

"İkincisi, hiç kimse ama hiç kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez! O yüzden aletini pantolonuna geri sok ve üzerime işemeye çalışmayı bırak ve sana ait olmayan bölgeyi işaretle!"

Bu kadar yeter! Hışım la odadan çıkmak için döndü ama ben daha hızlıydım. Onu belinden yakaladım, etrafında döndürdüm, kaldırdım ve duvara çarptım. Sonra da hak iddia ediyorum. Ağzımı onunkine yapıştırdım ve şaşkınlık dolu nefesini yuttum. Bana karşı erimeden önce sadece bir saniye direniyor. İzin beklemeden dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Parmakları s a ç l a r ı m ı n arasında dolaşıyor, hissettiğim çaresizlikle beni kavıyor ve aldığı kadar iyi veriyor. Öpücük çiğ, agresif ve mükemmeldi. Titreyen sikim tatlı kalçalarının arasındayken onu duvara yapıştırıyorum. Bir elim sundress'inin altından kayıyor ve sıkı kışını kavıyor, diğer elim çenesinin her iki tarafını tutuyor, ağzını vücudunu istediğim gibi becerirken onu yerinde tutuyor. Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum ama elimde değil, tek düşünebildiğim ona benim olduğunu kanıtlamak. Belli ki onun için işe yarıyor çünkü inliyor ve sıcak amını ağrıyan horozum boyunca ovuşturmaya başlıyor. Elimi kışının kıvrımları boyunca gezdiriyorum ve parmaklarımı ıslak külotunun ortasını okşamak için getirdim.

Göğsümün derinliklerinden alçak bir homurtu yükseliyor. "Bunu hissediyor musun, Em? Sen benimsin; her lanet parçan bana ait. Kukun bunu biliyor, sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Artık farklı bir şey duymak istemiyorum ve kesinlikle bir daha o lanet olası ezik hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Gözleri kısılıyor ve çenesi elimin altında sıkılıyor ama gözlerindeki şehveti inkar etmek mümkün değil. "Bir Neandertal gibi davranıyorsun, Ryder. Bana gittiğinden beri başka biriyle birlikte olmadığını söylemeye çalışma."

Sesindeki incinmişlik karşısında öfkem dağılıyor. "Kimsenin önemi yok bebeğim," diyorum ona dürüstçe. "Sen benim için önemli olan tek kızsın Emily. Gittiğim yıllarda bile bana sahiptin - her şeyeime." Eğilip alnımı onunkine yaslıyorum. "Beni anladığını söyle Em," diye fısıldıyorum, dudaklarımı dudaklarına değdirerek. "Bana inandığını söyle, bebeğim."

Bana bakıyor, aramızda uzun bir an uzayıp gidiyor. Cevap vermesini beklerken kalbim küt küt atıyor. "Sana inanıyorum Ryder."

Geçen geceki kavgamızdan beri duymayı beklediğim sözler bunlardı. İki gündür ilk kez nihayet rahat bir nefes alabildiğimi hissediyorum, çünkü bana inandığını biliyorum. "Güzel. Artık kavga etmek yok, bebeğim. Hadi Rosa'ya gidelim, böylece geri gelip makyaj yapabiliriz." Gerçekten yapmak istediğim şey onu burada, hemen şimdi becermek, ama yeterli zaman yok çünkü saatlerce içinde olmayı planlıyorum.

Gözleri kızgınlıkla kısılır. "Sana inandığımı söyledim Ryder, seni affettiğimi asla söylemedim."

"Güven bana bebeğim, seninle işim bittiğinde beni affedeceksin," diye sırtarak cevap veriyorum.

Gözlerini devirerek benden uzaklaşıyor ve ben de onu ayağa kaldırıyorum. "Kendini çok beğeniyorsun Ryder Jameson," diye takılıyor kanepeden çantasını alırken.

Elimde değil ama onu yemliyorum. "Hoşuna gidiyor, Em, ve bunu biliyorsun."

Kapıda durup bana dönüyor ve arsız bir gülümseme veriyor. "Belki."

Sözleri karşısında sikim seğiriyor; şimdi ona sahip çıkmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum. Küstah kışını kapıdan çıkarmadan önce yüzümdeki ifadeye kıkırdıyor. Birkaç saat içinde o kış benim olacak.

*

BİR SAAT SONRA Rosa'nın mutfak masasında oturuyoruz. Emily onun titreyen elini rahatlatıcı bir şekilde tutuyor, kadının korkusunu hafifletmeye çalışıyor. Emily ona her şeyi anlattığından beri titremesi durmamıştı. "Korkma Rosa. Babamın sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bu, Rosa'nın yüzünden gözyaşlarının akmaya başlamasına neden olur. "Ah, Emily, tatlım, korktuğum ben değilim, hiçbir zaman da olmadı. Endişelendiğim sensin. Ona ne kadar kötü ihanet ettiğini öğrenirse babanın sana ne yapacağını biliyor musun?"

"Hiçbir şey, çünkü kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim," diyerek ilk kez sözümü kestim.

Emily bana bakıyor ve Rosa'ya dönmeden önce küçük bir tebessüm ediyor. "Ryder haklı, bana bir şey olmasına izin vermez. Bunu kabullenmek gerçekten çok zor oldu ve hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Ama o kızların bize ihtiyacı var Rosa. Lütfen, eğer bir şey biliyorsan... lütfen bize söyle."

Derin bir nefes alarak yenilgiyle başını sallıyor. Sonunda açılmaya ve bize bir şeyler anlatmaya karar verdiği anı görüyorum. "Gerçekten fazla bir şey bilmiyorum. Az önce bana anlattıklarınızdan bir süredir şüpheleniyordum ama ne kadar korkunç olsa da kendi işime baktım." Yüz ifadesi pişmanlığa dönüştü. "Benden önce dadınıza ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Emily düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Porto Riko'ya geri döndüğünden oldukça eminim. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Aslında senden öncesine dair pek bir şey hatırlamıyorum."

Rosa'nın ifadesinden önceki dadının hiçbir yere taşınmadığını anlıyorum. "Sizinle yaşamaya başladıktan yaklaşık bir yıl sonra, babanızı ofisinde biriyle toplantı yaparken yakaladım. Ödeme ve bir kızın fiyatı ile ilgili bir şeyler konuştuklarına kulak misafiri oldum. Konuşmalarını duymuş olabileceğimi anlayınca beni koridorda durdurdu ve evde olan biten her şey hakkında sessiz kalmamın benim yararına olacağını söyledi. Son dadının başına gelenlerin benim de başıma gelmesini istemediğini, çünkü onun yaptığı gibi fazla meraklı olduğumu söyledi. İşte o zaman babanın ne kadar acımasız olduğunu anladım." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve Emily'nin yüzünü şefkatle okşuyor. "Sen benim her zaman önemseydiğim tek şeysin Emily. Seni alıp kaçmayı düşündüğüm çok zaman oldu. O evde onlarla yaşamak zorunda kalmadan, sana davranış şekillerinden nefret ediyordum. Ama buna yetecek kaynağım yoktu ve babanın bizi bulmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden kaldım ve kendi işime baktım, çünkü kalmasaydım beni senden alacaktı ve bunun olmasına izin veremezdim. Ne olursa olsun seni korumak zorundaydım."

Emily duygularını dizginlemeye çalışarak, "Ah, Rosa," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sırf benim için onlarla yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Üzülme, tatlım. Üzgün değilim. Sen her açıdan benim kızımsın ve senin için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Onlara katlanmak ödenecek küçük bir bedeldi."

Emily, Rosa'nın önünde dizlerinin üzerine çöker ve kollarını Rosa'nın beline dolar. "Seni çok seviyorum Rosa. Beni sevdiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Beni bugün olduğum kişi yaptın ve sensiz bir hayatı asla hayal edemem."

"Ben de tatlım."

Bu kadına büyük saygı duyduğumu itiraf etmeliyim ve Emily'ye bakmak için kalmasına çok sevindiğimi söyleyecek kadar bencilim. Rosa yanında olmasaydı ona ne olacağını düşünmekten bile nefret ediyorum. Emily koltuğuna geri dönmek için ayağa kalkıyor ama o oturamadan ben kalçalarından tutup onu kucağıma çekiyorum. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum ama son birkaç gündür tek yaptığı bu.

Çıplak omzunu öptüm. "İyi misin, bebeğim?" Başını sallıyor.

Rosa bizi izliyor, yüz ifadesi yumuşuyor. "Dediğim gibi, pek bir şey bilmiyorum ama etkinliklerden sonra bir parti verileceğinden bahsedildiğini duydum. İlk başta bunun sadece baban ve arkadaşlarının iş konuşmak için verdikleri bir parti olduğunu düşünmüştüm. Bu partilerin sadece kızların katılımıyla gerçekleştiğini fark edince anladım."

Bunu duyunca son birkaç gündür üzerinde düşündüğüm bir soruyu sormak zorunda kaldım. "Bu kızlar neden ilk etapta etkinlikte? Eğer yardım grup evi içinse, tek temsilcinin müdür olması gerekmez mi?"

Emily cevaplıyor. "Hayır, genellikle değil. Çoğu zaman, katkıda bulunanlar bağışlarının kime gittiğini görebildiklerinde daha fazla para toplarsınız. Bu onlara kime yardım ettikleri konusunda bilgi verir ve onlarla bağlantı kurma şansı tanır. Ben hep bunun ailem için bir imaj meselesi olduğunu düşünmüştüm - organizasyonla ve yardım ettikleri kızlarla fotoğraf çekirmek - ama belli ki durum böyle değil." Rosa'ya geri dönüyor. "Sence annem de bu işin içinde mi?"

"Bildiğine inanıyorum, nasıl bilmesin ki? Ama hayır, onun bu işin bir parçası olduğunu sanmıyorum. Bence annenin bu kadar çok içmesinin nedenlerinden biri de bu. Farkında olmamayı ve kendi dünyasında yaşamayı seviyor."

"Partinin nerede yapılacağını biliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Arazide bir yerlerde ama ana evde değil, en azından ben öyle sanmıyorum. Yine de bunu öğrenmenin bir yolu olabilir."

İlgimi çekti. "Nasıl?"

"Bay Michaels'ın ofisinde, masasının en üst çekmecesinde sakladığı bir anahtar var. Etkinlik geceleri hariç her zaman oradadır. Sanırım onu yanında tutuyor, çünkü sanırım parti sonrası nerede olurlarsa olsunlar kilidi açıyor."

Emily bana döndü. "Eve gidip gizlice ofisine girip onu alabilirim. Eğer elimizdeyse mülkü arayabilir ve ne açtığını görebiliriz."

"Hayır!" Rosa ve ben aynı anda söyledik.

"Ne? Neden?"

"Çünkü o eve gitmeni istemiyorum, özellikle de bensiz.

Tüm bu olup bitenlerden sonra olmaz." "O

haklı tatlım, bu çok tehlikeli."

"Annemle babam yokken gidebilirim. Ben gitmezsem başka nasıl alacaksın?"

Tam ona başka bir yol düşüneceğimizi söylemek üzereydim ki Rosa konuştu. "Ben bakabilirim. Ailenin birkaç gün içinde vereceği küçük bir akşam yemeği partisinde çalışıyorum."

"Bilmiyorum Rosa, babam seni yakalarsa ne olur?"

"Yakalamayacak, tatlım. Onlar yemek yerken gizlice girerim."

Bunun en iyi şansımız olabileceğini düşünüyorum. Olmazsa, Nick ve benim kendi başımıza girmeye çalışmamız gerekebilir ki bu çok daha zor olacaktır.

"Neden hâlâ onlara yardım ediyorsun?" Emily sessizce soruyor. "Ben artık yokum, onlar için çalışmak zorunda değilsin Rosa."

"Babanın benden daha fazla şey bildiğini düşünüp şüphelenmesinden endişe ediyorum. Ayrıca iyi olacağını bildiğim için yakınımda kalmak istiyorum. Kalmazsam belki seni benden alırlar."

Emily uzanıp Rosa'nın elini kavırıyor. "Kimse beni senden uzak tutamaz, asla."

Rosa ona hüzünle gülümsüyor. "Hipnoterapi hakkında daha fazla düşündün mü?"

Başını sallıyor. "Biraz, ama her şey olup bittiğinden beri bu konuda fazla düşünmedim. Bunu yapmak istiyorum ama şu anın doğru zaman olduğundan emin değilim. Şu anda her şeyden çok bunalmış hissediyorum. Ryder o gece gördüklerimin tüm bunlarla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor."

"Sanırım haklı olabilir. Her zaman gördüğün şeyin babanla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Seni bu yüzden bu kadar izole tuttuğunu ve sadece Dr. Shepard'ın seni görmesine izin verdiğini düşündüm, ama sanırım yıllar geçtikçe hatırlamayacağından emindi." Şimdi dikkatini bana çevirdi. "Sana o anahtarı bir şartla veririm."

Herhangi bir koşul öne sürülmesinden hoşlanmadığım için geriliyorum.

"O da ne?"

"Kızımı bu işin dışında tut ve ona bir şey olmasına izin verme."

Bu Şimdiye kadar duyduğum en kolay Őarttı. "Söz veriyorum, kimse ona zarar vermeyecek. Ona bir Şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Tanrım, böyle söyleme," diyor Emily, bu düşünceye üzüldüğü belli.

"İkimize de hiçbir Şey olmayacak bebeğim." Rosa'ya dönüp bakıyorum.

"O anahtarı alırken dikkatli olun. Eğer bir Şeyler doğru gelmiyorsa ya da güvenli değilse bunu yapma. Eğer alamazsan başka bir yol bulacağım."

Başını sallıyor. "Genç adam, seni hafife almış olabilirim. Bence onunla boy ölçüşebilecek biri varsa o da sensin."

Eşleşmiyoruz çünkü bu sefer kazanacağımı biliyorum. Fethetmekten başka seçeneğim yok - tüm o kızlar ve o orospu çocuğunun Emily'ye yaptığı her Şey için.

Bölüm 18

Emily

Üzerinde devasa bir ayna bulunan şifonyerimin önünde durmuş, eğilip yansımama bakıyorum. Bu, görme yetimi geri kazandığımdan beri sık sık yaptığım bir şey. Sabah ilk uyandığımda, duştan sonra, egzersiz yaptıktan, yemek yedikten, güldükten ve ağladıktan sonra nasıl görüldüğümü kontrol ediyorum. Gün içinde hemen hemen ne zaman bir şey yapsam, özellikle bir neden olmaksızın, sadece merak ettiğim için, sonrasında nasıl görüldüğümü kontrol ediyorum. Ama şu anda, kendime bakarken, yansımamda midem acı verici bir şekilde bükülüyor, çünkü ilk kez babama ne kadar benzediğimi fark ediyorum. Çok fazla zarar vermiş ve çok fazla insana acı çektirmiş bir adama. Gözlerimiz aynı buz mavisi renginde, saçlarımız aynı açık kahverengi, kalp şeklindeki yüzüm bile onunkine benziyor. Babamdan ne kadar nefret ettiğini düşününce Ryder'ın benim yanımda nasıl durabildiğini merak ediyorum. Ya da babamın yıllar boyunca ona yaşattığı onca kederden sonra Rosa'nın beni nasıl bu kadar sevebildiğini. Daha önce evinden ayrıldığımdan beri kalbim hala ağır, her şeye sadece benim için katlandığını biliyorum.

Sanki düşüncelerimle onu bir şekilde çağırmışım gibi, Ryder'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yatak odamın kapısından beni izlediğini söyleyebilirim. "Tıpkı ona benziyorum," diye fısıldıyorum, kendime bakmaya devam ederken ona düşüncelerimi anlatıyorum.

Kapıdan hareket ettiğini duyuyorum ve arkamda durmaya geldiğinde bakışlarım aynada onunkilerle buluşuyor. Yeşil gözleri sert ve yoğun. "Ona hiç benzemiyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum sessizce, bunun gerçek olmasından nefret ederek.

Güçlü kolları bana dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bir kolu belime dolanırken diğeri göğsümden geçiyor, beni aynaya dönük tutarken eli nazikçe boğazıma sarılıyor. Sahiplenici tutuşu kalp atışlarımı hızlandırıyor ve vücudumu sıcaklıkla dolduruyor; Rosa'dan ayrıldığımdan beri soğuktan başka bir şey hissetmedim.

"Bak bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma, gözleri aynada benimkilere kilitlenmiş halde. "Kendine gerçekten bak. Göz renginiz benzer olabilir ama seninkine baktığında sıcaklık ve güzellik var. Saçlarınızın rengi benzer olabilir ama seninki uzun, güzel ve gerçekten çok güzel kokuyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Sence onunki güzel kokmuyor mu?" Şakayla karışık takılıyorum.

"Nasıl koktuğu umurumda bile değil. Sana söylüyorum Em, sana baktığımda onu görmüyorum." Samimi sözleri beni rahatlatıyor ve boğazım duygularla yanıyor. "Sen onun tam zıttısın. O sadist bir orospu çocuğu ve sen, bebeğim, bu güzel vücudunda hesaplanmış bir kemik bile yok. Sen tam bir mükemmelsin ve bunu sana şimdi göstereceğim." Saçlarımı yana tarıyor ve boynuma yumuşak öpücükler yağdırırken, elleri omuzlarıma doğru ilerliyor, sundress elbisemin askılarından aşağı kayıyor.

Beklenti içimde uğulduyor çünkü ne olacağını biliyorum ve buna hazırım. Onun dokunuşuna hazırım. Geçmişini bırakmaya ve geleceğe bakmaya hazırım. Şu anda sadece onu hissetmek ve kısa bir süre için bile olsa tüm kötülükleri alıp götürmesine izin vermek istiyorum.

Elbisem vücudumdan kolayca sıyrılıp ayaklarımın dibinde birikiyor ve beni sadece sıcak pembe, dantelli bir külotla bırakıyor. Odadaki serin hava aşırı ısınmış bedenime çarpıyor ve meme uçlarım onun dokunuşu için anında geriliyor. Aynada ona karşı çıplak dururken göğsünden hayvani bir hırıltı yükseliyor. "Bak ne kadar güzelsin, Em."

Gömleğinden kurtulmak için kısa bir süre geri çekiliyor ve sonra tekrar bana doğru yaklaşıyor. Sert, çıplak vücudunun sıcaklığı beni içten dışa ısıtıyor. Kolları bir kez daha bana dolanırken yoğun yeşil gözleri şehvetle parlıyor. Elleri yukarı çıkıp şişmiş, ağrıyan göğüslerimi avuçlamadan önce çıplak tenimde gezinirken karnım titriyor. Kollarımı kaldırıp boynuna doladığımda bir iniltiyle başımı göğsüne yaslıyorum. Yansımamıza bakmadan önce gözümün kenarına bir öpücük konduruyor.

"Sana ne kadar mükemmel olduğunu göstereceğim. Engelinle ilgili pişmanlık duyduğum tek şey bu. Beni görememen umurumda değildi ama ne kadar güzel olduğunu görememenden nefret ediyordum." Sözleri ruhumu kucaklıyor, bazı hasarları ve güvensizlikleri temizliyor

annemin üzerimde bıraktığı. Bu onun her zaman iyi olduğu bir şeydi; beni her zaman güzel hissettirdi.

"Birlikte çok güzel görünüyoruz," diye fısıldıyorum içtenlikle, bakışlarım aynada onunkilere kilitleniyor.

"Evet bebeğim, birlikte mükemmeliz."

Hassas meme uçlarımı baş ve işaret parmakları arasında çekiştirmeye ve yuvarlamaya başladığında inliyorum. Ona karşı geri itiyorum, bacaklarımın arasında tutuşan yanan ağrıyı dindirmeye çalışırken kığım onun ereksiyonuyla birleşiyor. İki eli sol kalçama gitmeden ve külotumu bedenimden ayırmadan saniyeler önce hırıltısının sırtımda titreştiğini hissediyorum.

Bu agresif hareketi beklemediğim için soluk soluğa kalıyorum ama parmakları ıslak, ağrıyan etimi bulduğunda hızla başka bir yüksek sesli inlemeye dönüşüyor. Beni açıp en mahrem yerimi ortaya çıkarırken gözlerim aynadaki eline takılıyor. Utanmam gerekirdi ama o kadar tahrik oldum ki, odanın serin havası zonklayan klitorisimin üzerinden fısıldadığında neredeyse patlayacaktım.

"Ne kadar güzel bir amcık." Sert sesi kulağımda zımpara kağıdı gibi ve vücudumdaki her sinir ucu boyunca ürperti gönderiyor. "Burada çıplak olmana bayılıyorum bebeğim, mükemmelliğini benden saklayan hiçbir şey yok." Bir eliyle beni açık tutarken, diğer elinin orta parmağıyla ıslak merkezimden aşağı kayarak klitorisimin üzerinden geçiyor. Parmağını içime sokmadan saniyeler önce dudaklarımdan ateşli bir inilti kaçıyor.

"Aman Tanrım!" Kollarım boynundan çözülüyor ve ellerimi önümdeki şifonyere dayayarak öne doğru düşüyorum.

Alçak sesle inlemesi etrafımızdaki havayı dolduruyor. "Çok sıkı."

Sırtımı ona dayadım, daha fazlasına ihtiyacım vardı, kendimi çok yakın hissediyordum. "Ryder, lütfen!" Yalvarıyorum, bu tatlı ıstıraptan kurtulmak istiyorum. Umutsuzca yalvardığım şeyi bana vermek yerine, parmağını içimden çıkarıyor. "Hayır, hayır, hayır," diye inliyorum hayal kırıklığı içinde.

"Şşşt. Parmağıma gelmiyorsun bebeğim, bu sefer olmaz." Bakışlarımız aynada buluşuyor ve bana pis bir sırtış atıyor. "Bu sefer dilime boşalacaksın."

Kalçalarımı sıkıca kavırıyor, duruşumu genişletmek için ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve arkamda yere çöküyor. Baş bacaklarımın arasına gelmeden önce döndüğünü hissediyorum ve ağzı hemen bana yapışıyor. Ağlıyorum

Tatlı coşkudan dizlerimin bağı çözülüyor ama Ryder beni dik tutmak için kıcımlı kavırıyor. İniltisi klitorisimde titreşiyor ve tüm vücudumda yankılanıyor. Dili yavaşça içimde kayıyor, ustaca keşfediyor, beni sadece onunla deneyimlediğim zirvelere çıkarıyor.

"Tanrım, beni çok iyi hissettiriyorsun," diye inliyorum nefes nefese.

"Tadın çok güzel bebeğim," diye homurdanıyor ve içimi yırtan inanılmaz hislere katkıda bulunuyor.

Aynaya bakıyorum, kendimi zar zor tanıyorum. Yüzüm tahriktan pembeleşmiş, mavi gözlerim şehvetle parlıyor ve ısıldıyor. Aniden kıcımda keskin bir acı hissettiğimde haykırıyorum, enfes acı bedenimi en iyi hislerle sarsıyor.

Bakışlarını bacaklarımın arasında buluşturuyorum ve onun bana baktığını görüyorum. Bu görüntü o kadar samimi ve erotik ki, karnım geriliyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Bir elimi şifonyerden kaldırarak parmaklarımı yumuşak, ipeksi saçlarına geçiriyorum ve ağzına doğru iterken sıkıca kavırıyorum. Vücudum yanmaya yakın.

"İşte bu, Em, ağzımı sık." Beni teşvik ediyor.

"Ryder, boşalacağım."

Kıcıma bir tokat daha atmadan hemen önce gözleri kararıyor. Acı klitorisime vuruyor ve o çoktan orada, dudaklarının arasında çırpınan tomurcuğu yakalayarak binlerce parçaya ayrılmama neden oluyor. Orgazmımın yoğunluğunu haykırıyorum, çünkü duyumdan sonra duyum bana çarpıyor. Ryder hızını kesmiyor, vücudumdaki tüm zevkler tükenene kadar kendimden geçmemi sağlıyor. Şifonyerin üzerine düşüyorum, dirseklerim ağırlığımı destekliyor ve yere düşmemeye çalışıyorum.

Ryder bir tanesini karnıma koymadan önce her iki kalçamın içini öpüyor. "İyi misin, Em?"

"Ahhmmm," diye tutarsızca mırıldanıyorum, konuşmak bir yana doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Bir kıkırdamayla biraz daha yükseliyor ve aşırı hassas meme uçlarımdan birini ısırıyor. Nefesim kesiliyor ve titriyorum, klitorisim hafif ısırıkla yeniden ateşleniyor. Vücudumun şu anda böyle bir tepki verebilmesine bile şaşıyorum.

Ayağa kalktığı anda kolları belime dolanıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun zayıf beline dolanırken

Kolları boynunu sarıyor. Yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor ve ben de onun dilindeki uyarılmışlığımın erotik tadıyla inliyorum.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu gördün mü bebeğim?" diye mırıldanıyor dudaklarıma doğru, bizi yatağa doğru götürürken. "Saatlerce senin amını yiyebilirim." Klitorisim onun kirli sözleriyle şişiyor. Tanrım, adamın pis bir ağzı var ve nedense bundan gerçekten hoşlanıyorum.

Serin şilte sırtımı karşılıyor ve Ryder üstüme doğru geliyor. Birbirimizi yutarken kollarımı boynuna sımsıkı doluyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum, ıslak merkezim onun sert jean giysili ereksiyonuna sürtünüyor.

İnleyerek geri çekiliyor ve yatağın ucunda duruyor. Kemerini çıkarmaya başlarken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, gözleri ateş ve vaatle parlıyor. Gözlerim onun etkileyici vücuduna takılırken kalbim beklentiyle çarpıyor. Bronz teni yağsız, kesilmiş kasların üzerinde uzanıyor; güçlü kolları siyah karmaşık desenlerle süslenmiş. Cece'nin neden onun tehlikeli ve ölümcül olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Öyle görünüyor ve vücudu kesinlikle bunu yapabilecek kapasitede ama onu tanıma şansı bulan herkes benim gördüğümü görecektir - dürüst bir adam. Onurlu, cesur ve doğru olan için her gün hayatını riske atan biri.

Gördüğüm mükemmelliğe dokunma isteği duyarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve yatağın ucuna doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açmayı bırakıyor. Bir an tereddüt ediyorum, emin değilim. Düşüncelerimi okumuş gibi bileğimi sarıyor ve elimi yontulmuş karnına yaslıyor. "Dokun bebeğim, istediğin kadar, hepsi senin."

Hepsi benim mi? Kulağa hoş geliyor. Gülümseyerek ellerimi onun sert ve sıcak vücudunda gezdiriyorum. Güçlü göğsünden başlayarak, her çizgisini ve kıvrımını öğrenirken kalbinin avucumun altında hızla çarptığını hissediyorum. Sağ omzuna geçiyorum ve ön koluna kadar uzanan kabile dövmesinin karmaşık siyah mürekkebinin izini sürüyorum. "Bunu lisede mi yaptırdın?"

"Evet, kollarımdakileri ben yaptırdım. Ama kaburgalarımdakini Quantico'dan mezun olduktan sonra yaptırdım."

Kaburgalarının sol tarafına baktım ve bir yazı gördüm. Geçen gün üzerinde tişört yokken kısa süreliğine fark etmiştim ama belli ki okuyamamıştım. "Ne yazıyor?" Yavaşça sordum.

Boğazını temizliyor, şimdi biraz rahatsız görünüyor. "Her şeye rağmen; ama sonunda galip geldim."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor, alıntı ona çok uygun. Kafamı kaldırdığımda, çözemediğim bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Parmaklarımla yazının izini sürüyorum. Dudaklarımı dövmenin üzerine yerleştirip nazik bir öpücük vermeden önce, "Bunu sen yaptın Ryder," diye fısıldıyorum. Parmakları saçlarımla arasından geçerek keşiflerime devam etmem için beni teşvik ediyor. Dudaklarımı karın kaslarına kadar takip ediyorum, dilim kaslarının çukurları ve olukları boyunca yalamak için dışarı fırlıyor. Sert bir iniltiyle parmakları saçlarımla sıkıca kavırıyor ama acı vermiyor.

Ağzımla onu keşfetmeyi bitirdiğimde, ellerim kot pantolonunun kemerine gidiyor ve aniden biraz gergin hissederek ona bakıyorum. "İlk kez bir penis göreceğim," diye aptalca düşüncelerimi dile getiriyorum, sonra yüzümün hemen alev aldığını hissediyorum. *Ciddi misin Emily? Bunu kendine saklayabilirdin.*

"Ve bu gördüğün tek şey olacak bebeğim. O yüzden iyice tanış" diye seksi bir sırıtışla cevap veriyor.

Kahkahalarım odada patlayarak garip gerginliği bozuyor ve ona kaşlarını çatıyorum. "Kendine çok güveniyor musun Jameson?"

"Emin değilim, bu bir gerçek." "Hmmm, belki."

Homurdanıyor, benim alaycılığımınla eğlenmiyor. Daha fazla zaman kaybetmeden yavaşça kot pantolonunu indirmeye başlıyorum, ama belli ki bu onun için yeterince hızlı değil çünkü işi devralıyor ve iç çamaşırını da alıp onu önümde görkemli bir şekilde çıplak bırakarak hızla atıyor. Kocaman gözlerle onun devasa ereksiyonuna bakıyorum. Garip bir şekilde, beklediğim şeye benziyor... Sanırım. Uzanıp onu elimle kavırıyorum, sert ama pürüzsüz hissini seviyorum.

Nefes nefese tıslıyor ve kendini sıkı kavrayışına bırakıyor. "Kahretsin Em, dokunuşun çok iyi hissettiriyor." Sesi sıkı ve gergin. Üstünden bir damla berrak sıvı dökülüyor. Tadının neye benzediğini öğrenme dürtüsüyle eğilip pürüzsüz ucunu yalıyorum ve ardından tuzlu, erotik tadı severek inliyorum. Homurdanıyor, kalçaları sarsılıyor ve kendini elime pompalıyor. Zevk içimde ısınıyor, ona bu kadar iyi hissettirebildiğim için seviniyorum. Onu ağzıma almak istiyorum ama bunu daha önce hiç yapmadım ve yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Tereddütte ona bakıyorum ve gözlerinin şehvetten çılgına döndüğünü görüyorum. Düşüncelerimi söylememe gerek yok, o zaten biliyor. "Aç kapıyı Em, beni ağzına al. Sana yardım edeceğim." Tekrar onunkilere bakıyorum

Elimde ereksiyon oldu, sonra tekrar eğilip sert uzunluğunu ağzıma almadan önce dudaklarımı yaladım.

"Ah, işte bu!" diye inliyor, parmakları şimdi bacaklarımın arasına doğru fırlayan hafif bir sızıya neden oluyor. "Beni biraz daha derine götür." Elimi shaftının tabanına doğru hareket ettiriyor ve başımı onu daha fazla alması için yönlendiriyor. Onun kontrolünde onayımı mırıldanıyorum. "Şimdi tepesine kadar em." Dediğini yapıyorum. Yanaklarımı çukurlaştırarak tepesine kadar emiyorum ve dilimi ucunun etrafında döndürüyorum. Bu, Cece'nin seks konuşmalarımızda bana söylediğini hatırladığım bir şey.

"İşte böyle bebeğim, bu çok iyi." Sözleri beni teşvik ediyor ve onu daha güvenle emmeye başlıyorum. "Bu tatlı, ateşli ağzını sikmeyi kaç kez düşündüğümü bilemezsin Emily. Aklımdaki görüntüyle defalarca otuz bir çektim." Onun kirli sözleri karşısında inliyorum, bacaklarımın arasındaki ağrı o kadar güçleniyor ki neredeyse acı veriyor. Kalçalarını esnetmeye başlıyor, ağzımın içinde kendini daha derine itiyor. Boğazımın arkasına geldiğinde duraksıyor ve ben içgüdüsel olarak yutkunuyorum. "Siktir!" diye homurdanıyor ve ağzımdan çekiliyor. "Tamam bebeğim, daha fazla değil, bu çok iyi hissettiriyor. Şu anda senin içine ihtiyacım var."

"Acelen mi var Jameson?" Küstahça soruyorum, ona kendini bu kadar iyi hissettirebildiğim için biraz gurur duyuyorum.

Beklediğim gibi gülümsemiyor, onun yerine uzanıp yüzümün yan tarafını kavıyor, yoğun bakışları beni esir alıyor. "Evet, öyleyim. Bu an için altı yıldır bekliyordum Em ve bir saniye daha beklemek istemiyorum."

Sözleri nefesimi kesiyor ve kalbim göğsümde yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, sonra yüzümü yana çevirip avucuna bir öpücük konduruyorum. "Ben de," diye fısıldıyorum içtenlikle. Tek fark, bu anı beklemek yerine bunun için dua ettim, çünkü onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum.

Elini tutarak arkama yaslanıyorum ve onu da kendimle birlikte çekiyorum. Üstüme geliyor, ağzımı başka bir öpücükle almadan önce beni sıcaklığıyla örtüyor, bu öpücük içimin derinliklerine ulaşıyor. Bacağımı kalçasına doluyorum ve onu içimde hissetmek için teşvik etmeye çalışıyorum ama o tereddüt ediyor. "Em, hap kullanıyor musun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve korunmayı da düşünmem gerektiğini hemen fark ettim. "Evet."

"Hiç prezervatifsiz kalmadım ama seninle prezervatif kullanmak istemiyorum bebeğim. Her şeyini hissetmeliyim."

"Evet," diye tekrar fısıldıyorum, bunu da aynı derecede çok istiyorum. Birlikte olduğum tek kişi Richard'dı ve o da her zaman prezervatif kullanırdı. Ryder'la bunu istemiyorum. Ben de onun her şeyini hissetmek istiyorum.

Eğilerek gözümün kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor, yıllar öncesinden tanıdık gelen bu hareket karşısında kalbim eriyor. Bir kolunun üzerinde hafifçe yükseliyor ve ereksiyonunu kavrayıp kaygan, ıslak kıvrımlarımın arasından geçirerek uyarılmamla yağıyor. Klitorisimin üzerinden geçerken inliyorum ve altında kıpırdanıyorum. "Ryder, lütfen. İhtiyacım var... Ahhh!" Güçlü bir hamleyle içime girip ciğerlerimdeki nefesi çalarken çığlık atıyorum.

Dondu kaldı. "Oh lanet olsun! İyi misin, bebeğim?"

"Evet," diye nefes nefese inliyorum ve onu daha derine çekmek için kalçalarımı kaldırarak ona güven veriyorum. Bir hırıltıyla içime derin, sert vuruşlarla girmeye başlıyor, beni tamamen dolduruyor - bedenimi ve ruhumu.

"Kahretsin Emily, hatırladığımdan bile daha iyi hissediyorsun ve bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Onunla olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu asla unutmadım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir anını bile unutmadım. Altı yıl önce Ryder ve ben kendimize ait bir dünya yarattık, paranın ve statünün hiç önemli olmadığı bir dünya. İkimizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beni mutlak bir mükemmellikle doldururken ateşli bakışlarına bakarken, geçmişe, yatak odamın penceresinden gizlice girip sadece bedenimi değil kalbimi de ele geçirdiği geceye geri dönmekten kendimi alamıyorum.

"Şu anda seni görememekten nefret ediyorum."

"Beni herkesten çok daha iyi görüyorsun, Em."

Gözlerimi kapatıp iki elimle yüzüne uzanıyorum ve onu yıllar önce gördüğüm gibi görüyorum. Hızını yavaşlatıyor ve avucumun içini öpmeden önce bileğimi çevreliyor.

"Kimse buna bulaşmayacak, Emily. Beni duyuyor musun? Sen benimsin ve kimse seni benden alamayacak."

O yaklaşan kıyamet hissini, birlikte olamayacağımız korkusunu ve babamın bunu öğrendiğinde ne yapacağını hatırladıkça boğazım düğümleniyor. Beklediğimden çok daha kötü bir acı olduğu ortaya çıktı. Kalbim geçmişin hatırlanan acısıyla acıyla şişiyor ve ben onu

durduramadan tek bir damla gözyaşı akıyor.

Ryder durgunlaşıyor, içimde derinlere gömülü kalıyor, sonra aşağı iniyor ve alnını benimkine yaslıyor. Ellerim yüzünü çerçevelerken gözlerimi kapalı tutuyorum. Ona sorunun ne olduğunu söylememe gerek yok çünkü o biliyor. Her zamanki gibi. "Seni düşündüm, Em. Her zaman bebeğim, seni düşündüm. Keşke daha erken dönseydim, keşke korkmasaydım."

Korktuğunu duyunca şoke olmuş bir şekilde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunun onun hissedebileceği bir şey olduğunu düşünmemiştim. "Neden korktun?"

Bana kararsızca bakıyor, cevap verip vermemekte kararsız. "Geri dönüp seni başka biriyle bulmaktan çok korkuyordum. Yıllar önce senden ayrılmak beni çok üzmüştü ama geri döndüğümde senin başka birine ait olduğunu, benim olamayacağını öğrenmek beni mahvederdi."

İlk defa bunun onu da ne kadar incittiğini fark ettim. Benim yıllar önce kuyuda hissettiğim acıyı o da hissediyordu ve bunların hepsi babam sayesinde olmuştu. Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Senin olmaktan asla vazgeçmedim, kalbimde değil. Seni o kadar çok özledim ki canım acıdı."

"Ben de seni özledim bebeğim." Hissettiği duyguları bastırmaya çalışırken nefes alışının ağırlaştığını hissediyorum. "Bir daha kimse seni benden alamayacak, Emily. Sen benimsin!" İfadesini sert bir hamleyle takip ediyor.

Nefesim kesiliyor ve sırtım enfes yanıkla yataktan kalkıyor. "Evet, senin."

"Bu doğru. Sen her zaman benimdin ve her zaman benim olacaksın." Ayağa kalkıyor, bacaklarını belinden çözüp kollarının arasına alıyor ve itişlerinin açısını değiştiriyor. İçimin derinliklerindeki o noktaya vurduğunda haykırıyorum ve iç duvarlarım onun etrafında çırpınıyor. İnliyor. "Çok yakınsın, Em. Bunu hissedebiliyorum." Haklı, çok yakınım. Çarşafları yumrukluyorum, vücudum gergin bir şekilde kenarda sallanıyor. "Bak bebeğim. Aramıza bak, sikimin benim olanı sikmesini izle."

Dirseklerimin üzerinde hafifçe yükselip aramıza bakıyorum ve ereksiyonunun içime girip çıkmasını izliyorum. "Oh Tanrım." Bu görüntü o kadar samimi ve tahrik edici ki beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Coşku içime çarptığında bir çığlık atarak geri çekiliyorum.

"Ah evet, işte bu bebeğim, sikimi sağ." Hızını artırıyor, acımasızca içime giriyor, beni en yoğun orgazmıla beceriyor

Hayatımın.

Üzerime düşüp ağırlığını dirseklerine verdiğinde ve kendini içime bıraktığında daha yeni kendime geliyorum. Kendi boşalması boyunca onu yakınımda tutuyorum, parmaklarım saçlarında dolaşıyor ve dudaklarım kulağına yaklaşıyor. Onu sevdiğimi, hiç durmadığımı söylemek için umutsuz bir istek duyuyorum ama bu kelimeleri ona itiraf etmeden önce biraz daha beklemeye karar veriyorum.

İkimiz de ter içinde, karmakarışık bir halde yatarken nefes nefese kalıyoruz. Alnını benimkine yakın bir şekilde yaslıyor. "İyi misin?"

"Evet. Mükemmeldi." Yüzünü iki elimle çerçeveleyerek yukarı kaldırıyorum ve ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sen mükemmelsin."

Yüz ifadesi yumuşar. "Sen mükemmel birisin, Em."

"Birlikte mükemmel olmamıza ne dersin?"

O da sırtıyor. "Anlaştık, bebeğim."

Bir iniltiyle içimden çıkarken telefonu çalıyor. Eğilip kot pantolonundan cep telefonunu çıkardı ve numaraya baktı. "Üzgünüm, buna cevap vermeliyim."

"Sorun değil, devam et."

Cevap vermeden önce bana hızlı ve lezzetli bir öpücük veriyor.

"Jameson."

Oturduğum yerden kalkarak gömleğini yerden alıp üzerime geçirdikten sonra banyoya gidiyorum. Çabucak temizleniyorum, sonra elimi yüzümü yıkarken aynadaki yansımamı değerlendiriyorum. Ryder'ın aceleci elleri yüzünden dağılmış saçlarım ve cildim daha önce hiç görmediğim bir ışıltıya sahip. Şişmiş dudaklarıma dokunuyorum ve nasıl bu hale geldiklerini düşünürken gülümsüyorum.

Günlerdir hissetmediğim kadar mutlu ve hafif hissederek banyodan çıktığımda Ryder'ı yatak başlığına yaslanmış, hâlâ telefonuyla konuşurken görüyorum. Çarşafı kalçalarına kadar inmiş, benim görebilmem için inanılmaz, süslü mükemmelliğini sergiliyor.

Yoğun bakışları sadece gömleğinin örttüğü bedenimi yutuyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diyor telefondaki kişiye, sonra içeri girmem için çarşafı kenara çekiyor. Yanına doğru ilerliyorum ama yanına girmek yerine üstüne sürünerek çıkıyorum. Gözleri kararıyor ve kalçalarımın birini sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Altımda sertleştiğini hissettiğimde gülümsüyorum ve kaşlarımı çatıyorum, ama çapkın tavrım bir sonraki söylediğiyle yok oluyor: "Hayır, nerede olduğunu bilmiyor ama arazide olduğunu düşünüyor. Anahtarı alamazsa başka bir yol buluruz."

Gerçekliğe geri dönüyorum ve kalbim bir kez daha ağırlaşıyor. Ryder'ın kollarının güvenliğine ve zevkine sarılmışken bu korkunç durumu unutmak kolaydı.

"Güvenliğin sıkı olduğunu tahmin ediyorum, ama ne kullandığını öğrenirsek etrafından dolaşabilir ve geceleri çevreyi keşfedebiliriz." Beni izliyor, yüz ifadem duygularımı açıkça ele veriyor. "Dinle, gitmem gerek, yarın bu konuda daha fazla konuşuruz. Senatör Adams'ın ne diyeceğini bana bildir, anahtarı aldığımında sana haber veririm." Vedalaştıktan sonra uza n ıp telefonunu komodinin üzerine koydu.

"Nick?" Cevabı zaten bildiğim halde sessizce soruyorum.

Ellerini gömleğimin altından yukarı kaydırıyor ve kalçalarımı sıkıca kavlıyor. "Evet. Senatör Adams'la görüşmeden önce Rosa'yla nasıl gittiğini kontrol ediyordu."

"Senatör Adams'la daha önce tanışmıştım, iyi birine benziyor."

"Öyle görünüyor, ama o hala bir politikacı, yani..." Omuz silkerek devam ediyor.

"Hiçbir politikacıyı sevmiyor musun?" diye sordum, cevabı beni şaşırttı. Her zaman babamdan nefret ettiğini düşünmüştüm.

"Hepsinden nefret etmek zorunda değilim. Sadece çoğunun lanet olası yalancılardan başka bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Bazen kime güvenebileceğinizi bilmek kesinlikle zor," diye itiraf ediyorum dürüstçe.

"Bu dünyadaki insanların çoğuna güvenemezsin bebeğim, inan bana."

İfadesi beni şaşırtmadı ve hatta neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Yaptığı işte çok fazla yolsuzluk görüyor olmalı; güvenemediği insanlarla birlikte büyüdüğünden bahsetmiyorum bile. Birden yıllar önce odama savunmasız ve incinmiş bir şekilde geldiği o geceyi hatırlıyorum. Birlikteyken ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Bir keresinde onlardan bahsettim ama hemen konuyu kapattı ve bana onların yasak olduğunu söyledi. Hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Döndüğünden beri aileni gördün mü?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Kendini rahatlamaya zorlamadan önce kısa bir an için altımda geriliyor. "Hayır. Ayrıldığımdan beri onları görmedim ya da onlarla konuşmadım ve konuşmayı da düşünmüyorum."

Yüz ifadesini ölçmeye çalışıyorum, ne hissettiğini bilmek istiyorum ama hiçbir duygu göstermiyor. Dikkatli adımlarla ilerliyorum. "Belki de yapmalısın. Belki de onlar

değişti ve seni özlüyorlar."

Boğazından acı bir kahkaha patlıyor. "Hayır. İnan bana, beni umursamıyorlar, hiçbir zaman da umursamadılar."

Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Benim de beni seven bir ailem olmadı ama en azından Rosa ve Summer'ım vardı. Ryder'ın hiç kimsesi olmadı. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum üzüntüyle.

Omuz silkiyor. "Olma. Olan oldu ve gerçekten umurumda değil. İyi ebeveynler değillerdi ki. Hayatımda bir gün bile onlara güvenmedim. Kendimi bildim bileli tek başımayım ve böyle olmayı seviyorum."

Eminim bundan daha karmaşıktır. Onun için ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, kimsenin olmaması acı veriyor olmalı. Ona bakarken uzanıyorum ve parmağımla dudaklarını çiziyorum. "Bana her zaman sahip olacaksın Ryder," diyorum ona dürüstçe. "Bana güvenebilirsin."

Bileğimi nazıkçe kavırıyor ve avucumun içine tanıdık bir öpücük konduruyor, bana bakarken bakışları yoğunlaşıyor. "Dünyada senden daha fazla güvendiğim kimse yok, Emily." Bunu duyunca kalbim mutluluktan patlıyor, çünkü onun kolay kolay güvenmediğini biliyorum.

Beni hızla sırtüstü çevirip üstüme çıktığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Gömleği kalçalarımın üzerinden yükseliyor ve ereksiyonunun ıslak ateşimin üzerine yerleştğini hissettiğimde inliyorum. Eğilerek, yumuşak bir hamleyle içime girmeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Nefes nefese kalıyorum, sonra onun tarafından doldurulmanın coşkusuyla inliyorum.

İçimin derinliklerinde durgunlaşıyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakıyor. "Sen de bana güvenebilirsin, Em. Burada neler döndüğünü çözeceğim ve söz veriyorum kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana bakacağım ve seni koruyacağım. Tıpkı her zaman yapmam gerektiği gibi."

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan içimde mükemmel bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Bu sefer benimle yavaş ve hassas bir şekilde sevişiyor. Aceleye getirilmiş ya da çılgınca bir şey yok ama bir öncekinden daha az yoğun da değil.

Onun sıcak, yeşil gözlerine bakarken, geleceğim her neyse onun da bunun bir parçası olması için dua ediyorum. Çünkü onu tekrar kaybetme düşüncesi o kadar derin bir acı veriyor ki, buna dayanabileceğimden emin değilim.

Bölüm 19

Emily

BİRKAÇ SABAH sonra odamın etrafında koşuşturuyor, giyiniyorum. Vücudum muhteşem bir hassasiyet hissediyor ve uzun zamandır kullanılmamış, özellikle de kullanıldıkları kadar iyi kullanılmamış kaslarım ağrıyor. Ryder'ın son iki gecedir bana yaptığı tüm kirli şeyleri düşünerek gülümsüyorum. Yemin ederim adam bir makine ve ben buna bayılıyorum. Onun dokunuşundan ya da sadece bedenime değil ruhuma da verdiği zevkten asla bıkmayacağımı biliyorum.

Büyük olasılıkla yine evde kalacağımızı bildiğim için bir çift koyu renk jean şort ve beyaz bir atlet giyiyorum. Günlerdir evden çıkmadık, bu beni çok üzüyor ama Ryder'ın neden temkinli davrandığını anlıyorum. Yarın Rosa'yı görmeye gideceğiz, ki bunu dört gözle bekliyorum. Bu gece babamın evinde onun için her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyorum.

Ryder'ın önceki gece giydiği ekose düğmeli tişörtü şifonyerimde asılı görünce onu alıp atletimin üzerine atıyorum, onun nefis kokusuyla çevrili olmak hoşuma gidiyor. Elbise kalçalarımın kadar uzanıyor ve ben de onun her zaman yaptığı gibi uzun kollarını ön kollarıma kadar kıvrıyorum.

Odamdan çıkıp adamın kendisini aramak için koridorda ilerliyorum ve onu kanepede, önündeki sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına yaslanmış halde buluyorum. Summer ayaklarının yanında yere oturmuş, çenesini adamın dizine dayamış. Beni onunla takas ettiğinden endişelenmem gerektiğini düşünmeye başlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onları görmek kalbimi ısıtıyor. Duvara yaslanıyorum ve Ryder'ın derin bir konsantrasyon içinde, öfkeyle yazmasını izliyorum, gözlerim onun tüm seksi mükemmelliğini içiyor.

"Bütün gün bana mı bakacaksın, yoksa o tatlı kıcını buraya getirip yanıma mı oturacaksın?" Sinsi bir sırıtişla bilgisayarından bana bakıyor.

"Burada olduğumu nereden bildin? Kafanı kaldırıp bakmadın bile." "Çünkü ben özel ajanım bebeğim, her şeyi bilirim."

Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum ve ona doğru ilerliyorum. Bakışları beni boydan boya tarıyor ve vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa elleri olduğuna yemin edebilirim. Ona bir kol mesafesi kadar yaklaşır yaklaşmaz kalçalarımın tutup beni kucağına çekiyor. Ereksiyonu kıcıma yerleşti.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Önümdeki bilgisayar ekranında hiçbir şey okuyamadan soruyorum. Bu bana programlarıma geri dönmem ve öğrenmem gerekenleri öğrenmeye devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. Son zamanlarda bunu arka plana ittim ama yapmamalıyım çünkü önemli.

Saçlarını tarıyor ve boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Şefim için bir ilerleme raporu yazıyorum."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamasam da başımı sallıyorum. Eğilerek parmaklarımı tuşların üzerinde usulca gezdiriyorum, dikkatli olmaya ve onun için hiçbir şeyi berbat etmemeye dikkat ediyorum.

Bileğimi nazikçe kavriyor, sonra parmağını tutup bir tuşa basarak beni şaşırtıyor. "E," diyor bir diğerine geçmeden önce. "M," diye fısıldıyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. "I," diyor ve içimde lezzetli bir ürpertinin dolaşmasına neden oluyor. "L." Son harfe geçerken gülümsüyorum. "Y."

Bana karşı bu kadar nazik olması, kendimi asla aptal hissettirmemesi kalbimi ısıtıyor ve boğazımı düğümlüyor. Bilgisayar ekranındaki ismime bakarken yüzümün yan tarafını ona yaklaştırıyorum. "Bu harika bir şey," diye fısıldıyorum, daha fazla tutamadığım bir kıkırdama çıkarmadan önce.

Kıkırdıyor ve beni yana çeviriyor, böylece kollarına sarılıyorum. "Evet, bebeğim, harikası," diyerek ağzıma bir öpücük konduruyor, "ve seksi," diye mırıldanıyor, dudaklarını çenemin altına götürüyor, "ve tatlı." Dilini boğazımın sütununda gezdirerek dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor. "Ve... seksi demiş miydin?"

"Evet, bir iki kez söyledin," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Çünkü öylesin. Her zaman, her gün, özellikle de benim kıyafetlerimin içindeyken." Kıcımın yanaklarından birini iri eliyle kavrayarak homurdanıyor.

"Sanırım bu gömleğini ödünç almamın sorun olmadığı anlamına geliyor?"

Homurdanıyor. "Bebeğim, hiç umurumda değil. Sende kalsın ve her gün giy. Seni kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyor, sikimi sertleştiriyor."

Onun kirli ağzı karşısında gözlerimi deviriyorum ama bacaklarımdan arasında yarattığı küçük sızıyı da inkâr edemiyorum. "Muhtemelen işine dönmene izin vermeliyim," diyorum.

dedi, sonra dudaklarına daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğerek sözlerimle tamamen çelişti.

"İşi siktir et. Evrak işlerinden nefret ediyorum, seninle çalışmayı tercih ederim."

Kıkırdıyorum ama söyledikleri beni meraklandırıyor. "İşinin en sevdiğin kısmı ne?" Beni görmezden geliyor ve elini gömleğimden yukarı kaydırmaya başlıyor ama bu girişimini durduruyorum. "Soruma cevap vermedin," diyorum gülümsememi ısırarak.

"Çünkü konuşmak istemiyorum bebeğim, sevişmek istiyorum." Ağzını tekrar benimkine yaklaştırıyor ve bunu yapmak benim için ne kadar zor olsa da onu itiyorum, sonra da doğrulup üzerine oturuyorum. "İşte ben de bundan bahsediyorum." İnliyor, kalçalarını kavıyor ve ağzını köprücük kemiğime götürüyor.

Kıkırdayarak onu tekrar itiyorum. "Ben ciddiyim. Bilmek istiyorum."

Bu işin peşini bırakmayacağımı anladığında, sinirli bir nefes alarak başını koltuğa yaslıyor. "Soru neydi?"

"İşinizin en sevdiğiniz kısmı nedir?" diye sordum.

Gözleri göğsüme düşmeden önce bunu düşünmesini izliyorum, bariz bir şekilde göğüslerime bakıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını tekrar kendime çeviriyorum. "Odaklan, Ryder!" Sertçe azarlıyorum, ama dudağımı ısırıyorum ve serbest kalmak isteyen gülümsemeyi durdurmaya çalışıyorum.

Bana pis bir sırtış atıyor, hiç utanmadan. Adam bazen cidden çok sevimli oluyor.

"Tamam, tamam." Sonunda yumuşadı. "İşimin en sevdiğim kısmı nedir?" Sorumu tekrarlıyor ve sonra omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Evrak işleri dışında neredeyse her şeyi seviyorum. Ama sanırım birini seçmem gerekirse, adaleti sağlamak diyebilirim. Özellikle de sesi çıkmayan insanlar için."

Soru sormak için başımı eğiyorum. "Kurbanları mı kastediyorsun?"

"Evet. Davalarımın bazıları sivil haklar mağdurlarıyla ilgili. Alt sınıf olarak kabul edilen ve güçlü pozisyonlarda olan pislikler tarafından sikilen insanlar."

Babam gibi.

Dikkatli davranarak düşüncelerimi dile getiriyor. "Örneğin bu kızları ele alalım. Onlar kötü bir el tarafından teslim edilmiş çocuklar. Onları umursayan bir aileleri yok ve kimse onları aramakla ilgilenmiyor, zaten bu yüzden grup evindeler. Sorunlu gençler ya da keşler olarak algılanıyorlar, bu da onları kolay hedef haline getiriyor. İnsanlar onların da herkes kadar

hakları olan insanlar olduğunu görmüyor. I

Bunun nasıl bir şey olduğunu, nereden geldiğiniz ya da kim olduğunuz nedeniyle yargılanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayın. İnsanlar göz açıp kapayıncaya kadar size kazık atarlardı çünkü sizin sahip olmadığınız paraya ve güce sahiptiler. Hayatımın büyük bölümünde bu konuda hiçbir şey yapamadım ama şimdi yapabiliyorum. Ve bu şerefsizleri alaşağı etmeyi sevdiğim kadar, zaten etiketlendikleri için seslerini duyuramayan tüm insanlar için savaşmayı da seviyorum."

Sersemlemiş bir şekilde oturuyorum, sözleri kalbimi tamamen kırıyor. Haklı, yıllar önce etiketlenmişti ve onun için mücadele edecek kimsesi yoktu. Ama sonunda galip geldi, çok çalıştı ve asla pes etmedi.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum, yüzünü çerçeveliyorum, sonra eğilip dudaklarından öpüyorum. "Seninle gurur duyuyorum," diyorum usulca, daha önce kimsenin ona bunu söylemediğini bilerek. "Bu kadar çok çalıştığın ve asla pes etmediğin için seninle gurur duyuyorum. Güçlü olduğun ve doğru olan için savaştığın için seninle gurur duyuyorum. Ve hepsinden önemlisi, senin kim olduğunla gurur duyuyorum. Bu kızlar sana sahip oldukları için çok şanslılar..." Başımı salladım. "Hayır, onu geç, bu ülke senin onlar için savaşmana sahip olduğu için şanslı. Ben de sana sahip olduğum için şanslıyım ve senin için savaşacağım Ryder. Her zaman."

Yüz ifadesinden bir şey geçiyor, acı verici ama güzel bir şey ve ben bunu tahmin edemeden ağzını benimkine yapıştırıyor, nefesimi kesen bir yoğunlukla beni öpüyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek isteyerek aldığım kadar iyi veriyorum.

"Ryder?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Evet, bebeğim?"

"Artık sevişebiliriz," diyorum ona, öpüşürken gülümseyerek. Homurdanıyor. "İşte bu!"

Sırtım aniden kanepeye çarptığında şaşkınlık çığlığına dönüşen bir kıkırdamaya izin veriyorum, vücudu benimkini kaplıyor. Kalçalarımı kaldırarak onun ereksiyonuna karşı sürtünüyorum ve inliyorum, külotum her saniye daha da ıslanıyor. İnliyor ve beni daha da yaklaştırmak için kıcımlı avuçlarken, ağzı boynumda gezinmeye başlıyor. Gömleğini çılgınca pençelemeye başlıyorum, umutsuzca onun sert, çıplak vücudunu hissetmek istiyorum. Tam tişörtü çekip çıkarmaya başlamıştım ki biri kapımı çaldı.

Ben hala, ama Ryder lezzetli saldırısına devam ediyor. "Ryder, kapıda biri var."

"Siktir et onları, bekleyebilirler ya da daha iyisi defolup gidebilirler." Elini gömleğimin altına sokuyor ve göğsümü avuçladığında inliyorum.

Kabul etmeyi düşünüyorum

Ta ki kapım ısrarla alınana kadar. "Emily, a kapıyı. İçeride olduğunu biliyorum."

Babamın sesini duyunca ikimiz de donup kalıyoruz ve Ryder'ın ifadesi tehlikeli bir şekilde sertleşiyor. Ayağa kalkmadan önce "Burada kal," diye emrediyor.

O kapıya doğru yürürken hızla doğrulup kendimi düzeltiyorum. Kapıyı açmadan önce düzgün olup olmadığımdan emin olmak için bana bakıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, olacaklardan korkuyorum.

Ryder kapıya yaslanarak beni babamın görüş alanından uzaklaştırıyor. "Ne istiyorsun?" diye soğuk bir şekilde selamlıyor.

"Bu sizi ilgilendirmez ama buraya kızımı görmeye geldim." "Yanlış. O benim işim ve sen onu görene kadar Bana ne istediğini söyle."

Babam tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Dinle, şimdi kızımı görmeme izin ver yoksa bunun ciddi sonuçları olacak." Tehdidinden damlayan buz gibi küçümsemeye karşısında midem bulanıyor.

"Dikkatli olsanız iyi olur Senatör, bazen kimi tehdit ettiğimizin farkında olmayız."

Ayağa kalkıyorum ve işler kontrolden çıkmadan önce hızla kapıya doğru ilerliyorum. Ryder'ın önüne geçiyorum ve arkamda gerildiğini hissediyorum, belli ki yerimde durmadığım için mutlu değil. "Ne istiyorsun baba?"

Ryder'a bakarak, "Seninle bir dakika konuşmak istiyorum... Yalnız," diye ekliyor.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Ryder cevap verdi: "yle bir şey olmayacak ihtiyar."

"İkiniz de kesin artık," diye çıkışıyorum, bunun bizi hiçbir yere götürmeyeceğini bilerek. "Ryder haklı, ne söyleyeceksen onun önünde söyleyebilirsin. Kavga etmek için buradaysanız gidin. Buna ihtiyacım yok."

Babam ne kadar ciddi olduğumu fark ediyor ve çenesi sert olmasına rağmen sonunda geri adım atıyor. "Buraya kavga etmeye gelmedim. Ben sadece... Seni kontrol etmeye geldim."

şaşkınlıktan bocaladım. "Beni kontrol etmek için mi?"

Başını sallıyor ve Ryder inanmayan bir homurtu çıkartıyor. Ben de onun samaladığını biliyorum. Hayatında bir gün bile benim için endişelenmedi.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, arkamı işaret ederek.

Ryder'a çarparak geri çekiliyorum ve o da içeri girip doğruca oturma odasının uzak köşesine yöneliyor. Kanepeye oturmaya gidiyorum ama Ryder beni tutuyor.

Beni ona yakın tutarak geri çekildi. Babama bakıyoruz ve bir şey söylemesini bekliyoruz. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım burada uzun süre kalmaz.

Sonunda garip sessizliği bozmadan önce boğazını temizliyor. "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Brunch'ta uyum sağlamakta zorlandığını ve hipnoterapiyi tekrar denemeyi düşündüğünü söylemiştin. Bunun hâlâ geçerli olup olmadığını ve hangi doktora gitmeyi planladığını merak ediyordum. Yeterince nitelikli olduklarından emin olmak istiyorum."

Evet, doğru. Ryder sırtıma dokunarak temkinli davranmam konusunda beni uyarıyor. "Son zamanlarda bunu hiç düşünmedim. Şu anda odaklandığım başka şeyler var."

Başını sallıyor, bundan memnun görünüyor. "Başka kâbus gördün mü?"

Babamı tanımayan biri onun şu anda sakin ve soğukkanlı olduğunu düşünürdü ama ben daha iyi biliyorum. O gergin. *Bunu daha önce nasıl fark etmedim?* "Hayır, yapmadım," diye homurdanıyorum, her ne kadar yapmamaya çalışsam da öfkeyle. Neredeyse tüm hayatım boyunca bir yalanla yaşadığımı bilmek beni öfkeliyor. Onun yaptığı bir şey yüzünden bu kadar uzun süre karanlıkta yaşadığımı bilmek.

Bakışlarında rahatlama titreşiyor. "Bu iyi bir şey." Cevap vermiyorum çünkü sabrımı korumakta zorlanıyorum. "Annen gelecek haftaki hayır yemeğine geleceğinden emin olmamı istedi."

"Tabii ki öyle yaptı. Mükemmel küçük ailemize dair çizdiği bu sahte imajın herkesin gözü önünde ezilmemesini istiyor."

Gözleri onaylamaz bir şekilde kısıldı. "Tavırlarına dikkat et, Emily."

"Burası onun lanet olası evi," diye cevap veriyor Ryder, sesi alçak ve tehditkâr. İşler kızışmadan araya giriyorum. "Bir şartla gelirim. Ryder benimle gelecek."

"Hayır!"

"İyi, o zaman ben gitmeyeceğim."

Öfkeyle beni işaret etti. "Bu aileye karşı bir yükümlülüğün var. Şimdi geri adım atmayacaksın! Beni duyuyor musun?"

"Onunla konuşurken ses tonuna dikkat et!" Ryder beni korkutarak bağırıyor. Sabrını kaybetmek üzere olduğunu söyleyebilirim. Babam söz konusu olduğunda zaten pek sahip olmadığı bir şey bu.

"Eğer beni o yemekte istiyorsan, benim şartım bu. Sana Ryder'ın artık hayatımın bir parçası olduğunu söyledim ve eğer istenmiyorsa gitmeyeceğim."

Çenesi öfkeyle sıkılır. "İyi!" diye tersledi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Zamanında orada olduğunuzdan emin olun ve bizi utandırmayın!"

Ryder geriliyor ve ona doğru yürümeye başlıyor ama neyse ki babam kapıyı çarparak çıkıyor.

"Tanrım, bu adamdan cidden nefret ediyorum."

Donup kaldım, kendimi... bilmiyorum - yorgun, üzgün, kızgın?

Ryder beni sert ve sıcak bedenine doğru çekiyor. Kollarımı beline doluyorum ve onu içime çekerek rahatlığını içime çekiyorum. "İyi misin, Em?"

"Bunun bir an önce bitmesini istiyorum."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Biliyorum bebeğim. Yakında, söz veriyorum."

Ben daha bir şey söyleyemeden kapı bir kez daha çalınıyor. Yine babam olduğunu düşünerek kalp atışlarım hızlanıyor. Ryder açıyor ve Nick olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. İçeri giriyor ve gerginliği hissediyor. "Selam. Kötü bir zaman mı?"

Endişesini elimin tersiyle itiyorum. "Hayır, hiç de değil. İçeri buyurun." Elindeki dosyaya bakıyorum ve muhtemelen Ryder'la bazı işler yapmak için burada olduğunu anlıyorum. "Siz devam edin ve ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ben biraz odamda çalışacağım."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama Ryder bileğimi tutarak takibimi durduruyor. "Gitmek zorunda değilsin, Em."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Biliyorum ama ihmal ettiğim bazı şeyler üzerinde çalışmam gerekiyor." Kararsızca beni izliyor ve ben de parmak uçlarımda yükselip ona hızlı, güven verici bir öpücük veriyorum. "Ben iyiyim, söz veriyorum. İstedığınızı alın." Summer arkamdan gelirken koridorda yürüyorum, sonra odama kapanıyoruz.

Ağır bir nefes alıp yatağıma uzandım, kendimi uykuya hazır hissediyordum ve az önce uyandım. Summer yanıma atlıyor ve yüzünü benimkinin yanına koyuyor. Gülümseyerek yan dönüp yüzümü ona dönüyorum ve kolumu boynuna doluyorum. "Sana ne zaman ihtiyacım olduğunu hep biliyorsun, değil mi?" Yumuşak kadife kulaklarını okşarken mırıldanıyorum. "Ryder'ı sevdiğini görüyorum." İnliyor ve burnumu yalayarak beni kıkırdatıyor. "Evet, ben de."

Summer'ın tatlı öpücükleri ve sarılmalarıyla geçen birkaç dakikanın ardından oturup iPad'imi çıkarıyorum ve harfleri ayırt etme alıştırmaları yapmak için uygulamamı açıyorum. Çok geçmeden dertlerimi unutuyor ve yeni öğrenme dünyama dalıyorum.

Ryder

NICK saatler sonra ayrılıyor ve ben yorucu evrak işlerini bitirdiğim için şükrediyorum. Hareket planımızın ne olması gerektiğine dair her senaryoyu gözden geçirmekten beynim tamamen yoruldu. Umarım Rosa anahtarı alır ve hayır yemeğine kadar beklemek zorunda kalmayız. Daha hızlı hareket etmeliyiz; daha önce Hector'dan Michaels'ın etrafı gözetlediğini, sorular sorduğunu ve çok da ince olmayan tehditler savurduğunu söyleyen bir telefon aldım. Bunu yapmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Gizliliğimi sağlama aldık ama bu beni hâlâ geriyor.

Emily'nin babasının ziyaretini düşündüğümde içime ağır dozda bir öfke pompalanıyor. Kahretsin, o adam söz konusu olduğunda tüm kontrolümü kaybediyorum. Onu alaşağı etmek için sabırsızlanıyorum; sadece bu kızlar için değil, Emily ve benim aramda kaybolan yıllar da dahil olmak üzere sikip attığı diğer herkes için. Son birkaç gündür onun için daha erken dönmediğim için kendime kızıyorum. Ona söylediklerim doğrudu, başka biriyle birlikte olduğunu bilmek istemedim; bu beni paramparça ederdi. Ama paylaşmadığım diğer neden, ondan ne kadar uzak kalırsam bensiz daha iyi olacağını düşünmemdi. Hâlâ onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorum, olmadığımı biliyorum. Ama şimdi onu geri kazandığıma göre, gitmesine izin vermemin imkanı yok. Asla.

Tüm bunlar bittiğinde benimle Florida'ya döneceğini umuyorum. Buraya taşınmak istemiyorum - buradan nefret ediyorum. Bana geldiğim yeri çok fazla hatırlatıyor ve kötü anılardan başka bir şey barındırmıyor. Emily tek iyi olan. Aslında, o benim acınası hayatımın başına gelen en iyi şey.

Bu düşünceyle, onu görme ihtiyacıyla koridora yöneldim. Son birkaç saat içinde odasından sadece bir kez çıktı, o da sandviç almak içindi. Kapısını usulca açtığımda onu yatağında oturmuş, iPad'ine dalmış halde görüyorum. Ekranı bakarken dudakları hareket ediyordu. Bir an onu izlemek için kapıya yaslanıyorum, gözlerim kısa, seksi jean şortunun sergilediği uzun, pürüzsüz bacaklarına takılıyor. Onu hâlâ tişörtümün içinde görünce aletim canlandı. Kahretsin, şaka yapmıyordum, benim kıyafetlerimin içinde çok seksi görünüyor.

"L," diye fısıldıyor, hala konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde, ekranda bir şeye dokunmadan önce. iPad harfi ona tekrar ediyor. "Evet!" diye gülümseyerek bağılıyor, yumruğunu havaya kaldırıyor, sonra eğilip köpeğine sarılıyor. "Üst üste beş doğru kızım."

Onun heyecanı karşısında göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve ben de onunla birlikte gülümsüyorum. Doğruluyor ve sonunda beni fark ediyor ve bu onu çok korkutuyor. Sıçırıyor ve irkilerek bir çığlık atıyor. "Tanrım, Ryder." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ne halt ediyorsun, gizlice bana mı yaklaşıyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Üzgünüm bebeğim, seni korkutmak istememiştim." Yanına gidip eğildim ve yanına uzanmadan önce ona sert bir öpücük verdim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ondan iPad'i aldım ve ekrana baktım.

"Sadece bazı harfleri ve sayıları öğreniyorum," diye mırıldanıyor. "Yardım ister misin?"

Gergin bir şekilde boğazını temizliyor. "Ummm..."

Ona dönüp baktığımda utanmış gibi görüldüğünü görüyorum, bu da beni sinirlendiriyor. "Kes şunu, Emily!"

"Ne?"

"Ne var biliyor musun? Utanılacak bir şey varmış gibi davranmayı bırak. Bunu aşmıştık."

Yüzünü çeviriyor ama kırılganlığını görmeden önce değil, bu da beni bok gibi hissettiriyor. Ona utanmadan nasıl yardım edebileceğimi düşünerek sinirli bir nefes alıyorum. Birden aklıma mükemmel bir fikir geliyor. "Hadi bir oyun oynayalım."

"Ne tür bir oyun?" diye soruyor şüpheyle.

"Eğlenceli bir tane." Müstehcen sırtışıma karşısında gözleri kısılıyor. Yastıklarından birini kapıyorum ve yatağın ucuna, ona dönük olarak uzanıyorum. "Seni harfler konusunda sınavacağım. Eğer yanlış yaparsan bir giysini çıkarmak zorunda kalacaksın."

Başını arkaya atıp kakhaha atıyor, sesi göğsümde garip bir etki yaratıyor ama şaka yapmadığımı anlayınca ifadesi değişiyor. "Ciddi misin?"

"Evet bebeğim, çok ciddiylim."

Gözlerini deviriyor. "Peki, doğru yaparsam ne alacağım?" "Sen ne istersen."

Sırıttıyor. "Tamam, eğer doğru anladıysam sen de kıyafetlerini çıkarmak zorundasın."

Omuz silkiyorum. "Bana uyar." Her iki şekilde de sonuç aynı olacak, ama eğer istediğim gibi olursa rekor sürede tamamen çıplak olacak.

"Pekâlâ," diye gülümseyerek kabul etti. Şüphelenmem gereken bir gülümsemeydi bu.

"Pekâlâ, bakalım." iPad'in ekranına bakıyorum ve programı çözmem uzun sürmüyor. Isınmak için, ona bir L harfi göstererek bildiği bir harfle başlamaya karar veriyorum. Gülümsüyor ve bana tekrarlıyor. "Aferin kızım."

Başka bir tane almaya gittiğimde sözümü kesti: "Affedersiniz?" "Ne?"

Elini bana doğru salladı. "Bir şeyler çıkar Jameson."

Homurdanıyorum. "Bu bir alıştırmaydı, bebeğim."

Başını sallar. "Uh-uh. Kural kuraldır. Hadi, çıkar şunu." Sırıtiyorum.

"Beni çıplak görmeyi o kadar çok mu istiyorsun, Em?"

Omuz silkiyor. "Bu senin oyunun. Ben sadece kurallara uyuyorum." Küstahlığından etkilenmemiş gibi homurdanıyorum, sonra şapkamı çıkarıyorum. "O bir giysi sayılmaz," diye alay ediyor.

Tanrım, çok tatlı. "Kural kuraldır, bebeğim." Ben de alay ediyorum.

Artık onun için Bay Sikik-Buz-adam olmamaya karar verdim. Bilmeyeceğini düşündüğüm bir harf bulmaya çalışıyorum, bu çok kaba, biliyorum, ama onun dudaklı kıcı bunu hak ediyor. Bir P harfi seçiyorum ve ona ekranı gösteriyorum. Uzun bir süre bakıyor ve konsantrasyonundan onu yakaladığımı anlıyorum. Tam tişörtünü çıkarmasını söyleyecektim ki doğru harfi bana tekrarladı. *Bunu beklemiyordum.*

Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülümsüyor. "Sıradaki Jameson ve bu sefer senin gömleğin olsa iyi olur."

Kendini beğenmişliğine ters ters baktıktan sonra doğrulup tişörtümü çıkarıyorum. Masum gözlerinin vücudumda takdirle gezinmesini, yanaklarının pembeleşmesini izlerken yarı kalkık sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. *Evet, bu oyun uzun sürmeyecek.* Harfler arasında tekrar geziniyorum ve bir Q seçiyorum. *Bunu bilmesine imkân yok.* Sırtarak ekranı ona doğru çeviriyorum.

"Hmmm," diye düşünüyor, uzun bir süre, gerçekten uzun bir süre ona bakarken parmaklarından biri dudağına dokunuyor.

"Tişörtünü çıkar bebeğim, hemen," diye emrediyorum, ekranı tekrar bana çevirmeden önce. "Q," diye ağzından kaçırıyor.

Bakışlarım tekrar ona döndü. *Ne oluyor lan?* "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Pratik yapıyorum." Onu şüpheyle izliyorum, bir şeyler doğru gelmiyor. "Pantolonunu çıkar bebeğim, şimdi," diye taklit ediyor ve kahkahayı patlatıyor, çok komik olduğunu düşünüyor.

Bu oyun beni ciddi kızıdırmaya başladı. Pantolonum yerine kemerimi çıkarıyorum ve o gözlerini deviriyor, belli ki seçimimden memnun değil. Bu boku tamamen atlamadığım ve onun yerine lanet olası kıyafetlerini yırtmadığım için çok şanslı. Bunu yapmaya çok yakınlım.

Her harfi gözden geçirerek bir sonraki seçimimi dikkatle seçiyorum. Emily kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sabırla bekliyor, bu gülümsemeden giderek daha fazla şüphelenmeye başlıyorum. B harfinde karar kılıyorum. Ona ekranı gösteriyorum ve gerçekten çok dikkat ediyorum. Ekranı bakmasını izliyorum ve kolunun zar zor hareket ettiğini fark ettiğimde gözlerim doluyor ama elini göremiyorum. "Hey, ne yapıyorsun lan sen?" Suçlayıcı bir şekilde onu işaret ediyorum.

Kıpırdamıyor. "Ne?"

"Kaldır şu lanet ellerini!"

Ellerini gülererek havaya kaldırıyor. "Tutuklu muyum, Özel Ajan Jameson?"

Kıçını tekmelemekle meşgul olmasaydım onu sevimli bulurdum. "Hile yapıyordun."

"Hayır, değildim." Alay ediyor, sonra da suçlulukla dudağını ısıırıyor.

"Evet, öyleydin. Yanındaki harflerin izini sürüyordun, değil mi?" Onları çizerek ne olduklarını anlayabilirdi. Kahretsin, hiç anlamadığıma inanamıyorum.

"Hayır." Yine yalan söylüyor, histerik bir şekilde gülüyor. İşte bu kadar. Lanet iPad'i bir kenara fırlatıp üzerine atlıyorum. Yatay durmamız için onu altıma alıp yatak başlığından uzaklaştırırken ciyaklıyor. "Tamam, tamam, özür dilerim. Sana söyleyecektim, yemin ederim."

Homurdanıyorum. "Tüm kıyafetlerimi çıkardıktan önce mi sonra mı?"

"Tabii ki sonra," diye küstahça karşılık veriyor ve sikimi daha sert kaldırıyor.

Ayağa kalkarak onu bacaklarının arasından kavırıyorum, şortunun içinden amının sıcaklığını hissediyorum ve kahkahası bir iniltiyle kesiliyor. "O akıllı ağzın başını belaya sokmak üzere, Emily."

"O zaman elbette cezalandır," diye nefes nefese alay ediyor ve kalçalarını kaldırarak dokunuşuma sürtünüyor.

İçimde bembeyaz bir şehvet patlıyor. "Ne istediğine dikkat et, bebeğim." Son birkaç gündür ona karşı oldukça dikkatliydim.

Ona karşı duyduğum bu yakıcı arzu, onu vazgeçmeden sikme ihtiyacı o kadar güçlü ki beni korkutuyor bile.

Bana ciddiyetle bakıyor, sonra uzanıp elini boynuma doluyor ve beni ağzına doğru çekiyor. Onu uzun, derin ve derin öpüyorum, bir daha asla onsuz yaşayamayacağım masum tadı damarlarımda dolaşıyor ve beni tamamen sarhoş ediyor. şu anda aletim ne kadar sert olsa da, bunu onunla saatlerce yapabilirim. Sadece ona dokunup tadına bakabilirim.

Biz birbirimizi yerken parmakları saçlarımı sertçe kavırıyor. "Benden çekinme Jameson," diye mırıldanıyor alt dudağımdan tutup dişlerini geçirerek beni şoka sokmadan hemen önce.

Acı bir elektrik şimşegi gibi vücudumdan geçip doğrudan sikime ulaşıyor. Kısıtlamalarım kırıldı. Bir hırıltıyla ayağa kalktım ve atletinin üst kısmını tutup ortadan yırttım. Dudaklarından ateşli bir inilti kaçmadan önce şok içinde soluk soluğa kaldı. Üstünün dövmeli malzemesini bir kenara fırlatıyorum ve ekose gömleğim onu marjinal bir şekilde örterken seksi, pembe dantel sütyenine bakıyorum.

Elim narin boğazını avuçlamak için uzanıyor, başparmağım titreyen nabız noktasında ileri geri gidip geliyor. "Seninle ilgili her şey çok güzel, Em ve narin. Seni nasıl almak istediğimi, bu tatlı vücuduna neler yapmak istediğimi." Başımı sallıyorum ve inliyorum. "O kadar tüketiyor ki, nefes almakta bile zorlanıyorum."

"Kırılmayacağım Ryder," diye fısıldıyor.

"Hayır, yapmayacaksın, ama tıpkı senin gibi tatlı ve yumuşak olmayı hak ediyorsun."

Uzanıp ağzıma dokunuyor, parmakları dudaklarımda geziniyor. "Seni ve bana vereceğin her şeyi hak ediyorum."

Ona vermek istediğim her şeye hazır değil ama kesinlikle onu buna hazırlamaya başlayacağım. Bileğini sarıyorum ve avucunun içine bir öpücük konduruyorum, şortunu çıkarmadan önce ona son bir şefkat anı yaşıyorum. Şortunu çabucak çıkarıp onu uyumlu pembe külotu ve gömleğimle bırakıyorum.

"Siktir, çok seksisin." Uzanıp sütyeninin ön kopçasına bir fiske vuruyorum ve dokunma ve tatma zevkine eriştiğim en güzel göğüslerini serbest bırakıyorum. Eğilerek, işkence görmüş pembe bir tomurcuğu ağzıma alıyorum ve kuvvetle ısırmadan önce emiyorum.

"Ah, Tanrım." İnliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor, acı verici zevk aletimi düşündüğümünden daha sert bir şekilde kaldırıyor.

Ayağa kalkıp yatağın kenarında duruyorum ve ayak bileklerinden tutup onu kendime doğru çekiyorum. Gözleri şehvet ve beklentiyle yanıyor ama içlerindeki korkuyu da inkâr edemiyorum. "Biraz otur bebeğim." İsteddiğimi yaptığında, onu tekrar sırt üstü yatırmadan önce gömleğimi ve sütyenini çıkarıyorum. Masum mükemmelliğine bakıyorum, lanet bir melek gibi görünüyor - bozmak üzere olduğum bir melek.

Elimi göğüslerinin arasından geçirip titreyen karnından aşağı indiriyorum, sonra sıcak, dantelle kaplı amını avuçluyorum ve sıırıslıkam olduğunu hissediyorum. İnliyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. "Bana güveniyor musun, Emily?"

Gözlerini açıyor, güzel bakışları benimkileri güvenle kavıyor. "Evet."

Duymam gereken tek kelime buydu. Kalçalarını kavrayarak eğildim ve onu karnına doğru çevirmeden önce yumuşak, tonlu karnına nazik bir öpücük verdim, ani hareket karşısında nefesi kesildi. Onu dizlerinin üzerine kaldırıyorum, böylece mükemmel kıcı benim zevkim için tünemiş oluyor... ya da onun, nasıl bakmak istediğinize bağlı. Yumuşak, yuvarlak etini avuçluyorum, ellerimi ne kadar mükemmel doldurduğunu seviyorum.

"Yemin ederim Em, kıcın ellerim için yaratılmış, tıpkı geri kalanın gibi. vücut."

İnliyor ve açgözlülükle geri itiyor. "Ryder, lütfen bir şeyler yap."

Sırıtırıyorum. "Sana ne yapmamı istiyorsun bebeğim?" Cevap vermeyince kıkırdıyorum, sormak istemediğini biliyorum. "Bunu belki?" Eğiliyorum ve yuvarlak memelerinin her iki yanını öpüyorum. Başını sallıyor ve daha fazlasını isteyerek geri itiyor. "Hayır mı? O zaman buna ne dersin?" İki parmağımı ıslak etinde gezdirmeden önce danteli vücudundan sıırıtırıyorum ve zonklayan klitorisinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Ondan ateşli bir ses yükseliyor. "Ryder, lütfen, ne istediğimi biliyorsun."

Kıkırdıyorum. "Evet bebeğim, biliyorum ve bunun için yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor." Parmaklarımı amından çıkarıp uyarılmışlığını emiyorum. Onun tatlı tadından inliyorum, sonra elimi kıcına indirip keskin bir tokat atıyorum. "Ahhh, evet," diye ağlıyor ve daha fazlası için hevesle geri itiyor. Ona istediğini veriyorum, elimi tekrar aşağı indiriyorum, bu sefer biraz daha sert,

onu çığlık attırıyor.

İnliyorum, sadece onun zevk sesinden bile patlamaya hazır hissediyorum. Yumuşak teninin kızarmasını izliyorum ve avucumla onu yatıştırıyorum. "Söyle bana, Em,

Bu dar kışına şaplak atmamdan ne kadar hoşlandığını söyle."

"Bayılıyorum. Bana yaptığın her şeyi seviyorum." Ağır ağır pantolon giyiyor.

"Çünkü bu kış benim, öyle değil mi?" Hassas etine sert bir tokat daha indirmeden önce soruyorum.

"Evet, senin, her zaman." İnliyor, daha fazlası için geri itiyor.

Homurdanıyorum ve pantolonumu indirip sikimi serbest bırakıyorum. "Bu doğru bebeğim ve bir gün bu kış sikeceğim. Seni daha önce kimsenin yapmadığı yerlere götüreceğim. Bu vücudunun her santimini istila edeceğim, böylece kime ait olduğunu asla unutmayacaksın." Her iki yanağına birer tane olmak üzere iki şaplak daha attım, sonra uzanıp amına, tam klitorisinin üzerine bir tokat attım.

"Tanrım, Ryder!" Orgazm olur olmaz içine girip onu cennete çeviriyorum. İstila sırasında tekrar çığlık atıyor, amcığı etrafımda sıkılıyor ve çırpınıyor, beni sıkı bir mengene gibi kavırıyor.

"Ah siktir, mükemmelsin bebeğim." Yemin ederim onun kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Hala kalçalarını sıkıca kavırıyorum. "Hâlâ iyi misin, Em?"

"Tanrım, evet, durma."

Bıraktım ve onu terk etmeden becerdim. Ona acımasızca vuruyorum, hayatım boyunca kimseyi sikmediğim kadar sert sikiyorum. Çığlıkları ve ağlamaları beni körüklüyor, kendimi lanet bir hayvan gibi hissettiriyordu.

Arkama yaslanıyorum ve sikimin içine girip çıkmasını izliyorum. "Kahretsin, amın benim için çok açgözlü bebeğim." Uzun süre dayanamayacağımı bildiğimden, açımı değiştirip onun tatlı noktasını okşuyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Aynı fikirdeyim ve aletim şu anda sıkı, sıcak bir mükemmellikle yıkanmamış olsaydı ona bunu söyledim.

İç duvarlarının üzerime kapanması uzun sürmedi. "Sikeyim evet!" Onunla birlikte uçurumun kenarına düşmeden önce homurdanıyorum, daha önce hiç olmadığı kadar sert geliyorum.

İçinden çıkar çıkmaz karnının üzerine düşüyor. Eğilip yumuşak, ince sırtını öpüyorum. "İyi misin, Em?" Endişeyle soruyorum. Cevap vermeyince paniğim daha da artıyor. "Em, bebeğim, cevap ver bana, iyi misin?"

"Bir kıza bir dakika verebilir misiniz? Az önce canıma okundu, şu anda konuşmakta zorlanıyorsam kusura bakmayın," diye mırıldanıyor battaniyeye doğru.

Küstahlığını iyi olduğunun bir göstergesi olarak kabul ederek sırtıyorum. Ayağa kalkıp pantolonumu çıkardım ve banyoya gidip duğu başlattım. Yatağa geri dönüp Emily'yi kucağıma alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, gözleri kapalı. "Seni duğa götürüyorum, bebeğim."

"Duğ yok, sadece uyku var."

Sırtıyorum. "nce duğ al, sonra uyu." "Patronluk taslamandan nefret ediyorum."

Kıkırdıyor ve huysuzluğunu görmezden geliyor, sonra duğa girip sıcak spreyin altına giriyorum. Onu önüme yatırıyorum, dik durabilmesi için kollarımı vücudunun etrafında kilitli tutuyorum. Arkasına yaslanıyor, bana karşı gevşiyor ve gözlerinin hala kapalı olduğunu düşünerek onu yıkamaya karar veriyorum. Sabunun güzel vücudundan aşağı akmasını izliyorum, her anını seviyorum ve sikim tekrar yarı sertleştiğinde şok oluyorum.

"Bunu aklından bile geçirme, Jameson."

Kıkırdıyorum ve ıslak yanağını öpüyorum. "Merak etme bebeğim, sonra alırım."

Glmsediğini hissediyorum ve onu yıkamayı çabucak bitiriyorum ama saçlarıyla uğraşmıyorum. İkimizin de iyiliği için onu yatağına geri gtrmeliyim. Suyu kapattıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve bir tane de ona sarmadan önce onu çabucak kuruluyorum. Onu yatağa geri götürüyorum ve yanına tırmanmadan önce yorganın altına yatırıyorum. Ben ona uzandığım anda o çoktan bana doğru sokulmaya başlamıştı bile. Atan kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor ve yanağını kalbime yaslıyor. Parmaklarımı sırtında gezdirerek sıcaklığını ve kokusunu içime çekiyorum. Burası tüm dünyada en sevdiğim yer, altı yıl önceydi ve hala yle.

Daha iyi dşnemedem, ona söylemekten korktuğum sözleri fısıldıyorum: "Seni seviyorum, Em." Yanıtını beklerken kalbim göğsümde gm gm atıyor. Cevap vermeyince hafifçe doğrulup yüzüne bakıyorum ve mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın." İnanılmaz bir kıkırdama ıkırıyorum. Onu daha yakına çekiyorum ve başının üstünden öpüyorum. Her zaman yarın ve ondan sonraki her gün vardır, umarım. Bu düşünceyle, huzurlu bir uykuya dalması için onu takip etmem uzun sürmüyor.

Bölüm 20

Ryder

Ertesi gün rahat bir sessizlik içinde Rosa'ya doğru yol alıyoruz. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde yolcu koltuğundaki Emily'ye bakıyorum. Derin düşüncelere dalmış beni izlerken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?"

"Bunca yıldan sonra neye benzediğini görmek hoşuma gidiyor." Omuz silkiyor. "Ya da herhangi birinin, ama özellikle senin. Eskiden senin nasıl görüldüğünü hayal etmek için çok uğraşırdım."

Uzanıp onun yumuşak elini kendi elime alıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Hayal ettiğin gibi miyim?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Sanırım öyle. Söylemesi zor. Cece'nin seni nasıl tarif ettiğini düşündüğümde ve şimdi sana baktığımda, evet, tarife uyuyorsun. Ama onca yıl önce bile seni hayal etmek benim için zordu, çünkü hatırladıklarımın doğru olup olmadığından emin değildim. Ama sana dokunduğumda ve sana baktığımda, sen de hayal ettiğim gibi görünüyorsun." Omuz silkiyor ve bana seksi bir gülümseme veriyor. "Her halükarda, ateşli olduğunu biliyordum Jameson ve sen de kesinlikle bunu başardın."

"Seksi olan sensin Em," diye sırtarak karşılık veriyorum ve elini ağzıma götürüp narin bileğinin iç kısmını öpüyorum.

"O zamanki halimle aynı görünüyor muyum?" diye soruyor usulca. "Kendi fotoğraflarıma bakma fırsatım olmadı ve dürüst olmak gerekirse, ailemin çok fazla fotoğraf çektiğinden şüpheliyim."

"Evet bebeğim, hemen hemen aynı görünüyorsun. O zamanlar dünyanın en güzel kıızıydın ve hala öylesin."

İltifat karşısında yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Yine de güzel olan nedir, olmayan nedir? Demek istediğim, benim için, insanları her zaman içlerinde oldukları gibi gördüm, gördüm... Bilmiyorum, ruhlarını mı? Örneğin Kyle'ı ele alalım." Kibirli hıyardan bahsedince kanım anında ısınıyor. "Onu uzaktan görseydiniz ve sadece görünüşüne bakarak yargılasaydınız

onu çekici buluyorum." Homurdanıyorum. "Çekici dedim Jameson, seksi değil." Kıkırdıyor. "Ama onu tanıyorum, içinin nasıl görüldüğünü biliyorum ve o çirkin. Aynı kural senin için de geçerli ama tam tersi. Evet, fiziksel olarak çekici olduğumu biliyordum çünkü nasıl tarif edildiğini ve tüm kızların senden bahsederken her zaman söylediklerini biliyordum ve evet, seksisin, ama seni güzel yapan şey ruhun."

Sözleri karşısında göğsümde bir şeyler kıpırdıyor, tıpkı bana böyle şeyler söylediğinde her zaman olduğu gibi. "Ben de bunu söylüyorum, Em. Seni diğer herkesten daha iyi yapan şey bu. Beni yanlış anlama, sadece dış görünüşünle bile o okuldaki diğer kızlardan üstündün ama seni diğerlerinden ayıran şey içgöründü bebeğim. Sana yıllar önce beni herkesten çok daha iyi gördüğünü söylediğimde ciddiye aldın. Evet, o sürtükler benim çekici olduğumu düşünüyorlardı ama aynı zamanda beni çöp olarak da görüyorlardı. Tehlikeli olduğuma dair söylentilere inanıp uzak durabilirdin ama yapmadın."

Emniyet kemerinin açıldığını duyuyorum ve koltuğun üzerinden uzanıp kollarını boynuma dolamadan önce doğrulduğunu hissediyorum. Çenemi öpüp ağzını kulağıma götürürken tatlı kokusu duyularıma nüfuz ediyor. "Seni asla bir çöp olarak görmedim, Ryder. Seni dünyaya karşı savaşan bir çocuk olarak gördüm çünkü şans ona karşı yığılmıştı. Ve tehlikeli olması gereken birine göre, yanında kendimi güvende hissettiğim tek kişi sensin. O gün yürümeye devam edebilecekken beni kurtarmak için araya girdin. Birçok insan bunu yapardı, Kyle ya da babası tarafından azarlanma riskini göze almak istemezlerdi. Ama sen umursamadın - bana yardım ettin. Kim ne derse desin, seni ve aşık olduğum çocuğu tanıyordum. Olacağın adamı da biliyordum. Dürüst bir adam."

Son sözleri üzerine Rosa'nın garaj yoluna girdim. Arabayı park edip onu konsolun üzerinden çekerek üzerime oturtuyorum, sonra yüzünü çerçeveye alıp sıcak, lanet bir öpücükle ağzını alıyorum. Onun tatlılığını içime çekiyorum ve damarlarımdan akmasına izin veriyorum, geldiğim yerin tüm lekesini temizlemesine izin veriyorum. Onunla her zaman böyleydi. Yıllar önce birlikteyken birbirimiz için neden doğru kişi olmadığımızın nedenlerini unutmak kolaydı. Em ve benim aramda her zaman en iyisinden başka bir şey yoktu ve hala da öyle.

Uzun bir süre sonra geri çekiliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Hayatımın sonuna kadar bakmayı umduğum masum, buz mavisi gözlerine bakıyorum ve ona onu sevdiğimi söyleme isteği duyuyorum. Ama Rosa'nın evinde oturduğumuz için

ve ona göstererek sözlerimi takip edecek zamanım yok, bundan vazgeçmeye karar veriyorum. Onun yerine şöyle diyorum: "Ba ıma gelen en güzel şey, Bay Wesson'ın trigonometri sınıfına girdiğim ve dünyanın en güzel kızının arkasına oturdu um gündü. Benden uzak durmak için her türlü nedeni olan ama bunun yerine benim için önemli olan tek kız oldu." Bana tatlı bir gülümseme veriyor, sonra beni hazırlıksız yakalıyor ve a zıma saldırıyor; kıkırdıyorum ama sonra acı dolu bir inilti çıkarıyorum ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Hadi içeri girelim bebeğim, böylece seni bir an önce eve götürüp çıplak bırakabilirim."

 nce çıkmasına yardım etmek için kapıyı açıyorum ve sürünerek çıkarken beyaz elbisesinin altındaki seksi, mor dantel k lotuna bir göz atıyorum. Dün gece onun o sıkı kı ına  aplak atarken ya ad ım anılar gözümün önüne geliyor. *Evet, bu toplantıyı bir an önce bitirmeliyiz.*

Tam arabadan çıkarken cep telefonum çaldı. Numaraya baktığımda Nick olduğunu görüyorum. " eri gir bebeğim, hemen geliyor."

"Tamam ama Jameson?" Bana hitap ettiğinde ona bakıyorum. Yakla ıyor, sonra g mle imi tutuyor ve beni öpmek için a a ı çekiyor. "Sen benim de başıma gelen en iyi  eysin ve eve gittiğimizde umarım beni tekrar tokatlarsın."

Aletim pantolonumun içinde sarsılıyor ve ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan o tatlı kı ını çimenlerin üzerinden geçirip eve giriyor. Bir nefes veriyorum ve cevap vermeden önce kendimi toparlıyorum. "Jameson," diye mırıldanıyorum, sesim kendi kulaklarıma bile bo uk geliyor.

"Hey, hizmetçiden haber var mı?"

"Hayır, daha yeni geldik ve..." Evden acı dolu bir  ı lık yükselirken sözümü yarıda kesiyorum. Kalbim anında duruyor ve  ı ılı ın Emily'ye ait olduğunu fark ettiğimde kanım buza d n  yor. Ho  a kal deme zahmetine girmeden telefonu kapatıyorum ve eve ko madan önce silahımı çekiyor. "Emily?" Ba ırıyorum ve silahımı hareketsiz evin etrafında gezdirerek herhangi bir tehdit olup olmadığını ara tırıyorum. Cevap vermeyince pani im daha da artıyor.  şkence görmüş  ı lıklarının sesini takip ediyorum ve sonunda onu ebeveyn yatak odasında buluyorum. *Hay sikeyim!* Kar ıla tı ım manzara sonsuza dek aklımda yer edecek. Emily dizlerinin üzerinde, kanlar içinde, kollarında cansız bir Rosa tutuyordu.

"Ryder, acele et, buraya gel ve ona yardım et, ona yardım etmelisin. Ne yapacağımı bilmiyorum." Hı kırıyor, elleri Rosa'nın kanlı g  s n  kaplıyor ve onu kollarına alıyor. Buradan bile öldüğünü görebiliyorum, gözleri açık ve cansız. "Acele edin!" diye tekrar bağırıyor. "Neden hiçbir şey

yapmıyorsun?"

Yanına gidip diz çöküyorum. "Em, bebeğim," diye fısıldıyorum, boğazımdaki dayanılmaz yanmayı geçip konuşmakta zorlanıyorum, acısının sesi göğsüme fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

"Sorun yok Rosa, dayan, Ryder sana yardım edecek." Hıçkırarak ağlıyor, alnını öpüyor. Gerçekten öldüğünü bilmiyor mu yoksa buna inanmak mı istemiyor emin değilim.

"Em, üzgünüm ama artık çok geç. Biz..."

"Hayır, değil!" diye bağırıyor, çaresizlik içinde gömleğini tutuyor. "Ona şimdi yardım et! Onu hemen şimdi geri getir!" Kontrol edemediği hıçkırıkları yüzünden nefesi kesildi ve göğsüme vurmaya başladı.

Darbelerini engellemek için bileklerini tutuyorum." Dinle beni, lanet olası!" Kederini kırmaya çalışarak bağırıyorum. "Artık çok geç bebeğim. Çok üzgünüm ama o öldü, Em. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayız."

"Nooooo!" Hayatımda duyduğum en acı çığlıkları atarken elleriyle kulaklarını kapatıyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, acısının sesi beni tamamen paramparça ediyor. Çığlıklarını hayatımın sonuna kadar duyacağım.

Emily

Düşün dibinde oturmuş, üzerime gelen sıcak suyu hissetmeye çalışıyorum ama hissedemiyorum. Göğsümdeki dayanılmaz acıdan başka bir şey hissedemiyorum. Ellerimi acımasızca ovarak kanı çıkarmaya çalışıyorum ve kanın oraya nasıl geldiğini düşünüp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Em?" Banyoya girip küvetin yanında diz çöken Ryder'ın sesini uzaktan duyuyorum. "Kahretsin, dur." Israrla ovalamamı durdurmak için bileklerimi tutuyor.

"Kanı temizlemem gerek," diye açıklıyorum boğuk bir fısıltıyla. "Gitti bebeğim, onları çiğ çiğ ovuyorsun."

Onlara bakıyorum, yanan ve sulanan gözlerimle göremiyorum. Ryder uzanıp duşu kapatıyor. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı kendime sarıyorum, umutsuzca ısınmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ama vücuduma bir havlu sardığını fark etmeden önce onları birbirinden ayırıyor. Beni kaldırıp yatağa taşıyor ve y a n ı m a uzanıyor,

Beni tekrar göğsüne doğru çekti. Kolları beni sımsıkı tutuyor ama sıcaklıklarını hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum, içim ölü gibi.

"Bana ne yapacağımı söyle, Em. Nasıl daha iyi yapacağımı söyle, seni böyle görmek beni öldürüyor."

"Onu geri getir," diye fısıldıyorum acıyla, imkânsızı istediğimi bilerek.

Hırçın bir nefes verdiğini duyuyorum. "Eğer onunla yer değiştirebilseydim, bebeğim, değiştirirdim." Onun Rosa'nın olduğu yerde olduğunu düşünürken yüzümden sessiz gözyaşları dökülüyor. "Sadece iyi olmanı istiyorum, bana iyi olacağını söyle, Emily?"

Cevap vermiyorum çünkü veremiyorum. Bir daha asla iyi olacağımı sanmıyorum, Rosa olmadan, beni seven tek kişi olmadan.

Ryder

BİRKAÇ GECE sonra, yumuşak hıçkırıkların sesiyle uyandım ama neden sertleştiğimi anlayamadım. Gözlerimi açtığımda Emily'yi üstümden, kalçalarımın sarılmış halde buluyorum. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, yüzü keder ve çaresizlik içinde iki büklüm olmuş. "Sana ihtiyacım var," diye hıçkırıyor. "Bana bu dayanılmaz acıdan başka bir şey hissettirmene ihtiyacım var." Göğsünü tutarak neresinin acıdığını gösteriyor ve gömleğimden sıyrılıp beni hayatımın en güzel ama en yürek parçalayıcı görüntüsüyle karşı karşıya bırakıyor.

Hemen harekete geçiyorum ve onu ters çevirip üstüne çıkıyorum. Acıdan titreyen tatlı dudaklarını öpüyorum ve gözyaşlarının tadına bakıyorum. Dilimi içeri sokarak tüm acısını içime çekmeye ve sadece kendi acım haline getirmeye çalışıyorum, bu kadar kötü acı çekmemesini istiyorum.

"Ryder, lütfen," diye haykırarak yalvarıyor ve iç çamaşırımı itiyor. Onları horozumu serbest bırakacak kadar aşağı çekiyorum, sonra parmaklarımı ıslak sıcaklığında gezdiriyorum, hazır olup olmadığını test ediyorum. Onu hazır bulduğumda, sikimi hizalıyorum ve içine daldırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve tırnakları omuzlarımı ısıyor. Vuruşlarımı yavaş ve kasıtlı yapıyorum.

Ritmimi hızlandırmaya çalışarak, "Daha hızlı," diye mırıldanıyor.

Dişlerimi sıkarak kendimi tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır bebeğim, aynen böyle." Günlerdir ona bir şekilde yardım etmek için fırsat kolluyordum. Ne kadar denediysem de beni içeri almadı ve şimdi o

Bunu mahvetmek istemiyorum. Sadece vücudunu istemiyorum. Onu istiyorum; kızımı geri istiyorum.

Hayatımda gördüğüm en üzgün gözlerle bana bakıyor. "Çok acıyor," diyor hıçkırarak, sözleri içimi kızgın bir bıçak gibi kesiyor.

"Biliyorum bebeğim. Özür dilerim. Çok üzgünüm Em," diye fısıldadıktan sonra gözyaşlarını silmek için ıslak yanaklarını öpüyorum. Köprücük kemiğini geçip dudaklarımı kalbinin üzerine bastırıyorum ve kederinden titrediğini hissediyorum.

Parmaklarını çaresizlikle saçlarımda dolaştırıyor, beni kendine çekiyor. "Sahip olduğum tek şey oydu," diye mırıldanıyor, "beni seven tek kişiydi."

Kıpırdamıyorum ve başımı kaldırıyorum. "Bu doğru değil," diyorum hararetle. "Bana sahipsin, Emily. Seni seviyorum. Seni altı yıl önce sevdim ve hâlâ seviyorum, hiç vazgeçmedim." Alnımı onunkine yaslıyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Beni dinliyor musun? Bana sahipsin, her zaman ve sonsuza dek, bana sahipsin. Seni hayatımdaki her şeyden çok seviyorum ve hep seveceğim, Em."

Bana bakıyor ve Rosa'nın ölümünden bu yana ilk kez beni nihayet tekrar gördüğünü hissediyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama ellerini saçlarımdan yüzüme indiriyor, narin parmakları yüzümü inceliyor. "Sana yardım edeceğim, Emily. Bunu atlatmanı sağlayacağım. Sana yardım etmem için bana güvenir misin?"

Başını sallıyor, ifadesi hâlâ üzgün ama bu bir başlangıç. Bileğini sarıyorum ve avucuna bir öpücük kondurduktan sonra başının üzerinde tutup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Beni hisset bebeğim. Seni ne kadar sevdiğimi hisset." Sabit vuruşlarla onun sıkı sıcaklığına doğru itmeye başlıyorum.

İnliyor ve bana doğru eğiliyor. "İstiyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var Ryder, istiyorum..."

Bizi ters çevirip pozisyonlarımızı tersine çevirdiğimde nefesi kesiliyor, bana sarılırken sikim onun içinde derinlere oturuyor. "İhtiyacın olanı al Emily. Bana ne istediğini göster bebeğim."

Dudaklarını yalıyor ve ellerini karın kaslarıma dayıyor. Benim için ne kadar zor olsa da kıpırdamadan duruyorum ve liderliği onun almasına izin veriyorum. İlk başta hareketleri yavaş ve emin değil, bu yüzden onu yönlendirmeye yardımcı olmak için kalçasını tutuyorum. Çok geçmeden kendi ritmini buluyor ve görülmeye değer bir manzara ortaya çıkıyor. Karmakarışık saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve mükemmel göğüslerini çerçeveleyiyor. Yüz ifadesi yumuşak ve tatlı; egzotik buz mavisi gözleri artık acıdan çok arzuyla parlıyor. Onun

Kusursuz, altın rengi teni vücutlarımızın yarattığı terden parlıyor. Lanet olası bir melek gibi görünüyor, benim meleğim.

Yukarı uzanarak göğüslerinin ağırlığını avuçluyorum, güzel, pembe meme uçlarını çekiştiriyor ve çimdikliyorum. Bir iniltiyle elleri benimkileri kaplıyor ve hızını artırıyor. "İşte bu bebeğim, sik beni." Kalçalarımı ona doğru sarsıyorum ve amının etrafımda çırpındığını hissediyorum.

Başı bir iniltiyle geriye düşüyor. "Tanrım, Ryder, böyle çok derinsin. Seni her yerde hissediyorum ve bu çok iyi hissettiriyor."

Tanrım, beni öldürecek. Şimdiden sınıra çok yaklaştım. Günlerdir onu böyle hissetmeye ihtiyacım vardı, iyi olacağını bilmeye ihtiyacım vardı.

Ellerimi onunkilerin altından çıkarıp kendi ellerimi az önce benimkilerin olduğu yere koyuyorum. "Kendine dokun Em, bana neyi sevdiğini göster." Durdu ve alt dudağını ısırdı. Utangaçlığını hissederek, yumuşak etini yoğurmasını sağlayarak başlamasına yardım ediyorum. Kalçaları yeniden hızlanıyor ve çekingenliğini üzerinden attığını hissettiğimde ellerimi çekip kendini dokunuşuna bırakmasını izliyorum. "İşte bu bebeğim, çok seksi." Kalçalarından birini sıkıca kavrayarak diğer elimi tutup parmak eklemimi ıslak yarığından geçiriyorum. Şişmiş yumruğunu bulduğum anda içine giriyorum.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." İnliyor. "Durma Ryder, lütfen sik beni."

Bir hırıltıyla tam da bunu yapıyorum. Kalçasını sıkıca kavrayarak, klitorisinin etrafında dönmeye devam ederken içine giriyorum. Çıgıllıkları etrafımızda duyuluyor ve parmağımın her vuruşunda ve horozumun her sert itişinde yumrunun daha da sertleştiğini hissediyorum.

"Tanrım, boşalacağım."

"Ver onu bana, Em, sikimin her yerine boşal." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tam olarak bunu yapıyor. Kendinden geçmiş bir halde başını geriye atarken amının beni sıkıca kavradığını hissediyorum. "Siktir, evet!" Hızımı koruyorum, onun sıkı, ıslak ısısı kendi salınımımı tetikleyene kadar onu zevkle beceriyorum. Hareketsiz kalıp onun sıcak derinliklerine boşalmadan dakikalar önce vücuduma ateş yayılıyor.

Üstüme düşüyor ve yüzünü boynuma gömüyor, vücudu gevşek ve doygun. Sonunda nefesimizi topladığımızda, onu altımda yuvarlıyorum ve içinden çıkıyorum.

Kalkmaya gidiyorum ama kollarını sıkıca bana doluyor ve yüzünü boynuma çeviriyor. "Beni bırakma."

Bu yumuşak yalvarış karşısında göğsüm daralıyor ve yüzümü onun mis gibi kokan saçlarına gömüyorum. "Asla, bebeğim. Sadece bir şey almaya gidiyorum. Hemen döneceğim." Başının yan tarafına bir öpücük kondurduktan sonra banyoya gidiyorum.

Bir bezi sıcak suyla ıslattıktan sonra Emily'nin yanına dönmeden önce onu çalkalıyorum. Tavana bakarken çarşaf kısmen üzerine örtülmüştü. Bana bakarak varlığını kabul ediyor ve gözleri hala hüzünlü olsa da onlarda onu görebiliyorum.

Yatakta yanına oturup çarşafı üzerinden çekiyorum ve bacaklarını açıyorum. Onu sıcak bezle temizlerken beni izliyor, yüz ifadesi yumuşak ama biraz emin değil. Eğilip pürüzsüz karnına bir öpücük konduruyorum, o da parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendine çekiyor.

"Çok üzgün olduğum için özür dilerim. Seni incittiğim için üzgünüm," diye fısıldıyor karanlık ve sessiz odanın içinden. Başımı kaldırdığımda onu yine tavana bakarken görüyorum.

Onu temizlemeyi çabucak bitirdim ve yanına uzanmadan önce bezi odanın karşısındaki sepete attım. Yüzü bana dönük olacak şekilde onu düzenledim ve kendime çektim. "Üzgün olduğun için üzülmene gerek yok, Em. Acı çektiğini biliyorum bebeğim. Acın beni incitiyor ama sen incinmiyorsun."

"Gittiğine ve onu bir daha asla göremeyeceğime inanamıyorum." Son sözleri bir hıçkırıkla kesiliyor, yüz ifadesi kederle buruşuyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, acısını dindirebilmeyi her şeyden çok diliyorum. "Summer dışında sahip olduğum tek gerçek aile o. Onsuz nasıl yaşayabilirim Ryder?"

Kalın kalın yutkunuyorum, sanki biri boğazıma yumruk atmış gibi hissediyorum. "Benim için yaşıyorsun çünkü sana ihtiyacım var. Şu anda canının acıdığını biliyorum ama yemin ederim Em, bunu atlatmana yardım edeceğim."

"Bunu ona babamın yaptığını bilmek beni öldürüyor. Onu nasıl böyle öldürebildi ve ne oldu? Ne yanlış gitti?"

"Bilmiyorum ama sana söz veriyorum bunu öğreneceğim ve onun ölümünde parmağı olan her bir lanet olası kişinin bunu ödemesini sağlayacağım."

Bana baktı. "Hipnoterapi yapmaya karar verdim. Yarın Doktor Ross'u arayacağım ve mümkün olan en kısa sürede geleceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Em. Son zamanlarda çok şey yaşadın, bunun senin için çok fazla olacağından endişeleniyorum ve..."

"Daha fazla beklemek yok, Ryder. Bunu yapmam gerek. Kendim için, Rosa için. Sen ve Nick'in hayır yemeği için planlar yaptığınızı biliyorum ama yıllar önce neler olduğunu hatırlayabilirsem daha fazlasını yapabiliriz." Derin bir nefes alıyorum, bu yüzden ona bir şey olacağını düşündükçe panik beni boğmakla tehdit ediyor. "Lütfen benimle olduğunu söyle," diye fısıldıyor.

Eğildim ve başını öptüm. "Evet bebeğim, seninleyim. Her zaman seninleyim, neye karar verirsen ver yanında olacağım."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ama bu Rosa'dan beri onda gördüğüm ilk gülümseme. Uzanıp elini yüzümün yan tarafına koyuyor. "Ben de seni seviyorum Ryder. Hiç vazgeçmedim."

Öyle olduğunu anlamış olsam da, bunu ondan duymak yine de çok iyi hissettiriyor, bana bu sözleri söyleyen tek kişi o. Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben de, Em. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Bunu atlatacağız." Ve söylediklerimde ciddiydim. Rosa'ya ne olduğunu bulacağım ve bunu herkese ödeteceğim.

Bölüm 21

Ryder

BİRKAÇ GÜN sonra Doktor Ross'un Emily'yi hipnoterapi seansı için yönlendirdiği terapist Doktor Hughes'un terapi kliniğindeyiz. Mekan istediğimiz gibi boş ve sessiz. Doktor ve Emily dışında burada bulunan tek kişi Nick ve bendim. Emily'ye Nick'in gelmesinin sorun olup olmadığını sormuştum çünkü davamızla ilgili her şey için ikinci bir kulağa ihtiyacım vardı. Tüm bunlar boyunca onun için endişelenmekten kafam başka bir şeye odaklanamayacak kadar allak bullak oldu. Ve bu bilginin soruşturmamız için son derece kritik olabileceğini göz önünde bulundurursak, birisinin bu konuda kafasının net olduğundan emin olmalıyım.

"Merhaba Bayan Michaels, sonunda sizinle şahsen tanışmak güzel." Doktor Hughes Emily'yi gülümseyerek ve el sıkışarak selamlar.

O da gülümsüyor ama zoraki. Saklamaya çalışsa da korktuğunu anlayabiliyorum ve benim de korktuğum gerçeğini inkâr etmeyeceğim. Muhtemelen ondan bile fazla.

"Ben de memnun oldum Doktor Hughes ve lütfen bana Emily deyin."

Başını salladı. "Pekâlâ, Emily olsun."

Em bana doğru işaret ediyor. "Bu sana bahsettiğim erkek arkadaşım Ryder."

Elimi sıkıca kavırıyor. "Ah evet, geçen gün telefona cevap veren ve bir şeyler ters giderse kıcıma tekme basacağını söyleyen Özel Ajan Jameson olarak da biliniyor," diyor sırtarak, tehdidime o kadar da kızmış görünmüyor. Emily'nin bu konuda o kadar anlayışlı olmaması çok kötü.

"Evet, bu o olmalı. Bunun için tekrar özür dilerim." Bana ters ters bakarken yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Kıkırdıyor. "Sorun değil, ister inan ister inanma, bana daha kötülerini de söylediler. Ama dediğim gibi, dikkatli olacağıma söz veriyorum ve geçmişinizi gözden geçirdikten sonra her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

Evet, o da söz vermiyor ve bu hoşuma gitmiyor.

"Evet, eminim öyle de olacaktır," diye ekledikten sonra Nick'i işaret ediyor. "Bu Özel Ajan Nick Stone. Dinleme yapan diğer FBI Ajanı olacak."

Doktor onun elini sıkar. "Sen de oldukça iri bir adamsın."

"Merak etmeyin Doktor, bedensel bir zarar vermeyi planlamıyorum. Sadece dinlemek için buradayım."

"Bildiğim iyi oldu," diye sırtıyor ve odalardan birini işaret ediyor. "İkinizin de izleyeceği ve dinleyeceği yer burası. Odada iki yönlü bir ayna ve ses sistemi var."

Hayatta olmaz.

"Ve Emily..."

"Hiç sanmıyorum, Doktor." Sözüünü kestim. "O nereye giderse ben de oraya giderim."

İhtiyatlı bir şekilde boğazını temizler. "Onunla birlikte olmak istemenizi anlıyorum, Özel Ajan Jameson, ama Emily'nin benimle aynı odada tek başına olması en iyisi. Bu..."

"Hayır dedim!"

Emily elini koluma koydu. "Eğer bunun en iyisi olduğunu söylüyorsa, o zaman bizden daha iyi biliyor demektir."

"Biz hemen yan odada olacağız ve sen her şeyi görebilecek ve duyabileceksin. Söz veriyorum," diye ekliyor, beni rahatlatmaya çalışıyor ama olmuyor. Hem de hiç.

"İyi olacağım, Ryder."

Emily'nin yumuşak yüz ifadesine bakıyorum, ona bir şey olacağı düşüncesiyle göğsüm panikle daralıyor. Bir adım daha yaklaşıp yüzünü çerçeveliyorum. "Herhangi bir anda durmak istersen ya da fikrini değiştirirsen, söylemen yeterli ve buradan gidiyoruz."

"Öpeceğim." Yüzünü çeviriyor ve avucumun içini öpüyor.

"Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diyorum ona, hissettiğimden çok daha kendinden emin bir sesle.

Başını sallıyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

İsteksizce geri çekildim ve gitmesine izin verdim. Doktor, Emily'yi kendi odasına götürmeden önce Nick ve bana odamızı gösteriyor. Çift yönlü aynayı işaret ederek ona nerede olduğumuzu gösteriyor. Gülümsüyor ve bana bir öpücük konduruyor.

"Bu benim içindi biliyorsun," diyor Stone sırtarak ve ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

Doktor onun yanındaki sandalyeye otururken Em'in kanepeye uzanışını izlerken homurdanıyorum. Kalbim lanet bir davul gibi çarpmaya başladı.

"Sevmiyorum

Bu. Hem de hiç."

Nick sırtımı sıvazladı. "O iyi olacak, dostum. Bundan emin olacağız." İyi olsa iyi olur... "Cenazeden beri nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Olabilirdi kadar iyi. Hâlâ her gece ağlıyor ama babası sempati kartını oynamaya çalıştığından ve Rosa'nın cenazesinin parasını ödediğinden beri her şeyden çok kızgın. Tüm bu olanlar yüzünden kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum. Soruşturmamıza yardım etmeye çalışırken hayatını kaybetti."

Nick başını sallıyor. "Biliyorum ama bu bizim en iyi şansımızdı. Ona güvenli değilse anahtarı almamasını söyledin ve gerçekte ne olduğunu kim bilebilir. Belki de anahtarla hiç ilgisi bile yoktu."

Bunu ben de merak ettim ama anahtarı almaya çalışırken yakalanmış olması en olası senaryo. "Her iki durumda da, o orospu çocuğuna bunu ödediğimi."

Sessizleşiyor ve ben daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum. "Dinle Jameson, bunu temiz yapacağına dair bana söz ver. Bu adamla bir geçmişin olduğu çok açık ve ona ciddi bir zarar vermek istediğin için seni suçlamıyorum. Ben de ondan nefret ediyorum ama bunu doğru şekilde yapacağız."

Her ne kadar o adamdan ciddi bir intikam almak istesem de, o çizgiyi aşmam. Bir yemin ettim ve bu yemini bozmayacağım, özellikle de onun gibi bir pislik için. "Merak etme, ben iyiyim. Hiçbir çizgiyi aşmayacağım." *Emily'nin güvenliği söz konusu olmadığı sürece, çünkü onun hayatı benimki de dahil olmak üzere herkesin hayatından önce gelir. Ama bunu kendime saklıyorum.*

Başını sallıyor. "Yarınki yemek için her şey hazır; Crowley ve Higgins bu gece geliyor olmalı. Dua edelim de tüm bu saçmalıklar sona ersin ve o herifi yakalayalım."

Yapacağız, çünkü başka seçeneğimiz yok. Başarısız olmayı reddediyorum.

Doktor seansı başlatmak için ışığı söndürdüğünde konuşmamız sona eriyor. "Rahat mısın, Emily?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi seni daha rahat bir duruma sokacağım. Korkacak bir şey olmadığını unutma, bilinçaltının derin bir bölümünde olmana rağmen sesimi duyacaksın ve tüm bu süre boyunca benimle iletişim kurabileceksin. Anladın mı?" Başını sallıyor. "Güzel. Tavana bakmanı ve oradaki kırmızı noktaya odaklanmanı istiyorum. Şimdi burnundan gerçekten derin bir nefes al, sonra tut... ve ağzından yavaşça ver. Harika, tekrar derin bir nefes daha..."

Şimdi

Bu ışığa daha dikkatli odaklanmanızı istiyorum ve 10'dan geriye doğru sayacağım. Bire geldiğinde gözleriniz kapanacak ve bilinçaltınızın derin bir bölümünde olacaksınız. On... Dokuz... Sekiz." Kadın tavana bakmaya devam ederken doktor bilgisayarında bir şeyler yapıyor. "Kırmızı noktanın etrafındaki alan bulanıklaşmaya başlıyor. Yedi... Altı... Vücudunuz ağırlıksız ve gözleriniz yorgun hissediyor."

"Tanrım, bu beni çok yoruyor," diye mırıldanıyor Stone ve bir an için gözlerini kaçırıyor. Katılıyorum, adamın sesi tek başına herkesi uyutabilir ama gözlerimi Emily'den ayırmayı reddediyorum.

"Üç." Bu sırada Em'in gözleri ağır ağır titremeye başlar. "İki... Bir." Kapandılar. "Beni duyabiliyor musun, Emily?"

"Evet," diye fısıldıyor, sesi hiç de öyle gelmiyor, bu da beni korkutuyor. Üniversitede psikoloji dersleri aldım, FBI'a girme şansına yardımcı olacağını biliyordum. Zihin berbat bir şey ve inanılmaz derecede güçlü. İlk başladığımda Emily'nin durumunu biraz araştırmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama bu konuda fazla bilgi bulamamıştım. En azından bana söylemediği bir şey yoktu.

"Gözlerini kaybettiğin geceye geri dönmeni istiyorum. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Bu geceyle ilgili ilk hatırladığınız şey nedir? Ailenizin evinizde bir hayır etkinliği düzenlediğini söylemiştiniz. Sen de katılacak mısın?"

"Hayır. Bakıcım Isa ile birlikteyim, beni yatağıma yatırdı ve çıkıp gitti." "Uykuya dalıyor musun?"

"Hayır, yapamam çünkü aşağıda ailemin partisini duyabiliyorum ve çok gürültülü."

"Tamam, peki sen ne yapıyorsun?"

"Dilek kuyusuna gitmek için yatak odamın penceresinden gizlice çıkıyorum." "Dilek kuyusu mu?"

Küçük bir gülümsemenin yüzünü süslediğini görüyorum. "Evet. Evimin yanındaki ormanda. Oraya gitmeyi çok seviyorum ve uyuyamadığım zamanlarda sık sık gidiyorum."

"Neden uyumakta zorlanıyorsun?"

Alnı konsantrasyonla çatılıyor. "Bilmiyorum." "Tamam, sorun değil. Şimdi kuyuya doğru yürüyor musun?" "Evet."

"Hava nasıl? Soğuk mu yoksa..."

"Hayır, hava sıcak. Üzerimde sadece beyaz geceliğim ve terliklerim var ama üşümüyorum."

"Kuyuya giden yolda ne görüyorsun?"

"Manuel'in baktığı güzel bahçemizden çiçekler. Hatta yanımda götürmek için bir tane bile seçiyorum."

"Çok güzelmiş. Rengi ne?"

"Beyaz. Türünü bilmiyorum ama..." Soluk soluğa kalıyor, tüm vücudu geriliyor.

"Emily, her şey yolunda mı?"

"Hayır. Biri çığlık atıyor," diye titreyerek cevap veriyor, korkusu sesinden belli oluyor.

Nick'in bana baktığını hissediyorum ama gözlerimi Em'den ayırmıyorum.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor. "Bir erkek mi yoksa b i r kadın mı?"

"Bir kadın," diye fısıldıyor, vücudu artık titriyor.

"Başka sesler duyabiliyor musun?"

"Birkaç adam, ama kim olduklarını bilmiyorum. Birinin sesi babaminkine benziyor." "Ne söylüyorlar?"

"Bilmiyorum. Onları duyamıyorum, sesler boğuk ve ben çok uzaktayım."

"Emily, sesleri takip etmeni istiyorum. Yaptığın yere gitmeni istiyorum. O gece."

"Hayır, istemiyorum. Çok korkuyorum." Sesindeki panikle göğsüm sıkışıyor.

"Her şey yolunda. Sana hiçbir şey olamaz. Sen güvendesin. Bunlar sadece anıların, sana zarar veremezler. Derin bir nefes al." Alır ama nefesini verirken titrer. "İyi iş çıkardın. Şimdi cesur ol ve sesleri takip et. Söz veriyorum hiçbir şey sana zarar vermeyecek... Yürüyor musun?"

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Sesler sizi kuyuya mı götürüyor?"

"Hayır, tam tersi yönde. Şimdi ormandayım, evden uzaktayım." Bir inilti kaçıyor. "Çığlıkları gittikçe yükseliyor. Yardım için yalvarıyor."

"Devam et Emily, iyi gidiyorsun. Ne..." Nefes nefese. "Onları görebiliyorum."

"Kim?"

"Babam, Bay Prescott ve... Üçüncü adamı net olarak göremiyorum. Kim olduğunu söyleyemiyorum."

"Seni görebiliyorlar mı?"

"Hayır, bir ağacın arkasına saklanıyorum."

"Ne

yapıyorlar?"

Dudaklarından küçük bir hıçkırık dökülür. "Bir bayana zarar veriyorlar. Babam ona vururken Bay Prescott onu dizlerinin üzerinde tutuyor."

"Kadını tanıdınız mı?"

"Evet, partideydi ama kim olduğunu bilmiyorum. Bana karşı çok nazikti... Tanrım, ona çok kötü zarar veriyorlar." Ağlıyor. "Ona yardım etmek istiyorum, babama durmasını söylemek istiyorum ama korkuyorum. O kadar korkuyorum ki hareket edemiyorum."

"Ona ne söylediklerini duyabiliyor musun?"

"Onlara onu bırakmalarını söylüyor. İş yerinde kanıt olduğunu ve insanların onun nerede olduğunu bildiğini söylüyor."

"Vay anasını!" Nick, kadının kim olduğunu tam da benim anladığım anda anladığını söylüyor. "Lanet olası sosyal hizmet görevlisi." Olasılık karşısında başımı salladım. Zaman çizelgesi uyuşuyor.

"Babam ona gülüyor ve bir şey kırıyor. Sanırım bir fotoğraf makinesi.... Olamaz, adamın silahı var!"

"Kim, Emily, kimin silahı var?"

"Net olarak göremediğim adam. Ona doğrultuyor... Durun! Lütfen ona zarar vermeyin," diye bağırır ve irkilir, tüm vücudu sarsılır. "Tanrım, onu vurdular." Hıçkırık hıçkırık ağlıyor. "Ve şimdi beni görüyorlar. Beni öldürecekler..." Histeri krizine girmesini, vücudunun çırpınmasını izliyorum.

Cama vurup doktora onu dışarı çıkarması için bağıriyorum ama duymazdan geliyor.

Be

n. "Emily, sorun yok, sakın olman gerek."

Başı ileri geri sallanıyor. "Hayır, peşimdeler, yardım et bana.

Lütfen... Ahhhh!" Çığlığı havayı doldururken, vücudu kontrolsüzce sallanırken ve sırtı kanepeden kasılırken panik beni kavırıyor.

"Siktir!" Odadan çıktım ve onun odasına girmeye çalıştım ama kilitliydi. "Orospu çocuğu!" Kapıyı tekmeleyip içeri giriyorum ve Emily'nin yerde yattığını görüyorum, bir çeşit nöbet geçiriyor gibi görünüyor. Doktor yanında onu sakinleştirmeye çalışıyor ama hiçbir işe yaramıyor. Kalbim boğazımda, koşarak yanına gidiyorum ve onu kollarımın arasına alıp

hareketsiz tutmaya çalışıyorum. "Ona

Hemen dışarı!" Bağırıyorum, iki saniye içinde emre uymazsa silahımı çekmeye karar veriyorum.

Sertçe başını sallıyor. "Emily, beni dinlemeni istiyorum. Sesime odaklan. Ondan geriye doğru sayacağım, bire ulaştığımda uyanacaksın ve her şeyi hatırlayacaksın. On... Dokuz..."

Çığlık atmaya ve çırpınmaya devam ediyor. Onu sıkıca tutuyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Ben buradayım, Em. Sorun yok bebeğim, korkma. Ben buradayım." Vücudu hemen sakinleşiyor ve doktor geri sayarken onunla konuşmaya devam etmem için başını sallıyor. "Tuttum seni, Em. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek."

"Bir." Doktor son rakamı söylerken Emily'nin gözleri açıldı ve derin bir nefes alarak soluk soluğa kaldı. Onu sallamaya ve sıkıca tutmaya devam ediyorum, vücudu hala titriyor. Kendini itiyor ve ellerini önünde birleştirerek ayağa kalkıyor, odanın içinde etrafına bakınıyor, yönünü bulmaya çalışıyor.

Ayağa kalktım ve yavaşça ona yaklaştım. "Em, sorun yok. Doktorun muayenehanesinde."

Sesimi duyunca ıslak, duygusal gözleri nihayet bana odaklanıyor. "Ryder?"

"Evet bebeğim, benim. Sorun yok."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, çığlıklarından sesi kısılmış. "Onu öldürdüler." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "O adam onu başından vurdu. Onları durdurmaya çalıştım ama yapamadım." Uzanıp onu kendime doğru çektim. "Beni gördüler Ryder. Peşimden koştular. Silahlı adam beni yakaladı."

Sesindeki korkuyla göğsüm sıkışıyor. "Geçti bebeğim. Artık her şey yolunda. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Kim olduğunu biliyor musun? Silahlı adamın?" Nick birkaç dakika sonra sorar.

Başını iki yana sallar. "Hayır, bir nedenden dolayı onun yüzünü göremedim. Diğer herkesin yüzünü görebiliyordum ama onunkini göremiyordum. Yüzü bana dönükken bile onu göremiyordum."

"Aklın onu görmene izin vermiyor." Doktor ilk kez konuşuyor ve kanım öfkeyle kaynıyor.

Kendimi durduramadan Emily'nin yanından uzaklaştım ve hızla gömleğinden tutup yüzüne kapandım. "Sana onu çekip çıkarmanı söylemişim!"

Neden yapmadın? Neyin var senin? Bunun onun için ne kadar kritik olabileceğini biliyordun!" Nick'in beni tuttuğunu hissediyorum ama bırakmıyorum.

Korku içinde kekeliyor. "Özür dilerim. Senin için diğer ismi bulmaya çalışıyordum."

"O bu boktan şeyden önce gelir ve sana bunu söyledim. Lanet kapıyı üzerime kilitledin, seni orospu çocuğu!"

"Bu kadar yeter Jameson, geri çekil artık, ne demek istediğini anladın." Nick'in beni geri çekmesine izin verdim ama o pisliği itmeden önce değil.

Emily'ye dönüp baktığımda kollarını kendine sardığını, korkmuş ve yalnız görüldüğünü, hâlâ hıçkırıkları arasında nefes almaya çalıştığını görüyorum. "Ryder, gitmek istiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

Ona doğru koştum ve onu kucağıma almak için iki kere düşünmedim. "Buradan gidiyoruz, bebeğim." Kollarını sıkıca bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Doktora dönüp bakıyorum ve öfkemi bir kenara itmeye çalışıyorum. "Onu almak güvenli mi?"

Titreyerek başını sallıyor. "Evet, ama bu gece uyuyabilmesi için onu daha rahatlatacak bir reçete yazabilirim." Masasının etrafında dolaşüyor ve bana bir reçete uzatmadan önce bir şeyler yazıyor. Aldım çünkü buna ihtiyacı olacağına dair bir his vardı içimde. "Üzgünüm Emily, umarım iyi uyursun." Sesi samimi geliyor ama yine de o pisliğin suratına bir yumruk atmak istiyorum, özellikle de beni dışarıda bıraktığı için.

Em ona hitap etmek için yüzünü çevirir. 'S o r u n değil; bu senin hatan değil.

Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim Doktor."

Nick bana başını salladı. "Sen git. Gerisini ben hallederim."

"Teşekkürler." Emily kollarımdayken dışarı çıkıyorum. Yüzünü tekrar boynuma çeviriyor ve vücudunun gözyaşlarıyla titrediğini hissediyorum. "Her şey yoluna girecek, Em. Söz veriyorum."

Bölüm 22

Emily

ERTESİ GECE boy aynamın önünde durup yansıyıp bakıyorum ve kendimi yepyeni bir şekilde görüyorum. Altın rengi, ipek gece elbisesi vücuduma güzelce düşüyor, doğru yerlerde beni sarıyor ama diğer yerlerde gevşekçe akıyor. İnce spagetti askıları ince omuzlarımı ortaya çıkarıyor ve ön kısmı şıklığını korurken küçük göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya iniyor. Sırt kısmı ise en sevdiğim kısmı; tamamen açık, yumuşak malzeme arka tarafımın hemen üzerinde kalıplanana kadar beni çıplak bırakıyor. Saçlarım yana doğru savrulmuş ve gevşek buklelerin ortasına büyük, ışıltılı, pembe altın bir toka tutturulmuş. Göz makyajım dumanlı ve yoğun, buna uygun pembe altın ışıltılı bir far. Buz mavisi gözlerimi neredeyse cam gibi gösteriyor. Dudaklarım yumuşak pembe parlaticı ile nemli ve parlak.

Cece kesinlikle benim üzerimde sihrini konuşturdu. Kendi makyajımı yapabilirsem ve saçımı yapabilirsem de, bu gece için ihtiyacım olan ölçüde yapamadım, bu yüzden yine beni kurtardı. Keşke o da gelseydi ama sonra gelmemesinin iyi bir şey olduğunu düşündüm. Ondan kaçtığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Rosa yüzünden kalbimin kırık olduğunu biliyor ve neyse ki bu yüzden mesafemi koruduğumu düşünüyor. Aslında onun yanında olmak ve bu korkunç sırrı saklamak benim için çok zor, özellikle de babasının işin içinde olduğunu bilmek. Tüm bunlar ortaya çıktığında harap olacak ve ona söylemediğim için beni affetmesi için dua ediyorum.

Bunun ortaya çıkmasından ne kadar korksam da, umarım Ryder ve Nick bu gece her şeyi mahvetmekte başarılı olurlar. Bu saçmalığa daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Ailemin yanında olmak ve babamın özellikle Rosa'ya yaptıklarını bilmiyormuş gibi davranmak beni öldürüyor. Cenazesinde durup yas tutan bir patron gibi davranarak onun toprağa indirilişini izlemesi... Ondan o anki kadar nefret ettiğimi hiç hatırlamıyorum.

Ryder odaya giriyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Hey, bebeğim..." Beni gördüğünde kısa bir süre duruyor ve keskin bir nefes alıyor. Gözleri genişliyor ve vücudumda gezinirken güçlü bir fırtına kopuyor. "Tanrım, inanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun Jameson. Güzel temizlenmişsin." Küçük bir gülümsemeyle alay ediyorum. Ryder'ı takım elbise içinde görmeyi asla hayal edemezdim, ama Tanrım onu güzelce dolduruyor. Yani, son derece güzel. Yine de içinde harika görünmeyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum.

Sırıttırıyor ve yatağımın kenarına oturuyor. "Evet, peki, yolların yanlış tarafından gelen bir çöp parçası olmama kısmını denemem ve çekmem gerektiğinden, bunun yardımcı olacağını düşündüm."

Her ne kadar bunu şaka yollu söylese de, sözleri kalbimi sıkıştırıyor. Ona yaklaşıyorum ve beni bacaklarının arasına çekmeden önce bacaklarını açıyor. Elleri kalçalarımın arkasını tutarken benimkiler yüzünü çevreliyor. "Sen çöp değilsin ve hiçbir zaman da olmadın. Bu gece orada olacak herkesten daha fazla klas ve dürüstlüğe sahipsin. Ve orada benimle olduğun için gurur duyuyorum." Eğilerek alnına bir öpücük konduruyorum ve yüzünü karnıma gömmeden önce derin bir nefes aldığını hissediyorum.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, Em. Seni o lanet evin ya da o insanların yakınında istemiyorum."

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime yakın tutarken parmaklarımı saçlarının arkasından geçiriyorum. Tüm bunların onun için de zor olduğunu biliyorum. Beni bu kadar üzgün görmek ve benim de buna dahil olmam onu öldürüyor. Rosa konusunda suçluluk duyduğunu da biliyorum, ona kaç kez bunun onun hatası olmadığını söylesem de. Suçlanması gereken tek kişi babam.

"Biliyorum, ama her şey yoluna girecek ve umarım bu gece her şey yoluna girer ve bir daha asla onların yanında olmak zorunda kalmam."

Bana daha sıkı sarıldı. "Asla, Em. Yemin ederim, bu geceden sonra ne olursa olsun, bu onların yanına yaklaşmana son kez izin verişim olacak." Bana bakıyor. "Partinin ortasında kalacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin."

Başımı sallıyorum, tüm bu karmaşa yüzünden midem sinirden kasılıyor ama onun daha fazla endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden elimden geldiğince saklamaya çalışıyorum. "Söz veriyorum."

Elini cebine atıyor ve tanımadığım bir şey çıkarıyor. "Bu bir ses cihazı. Sen, Nick ve ben tüm zaman boyunca birbirimize bağlı olacağız. Hepimiz birbirimizi duyacağız ve iletişim kurabileceğiz ama bu sadece yardıma ihtiyacın olduğunda senin için kullanılacak. Aksi takdirde, orada yokmuş gibi davranmaya çalış." Bana üzerinde küçük bir mikrofon olan küçük görünümlü bir kablo uzattı. "Bunu elbisenin içinde sütyenine tuttur."

Ondan alıyorum. "Ama sütyen giymiyorum."

Bakışları göğsüme düşmeden ve acı dolu bir inilti çıkarmadan önce sertleşiyor ve şok olmuş bir an boyunca bana bakıyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun, Em? Bunu bana neden söyledin ki? Nasıl konsantre olabilirim ki?"

"Bunu sütyenime takmamı söyledin, ben de sana gerçeği söyledim. Başka ne söylemem gerekiyor?"

"Bana yalan söyle ve onu elbisenin içine tuttur o zaman." Bir kahkaha patlatıyorum ama o bunda komik bir şey bulmuyor. Gözlerimi devirerek içeri uzanıyorum ve küçük kabloyu malzemeye tutturuyorum. "Mikrofonun ağzınıza dönük olduğundan emin olun."

Sesinin ne kadar hırçın olduğunu duyunca gözlerim ona kayıyor. Bakışları ateş saçıyor, umut vaat ediyor ve karnımda küçük bir yanma hissi uyandırıyor. Bana her zaman yaşattığı bu duyguyu memnuniyetle karşılıyorum çünkü Rosa'nın ölümünden beri beni tüketen kalp ağrısından ya da dün gece her şeyi hatırlamanın verdiği korkudan çok daha iyi hissettiriyor... *Oraya gitme Emily.*

Ryder ayağa kalkıyor ve kulağıma bir şey söylemeden önce sağ tarafıma geliyor. O kadar küçük ki zar zor hissedebiliyorum. "Bunu kimse görmeyecek mi?"

"Hayır." Onu telsizden duyduğumda bocalıyorum. "Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar kimse bir şey görmeyecek ya da duymayacak. Bu sıradan bir tel değil bebeğim. Bu büyük çocuklar için yüksek teknoloji ürünü," diye ekliyor kibirli bir göz kırpışla.

"Bu oldukça havalı," diyorum gülümseyerek. "Bence sen çok havalısın."

Ben kıkırdıyorum ama o nefis bir öpücükle kesiyor. Ağzına doğru inliyorum, umutsuzca onun içinde kaybolmak istiyorum, çünkü onunla bu şekilde birlikteyken hiçbir şey acıtmıyor.

"Biraz hareket etmeniz sakıncası var mı?" Nick'in sesini duyunca nefesim kesildi ve geri çekildim.

Ryder homurdanıyor. "Sanırım bu bağlantıda olduğun anlamına geliyor?"

"Elbette. Hey, Emily."

"Merhaba Nick," diye cevap veriyorum, öpüştüğümüzü duymuş olmasından utanarak. "O pislik burada değilmiş gibi davran," diyor Ryder.

"Evet, sen ben burada yokmuşum gibi davran, ben de sütyen giymediğini söylediğini duymamış gibi yapayım."

Yüzüm öfkeyle kıpkırmızı oluyor ve Ryder'ın göğsünden uyarıcı bir hırıltı yükseliyor. "Dikkat et, Stone." Nick kıkırdıyor, Ryder'ın uyarısından en ufak bir rahatsızlık duymuyor.

Ryder başını sallayarak yaklaşıyor ve yüzümü çerçeveleyiyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım öyle."

Eğildi ve alnımdan öptü. "Her şey yoluna girecek." "Merak etme Emily. Biz senin arkadayız."

Nick'in güvencesi karşısında gülümsedim. "Teşekkür ederim." Uzanıp yataktan çantamı alıyorum, sonra dışarı çıkmak için döndüğümde Ryder'ın keskin bir nefes aldığını duyuyorum.

"Ne oluyor lan?"

Arkamı döndüğümde gözlerinin yuvalarından fırladığını gördüm. "Ne?" "Elbisenin arkası nerede lan?"

"Ne demek istiyorsun? Sırtı açık."

"Bunu görebiliyorum ve herkes de görecek. Erkeklerin yarı çıplak kadınıma bakacaklarını bildiğim için konsantre olamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Yarı çıplak değilim. Sırtım çıplak..."

Nick eğlenerek, "Tamam, şimdi bu elbiseyi görmek istiyorum," diye araya girdi.

"Kapa çenen, Stone." Ryder homurdanıyor ve Nick yine kıkırdıyor.

Başımı sallayarak ona doğru yürüdüm, takım elbisesinin yakalarından tuttum, sonra onu ağzıma doğru çektim ve müthiş bir öpücük kondurdum. Nick'in beni dinlediğini tamamen unutuyorum ve ona kalbimin tam olarak kime ait olduğunu gösteriyorum. Bir an sonra geri çekiliyorum ve onun ateşli bakışlarına bakıyorum. "Seni seviyorum Jameson, aptal gibi davrandığında bile. Şimdi saçmalamayı bırak ve gidelim." Elini tutarak odadan çıkıyorum ve sırtımı tekrar gördüğünde duyduğu acı dolu iniltiyi duymazdan geliyorum. Her şeyden çok burada kalıp kendi dünyamıza dalmayı ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir gece olacağını bildiğim şeyi atlamayı diliyorum.

İçeri girdiğimiz anda bombardımana uğradım. Etrafımdaki herkes görme yetimi yeniden kazandığım için ne kadar mutlu olduklarını söylüyor ve bu değişime nasıl uyum sağladığımı öğrenmek istiyorlar. Küçüklüğümde beri tanıdığım insanların sesleriyle yüzlerini bir araya getirmek zorunda kaldım ve bu inanılmaz derecede bunaltıcı. Bunu beklemeliydim ve hatta kendimi buna hazırlamalıydim, ancak yüzüme bir gülümseme yapıştırdığımdan ve olabildiğince iyi cevap verdiğimden emin oluyorum.

Tüm bunların ötesinde, aileme karşı mutlu aile rolünü oynamakta zorlanıyorum. Annem şimdiden sarhoş görünüyor, ki bu onun için normalden biraz daha erken, ama bunun Ryder'ın bu gece burada benimle olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Bu konuda öfkeli olduğu gerçeğini saklamıyor. Yanağıma sahte öpücükler kondururken bir yandan da kulağıma fısıldayarak bana utanç kaynağından başka bir şey olmadığını söylüyordu. Neyse ki Ryder'ın ona attığı bakıştan sonra sustu. Çünkü onun olay çıkarıp mükemmel imajını mahvetmesini istemediğini biliyorum. Babam her zamankinden daha mesafeli, ki bu benim için sorun değil. Onunla aynı odada olmak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ryder yakınımda durdu, elini her zaman üzerimde tuttu, dokunuşu küçük bir rahatlık sağladı. Tanıştırma sırasında, ailemin dehşetine rağmen, herkesin onun benim için kim olduğunu bildiğinden emin oldum. Çoğu kişi onu tanımadığı için gözünü bile kırpmadı ama tanıyan birkaç kişi de pis bakışlarını gizleme zahmetine girmede. Bunun için onlara içkimi fırlatmak istedim ama Ryder sadece sırttı, onları kızdırmaktan mutlu görünüyordu. Ayrıca buradaki kadınların çoğunun ona baktığını ya da içimde kıskançlık ateşi yakacak şekilde gülümsediğini de gözden kaçırmadım. Ryder tüm bunlardan tamamen habersiz, gözleri partinin her yerinde, sürekli arıyor ve izliyor.

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kızlar genelde ne zaman gelir?"

Etrafıma bakıyorum, akşam yemeğinin yakında olduğunu düşününce henüz gelmemiş olmalarını garip buluyorum. Babam bir iş arkadaşıyla konuşmasını bitirene kadar bekliyorum ve ona soruyorum. "Serenity Hills'ten gelen kızlar nerede?"

Boğazını temizliyor. "Planlarda bir değişiklik oldu ve bu akşam gelemeyecekler. Ancak müdür Bayan Pike, tesisler adına yine de burada olacak."

Nick kulağıma küfürler savururken kalbim küt küt atıyor ve Ryder'ın yanımda gerildiğini hissediyorum. "Bu çok kötü, onları görmeyi dört gözle bekliyordum." Biraz mahremiyete ihtiyacımız olduğunu bildiğim için müsaade isteyip Ryder'ı odanın uzak köşesine götürüyorum ve ona bazı tabloları gösteriyormuş gibi yapıyorum.

"Harika, şimdi ne bok yiyeceğiz?" Nick tersliyor. "Bir şeyler doğru gelmiyor," diye mırıldanıyor Ryder. "Neden, birdenbire, yapmıyorlar mı?"

"Kim bilir, tek önemli olan öyle olmadıkları, bu da başka bir plan yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Babamın ofisinde anahtarı arayabilirim, o zaman en azından bunu alabilirsin?" Teklif ediyorum.

İkisi de aynı anda "Hayır!" diye bağırır.

"Bu partiden ayrılmanı istemiyorum. Bir ara gizlice çıkıp onu arayacağım. Sadece bana ofisinin nerede olduğunu söylemen gerekiyor."

Nerede olduğunu bildiğim halde Ryder'ın oraya gitmesinin aptalca olduğunu düşünüyorum ama bu konuda tartışmanın bir anlamı olmadığını da biliyorum. Bu yüzden ona yol tarif ediyorum ve doğru anlattığımı umuyorum, çünkü sahip olduğum tek yön duygusu kör olduğum zamandan kalma.

"Dikkatli ol lütfen," diyorum ona, Rosa'nın başına geldiği gibi bir şey gelmesinden korkarak.

Beni kendine doğru çekti. "Merak etme bebeğim, iyi olacağım. Doğru zaman geldiğinde gizlice çıkacağım."

Nick devreye girer: "Eğer hemen sonra bana ulaştırabilirsen, sen içerideki herkesi gözetlerken Higgins, Crowley ve ben mülkü arayabiliriz." Higgins ve Crowley'nin Nick'in yanında hazır bulunmaları için çağırdıkları diğer FBI Ajanları olduğunu varsayıyorum.

"Fark edilmeden dışarı çıkabilirsem bu işe yarar."

"Bahçeye açılan yan kapıdan geçebilirsiniz," diye önerdim. "Orada bir kamera olduğunu sanmıyorum."

"Sağ tarafta bir tane var. O zamana kadar etkisiz hale getiririz," diyor Nick, belli ki babamın güvenlik sistemine aşına.

"Pekâlâ," diye kabul ediyor Ryder ama omzumun üzerinden bir şeye bakarken dikkati dağılmış görünüyor. "Dikkatim sürekli Kensington'a çekiliyor, buraya geldiğimden beri çok gergin görünüyordu ve şimdi de Prescott Senior ile tartışıyor gibi görünüyor."

Döndüm ve onu barın yanında buldum. Ryder haklı, Kyle'ın babasıyla hararetli bir tartışmanın içinde gibi görünüyor. Bu gece ikinci kez Cece'nin gelememesine sevindim çünkü bir şey olursa babasının kelepçelenmesine tanık olmasını hiç istemem. Yine de her iki durumda da yıkılacağını biliyorum.

Planları hakkında biraz daha konuştuktan sonra, ne yazık ki ailemle aynı masada olan koltuklarımıza oturuyoruz. Gerçi öyle olacağımızı biliyordum - imaj her şeydir.

Akşam yemeğinin garip olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. Eğer babam ve Ryder birbirlerine ters ters bakmıyorlarsa, o zaman Ryder ve Kyle'dır. İlk geldiğimizde onu görmediğim için gelmeyeceğini umuyordum ama öyle olmadı. Neyse ki onun masası bizimkinden uzakta ama bu Ryder ve bana bakmasını engellemiyor. Bakışlarında o kadar büyük bir nefret var ki, ona bakmama bile gerek kalmadan bunu hissedebiliyorum. Ryder'ı öperek dikkatini tekrar kendime çekiyorum ve bunun Kyle'ın bizi izlemeyi bırakmasını sağlayacağını umuyorum ama tek yaptığı annemi kızdırmak oluyor.

Sahte bir gülümsemeyle eğiliyor. "Bir fahişe gibi davranmasan olur mu?"

Ryder'ın gerildiğini hissediyorum ve tepki vermesini engellemek umuduyla elimi hızla bacağına koyuyorum. "Lütfen yapma," diye fısıldıyorum, annemin istediği şeyin bu olduğunu bilerek.

"Ne kaltak ama." Nick'in kulağıma mırıldandığını duyuyorum, bu da onun bana karşı ne kadar korkunç olduğunu bildiği için utanmama neden oluyor.

Ryder kendini tutamayarak dişlerini gıcırdatıyor ve vücudunun öfkeyle titrediğini hissediyorum ama neyse ki kendini tutuyor. Onu etkilediğini bilmek annemi heyecanlandırıyor. O da bana her zamanki hakaretlerine devam ediyor. Ne kadar yediğime dikkat etmemi, çünkü kilo almayı göze alamayacağımı söylüyor. Ayrıca elbisemin üzerime ne kadar yakışmadığını, çünkü sadece güzel ve ince kızlara yakışan bir tarz olduğunu söylüyor.

Elbette söylediklerinin doğru olmadığını biliyorum. Ben altı bedenim, ki bu hiçbir şekilde aşırı kilolu anlamına gelmiyor, ama sağlıklı bir on iki, on dört ya da on altı beden olsaydım bile kendimi yine de severdim çünkü iyi bir insan olduğumu biliyorum. İşte böyle zamanlarda insanların çoğunun görememesinin dünyaya iyi geleceğini düşünüyorum. Böylece bir insanın güzelliğini dış görünüşüne göre değil, ruhuna göre değerlendirebilirlerdi.

Ryder'ın sabrı son hakarettten sonra taşıyor ve daha fazla kendini tutamıyor. Ona doğru eğildi ve bana birkaç gün önce verdiği gülümsemenin aynısını verdi.

dakikalar önce. "Eğer çeneni kapatmazsan bu partideki herkesin senin kendi kızını kıskanan ne kadar acımasız bir ayyaş olduğunu öğrenmesini sağlayacağım."

Babam şimdi devreye giriyor. Tavrı rahat ama sesinden buz gibi bir küçümseme damlıyor. "Kendine dikkat et evlat, burası benim evim."

"Umurumda değil. Eğer olay çıkmasını istemiyorsanız, o zaman ona bir ağızlık takın, yoksa bir sonraki hakaret onun son hakareti olur."

Tanrım... Çarpan kalbimi sakinleştirmek umuduyla bir kadeh şarabımı kaptım.

Tam büyük bir yudum aldığımda Nick'in şöyle dediğini duydum: "Söyle ona, onu arkaya götürsün ve içindeki acıyı çıkarsın."

Şarap boğazıma takılıyor ve püskürerek tekrar yüzeye çıkıyor, beni aptal gibi öksürtüyor. Ryder sırtımı sıvazlıyor, sırtışını zorlukla bastırıyor. "İyi misin, Em?" Başımı sallıyorum ama öksürmeye devam ediyorum. Sonunda kendimi kontrol altına alıyorum ve annemin tiksinti dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bunun için üzgünüm Emily." Nick kıkırdayarak özür diler.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum ve sonra cevap vermemem gerektiğini fark ediyorum. Neyse ki kimse bunu fark etmiyor ve annemin hakaretleri de dahil olmak üzere yemeğin geri kalanında tüm konuşmalar kesiliyor.

Konuşmalar, müdür Bayan Pike'ın Serenity Hills'e katkıları ve destekleri için herkese teşekkür etmesiyle başlıyor. Kızları ve geleceklerini ne kadar önemseydiğini anlatırken kanım kaynıyor. Ne kadar güvenli ve sevgi dolu bir ortamda olduklarından ve Serenity Hills'in hayatlarında ne kadar büyük bir fark yarattığından bahsediyor.

"Ne iş ama," diye mırıldanıyor Nick. "Onu kilitleyip anahtarı atmak için sabırsızlanıyorum."

Babamın konuşması sonuncuydu. Sona doğru Ryder tuvalete gitmek için izin istedi. Elini sıkıyorum, aniden gitmesinden korkuyorum. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "İyi olacağım, bebeğim. Çabuk olmaya çalışacağım." İsteksizce gitmesine izin veriyorum ama tüm bu süre boyunca endişeden hasta oluyorum.

Babamın konuşması birkaç dakika sonra bittiğinde herkes ayağa kalkıyor ve kaynaşmaya başlıyor. Ryder'ı kontrol edebilmek için tuvalete gitmeye karar veriyorum. Oraya doğru ilerlerken, nedenini bilmesem de tuhaf bir şekilde tanıdık gelen yaşlı bir beyefendi tarafından yolum kesiliyor.

"Bayan Emily, sizi tekrar görmek çok güzel." Sesini tanıyorum ama

kime ait olduğunu çıkaramıyorum. Adam bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

şaşkınlıkla elini uzattı. "Bağışlayın, beni tanımadığınızdan emin olduğum için kendimi yeniden tanıtmalıyım, ben Archer Benedict." İsminin listede olduğunu bildiğim için duraksadım.

"Onu benim için konuşur, Emily." Nick kulağıma teşvik ediyor.

Gülümsüyorum ve elini uzatmadan önce şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. "Elbette, Bay Benedict, nasıl..." Elim onun eliyle birleştiği anda bir anı ciğerlerimdeki nefesi çalarak bana çarpıyor.

Ormanda bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve kalbim beni kovalayan adamların korkusuyla çarpıyor.

"Biri bana yardım etsin. Lütfen!" Kimse çığlıklarımı duymuyor, kimse benim için gelmiyor.

Artık yeterince hızlı değilim ve yakalandım. Etrafımda dönüyorum ve az önce o güzel bayanı vuran Bay Benedict'in yüzüne bakıyorum. Silahını bana doğrultuyor ve hayatımda hiç olmadığı kadar yüksek sesle çığlık atıyorum, sonra aniden her şey kararıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kendime geliyorum ve önümdeki adamı bulanıklaştırıyorum.

"Em, sorun ne? İyi misin?" Ryder telsizden soruyor.

Archer bildiğimi bilerek beni izliyor ama ben kendimi olabildiğince toparlamaya çalışıyorum. "Affedersiniz, tuvalete gidiyordum."

Bana inanmıyor ama titreyen elimi bırakıyor. "Tabii ki."

Yemek odasından aceleyle çıkıyorum ve evin diğer ucundaki banyoya giden ıssız koridora yöneliyorum. "Aman Tanrım, Ryder, bu o. Bu o," diye fısıldıyorum çılgınca. "O kadını vuran oydu. O..." Birdenbire arkamdan yakalandığımda nefesim kesildi. Bir el ağzıma morartıcı bir güçle çarpıyor ve beni varlığından bile haberdar olmadığım bir kapıya doğru sürüklüyor.

"Em! Ne oluyor lan?" Ryder bağılıyor.

Beni yakalayana karşı tekme atıp savaşırken dehşet nefesimi kesiyor. Beni acıyla sıkıyorlar ve ağızlarını kulağıma yaklaştırıyorlar. "Seni uyarmaya çalıştım Emily, ama dinlemedin." Kyle'ın sesini duyunca korku içinde inliyorum.

"Dur dostum, sakinleşmen lazım." Nick'in telsizden bağırdığını duyuyorum. "Kafanı topla ve lanet olası eğitimini kullan."

Silahları ateşleyerek giremezsiniz yoksa her şey boka sarar ve sonunda ona daha fazla zarar verebilirsiniz."

Neler olduğunu anlamaya çalışırken panik kulaklarımı tırmalıyor. *Kyle her zamanki saçmalıklarını mı yapıyor yoksa başım ciddi bir belada mı? İkincisini varsaymanın güvenli bir bahis olduğunu hissediyorum.*

"Onu aşağı götürün. Erkek arkadaşının icabına bakılmasını sağlayacağım, sonra da kulübeye gitmeden önce seninle orada buluşuruz." Konuşan kişiyi göremiyorum ama Vincent Prescott olduğunu anlıyorum, Kyle'in babası.

Kyle tekrar hareket etmeye başladığında, beni almasına izin verirsem olacıklardan korkarak kaçmak için daha çok mücadele ediyorum. Birden keskin bir bıçak boynuma dayanıyor. "Dövüşmeyi bırak yoksa boğazını tam burada keserim ve kesmeyeceğimi sanma."

Dehşete kapılmış bir hıçkırık ağzımdan kaçıyor ama Ryder'ın sesi histerimi çabucak bastırıyor. "Em, bebeğim, kavga etmeyi bırak. Ne diyorsa onu yap. Geliyoruz, söz veriyorum."

Mücadele etmeyi bırakıp talimatlarına uyuyorum. Kyle beni başka bir kapıdan geçirip beton merdivenlerden aşağı sürüklüyor. Eli ağzımın üzerinde öyle bir basınçla duruyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Etrafına dikkat et, bebeğim. Bana nerede olduğunu ima etmeni istiyorum ama bunu sadece onunla konuşurken yap. Dinlendiğini anlamasına izin verme."

Kyle'in sıcak nefesini telin karşısındaki kulağımda hissediyorum ve bunları duyacak diye çok korkuyorum. Ryder'ın kimsenin duyamayacağını söylediğini biliyorum ama birinin bana bu kadar yakın olacağını tahmin ettiğini de sanmıyorum.

Görebildiğim kadarını görmeye çalışıyorum ama geriye doğru sürüklendiğim için bu çok zor. Hangi cehennemde olduğumuz ya da bunların var olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Hâlâ nereden atladığını bile bilmiyorum.

Merdivenlerin dibine vardığımızda, Kyle sonunda ağzımın üzerindeki baskıyı hafifletiyor. "Elimi çekeceğim, Emily. Sakın çılgılık atma, yoksa pişman olursun. Anladın mı?" Başımı salladım. "İşte benim kızım."

Benim kızım yorumunu duymazdan geliyorum ve nihayet elini çektiğinde çok ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekiyorum. Uzun, karanlık koridora bakıyorum, iki yanında bir sıra kapalı kapı görüyorum. "Neredeyiz biz?" Titreyerek soruyorum, Ryder'a nasıl bilgi vereceğimi bulmaya çalışıyorum. "Buraya daha önce hiç gelmedim."

Devam etmem için beni zorluyor. "Hayır, görmedin ama yakında her şeyi göreceksin."

Soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum, soğuk sıcaklık ve vücudumda dolaşan dehşet beni kontrolsüzce titretiyor. Tellerin arasından bir sürü gürültü patırtı ve itiş kakış duyuyorum ama adamların sesleri mırıldanıyor.

Koridorun sonuna ulaşıyoruz ve büyük bir açık alana giriyoruz. Kyle ışıkları yaktığında etrafıma bakıyorum. Oda gösterişli, süslü ve eğlendirmek için kullanılmış gibi görünüyor. Köşede bir bar ve ortasında bir mikrofon bulunan bir sahne var. Spot ışıkları tam üzerinde asılı ve koltuklar her açıdan etrafını sarıyor. Kızlara teklif verdikleri yerin burası olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor.

Kyle'ın bana sırtıttığını görmek için döndüm. "Burası da neresi? Buraya nasıl geldiğimizi anlamıyorum. Beni varlığından bile haberdar olmadığım bir kapıdan içeri çektiğinde tuvalete yaklaşmıştım."

"İyi kız, Em. Konuşmaya devam et, bebeğim. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Ben devam edemedim Kyle sözümü kesti. "Boş ver onu." Bakışları vücudumda geziniyor ve gözlerindeki ifade boğazımda safra birikmesine neden oluyor. "Söylemeliyim ki Emily, elbisene bayıldım. Onu çıkarmak benim için çok kolay olacak, ya da belki seni becerirken üzerinde bırakırım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, artık korkudan çok öfke hissediyorum. "Bu yanına kalmayacak."

Sırıttıyor. "Hayır mı? Peki beni kim durduracak? Erkek arkadaşın mı?" Sessiz kaldığımda kıkırdıyor ve sonra başını sallıyor. "Kimse sana yardım edemez. Eğer beni dinleseydin seni koruyabilirdim. Bunun yerine kendini beğenmiş bir kaltak olup o pislik için bacaklarını açmak zorunda kaldın." Yaklaşırken gözlerinde öfke alevleniyor ve bana tokat attığında tamamen hazırlıksız yakalanıyorum, darbe o kadar güçlü ki beni geriye savuruyor.

"Orospu çocuğu, onu öldüreceğim!" Ryder'ın kükremesini kulaklarıma vuran acıdan zar zor seçebiliyorum. Yanağım şiddetle zonkluyor, başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Kyle beni saçlarımdan tutup kendisine doğru çekmeden önce kendimi toparlayacak zamanım olmadı. "Sen çok aptalsın. Seni o ezikten uzak durman için uyarmıştım ama dinlemedin. Her zaman benim olması gereken şeyi becermesine izin verdin ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Beni odanın içinde sürüklemeye başladığında tökezliyorum, saçlarımı sıkıca kavramış. "Kes şunu, bırak beni."

Odanın uzak ucundaki bir kapıyı açıyor ve beni iterek içeri sokuyor. Soğuk, ıslak, çimento zemine ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Yukarıdan loş bir ışık parlıyor, korkunç bir şey kokan karanlık mahzeni zar zor aydınlatıyor.

"Em, bebeğim, hala benimle misin? Neredesin şimdi?" Ryder soruyor. Sanki koşuyorlarmış gibi ayak seslerini duyabiliyorum.

"Bir kiler," diye mırıldanıyorum düşünmeden. Tam kendimi zihinsel olarak tekmelemek üzereydim ki bir ses dikkatimi odanın köşesine çekiyor.

Ağzı tıkanmış ve duvara zincirlenmiş, yüzü şişmiş, kan içinde bir genç kız gördüğümde nefesim kesiliyor. Kontrolsüzce hıçkırıyor ve ağzındaki tıkaçın arkasından çığlık atıyor. "Aman Tanrım!" Ayağa kalkarak ileri atılıyorum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Havayı kaplayan kötü kokunun ondan geldiğini hemen fark ediyorum. O kadar kirli ki ciddi bir yarası olup olmadığını anlayamıyorum ve ağlama sesi kalbimi parçalıyor. "Şşşt, sorun yok, her şey yoluna girecek." Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama kendim de çok korktuğum için iyi bir iş çıkaramadığımı biliyorum.

Sulu bakışlarımın arasından Kyle'a bakıyorum. "Ona ne yaptın?"

Sırıttırıyor. "Emily, Cassie ile tanış. O da senin gibi çok kötü bir kız oldu."

"Lanet olsun!" Hem Nick'in hem de Ryder'ın küfrettiğini duyuyorum.

Hemen Cassie'nin kayıp kız olduğunu hatırlıyorum ve babamın onu haftalardır burada tutuyor olması gerektiğini fark ediyorum. "Kyle, lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin. Sana yalvarıyorum..."

"Nefesini boşa harcama, Emily. Bu beni aşar ama dediğim gibi, eğer beni dinlemiş olsaydın seni koruyabilirdim. Onun yerine Jameson'ı seçtin." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Yine de onları senin hayatını bağışlamaya ikna ettiğime inanıyorum. Artık uzaklarda bir yerde yeni bir hayatın olacak." Alaycı bir şekilde sırıttırıyor ve bana doğru yaklaşıyor. O yaklaştıkça kız korku içinde geri çekiliyor. Ben de aynısını yapmamak için kendimi zor tutuyorum, ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Eğilip saçlarımdan tutuyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Yakıcı acıya karşı bir çığlık atıyorum. Yüzünü benimkine sadece bir santim yaklaştırıyor. "Ama onlar

Seninle işim bitene kadar seni almayacağım ve bunca yıldır kendini beğenmiş bir şekilde benden sakladığın şeyi alacağım."

Sanki ona aitmişim gibi benden bahsetmesi kanımı kaynatıyor. "Hiçbir parçam sana ait olmadı ve asla da olmayacak," diye boğuluyorum.

Kıkırdıyor ama kulağa komik gelen bir řey yok. Başını sallayarak saçlarını serbest bırakıyor, sonra tekrar tokat atarak beni yere dūřürüyor. Başım büyük bir gürültüyle beton zemine çarpıyor. Onu tutuyorum ve içimi parçalayan acıyla çığlık atıyorum. Ryder'ın tellerden gelen kükremesi başımı patlayacakmış gibi hissettiriyor. Bana bir şeyler bağırıyor ama onu anlayamıyorum. Acı çok fazla geliyor ve kendimi durduramadan uzanıp küçük kulak tomurcuğunu hızla çıkarıyorum.

Kyle buna aldırış etmiyor ve sadece kafamı tuttuğumu dūřünüyor. "O güzel ağzını ne zaman kapatacağını hâlâ öğrenemedin." Ayağı kaburgalarımada değdiğinde tekrar haykırıyorum. Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor ve umutsuzca nefes almaya çalışıyorum, acıdan havam kesiliyor.

"Bu kadar yeter, Kyle."

Kyle beni ayağa kaldırıyor ve bir kolunu boğazıma dolayarak beni kendisine sımsıkı sarıyor. Bulanık görüşümle odaklanmaya çalışıyorum ve hayatımı mahveden adamların yüzlerine bakıyorum. Archer Benedict, Vincent Prescott ve babam.

Babamla göz göze geliyorum, aramızda bir anlık sessizlik oluyor. "Neden?" Başka ne söyleyeceğimi bilemeden soruyorum.

"Seni uyarmaya çalıştım Emily, ama sen bana karşı geldin." Tek söylediği bu, ne bir açıklama ne de bir pişmanlık belirtisi. Hiçbir şey yok.

"Rosa'yı sen öldürdün," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ben yapmam gerekeni yaptım. Eğer burnunu sokmasaydı iyi olacaktı. Ama Cassie'yi bulduğunda..." Omuz silkiyor. "Başka seçeneğim yoktu."

Sanki hayatımdaki en önemli insanlardan birini benden koparıp almamış gibi soğukkanlılıkla konuştukça içimde öfke patlıyor. Sanki güzel, sevgi dolu bir kadını soğukkanlılıkla öldürmemiş gibi.

"Senden nefret ediyorum!" Hıçkırarak bağırıyorum. "Bunu ona nasıl yaparsın? Bunu bana nasıl yaparsın? Kendi kızına!"

"İçinde bulunduğunuz bu çıkmaz için kendinizden başka suçlayacağınız kimse yok.

Mantığını dinlemeyi reddettin, Emily."

Ona dehşetle bakıyorum ama Paul Kensington paniklemiş bir halde hızla içeri girince dikkatim dağılıyor. İyice baktığında

Bana bakarken bakışlarını kaçırıyor, pişman gibi görünüyor.

"Evet, bu doğru." Archer iç çekerek araya giriyor. "İşlerin bu noktaya gelmesi büyük talihsizlik Emily, ama bize başka seçenek bırakmadın. Gözlerini geri kazandıktan sonra hatırladığını düşündüm ama baban hatırlamadığını söyleyince seni rahat bırakacak kadar nazik davrandım. Ama sonra hipnoterapi yapmak istedin ve biz de buna izin veremezdik."

"Kör olmam senin suçun. Hepsi senin suçun," diye feryat ediyorum.

"Ben bunun bir parçası değildim Emily," diye mırıldanıyor Paul. Yine ne kadar pişman görüldüğünü fark ediyorum.

O zaman neden bu işe karıştı?

Archer cevap veriyor. "Ben olsam buna üzülmezdim. Bunca yıldır seni hayatta tutan tek şey sakatlığındı. Ve erkek arkadaşın sayesinde o tiyatronun önünde ikinci kez kurtuldun. Bu arada, nerede o? Onu bulmakta zorlanıyoruz ve ayrılmadan önce bu gece yarım kalan işlerimi tamamlamak istiyorum."

Ryder hakkındaki sorusunu duymazdan geliyorum. "Yani bu bir arabadan ateş etme değildi. Sen miydin?" İtirafını kayda almak istediğim için soruyorum.

Başını sallıyor. "O zamanlar başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum ama Kyle sağ olsun başka bir alternatif önerdi ve bunun iyi bir alternatif olduğunu kabul etmek zorundayım. Bence bize çok para kazandırıcaksın."

Neden bahsettiğini hemen anlıyorum ve tekrar babama bakıyorum. "Kendi kızını mı satacaksın?"

"Evet, öyle," diye cevap veriyor Kyle, ağzını kulağıma götürerek, "ama önce benim doymamı kabul etti." Babamın ona bedenim için söz verdiğini bildiğim için içimi tam bir tiksinti kaplıyor. Ama elini elbisemin üstünden içeri kaydırmaya başladığında tiksintim hızla paniğe dönüşüyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, eli çok sıkı. Sonra düşünülemezcek bir şey oluyor - teli buluyor.

Arkamda donup kaldığını hissediyorum. "Ne oluyor lan?" Mikrofonu söktüğünde içimi saf bir korku kaplıyor. "O lanet olası kablolu!" Herkesin yüz ifadesi tam bir şoka dönüştü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Vincent telaşla bağırır.

Bunu ilk anlayan Kyle oldu. "Lanet olsun, Jameson. Sana o pisliğin yalan söylediğini söylemiştim. O lanet olası bir polis! Bu yüzden onu bulamıyoruz."

Archer babama dönüyor, saf öfke yüz ifadesini değiştiriyor. "Bana onun geçmişini araştırdığını söylemiştin."

Babam ilk kez korkmuş görünüyor. "Ben- ben yaptım. Dedi ki..." Gürültülü bir silah sesi duyuldu ve babamın kafasına sıkıca saplanmış bir kurşunla yere düşüşünü izledim.

Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ama bu çığlık benden kaçamadan Kyle teli düşürüp ayağıyla parçalıyor ve elini ağzıma kapatıyor. Şok olmuş bakışlarım Archer'a döndüğünde elinde bir silah görüyorum ve az önce babamı öldürdüğünü hemen anlıyorum.

"Vay anasını! Ne halt ediyorsun, Archer?" Paul telaşla bağırıyor, en az benim kadar şok olmuş görünüyor.

"Bunca zamandır bizi dinliyordu," diye bağırıyor Kyle. "Onlar bizi bulmadan buradan siktir olup gitmeliyiz. Kim bilir şu anda burada kaç polis var."

"Yakalayın onu!" Archer Cassie'yi işaret ederek emrediyor. Kyle'ın babası koşarak gelir ve onu çözer.

"Dinle, bence durumumuzu yeniden değerlendirmeliyiz. Artık her şey ortaya çıktı; bunların hepsi kayıt altında. Yapamayız..." Archer silahı ona doğrulttuğunda Paul susar.

"Geri çekilmiyorsunuz! Lanet plana sadık kalacağız. Şimdi ben senin de beynini uçurmadan önce harekete geç."

Kyle diğerlerini takip ederek beni odanın diğer ucuna sürüklüyor. Archer'ın bir anahtarı bir panele yerleştirmesini izliyorum, sonra aniden üstümüzde bir kapı açılıyor, karanlık gece gökyüzünü ortaya çıkarıyor ve Tanrı bilir nereye gidiyor. *Neredesin Ryder?*

Bölüm 23

Ryder

Bir hayvan gibi ileri geri YÜRÜYÖRÜM, tehlikeli bir şiddet damarlarımdan sıcak lav gibi akıyor. Korku göğsümü o kadar daraltıyor ki son on dakikadır nefes alamıyorum.

İlk başta Emily'nin Prescott tarafından yakalandığını duyduğumda üç ajanın da beni indirmesi gerekti. Sonra doğru düşünecek kadar sakinleşebilmem için Stone'un biraz mantıklı konuşması gerekti. Haklı olduğunu biliyordum, eğer silahlarla içeri girersem ve federallerden haberdar olurlarsa onu öldürebilirlerdi. Bu davaya herhangi bir dava gibi yaklaşmak ve eğitimimi kullanmak için elimden geleni yapıyorum ama çok zor. Çünkü bu herhangi bir dava değil, bu benim kızım, korumaya söz verdiğim kişi.

Bir şekilde öfkemi yatıştırmayı başardım ve böylece odaklanabildim. Nerede olabileceklerini anlamaya çalışarak planları inceledik, ama o orospu çocuğunun ona vurduğunu duyduğumda tüm bahisler kapandı. Koşum ve beni arayan ilk güvenlik görevlisini yakaladım, Nick de ikincisini yakaladı, sonra onları sorgulamak için gözetleme aracına geri getirdik. İlk adamın suratına yumruğumu indirdikten ve bu gizli odanın yerini söylemezse sikini vurmakla tehdit ettikten sonra geri çekildim. Bu pislikler nerede olduğunu bilmediklerine, sadece beni bulup Michaels'a rapor vermeleri için talimat aldıklarına yemin ediyorlar. Şimdi, beş dakika sonra, Emily'yi bulmaya hala yaklaşamadık.

Bunun hayatımın en uzun on dakikası olduğunu söylemek en büyük yetersizlik olur. Hâlâ Cassie'nin ellerinde olduğu ve hâlâ hayatta olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Prescott piçinin Emily hakkında sanki ona aitmiş gibi konuşmasını dinlerken şu anda herhangi bir şeyi anlamaya çalışmak benim için çok zor.

"Hiçbir parçam sana ait olmadı ve asla da olmayacak," diye boğulur Emily.

Şaplağı ve acı içinde haykırışını tekrar duyduğumda, kendimi kaybettim. Prescott'un yüzü olmasını dileyerek minibüsü defalarca yumruklamaya başladım. Onu elime geçirdiğimde yapacağım şey tam olarak buydu. "Sikerim böyle işi! Artık beklemiyoruz." Ceketimi çıkarıp minibüsün arkasından bir yelek aldım, sonra Higgins ve Crowley'e baktım. "Şefi arayın ve bize güvенеbileceğimiz birinden daha fazla destek bulmasını söyleyin." Sonra Nick'e bakıyorum. "Silahlarımızı ateşleyerek gidiyoruz."

Daha fazla bekleyemeyeceğimizi kabul ederek başını sallar. Crowley ve Higgins destek çağırır ve minibüsteki muhafızları emniyete alır.

Giyinip fazladan cephane yüklerken, telsizden yeni sesler duyuyorum. Benedict, Prescott ve Michaels'ı dikkatle dinledim. Bu piç gerçekten de kendi kızını satmayı planlıyor. Başımı sallıyorum, gerçekten şaşırmamalıydım ama nedense şaşıyorum. Planlarını dinledikçe daha hızlı hareket etmemiz gerektiğini fark ediyorum ama yeterince hızlı değiliz.

"Ne oluyor lan?" Prescott'un şokuyla korku içinde donup kaldım. "O lanet olası kablolu!"

"Kahretsin! Hadi, hadi, hadi!" Kalbim boğazımda, hepimiz kışımızı eve doğru çektik. "Emily, geliyoruz bebeğim, dayan..." Bir silah sesi beni dehşete düşürüyor ve neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden oluyor. Sonra mikrofonun kırıldığını duyuyorum. "Lanet olsun! Hayır, hayır, hayır!"

Eve ulaştığımızda kapıyı tekmeledim ve silahlarımızı çekerek içeri daldık. "FBI, kimse kımıldamasın! Herkesin ellerini havaya kaldırmasını istiyorum, hemen!" Çığlıklar Herkes Nick'in emirlerine uyarken evin her yerinden sesler geliyor.

Bakışlarım sadece bir kişiyi arıyor ve onu bulduğumda hiç vakit kaybetmiyorum. Caroline'ın kolunu acıyla kavırıyorum. "Nerede lan o?"

Şok içinde bana bakıyor, yüzü solgun. "Sen polis misin?"

Bu saçmalık için vaktimiz olmadığını bildiğimden, onu evin içinde Emily'nin götürüldüğünü söylediği koridora sürüklüyorum. "Göster bana şimdi! Onu nereye götürdü?"

Bana ters ters bakıyor. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Son kontrolüm de kırıldı. Onu boğazından tutup duvara yasladım ve silahımı alnının ortasına dayadım.

"Sakin ol Jameson." Nick uyarıyor ama duymazdan geliyorum. Şu anda Emily'ye ulaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Lütfen Tanrım, o silah sesi onun ya da Cassie için olmasın. "Bana onun nerede olduğunu söyle yoksa kafana bir kurşun sıkarım."

Bana meydan okurcasına bakıyor ama gözlerindeki korkuyu inkâr etmek mümkün değil. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Ne?" Onu yanlış anladığımı düşünerek sordum.

"Size nerede olduğunu söylersem karşılığında bir şey isterim."

İnanılır gibi değil. "Hiç sanmıyorum, kaltak. Bana onun nerede olduğunu söyle yoksa sana öyle bir acı çektiririm ki idam cezasına çarptırılmayı dilersin." Elimin altında yutkunduğunu hissediyorum ama yine de bir şey söylemiyor. "Şimdi!"

İrkildi. "Tamam, sana göstereceğim." Boğazını serbest bırakıyorum ve koridorda duvarın içine yerleştirilmiş bir kemere doğru yürürken arkasından yaklaşıyorum. Resimlerden birinin arkasına uzanıp duvarın kayarak açılmasını sağlayan bir şeye bastığında gözle görülür bir şekilde titrediğini fark ediyorum.

Crowley'e seslenmeden önce loş ışıklı beton merdivenlere bakıyorum. Koridorun sonuna geliyor ve Caroline'ı ona doğru itiyorum. "Onu gözünün önünden ayırma."

Başını salladı. "Devam et, burada her şeyi hallettik. Destek on beş dakika uzaklıkta."

Geri dönüp silahımı çekerek merdivenlerden inmeye başladım, Nick de arkamdan geliyordu. Aşağıya ulaştığımızda her şey sessizleşti. Önünden geçtiğimiz her kapalı kapıyı tekmeleyerek açtığımızda boş yatak odaları görüyoruz. Duvarlarda asılı işkence aletleri midemi bulandırıyor.

Koridorun sonunda geniş ve açık bir odaya giriyoruz ve düzenekten buranın ihalenin yapıldığı yer olduğunu hemen anlıyorum. En uçta bir mahzene açılan açık kapıyı gördüğümde silahımı kaldırıyorum. "FBI! Ellerinizi havada dışarı çıkın."

Her şey sessiz kalıyor. Nick kapının bir tarafına geçiyor ve ben içeri girmeden önce pozisyonunu alıyor. Yaklaştıkça kalbim davul gibi çarpıyor, içeri girdiğimde bulacaklarımdan dehşete düşüyorum.

İçeri girer girmez cesedi gördüm. Michaels olduğunu görünce hem şok oldum hem de rahatladım. Nick eğilip nabzını yokluyor ve bana kafasını sallıyor.

Odada ilerlemeye devam ediyorum ama artık burada olmadıklarını biliyorum. "Lanet olsun! Nereye gittiler lan?"

"Bu tarafa!"

Fırının ve su deposunun etrafından dolanarak Nick'in bulunduğu odanın arka tarafına geçiyorum. Kafamı kaldırıp karanlık gökyüzüne, kaçtıkları yere doğru bakıyorum. Silahımı yerine koyduktan sonra zıplayıp kendimi yukarı sallıyorum. Silahımı tekrar çekiyorum ve etrafımı görebilmek için dokunsal ışığımı açıyorum. Issız ormanın etrafına bakıyorum ve evden oldukça uzakta olduğumuzu fark ediyorum.

Nick ayağa kalktığı anda ışığımı topraktaki ayak izlerine tutuyorum. "Bir kulübeden bahsettiler, buralarda bir tane olmalı. Belki de..." Birden bir silah sesi daha duyuyorum ve Emily'nin çığlığını duyuyorum, çok uzaklardan gelmiyor. Kızımızı çığlığın geldiği yöne doğru çekiyoruz. "Sen sola git, ben sağda kalacağım," diye bağırp kendimi daha da zorluyorum. *Lütfen ona zamanında ulaşmama izin ver.*

Emily

"Hadi, daha hızlı hareket et, sürtük." Kyle beni arkasından sürüklerken tükürüyor. Tökezlemeye devam ediyorum ve çıplak ayaklarımın altını kesen keskin toprağın acısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Sürekli tökezlediğimde ayakkabılarım elimden alınmıştı.

Archer kendi kendine öfkeyle mırıldanırken elinde silahıyla önden gidiyor. Vincent'in omzunda taşıdığı Cassie'nin zar zor kendine geldiğini görüyorum. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum ama yürüyemiyordu bile.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ilerledikçe korkum artıyor. Ryder'in bizi zamanında bulamayacağından korkuyorum. *Nerede olduğumuzu bile bilmezken nasıl bulabilir ki?* Hem Cassie hem de benim için bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum ama dışarısı tamamen karanlık ve evin hangi yönde olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Paul çok arkamda yürümüyor ve tüm bu süre boyunca bana baktığını hissedebiliyorum. Ona dönüp baktığımda bana bir şeyler söylediğini görüyorum ama ne dediğini anlamaya çalışırken yine tökezliyorum ve bu da Kyle'ı kızdırıyor. "İşte bu, çok yavaştın."

Tam beni kucağına almak üzereyken Paul ona doğru koşuyor ve yere düşürüyor. "Koş Emily, hemen!" Cassie'yi düşünerek bir an duraksıyorum,

ama hemen yapabileceğim tek şeyin yardım almak olduğunu fark ettim. Böylece hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı koşmaya başladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Bir silah sesi duyuldu. Bana doğrultulmuş olup olmadığını bilmeden koşmaya devam ederken çığlık atıyor ve başımı kapatıyorum. Arkama baktığımda Archer'ın Paul'ü vurduğunu ve Kyle'ın çoktan ayağa kalkıp beni kovaladığını görüyorum. Tam arkamı döndüğümde bir el daha ateş ediliyor ve kurşunun kulağımın yanından geçtiğini hissediyorum. "Aman Tanrım." Önce sağa sonra sola dalıp ağaçların arasına girip çıkıyorum, görüş alanımdan çıkmaları için dua ediyorum. Ciğerlerim şiddetli bir şekilde yanıyor ama durmuyorum. Deja vu'yu tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Artık hangi yöne gittiğimi bilmiyorum ama eve doğru olduğunu sanmıyorum. Bir uçurumun ucuna açılan bir açıklığa ulaştığımda şüphelerim doğrulanıyor. Başka bir yöne doğru koşmak için arkamı döndüğümde Kyle'ın bana doğru geldiğini görüyorum. Tekrar çığlık atıyorum, hızımı korumaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim. Beni sertçe yere indiriyor, ciğerlerimdeki havayı acı veren bir darbeye dışarı atıyor.

"Seni lanet orospu!" Zaten hırpalanmış yüzüme bir darbe daha indirmeden önce öfkeleniyor. Acıdan bağıramıyorum çünkü nefes alamıyorum. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Beni saçlarımdan tutup kaldırıyor ve uçurumun kenarına doğru sürüklemeye başlıyor.

"Bırak onu Prescott, hemen!"

Ryder'in sesini duyunca rahatlayarak hıçkırıyorum. Kyle sadece bir anlığına donup kalıyor ve kolunu bana dolayarak bıçağını boğazıma dayıyor. Keskin bıçak hassas derimi acıyla ısırtıyor.

"Bize katılman ne güzel, Jameson. Gösteriyi izlemek için burada olmana sevindim." Alay ediyor ama sesindeki korkuyu inkâr etmek mümkün değil.

Ryder'a bulanık bir görüşle bakıyorum; silahını bize doğrulturken gözleri soğuk ve ölümcül. "Her şey bitti Prescott. Bırak onu gitsin."

"Aslında bitmedi. Sadece başlamak üzere. Silahını indir yoksa hemen boğazını keserim!"

Ryder başını sallar. "Kurşunum, o bıçak daha girişimini yapmadan kafana ulaşacak. Şimdi şu lanet bıçağı bırak ve onu bırak." Kyle'ın bizi geri götürdüğünü, uçurumun kenarına yaklaştırdığını hissediyorum. "Öyle mi? Ben onu bu lanet çıkıntıdan aşağı itmeden önce kurşunun bana ulaşacak mı?"

Bu uzun bir

Jameson, öğrenmek ister misin?"

Kenara yaklaştıkça aşağıda akan derenin sesini duyduğumda paniğim daha da artıyor. "Ryder." Korku içinde inliyor, histeri krizine girdiğimi hissediyorum.

"Emily, bebeğim, sakın ol. Her şey yoluna girecek," diyor bize yaklaşıyor.

"Her şey yoluna girmeyecek!" Kyle psikopatça bağırıyor, sesi umutsuzca çıkıyor.

Ryder bizden sadece birkaç metre uzakta. "Bu sana son uyarım Prescott, hareket etmeyi kes yoksa ateş ederim."

Sonunda hareket etmeyi bırakıyor ve ben her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum, ta ki o "Duracağım ama o değil" diyene kadar.

Birden her şey ağır çekimde olmaya başladı. Bir dizi silah sesi ile aynı anda itildim. Geriye doğru sendelerken boğazımda bir çılgılık düğümleniyor; ellerim havada çırpınıyor. Ryder bana doğru koşuyor ve bağırırken ağzının hareket edişini izliyorum ama hiçbir şey duymuyorum, sadece sessizlik. Sanki artık kendi bedenimde bile değilim, sanki dışarıdan bakıyor gibiyim. Tüm bunların arasında Kyle'ın benimle aynı anda düştüğünü görüyorum ve kalbimin durduğu bir saniyede bunun o olduğunu anlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kendi ölümüne düştüğümü görme düşüncesine dayanamıyorum. Ama sonra kayaya çarptığımda sarsıcı bir etkiyle anında kendime geri dönüyorum, iniş beklediğim kadar sert değil.

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve asılı olduğumu fark etmem bir dakikamı alıyor. Yüzüstü yatan Ryder'a bakıyorum, bileğimi sıkıca kavramış. "Tuttum seni." Aşağıda akan suyun ve kulaklarımdaki çarpıntının sesinden onu zar zor duyabiliyorum.

Aşağıya bakma hatasını yapıyorum, karanlıktan başka bir şey görmüyorum, bir şey göremeyecek kadar karanlık ama gerçekten çok uzakta olduğunu söyleyebilirim.

"Aşağı bakma, Emily. Yukarı, bana bak." Ryder'ın dediğini yapıyorum, bakışlarım onun yoğun bakışlarına kilitleniyor. "Yanıdayım bebeğim, söz veriyorum. Diğer elinle yukarı uzan ve tutun." Emri yerine getiriyorum ve o beni yukarı çekerken sıkıca tutunuyorum. Kollarında güvenle kilitlendiğimde rahatlayarak ağılıyorum.

Bizi kenardan uzaklaştırıyor ve beni altına sıkıştırıyor. "Sen iyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu söyle," diye sert bir fısıltıyla soruyor.

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, hâlâ gerçekliği kavramakta zorlanıyorum.

Yüzümün her yerine yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, Em." Neden özür dilediği hakkında hiçbir

fikrim yok ama hemen

Ağladığını fark ettim, yapabileceğini düşünmediğim bir şeydi bu. Sıcak gözyaşları yüzüme çarpıyor ve benimkilerle karışıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm, bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyorum. "Beni bulamayacağından çok korkuyordum. Kabloyu bulduklarında ben..." Nefesim kesildi, diğerlerini hatırladım. "Aman Tanrım, Ryder. Cassie hâlâ ellerinde. Biz..."

"Shhh. Nick onu aldı bebeğim, o iyi. Ben seni bulmadan önce onlara ulaştık."

Rahatlayarak iç çekiyorum ve iyi olması için dua ediyorum. Babamın elleri tarafından maruz bırakıldığı her şeyi düşününce boğazım yanıyor. Bu gece olanları düşünürken Ryder'a bakıyorum. "Babam öldü."

Başını sallarken yüzünde kasvetli bir ifade var. "Biliyorum."

"Beni satacaktı," diye mırıldanıyorum uyuşukça, hâlâ kafamı bu gerçeğe toparlamakta zorlanıyorum.

Ryder alnını benimkine dayamadan önce çenesini öfkeyle sıkıyor. "Her şey bitti, Em. Her şey bitti. Seni buradan götüreceğim ve yemin ederim bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Onun yorumu beni hüznü düşüncelelerinden çekip alıyor. "Beni buradan götüreceksin mi?" Düşündüğüm şeyi söylediğini umarak sessizce soruyorum.

Yumuşak dudaklarını hırpalanmış yanağımda gezdiriyor. "Evet bebeğim, seni her zaman olman gereken yere, Florida'ya geri götürüyorum."

Zevk beni içten dışa ısıtıyor ve elimde olmadan patronluk taslayan iması yüzünden onu azarlıyorum. "Ya Florida'ya gitmek istemezsem?" Fısıldıyorum.

Donup kalıyor, sonra bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. Suratımı asmamak için kendimi zor tutuyorum ama yüz ifadesinden küçük bir kıkırdama kaçıyor. Bunu komik bulmuyor ve karamsar bir şekilde bana bakıyor. "Bu hiç komik değil, Emily."

Gülümsüyorum ve ellerimi polis yeleğinin altından geçirerek onu kendime yaklaştırıyorum. "Seni her yerde takip ederim Jameson. Seni seviyorum, otoriter olduğunda bile. Şimdi kapa çenen ve öp beni."

Eğilip bana istediğimi vermeden önce sırtıyor. Dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor ama nazik davranmasına izin vermiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle öpüyorum. Bir anda birbirimizin içinde kaybolurken inlemelerimiz birbirine karışıyor. Uzaktan gelen siren seslerini ve tepemizden geçen bir helikopterin sesini duyuyorum ama hiç ara

vermiyoruz. Hiçbir şeyin önemi yok

Şu anda ikimizden başka kimse yok ve sadece birkaç dakika önce bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri hissediyorum.

Bölüm 24

Emily

İKİ HAFTA SONRA Ryder son küçük eşyalarımı da cipe yüklerken oturma odamda durup boş dairemi seyrediyorum. Yeni hayatıma başlamadan önce eski hayatıma veda ederken içimi bir nostalji duygusu kaplıyor. Yine de neden olduğundan emin değilim. Buradaki hayatımdan geriye kalan tek güzel şey işim ve Cece'ydi ve birlikte çalıştığım çocukları özleyecek olsam da Florida'ya gittiğimde kariyerim için gelecekte neler olacağını görmek beni heyecanlandırıyor.

Cece'ye gelince... Boğazımdaki ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum ve onu düşündüğümde gözlerim doluyor. Telefonlarıma cevap vermiyor, bu yüzden beni affetmeyeceğini düşünüyorum ve dürüst olmak gerekirse kendimi affetmekte zorlanıyorum. Babası hayatımı kurtardığı için öldü. Bu beni yeterince korkunç hissettirmediyse, babamın ve diğerlerinin bir parçası olduğu sadist seks çetesinin bir parçası olmadığı ortaya çıktı. En azından bizim düşündüğümüz şekilde değilmiş.

Ev ofisindeki kasada büyük kahverengi bir zarf bulundu. Zarf, partilerden sonra çekilen video kanıtları ve tam olarak kimlerin bu işe karıştığını belirten bir kabul mektubu ile doluydu. Anlaşıldığı kadarıyla Paul, babam ve Archer'ın neyin parçası olduklarından yeni haberdar olmuş. Olayı tesadüfen öğrenmiş ve Archer sessiz kalmaması için Cece'yi ölümle tehdit etmiş. İşte o zaman toplayabildiği kadar kanıt toplamaya başladı, ancak kaç kişinin bu işin içinde olduğunu fark ettiğinde kime güvenebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu kanıt, Ryder ve Nick'in elindekilerle birlikte, pek çok insanı uzun süre hapse atmaya yeter. Annem de dahil. Partilere hiç katılmamış olsa da, onları biliyordu. Sessiz kalmasının sebebi para içindi, ya da ben öyle sanıyorum. Onunla konuşmadım ve konuşmayı da düşünmüyorum. Hiçbir anlamı yok, söyleyeceği hiçbir şey onun ve babamın verdiği zararı geri almayacak.

Ryder, Archer'ın öldürdüğü diğer olası kurbanlar bir yana, Paul ve sosyal hizmet görevlisinin cinayetleri için bile idam cezası alma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyor. Onunla ilgili hâlâ ortaya çıkarılacak çok şey var. O zavallı kadının cesedinin bunca yıldır ailemin arazisindeki kuyuya gömülü olduğunu bilmek beni hasta ediyor. Eskiden çok fazla zaman geçirdiğim ve çok büyülü olduğunu düşündüğüm bir yer şimdi midemi bulandırıyor. Umarım bedelini öder, umarım hepsi mahvettikleri hayatların ve incittikleri insanların bedelini öder.

O geceden kalan tek iyi şey Cassie'yi bulmak oldu. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak iyileşmesi için önünde uzun bir yol var ama o çok güçlü bir kız ve bunu atlatacağını biliyorum. Hastanede onunla birkaç gün geçirdim çünkü ailesinin olmadığını biliyordum ve ona destek olacak birilerinin olduğundan emin olmak istedim. Ama okul danışmanı Marianne Olsen inanılmaz biri ve ona gerçekten değer veriyor. Nick ona Cassie'nin bulunduğunu ve hayatta olduğunu söylediğinde hemen geldi ve o zamandan beri onun yanında kaldı. Hatta Cassie'yi yanına alıp onunla yaşamayı bile planlıyor. İletişim halinde kalacağımıza söz verdik ve Cassie iyileştiğinde Florida'ya bizi ziyarete geleceklerini umuyorum.

Güçlü kolların beni arkamdan sardığını hissettiğimde düşüncelerimden sıyrılıyorum, en inanılmaz sıcaklığı ve güvenliği de beraberinde getiriyorlar. Onlar benim dünyamda her şeyi yoluna koyan kollar. "Selam bebeğim," diye mırıldanıyor Ryder boynuma doğru ve omurgamdan aşağı tatlı bir ürperti gönderiyor. "Yüklememiz gereken iki şey daha var, sonra hazırız."

Gülümsüyorum ve başımı yana eğerek lezzetli dudaklarına daha fazla erişim izni veriyorum. "Başka ne kaldı?"

Beni hızla ayağa kaldırdığında irkilerek bir çığlık atıyorum. "Benim kızım ve onun köpeği."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doluyorum. "Bizi unutamazsın."

"O tatlı kışını asla unutmam," diye sırtarak karşılık veriyor ve arkama bir şaplak indiriyor. Ben daha durduramadan dudaklarımdan kaçak bir inilti dökülüyor. Tepkim karşısında gözleri parlıyor. "İşte bu, gitmeden önce sevişiyoruz."

Gülümsememi geri alıyorum. "Fikrini ne kadar sevsem de Jameson. Burada hiç mobilya yokken bunu nasıl yapacağız?"

"Mobilyayı siktir et, duvarımız var, senden başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Oh, peki o zaman." Seksi ağzına saldırıyorum, homurdanmadan ve her zamanki gibi öpücüğün kontrolünü ele geçirmeden önce onu sadece bir saniyeliğine hazırlıksız yakalıyorum.

Tam kapıyı kapatmak için kapıya doğru yürümeye başlarken, biri boğazını temizler. "Uh, tak, tak."

Bakışlarım kapıya yöneliyor. "Cece, merhaba," diye selamlıyorum usulca, burada olmasına şaşırılmış bir halde.

"Selam." Bana küçük bir gülümseme veriyor, ama bu gerçekten üzücü bir gülümseme ve kalbimi tamamen kırıyor.

Ryder boğazını temizleyip beni ayağa kaldırmadan önce üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. "Neden Summer'ı arabaya götürmüyorum, böylece ikiniz biraz yalnız kalabilirsiniz. Yoksa kalmamı mı istersiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, devam et. Summer'ı dışarı çıkarmanın bir sakıncası yoksa bu harika olur."

Başını sallıyor ve beni başımdan öpüyor. "Acele etme." Summer'ın kendisini takip etmesi için bacağına vuruyor, sonra Cece'nin yanından geçerken tereddüt ediyor. Onu her zamanki kızgınlığıyla selamladığında beni şaşırtıyor. "Kensington."

Bir süre onu izliyor ve ona vereceği tepkiden endişelenerek midem bulanıyor, ama her zamanki küstahlığıyla onu selamladığında bu endişe kayboluyor. "Jameson."

"Güzel bavul," diye takılıyor, büyük çantasını işaret ederek.

Başını eğiyor ve sırtıyor. "Çantalarım karşı bir ilgin olduğunu düşünmeye başlıyorum. Artık erkekler için de var biliyor musun? Arkadaşım Louis yapıyor onları. İstersen sana bir tane alabilirim."

Ryder homurdanıyor. "Akıllı başında hiçbir erkek o boku yanında taşımaz." Gülümsüyorum, şakalaşmalarıyla endişem azalıyor ama Ryder çıkıp kapıyı arkasından kapatıp Cece'yle beni baş başa bıraktığında endişem bir kez daha artıyor

Yalnız.

Birbirimizi izliyoruz, sessizlik bir kez daha etrafımızı sarıyor. Bakışlarını yere dikeyiyor. "Demek Florida, ha?"

"Evet," diye cevap veriyorum usulca.

Başını sallıyor ama bana bakmıyor. "Seni görmeye gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Sorun yok. Şimdi burada olmana sevindim. Senin için gerçekten endişeleniyordum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışarak.

"Biliyorum. Özür dilerim, her şeyi gözden geçirmek için zamana ihtiyacım vardı ve bunu kendi başıma yapmalıydım." Yutkunuyor, kendini

tutmaya çalışıyor

duygu. "Sana kızgın değilim. Yani başta kızmıştım ama iyice düşündükten sonra bana neler olduğunu anlatamayacağını anladım."

"İstedim," diyorum ona dürüstçe. "Bunu senden saklamaktan nefret ediyordum ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senden sadece bir hafta önce öğrendim. Ryder ilk döndüğünde davadan haberim yoktu."

Sonunda tekrar bana bakıyor ve gözlerinden akan yaşlar karşısında kalbim paramparça oluyor. "Bütün bunların olduğuna inanamıyorum. Babamın öldüğüne inanamıyorum" diyor hıçkırıklar içinde.

Artık kendimi tutamıyorum. Yanına gidip onu kollarımla sardım. "Özür dilerim Cece, çok ama çok özür dilerim. Lütfen beni affet," diyorum ona, kendi gözyaşlarını sıcak ve hızlı akarken.

Geri adım atıyor ve bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Seni ne için affedeyim?"

Yutkunuyorum, boğazımı tıkayan duyguların arasından kelimeleri geçirmeye çalışıyorum. "O sadece benim hayatımı kurtardığı için öldü."

Başını iki yana sallar. "Hayır, seni suçlamıyorum Emily. Annem ve benim için ne kadar zor olursa olsun, sana yardım etmek için orada olmasından ikimiz de memnunuz."

Onun sözleri benim için her şeyi ifade ediyor ve beni boğan suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletiyor. "Yaptığı şeyi yapmamış olsaydı şu anda nerede olurdum bilmiyorum."

"O bir kahraman olarak öldü,"
diye fısıldıyor. "Evet, öyle
öldü."

Uzanıp alnımdaki kesiğe dokunuyor. "Her şey nasıl gidiyor? Epey hırpalanmışa benziyorsun," diyor soluk çürüklerimi onaylayarak.

Omuz silkiyorum. "Fiziksel izler hızla iyileşecek ama kalbim biraz daha uzun sürecek, özellikle de Rosa konusunda." Onu düşündüğümde her zamanki gibi keskin bir acı içime saplanıyor.

Cece'nin gözleri tekrar doluyor ama ifadesi sertleşiyor. "Bu yüzden pek çok insanın hayatı mahvoldu ve umarım bu işe karışan herkes cezasını çeker. Özellikle de Archer Benedict," diye bağıyor.

"Ryder bundan emin olacağını söylüyor." Ve yapacağını biliyorum. O ve Nick bu işe karışan herkesi alaşağı etmek için her şeye sahip olduklarından eminler.

"Jameson'ın polis olduğuna inanamıyorum. Adamın bir suikastçi olduğundan emindim," diyor sırtarak ve ortamı yumuşatıyor.

Gözyaşlarımla arasından kıkırdıyorum. "Seni temin ederim ki o kiralık bir katil değil, o bir FBI ajanı ve gerçekten iyi bir ajan olduğu ortaya çıktı. Tüm bunlar olurken o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum," diye ekliyorum usulca.

"Onun içindeki iyiliği her zaman gördün ve itiraf etmeliyim ki, bu adam beni etkilemeye başladı. En iyi arkadaşımı benden alması hoşuma gitmiyor ama sana karşı iyi ve seninle ilgileneceğini biliyorum." Duraksıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Seni gerçekten özleyeceğim Emily."

Tekrar birbirimizin kollarındayız, hüngür hüngür ağlıyoruz. "Ben de seni özleyeceğim, Cece. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve hep öyle kalacaksın."

"Sahip olduğun tek arkadaş benim."

Kıkırdıyorum. "Bu doğru, ama seçme şansım olsaydı bile her zaman seni seçerdim."

Alay ediyor. "Şey, ben oldukça harikayım." "Evet, öylesin," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Beni son bir kez sıkıp geri çekiliyor. "Pekâlâ, bu kadar sap yeter." Gözyaşlarını siliyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Seni geçireyim. Çanta polisini fazla bekletmek istemeyiz."

Duraksıyorum ve çıkmadan önce daireme son bir kez bakıyorum. Arka kapıdan çıkıyoruz ve gazetecileri görmediğim için mutluyum. Acımasız akbabalar gibiydiler ya da en azından Ryder onları korkutup kaçırana kadar öyleydiler. Ryder'ın onunla işi bittiğinde bir adamın neredeyse altına işeyeceğinden eminim. Ve adamımdan bahsetmişken... tüm seksi ihtişamıyla cipe yaslanırken gözlerim onu içine çekiyor. Summer'ın kafası yanındaki açık arka camdan dışarı çıkmıştı.

Cece sessizce, "İtiraf etmeliyim ki Emily, adam çok seksi," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. "Evet, öyle."

"Umarım bir gün ben de bana onun sana baktığı gibi bakacak birini bulurum," diyor usulca.

"Yapacaksın." Cece şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızlardan biri ve lüks yaşam tarzını sevmesine rağmen hala güzel bir kalbi var. Ryder'ın beni sevdiği kadar onu sevecek birini bulacağından hiç şüphem yok.

Araca ulaştığımızda dönüp Cece'ye tekrar sarılıyorum. "Seni özleyeceğim ama ne zaman istersen ziyarete gelebileceğini bil."

Beni sıkıca geri sıkıyor. "Ziyarete geleceğim, hem de yakında."
"Güzel."

Geri adım atıyor. "Kim bilir, belki ben de Florida'yı severim ve oraya taşınmak isterim." Bunu söylerken Ryder'a kısa bir bakış atıyor ve sadece onunla dalga geçtiğini biliyorum ama onun da orada yaşayacağı düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

"Bunu çok isterim. Hatta bir yer bulana kadar bizimle yaşayabilirsin."

Ryder'a döner. "Duydun mu Jameson? Gelip sizinle yaşayabileceğimi söylüyor, tüm çantalarımı koyabileceğim kadar büyük bir dolabınız var mı?"

Homurdanıyor. "İçimden bir ses bavullarınızın bırakın dolabı, benim daireme bile sığmayacağını söylüyor."

Gülümseyerek bana baktı. "Ona bir erkek cüzdanı alacağım, rozeti için küçük bir bölme bile olmasını sağlayacağım." İkimiz de bir kahkaha krizine girdik. Ryder'ın bir çantaya sahip olduğu düşüncesi kesinlikle komikti. Bakışlarından bunu o kadar komik bulmadığı anlaşılıyor. "Sakin ol, Gizli Ajan Cody Banks, sadece seninle dalga geçiyorum." O kadar çok gülüyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor.

"Ha, ha, çok komik," diye mırıldanıyor, belli ki etkilenmemiş. "Ve Özel Ajan, Gizli Ajan değil." Onun homurdanması bizi daha çok güldürüyor.

Kendimizi kontrol ettikten sonra Cece son bir kez sarılmak için beni kendine çekiyor. "Pekâlâ, gitsem iyi olacak. Oraya vardığında beni ara."

"Yapacağım, söz veriyorum."

Bırakarak otoparktan dışarı doğru geri geri yürümeye başladı. "En iyi arkadaşıma iyi bak Jameson, eğer şanslıysan yakında beni görürsün."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor Ryder hevesizce.

Küstah bir göz kırpışla arkasını dönüyor ve köşede kayboluyor. Ryder'a bakıyorum, gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Komik olduğunu kabul etmelisin."

Homurdanıyor. "Birazcık bile komik değil. Şimdi o seksi kışını arabaya sok da yola çıkalım." Kıkırdayarak Summer'ın burnuna açık camdan bir öpücük konduruyorum ve sonra araca biniyorum.

Çıkışta Ryder Allendale'e gitti. Eskiden çalıştığı garajda durdu ve bisikletinin Florida'ya gönderilmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Eski patronu Hector'la tanıştım. Çok iyi biriydi.

İspanyol bir adamdı ve Ryder'la ve başardığı her şeyle ne kadar gurur duyduğunu görmek çok kolaydı.

Oradan Ryder beni neye benzediğini göstermek için eski lisemize götürdü. Öğrenciler için öğle tatili olduğundan beni içeri götürdü ve etrafı gezdirdi. Koridorlar öğrencilerle doluydu ve kıkırdayarak Ryder'a bakan genç kızları gözden kaçırmadım. Biz de oraya gittiğimizde hep böyle oluyormuş gibi bir his var içimde.

Önce beni birlikte trigonometri dersi gördüğümüz sınıfa götürdü, hatta hangi sıralarda oturduğumuzu bile gösterdi. Bay Wesson evrak işleriyle uğraşıyordu ve bizi gördüğüne çok şaşırdı. Okulun büyük bir bölümünü gezdikten sonra Bayan Johnson'ı görmek için rehber öğretmenin ofisine uğradık. Bizi, özellikle de Ryder'ı gördüğüne çok sevindi. Onun FBI Ajanı olduğunu biliyor gibiydi ama geri döndüğünü bilmiyordu. Babamla ilgili davadan bahsetmedi ama eminim onun bu yüzden burada olduğunu tahmin etmiştir. Onunla Florida'ya taşınacağımı söylediğinde gözleri yaşardı ve bizim için gerçekten mutlu görünüyordu.

Okuldaki zamanım kısa sürmüş olsa da, en değerli anılarımdan bazılarını barındıran bir yer. Bana yasak olan çocukla orada tanıştım; tüm kalbimi ona verdim.

Arabaya geri döndüğümüzde Ryder bir durak daha yapmamızın sorun olup olmadığını sordu. Endişeli görünüyordu ama başımı salladım ve soru sormadım.

Yolda ilerledikçe daha da meraklanıyorum, ama köhne bir mahalleye girdiğimizde nereye gittiğimizi gayet iyi tahmin ediyorum. Ryder sokaktaki en kötü evlerden birinin karşısına park ediyor. Küçük, köhne evin kırık camlarının üzerine karton yapıştırılmış ve dağınık çimenleri çöplerle dolu. "Burada mı yaşıyordun?" Yavaşça sordum.

"Evet."

Sessiz tepkisi üzerine dikkatimi ona yöneltiyorum. Eve bakarkenki savunmasız ifadesi kalbimi acıyla şişiriyor. Buranın onun için çok acı hatıralar barındırdığını söylemek çok kolay.

Daha fazla uzak kalamayarak emniyet kemerimi çıkarıyorum ve konsolun üzerinden sürünerek kucağına oturuyorum. Bakışlarını evden hiç ayırmıyor ama beni kollarını açarak karşılıyor ve rahatlığımı kabul ettiği için minnettarım. Kendi kollarımı onun boynuna doluyorum ve alnımı

onun tarafına. "Bana ne düşündüğünü söyler misin?" Haddimi aşmadığımı umarak soruyorum.

Ağır bir iç geçirir. "Bilmiyorum, Em. Buradan uzaktayken buradan geldiğimi unutmak kolay oluyor ama şimdi buradayım ve ne olduğumu hatırlıyorum."

Sessiz itirafı kalbimi kırıyor. "Sen böyle biri değilsin Ryder, hiçbir zaman da olmadın. Burası sadece yaşadığın yer. Bu eve baktığında utanmamalısın, gurur duymalısın çünkü bu senin olmadığın her şey. Sen bunun üzerinde yükseldin." Uzanıyorum ve kaburgalarında dövmesinin olduğunu bildiğim yere dokunuyorum. "Zorlukları yendin," diye fısıldıyorum.

Bana bakmadan önce uzun bir süre daha eve bakıyor. Uzanıp yüzümün yan tarafını tutuyor. "Kendi ailemizi kuracağız, Em. Çocuklarımızın asla korkarak ya da sevilmediklerini hissederek büyümeyecekleri bir aile. Acıyı ya da aç kalmanın ne demek olduğunu asla bilmeyecekler."

Onun sözleri içimde bir hüznün fırtınasının kopmasına neden oluyor. Onun bu kadar acı çektiğini bilmek beni öldürüyor. Elimi usulca onunkinin üzerine koyarak yüzümü çeviriyorum ve avucunu öpüyorum. "Benden bebek sahibi olmak istediğini mi söylüyorsun Jameson?" diye fısıldıyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Beklediğim gibi gülümsemedi. "Her şeyi seninle yapmak istiyorum." Samimi sözleri karşısında nefesim kesiliyor. "Seni sonsuza dek istiyorum, Emily."

"Bana sahipsin, her zaman," diye kalın bir sesle cevap veriyorum, boğazımı tıkayan duyguların arasından kelimeleri geçirmekte zorlanıyorum.

"Yemin ederim sana çok iyi bakacağım."

"Biliyorum ve ben de sana iyi bakacağım."

Eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum. Sözlerimizi bir öpücükle mühürlerken o da beni yerinde tutmak için yüzümün diğer tarafını tutuyor. Ruhuma dokunan bir öpücük bu, aceleye getirilmiş ya da umutsuz bir şey yok, sadece yavaş ve bilinçli. Geleceğimize dair umut dolu bir öpücük.

Mükemmel anımız yüksek bir çarpma sesi ve boğuk bir küfürle bozuluyor. Pencereden dışarı baktığımızda haftalardır duş almamış gibi görünen yıpranmış bir adam görüyoruz. Ev ceketıyla merdivenlerden inerken tökezliyor, gazeteye uzanırken boş bira kutularını tekmeliyor. Ryder'ın gergin vücudu ve sert ifadesinden bu adamın babası olduğunu anlıyorum.

"Gidip onunla konuşmak ister misin?" Cevabını zaten bildiğim halde soruyorum.

"Hayır. Sadece buradan siktir olup gitmek istiyorum."

Başımı sallıyorum ve yerime sürünmeden önce yanağından öpüyorum. Ben daha emniyet kemerimi bile takamadan aracı çalıştırıyor ve uzaklaşıyor. Ne kadar üzgün olduğunu görünce, elimden geldiğince rahatlatmak umuduyla uzanıp elini tutuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Sessiz kalmaya ve onu düşünceleriyle baş başa bırakmaya karar verdim. Allendale'den uzaklaştıkça daha da rahatlıyor.

O kasaba ikimiz için de pek çok acı hatıra barındırıyor ama aynı zamanda en iyilerinden bazılarını da barındırıyor. İki farklı dünyadan geldiğimiz için asla başaramayacağımız söylenen çocuklardık ama sonunda herkesin yanıldığını kanıtladık. Ryder ve ben kendi dünyamızı yarattık. Zenginliğin ve politikanın önemli olmadığı bir dünya. İkimizin de eşit derecede ait olduğu ve hayatımın geri kalanında içinde yaşamaktan mutluluk duyacağım bir dünya.

Sonsöz

Emily

Bir Yıl Sonra

Yanımda Summer'la birlikte FBI merkezine yürüyorum ve doğruca asansöre yöneliyorum. Ellerim dev bir kutu çöreklerle dolu olduğu için bizi onuncu kata çıkaracak düğmeye basmasına izin veriyorum. Satın aldığıma pişman olmaya başlıyorum, hamilelik aşermelerim yüzünden kutunun tamamını mideye indirmek istiyorum ama neyse ki kendimi kontrol etmeyi başardım ve sadece iki tanesini mideye indirdim. Geldiğimizi bildiren pingle birlikte dışarı çıkıyoruz ve hemen dostça gülümsemelerle karşılanıyorum, ardından tüm çocuklar elimdeki kutuyu gördüklerinde hırpalanıyorum.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin Emily?" Ajan Crowley kutuyu elimden alıp yanağıma bir öpücük kondururken şöyle diyor.

"Sanırım bir iki kez bahsetmiştiniz," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Jameson'ın bunu söylediğini duymasına izin verme," diye araya girdi Ajan Higgins.

homurdandı. "Son yaptığımda bir hafta boyunca doğru düzgün işeyemedim ve tek söylediğim hamileliğin ona yakıştığı oldu." Ryder'ın sahiplenici doğası üzerine bir dizi anlaşma yapıldı.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Kocamdan bahsetmişken, o buralarda mı?" "Evet, ofisinde," diye cevaplıyor Ajan Wilkins ağzı dolu bir şekilde

Donut. "Bir telefon görüşmesi yapıyordu ama şimdi işi bitmiş olabilir."

"Tamam, teşekkürler." Kafamı içeri sokmaya karar veriyorum ve eğer uygun bir zaman değilse, ona haberleri vermek için eve gelmesini bekleyeceğim. Beni affetmesi ve çok kızmaması için dua ediyorum.

İki peçete alıp Nick ve Ryder için birer çörek koyuyorum, koymazsam alamayacaklarını biliyorum.

"Summer'ı bize bırakın," diyor Ajan Crowley.

"Emin misiniz?"

Başını sallıyor, sonra dönüp odanın öbür ucuna bağırıyor. "Hey, Larson, buraya gel. Bu köpeğin neler yapabildiğini görmelisin, asansör düğmelerine falan basabiliyor." Gülümseyerek Summer'ı onlarla bırakıyorum, yeteneklerini göstermekten mutluluk duyacağını biliyorum. İlgiye bayılıyor. Önce Nick'in ofisine uğruyorum ve onu masasında evrak işleriyle uğraşırken görüyorum.

Ellerim dolu olduğu için ayağımla kapısına vuruyorum. "Tak, tak."

Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Hey, Emily, ne haber?"

Elimde bir çörekle içeri girdim. "Hepsi bitmeden önce sana bunu getirmem gerektiğini düşündüm."

Homurdanıyor. "Teşekkürler, o açgözlü piçler geçen seferki gibi hepsini yiyecekti."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıs kıs güldüm. Eğilerek çöreği önüne koyuyorum ve yanlılıkla masasının köşesindeki bir resmi deviriyorum. "Hay aksi. Çok özür dilerim."

İki çöreği de yere bıraktıktan sonra kırmadığımdan emin olarak çerçeveyi elime alıyorum. Resimde Nick'in gençliğini, gençlik yıllarını ve sırtına asılmış çok güzel bir kızı gördüğümde şaşıyorum. Dışarıdalar, yemyeşil ağaçlarla çevrelenmişler ve parlak güneşin ışıkları üzerlerine vuruyor. Kızın uzun, siyah saçları, zeytin rengi teni ve sıcak çikolata gözleri onu bir Amazon gibi gösteriyor. Fotoğrafı çekmek için kamerayı tutan o, sıcak gülümsemesi de en az geri kalanı kadar güzel ve Nick'in sinirli görünmeye çalıştığı belli olsa da, gözleri ona bakarken farklı şeyler söylüyor. Ona Ryder'ın bana baktığı gibi bakıyor.

"Sorun değil," diyerek düşüncelerimi böldü ve çerçeveyi elimden aldı.

"Kim o?" Merakıma yenik düşerek soruyorum. "Eskiden tanıdığım bir kız."

"Kız arkadaş mı?"

"Hayır. Çıkmadığını biliyorsun, en azından özel olarak," diye ekliyor sırtarak.

Gözlerimi deviriyorum. Evet, biliyorum, adam birçok geceyi kadınlarla geçiriyor ama asla aynı kadınla iki kez birlikte olmuyor. Geçmişini hep merak etmişimdir ama hiç kurcalamamışımdır... ta ki şimdiye kadar. "Ne olmuş yani? Sadece eski bir arkadaş mı?" Kız kardeşi olamaz çünkü hiç kardeşi olmadığını biliyorum ama bu resme sahip olduğuna göre onu önemsiyor olmalı.

"Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Gülümseyerek başımı sallıyorum ve o da sonunda sinirli bir iç çekişle rahatlıyor. "Eskiden çok iyi arkadaş olduğum bir adamın küçük kız kardeşi."

"Eskiden mi?"

"Evet." Aniden cevap veriyor.

"Artık onunla konuşmuyor musun?" "Hayır."

"Adı ne?"

Bana sinirli bir şekilde bakıyor. "Katelyn, tamam. Şimdi meraklı soruları bırak ve git kocanı rahatsız et."

Bir kez daha denemeye karar veriyorum, çünkü bu ondan aldığım en fazla cevap ve bir daha açılıp açılmayacağını bilmiyorum. "Neden artık arkadaş değilsiniz?" Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ve sonunda haddimi aştığımı anlıyorum. "Tamam, tamam." Kıkırdayarak ellerimi kaldırıyorum. "Ben gidiyorum." Ryder'ın çöreğini alıyorum ve tam kapıdan çıkarken Nick bana sesleniyor. Durdum ve ona döndüm.

"Çörek için teşekkürler."

"Rica ederim. Çok gizli bilgiler için teşekkürler." Başını sallıyor ama sırtışını kaçırmıyorum.

Sonra Ryder'ın ofisine gidiyorum, koridorun biraz aşağısında. O ve Nick Georgia'dan döndükten kısa bir süre sonra terfi ettiler ve bununla birlikte kendi ofislerinin lüksü de geldi. Diğer ajanların dehşetine rağmen. Sanırım hala bu konuda onlarla dalga geçiyorlar, ama hepsi iyi bir eğlence. Terfiyi hak ediyorlar, işleri konusunda çok tutkulular ve ben her ikisiyle de gurur duyuyorum. İşin sevmediğim tek yanı Ryder'ın mesai saatlerinin çok uzun olması, ama bir polis eşi olmanın getirdiği bir şey olduğunu öğrendim, o yüzden idare ediyorum. Aslında, bir polisin eşi olmak söz konusu olduğunda pek çok şeyle başa çıkmayı öğrenmek zorunda kaldım. En büyüğü de ona bir şey olacağı korkusuyla başa çıkmak... O *konuya girme Emily*. Kendimi bu korkunç düşünceden çabucak kurtarıyorum ve kapısına hafifçe vuruyorum.

Kafamı içeri uzattığımda hâlâ telefonla konuştuğunu görüyorum. Şaşkınlıkla bana bakıyor ve çöreği tutmadan önce 'üzgünüm' kelimesini ağzıma alıyorum. Onu rahatsız etmek istemediğim için tam dışarı çıkmak üzereydim ki beni içeri buyur etti. Dışarıdaki sesin telefon konuşmasını bölmemesi için kapıyı arkamdan kapattığımdan emin oluyorum. Çörekleri masasına doğru götürürken, yoğun, yeşil gözleri vücudumu yutuyor, aç bakışları anında külotumu nemlendiriyor.

Tanrım, bu adam bir bakışıyla bana neler hissettiriyor. Küçük bebek şişliğini seksi bulmasına sevindim çünkü her fırsatta onun kemiklerini zıplatıyorum.

Elimdeki çöreği masasının köşesine bıraktığımda bileğimden tutup beni önüne kadar çekti. Telefonu omzuyla kulağı arasına koyuyor, konuşmaya devam ediyor ve sonra beni masasına oturmam için kaldırıyor. Parmak arası terliklerimi çıkarıp ayaklarımı sandalyesinin iki yanına koyarken, elleri elbisemin altından kayıyor ve kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavıyor. İnememek için dudağımı ısırıyorum, basit bir dokunuş vücudumda zevk patlamasına neden oluyor.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Benimle daha sonra adliyede buluş, dava dosyalarını o zaman gözden geçiririz. Tamam, görüşürüz." Telefonu ondan alıyorum ve kapatıyorum çünkü elleri elbisemin altında ve onları çıkarmasını gerçekten istemiyorum.

"Merhaba," diye usulca selamlıyorum.

"Hey, bebeğim." Eğilip küçük bebek yumrumu öpüyor ve kalbimi tamamen eritiyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Can sıkıcı değilsin Em, ama gözüme çok güzel görünüyorsun. Tanrım, bu lanet elbiseyi gerçekten beğendim." Yeni, yumuşak mavi elbiseye bakarken sesi huysuzlaştı. "Seni buraya getiren ne? Aldırdığımdan değil ama Summer'ın dışarıda olduğunu söyleyen iyi edersin." Kapıya doğru başını sallayarak, eğer değilse başımın büyük belada olduğunu söylüyor ki bunu zaten biliyordum. Onunla birlikte olmadığım sürece onsuz bir yere gitmemden hoşlanmıyor. Biraz aşırı korumacı olduğunu söylemek hafif kalır ama anladığım kadarıyla özellikle işi yüzünden böyle davranıyor. Bölgeyle ilgili pek çok şey öğrenmiş olsam da hâlâ her şeyi bilmiyorum ama Summer biliyor. Ryder bundan emin oldu.

"Elbette öyle. Ajan Crowley ona tüm erkeklere neler yapabileceğini göstertiyor," diyorum ona gülümseyerek. "Ve Kristin ile Future of Hope'ta bir toplantım vardı. Ryder, burası çok güzel görünüyor. Her şey bitene kadar sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor. "Eminim harika görünüyordur bebeğim, çünkü sen harikasin ve yaptığın şey de harika."

Kesinlikle harika biri değilim ama bu grup evi öyle olacak. Annemle babamın başına gelenlerden sonra bana çok para miras kaldı. İstemediğim bir paraydı ve Ryder bu parayı hiçbir şekilde hayatımız için harcamayı reddetti.

Çok geçmeden bir fikir oluştu ve onunla ne yapmak istediğimi biliyordum. Daha az şanslı olan genç kızlar için bir grup evi kurmaya karar verdim. Babamın parasını, pek çok kişiyi inciterek lekelediği bir amaca geri vermekten daha iyi ne şekilde harcayabileceğimi düşündüm. Burası kızlara parlak bir gelecek şansı verecek bir yer olacak. Onlara terapinin yanı sıra okulu bitirme ve diplomalarını alma fırsatı da sağlanacak. Şefkatli bir ortam olacak ve umarım onlara hiç sahip olamadıkları ailelerini verecek. Yapım aşamasında çok büyük bir süreç oldu, ancak birlikte çalışacak harika bir ekip buldum ve bitmiş ürün için çok heyecanlıyım. Cassie bile büyük açılış için gelecek. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

"Babamın yaptığı yanlışları asla düzeltemeyeceğimi biliyorum ama bir fark yaratabileceğimi umuyorum," diyorum omuz silkerek.

"Onun yanlışlarını düzeltmek senin işin değil, Em. Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum." Yine de kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Muhtemelen bu her zaman kötü hissedeceğim bir şey olacak. "Her neyse," elimi havada sallayıp konuyu değiştiriyorum, "oradan ayrıldıktan sonra size çörek getireyim dedim. Asansörden iner inmez akbaba gibi davrandıkları için sen ve Nick için birer tane gizlice aldım."

Sinsi bir gülümsemeyle beni izliyor. "Beni görmeye gelmenin tek sebebinin bu olduğuna emin misin bebeğim?" diye soruyor eğilip kalçamın iç kısmını öpmeden önce.

Küçük bir dokunuş bedenimi ateşliyor ama sorusu bana buraya gelmemin asıl nedenini hatırlatıyor. "Şey, aslında..." Parmakları dantel külotumun ortasını sıyırdığında sözlerim bir solukta kesiliyor.

Sinsi gülümsemesi şimdi düpedüz ukalalığa dönüşüyor. "Kukun ıslandığı ve beni arzuladığı için olmadığına emin misin, Em?"

Aman Tanrım. Neden edepsiz konuşmalarla dikkatimi dağıtmak zorunda? Ona çabuk söyle Emily, işler çığırından çıkmadan.

Tam bunu yapmak üzereyken parmakları dantelin altından kayıyor ve ıslak tenimde geziniyor. "Oh, Tanrım." İnliyorum ve kendimi onun dokunuşuna yaklaştırmak için ellerime yaslanıyorum.

İnliyor. "Biliyordum, sırlıslıkla oldum." Eli şişmiş klitorisimde dolaşıyor, sadece alay ediyor, asla dokunmuyor.

"Ryder." İnliyorum ve daha fazlası için kalçalarımı yukarı itiyorum. "Ne, bebeğim?"

"Biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Evet, öyle. Otur ve elbiseni aşağı çek. Güzel göğüslerini görmek istiyorum."

Onun erotik sözleriyle içimde bir sıcaklık dalgası daha yükseliyor. Doğrulup straplez sundress elbisemi belime kadar indiriyorum, gömme sütyen beni onun bakışlarına açıkta bırakıyor.

Meme uçlarım onun dokunuşu için anında geriliyor, ama o aç bakışlarını açıkta duran göğüslerime sabitleyerek bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Tanrım, Em, çok seksisin." Kaba sözleri bacaklarımın arasındaki ağrının acı verici bir yoğunluğa ulaşmasına neden oluyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum nefes nefese.

"Oh, bebeğim, sana dokunacağım." Hırlıyor, sonra parmağını şişmiş klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve benden ateşli bir inilti çıkmasına neden oluyor. "Bana yaklaş ki tadına bakabileyim, ellerim şu anda biraz meşgul" diye ekliyor pis bir sırıtışla.

Masasının kenarına yaklaşıyorum. Meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve aynı anda bir parmağını içime sokuyor. Başım bir iniltiyle geriye düşüyor ve parmaklarım onu bana tutsak etmek için çaresizce saçlarına dolanıyor. İşkence gören her bir tomurcuğun arasında ileri geri hareket ediyor ve vücudumda dolaşmak için sıcak bir his patlaması gönderiyor. Kalçalarım parmağının ritmine uymaya başlıyor, bedenim onun farklı bir parçasını arzuluyor. "Ryder, seni içimde o kadar çok istiyorum ki" diye inliyorum.

Geri çekilmeden önce bir hırıltı daha çıkarıyor. "Ve alacağın şey de bu olacak." Elini külotumun içinden hızla çekip sandalyesinden kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Kilidi yerine oturtttuktan sonra bana döndü. "Ayağa kalk ve elbiseyi çıkar." Emriyle birlikte omurgamdan aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi yayılıyor.

Ayağa kalkıp elbiseyi kalçalarımın altına doğru itiyorum, ayaklarımın dibinde göllenmesine izin veriyorum ve üzerimde dantelli mavi külotumdan başka bir şey kalmıyor. Çıplak bedenime bakarken yeşil gözleri sıvı ateşe dönüşüyor. Arkasından uzanarak hızla gömleğini çıkarıyor ve benim gözlerim onun sert, ölümcül mükemmelliğinin her santimini alarak kendi seyahatini yapıyor. Bana doğru yavaşça yaklaşıyor, bana bir yırtıcıyı hatırlatıyor.

Bana ulaşır ulaşmaz, eli boynumun arkasına dolanıyor ve ağzı sertçe aşağı iniyor. İnemelerimiz tatlarımız gibi çarpışıyor

birbirine karışıyor ve her zaman olduğu gibi kendimi tamamen ona kaptırıyorum. Öpüşmelerimizin yavaş ve kasıtlı ya da hızlı ve umutsuz olması hiç fark etmiyor, her zaman beni tüketiyor ve ruhumun derinliklerine ulaşıyor. Hava almamız için uzun bir süre sonra geri çekiliyor.

Gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce ifadesi yumuşuyor. Eğilip çıplak karnıma bir öpücük kondurmadan önce kollarıyla belimi sarıyor. "Bebeğim," diye fısıldıyor usulca, kalbimi ısıtarak. Parmaklarımı saçlarına geçirip ona sarılıyorum ve bu değerli anın samimiyetini içime çekiyorum. "Daha da güzelleşmenin mümkün olduğunu sanmıyordum Em, ama yanılmışım. Vücudunun bebeğimi taşıdığını görmek mükemmel bir şey ve bu benim sikimi çok sertleştiriyor."

Bebeğimizi taşımayı seviyorum. İkimiz tarafından yaratılan bu dünyayı bir başkasının şereflelendireceğini bilmek... işte bunun gibi bir duygu yok.

Ryder hızla ayağa kalkarak bu anı bozuyor. Beni döndürerek sırtımı göğsüne yaslıyor, sonra göğüslerimin ağırlığını kavırıyor, parmakları aşırı hassas meme uçlarımı koparıyor. İçimde bir sıcaklık dalgası patlıyor ve bir iniltiyle başımı omzuna yaslıyorum.

"Bir saat içinde bir toplantım var bebeğim, bu yüzden bu sert, hızlı bir sikiş olacak, ama bu gece eve döndüğümde, hak ettiğin gibi her santimine tapacağıma söz veriyorum."

Gülümsüyorum. "Sert ve hızlı benim için işe yarar, Jameson. Sen içimde olduğun sürece mutluyum."

Ondan bir hırıltı daha yükseliyor. "Oh, bebeğim, kendimi senin içine gömebildiğim kadar derine gömeceğim. Şimdi ellerini masanın üzerine koy ki benim olanı alabileyim." Onun sahiplenici sözleri karşısında kalp atışlarım hızlanıyor.

Eğilerek ellerimi masaya dayıyorum ve kollarımı düz tutmaya dikkat ediyorum. Arkamdan kemerini çözdüğünü duyuyorum ve bir sonraki hamlesini tahmin edemeden külotumu vücudumdan ayırıyor. Bu beklenmedik hareket karşısında nefesim kesiliyor, artık eve iç çamaşırsız yürümek zorunda kalacağım için mutlu değilim. Tam bunun için onu azarlamak üzereyken, yaklaşıyor ve kıkırmı avuçlarının arasına alıyor, yumuşak eti yoğuruyor ve sözlerimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Dünyanın en iyi kıcı ve hepsi benim."

Bir yanağıma yumuşak bir aşk dokunuşu gönderiyor ve ben umutsuzca daha fazlasına ihtiyaç duyarak bir iniltiyi geri itiyorum. "Ryder, lütfen beni daha fazla bekletme."

Ereksiyonunun sıcak merkezimden geçtiğini hissediyorum, umutsuzca ilgi için ağrıyan şişmiş yumruğumun üzerinde kayıyor. "Sikimi mi istiyorsun, Emily?"

"Evet," diye inliyorum.

"Seni becermemi istediğini söyle."

"Beni becermeni istiyorum. İstiyorum... Ahhh!" Güçlü bir hamleyle içime girerken zevkle haykırıyorum.

Eli hızla ağzımı kapatıyor. "Şşt, çok yüksek sesle değil, bebeğim. Dışarıdaki tüm o pisliklerin, karımla sevişirken çıkardığı sesin nasıl olduğunu bilmesini istemiyorum." Elini çekip kalçalarımı kavıyor, parmakları etime batıyor. "Hazır mısın, Em?" diye soruyor, sesi zımpara kağıdı gibi çıkıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum
nefes nefese. "Sıkı tutun,
bebeğim."

Bunu söyler söylemez masayı sıkıca kavriyorum ve bunun için şükrediyorum çünkü hızlı, sert vuruşlarla içime girmeye başlıyor. Bedenimi saran zevkten çılgılık atmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Yemin ederim Em, sen sadece benim için yaratılmışsın. Dünyada hiçbir şey sikimin senin daracık, ateşli amcığında yıkanması kadar iyi hissettiremez."

Ona da aynı şeyi söylemek istiyorum - onu içimde hissetmeyi sevdiğimi, ama tüm tutarlı düşüncelerimi kaybettim.

Bir elini kalçamdan çekip öne doğru getiriyor, parmakları ağrıyan klitorisimi buluyor. "Oh tanrım evet." Parmakları ustalıklarla dönerken itişlerini hızlı ve güçlü tutuyor, sadece doğru miktarda baskı uygulayarak beni daha da yükseğe çıkarıyor. İç duvarlarım onun etrafında çırpınmaya başlıyor, yaklaşan salıverilmemle onu kavriyorum.

"Çok yakınsın Em, hissedebiliyorum." Klitorisimin tam üzerine hafif bir tokat atmadan hemen önce homurdanıyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor. "Ah siktir. İşte böyle bebeğim, sikimin her yerine boşal."

Duygu üstüne duygu içime çarpıyor. Mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışıyorum, yumuşak inlemelerim Ryder'dan gelen hayvani sesler arasında kayboluyor ve o da kendi boşalmasına izin veriyor. İkimiz de tamamen tükenene kadar lezzetli saldırısını durdurmuyor.

Gerçekliğe geri döndüğümüzde üzerime düşüyor ve kendi ağırlığını taşıdığından emin oluyor. Dudaklarının omurgamdan aşağı usulca indiğini ve beni nazik öpücüklerle boğduğunu hissediyorum. "Seni seviyorum, Em."

Fısıltıyla yaptığı itiraf karşısında gülümsüyorum. Şefkati, bir dakika önce bana yaptığı şeyle bir çelişki oluşturuyor. Onda sevdiğim tek şey bu - vücudumu ateşe verirken aynı zamanda kalbimi ısıtabilmesi. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, hâlâ konuşmakta zorlanıyorum.

"Kımıldama bebeğim. Seni temizleyeceğim."

İstesem bile hareket edemezdin. İçimden çıkarken dik durmak için mücadele ediyordum, bacaklarım jöle gibi hissediyor. Ben yerimde kalırken arkamda dolaştığını duyuyordum. Beni çabucak temizledikten sonra dik durmamı sağlıyor, böylece elbisemi tekrar vücuduma geçirebiliyor. "Şimdi eve iç çamaşırsız yürümek zorunda kalacağım, sayende." Yarım ağızla homurdandım.

Homurdanıyor. "Eve iç çamaşırsız gidemezsin bebeğim. Seni ben götüreceğim ve toplantıma giderken yolda bırakacağım." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra beni masasının üzerine kaldırıyor ve eğilip sandaletlerimi tekrar ayağıma geçiriyor.

O böyle şeyler yaptığında gülümsüyorum ve midem her zamanki taklasını atıyor. Her ne kadar kendim yapabilecek kapasitede olsam da, bazen ilgilenilmek gerçekten çok güzel.

Sandalyesini daha da yaklaşıyor ve dizimi öpmeden önce kalçalarımı kavıyor. "Sana söylemeliyim Em, bugün bize uğrayıp çörek getirmeye karar verdiğin için çok mutluyum," diyor sırtarak.

Gelmemin gerçek nedenini düşündüğümde unuttuğum endişem hızla su yüzüne çıkıyor ve ona söylemek için daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyorum. Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Seni görmeye gelmemin başka bir nedeni daha var."

Tedirginliğimi hissediyor. "Oh?"

"Sana bir şey söylemem gerek ama kızmamalısın."

Bakışları hızla şüpheyne dönüşür. "Neymiş o?"

"Önce kızmayacağına söz vermelisin." "Bir bok için söz vermiyorum. Söyle bana."

"Hayır. Bana kızmayacağını bilene kadar olmaz."

Hayal kırıklığına uğramış bir huff salıyor. "Peki.

Kızmayacağım." "Söz mü?"

"Evet, söz veriyorum."

"Şimdiden kızmaya başladın."

"Em, çıkar ağzındaki baklayı."

Daha fazla oyalanamayacağımı bildiğim için gergin bir şekilde dudağımı ısıyorum. "Tamam, doktorumdan bir telefon aldım ve..."

"Ne?" diye soruyor telaşla. "Bir şey mi oldu? Sen ve bebekle ilgili her şey yolunda mı? Yoksa..."

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Endişesini elimle savuşturdum. "Sadece ultrason sonuçlarımın harika olduğunu ve bir sonraki randevumu ayarladığımızı söylemek için aramıştı."

Rahatlayarak iç geçirir. "Oh tamam, bu iyi."

Başımı salladım. "Evet, ama... ultrason hakkında konuşmaya başladığımızda, ben... Umm... ben," duraksıyorum ve yutkunuyorum. "Bebeğin cinsiyetini öğrendim."

Şok içinde geri çekilir. "Em, ne oluyor lan? Öğrenmeyeceğimizi söylemiştik."

"Biliyorum, üzgünüm Ryder, bana ne oldu bilmiyorum. Ama teknisyenin seksi görebildiğini öğrendiğimde bunu bilmek zorundaydım." Sandalyesine geri oturdu ve kollarını kavuşturdu, kızgın görünüyordu. "Kızmayacağını söylemiştin." Ona hatırlatıyorum.

"Kızgın olduğumu hiç söylemedim." "Kızgın olduğunu söyleyebilirim."

"Öğrenmeyeceğimizi söylemiştik."

"İstemiyorsan yine de bilmek zorunda değilsin. Bunu kendime saklayacağım."

Bana öfkeyle bakıyor. "Boş ver onu. Tabii ki şimdi bilmek istiyorum." Sessizliğimi koruduğumda ısrar ediyor. "Peki ne oldu?"

"Bilmek istediğine emin misin?" "Emily."

Homurdanıyor, beni güldürüyor.

"Tamam, sana söyleyeceğim ama önce bana kızmayı bırakıp beni öpmen gerek."

Sıkıntıyla homurdanıyor ama eğilip dudaklarına sert bir öpücük konduruyor. Yüzünü yakın tutuyor, yoğun gözleri benimkileri delip geçiyor. "Söyle bana bebeğim, ne yiyoruz?"

Gülümsüyorum ve ona seçtiğimiz ismi vererek söylüyorum. "Bir Rosa'mız olacak." Az önce söylediklerimi sindirirken odayı bir sessizlik kaplıyor.

"Bir kızımız mı olacak?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum, boğazım aniden biraz daralıyor. İfadesinden bir şey geçiyor, yüz hatlarını yumuşatıyor. Nefesini üfleyerek eğiliyor ve yüzünü karnıma gömüyor. "Bu gerçekten harika, Em, ve çok korkutucu."

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Biraz korkutucu ama bir Rosa'mız olacağı için gerçekten çok mutluyum."

"Ben de bebeğim ve biliyorum ki o da senin gibi güzel olacak," diye fısıldıyor ve karnıma bir öpücük konduruyor. "Size çok iyi bakacağım, Em. Söz veriyorum."

Kalbim onun sözleriyle kabarıyor. "Olacağını biliyorum. Harika bir baba olacaksın." Ve bu doğru, olacak. Onu seveceğini ve bana her zaman yaptığı gibi ona da bakacağını biliyorum.

"Onu şimdiden çok seviyorum," diye itiraf ediyor sessizce.

"Ben de." Gülümseyerek yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Ve umarım bir gün senin gibi muhteşem ve onurlu birine aşık olur."

Yumuşak ifadesi bir anda kayboluyor. "Umarım hiç aşık olmaz." Kıkırdıyorum ama o bunu komik bulmuyor. "Ben ciddiym. Benden başka kimseye ihtiyacı yok."

"Eninde sonunda sevecek, ama seveceği ilk erkek sen olacaksın ve bunu senden kimse alamaz." Homurdanıyor, bu yanıt hâlâ hoşuna gitmiyor. Tanrı tanıştığı ve aşık olduğu çocuğa yardım etsin.

Altı ay sonra bu dünyayı değerli bir kızın süsleyeceğini bilmek inanılmaz. Bizim yarattığımız bir kız. Söylediğimde ciddiydim - umarım Ryder gibi birine aşık olur. Gelecekteki tüm çocuklarımız için umudum, bizim sahip olduğumuz şeyi bulmaları. Paranın, sınıfın, politikanın ve ırkın önemli olmadığını bilerek büyüyecekler. Önemli olan sizi son nefesinize kadar sevecek ve her parçanıza değer verecek o tek kişiyi bulmaktır.

Son

Sevgili okuyucu,

Umarım Emily ve Ryder'ın hikayesini de Onurlu Erkekler Serimi beğendiğiniz kadar beğenmişsinizdir. Ve eğer Onurlu Adamlar'ımı henüz okumadıysanız, çok şey kaçıırıyorsunuz demektir. Sadece söylüyorum. Ha, ha. Tamam, ama ciddiyetle söylüyorum, umarım Güzel Anlayışlı'yı beğenmişsinizdir. Bu hikayeyi ilk kitabım Fighting Temptation'ı yazmaya başladığımdan beri planlıyordum, bu yüzden Men Of Honor serime kısa bir ara verdim. Ryder ve Emily'nin şu anda anlatılması gereken bir hikâyesi vardı ve onları yazarken gerçekten keyif aldım.

Bu kitap için çok fazla araştırma yapıldı. Görme engelli bir insanın yapabileceği şeylerin kesinlikle inanılmaz olduğunu öğrendim. Ayrıca daha önce yüksek eğitilmiş bir hükümet istihbarat ajanı olan oldukça havalı bir adamla tanışacak kadar şanslıyım. Birçok SEAL timini ve özel operasyon görevini yönetmiş ve yürütmüş. Şu anda kendi güvenlik şirketinin sahibi ve FBI'nın işleyişi hakkında bana bilgi verdi. Sonuç olarak, oldukça belalı biri.

Bu hikâye kurgu olsa da, akıldan çıkmayacak kadar gerçek olan bir şey var, o da seks ticareti. Men Of Honor serimden beri beni takip edenler, bunun son derece tutkulu olduğum bir konu olduğunu bilirler. İnsan ticareti bugün dünyamızda ciddi bir sorun haline geldi. Her otuz saniyede bir kişi insan kaçakçılığı sektörüne kaçırılıyor. A21 Kampanyası, insan ticareti mağduru olan insanlara yardım etmeye ve hayatlarını değiştirmeye yardımcı olan, kâr amacı gütmeyen harika bir organizasyondur. Onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, www.thea21campaign.org adresinden bilgi edinebilirsiniz. Bugün değişim yaratmaya yardımcı olun.

Beautifully Insightful'un arkasında, kitaplarımın çoğunda olduğu gibi bir mesaj var. Bir keresinde bu kitaba ilham vermeme yardımcı olan bir şey okumuştum, o da şuydu: *ırk bizi ayırana, din bizi ayırana, siyaset bizi bölene ve zenginlik bizi sınıflandırana kadar hepimiz insandık.*

İletmeyi umduğum mesaj, başkalarını yargılamamak, siyasetin bizi ayırmasına izin vermemek ve en önemlisi tüm kalbimizle sevmektir.

Gelecek kitaplarım hakkında bilgi almak için lütfen web sitemi ziyaret edin: www.authorkclynn.com. "Gelecek Kitaplar" başlığı altında Men Of Honor Serisi'nin son kitabı olan Kayla ve Cooper'ın novellası The Final Temptation ile ilgili bir haber bölümü var. Ayrıca yakında çıkacak olan yan seri Acts Of Honor hakkında da bilgiler var.

seriye ve yeniden tanıtacağım karakterlere bir göz atın. Gelecek için sakladığım çok şey var ve bunları hepinizle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Sözlerime son verirken, siz okuyucularıma olan minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Hikayelerimi severek ve bana inanarak hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı oluyorsunuz. Umarım beni nezaketle oturttuğunuz bu kaidenin üzerinde y a ş a m a y a devam ederim.

Çok sevgiler,
Yazar K.C. Lynn XO!

Teşekkür

İçinde bulunduğum bu muhteşem yolculuk için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki, umarım kimseyi atlamam. İşte başlıyoruz:

Kocam Rob'a - Beni sevdiğin ve bu yazma işinin getirdiği tüm kaosa katlandığın için teşekkür ederim. Teslim tarihime yetişmek için mücadele ettiğim günlerde, eve geldiğinde evin kirli olmasından ya da akşam yemeğinin hazır olmamasından asla şikayet etmediğin için ve en önemlisi, evde olmadığım günlerde harika çocuklarımıza çok iyi baktığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım, beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim.

Bu teşekkürle birlikte, artık yavru köpek cennetinde olan aile üyemizi de eklemek istiyorum. Summer, seni özlüyorum kızım. Seni düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Sen bir ailenin isteyebileceği en iyi köpektin ve seni bu kitaba yazmayı çok sevdim. Sen gittiğinden beri kalbimde oluşan büyük boşluğu biraz olsun doldurdu. Her ne kadar yokluğun kalbimi kırsa da, Les Baba ile uzun yürüyüşlere çıktığını biliyorum. Seni sonsuza dek seviyorum. XO!

Editörüm/muazzam arkadaşım Megan - Ne fırtınalı bir yıldız ve gerçekten de gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor. Bu muhteşem yolculukta yanımda olmanı çok seviyorum ve bu harika Bağımsız dünyada birlikte daha nice inanılmaz yıllar geçireceğimizi biliyorum. Bana inandığınız için teşekkür ederim ve en önemlisi, kendime inanmamı sağladığınız için teşekkür ederim. Senin sevgin ve desteğin olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Sen nadir bulunan bir cevhersin, dostum. Seni sonsuza kadar seviyorum. XO!

Kayla - Yine başka bir yaratımda bana yardımcı oldun ve beni asla yanlış yönlendirmedin. Her zaman olduğu gibi, tüm masajlar, kanatlar ve kitap konuşmaları için teşekkür ederim. Ryder ve Emily'nin seni kitap korkundan çıkarıp Bağımsız dünyayı bir kez daha sevmeni sağladığını bilmekten de gurur duyuyorum. Ve tahmin edin sırada ne var? Sen ve Cooper, yaşasın! Bunu yazmak eğlenceli olacak. ;) XO!

Shelley - Bu teşekkür yazılarında seni bir daha ağlatmayacağıma söz vermişim, o yüzden bir kez daha kısa ve tatlı tutacağım. Sürekli desteğiniz için teşekkür ederim. Sadece harika bir baldız değil, aynı zamanda inanılmaz bir düzeltmen olduğun için de teşekkür ederim. Seni seviyorum ve her zaman söylediğim gibi, sen benim için bir görümceden daha fazlasısın, kalbimdeki gerçek bir kız kardeşsin. XO!

Anne - Ne diyebilirim ki Karebear, çoğu zaman beni deli etsen de seni seviyorum. Çok fazla seks konuşmalarından vazgeçtiğin ve kitaplarımı oldukları gibi sevdiğin için teşekkür ederim. Ve bana her zaman benimle ne kadar gurur duyduğunu söylediğin için teşekkür ederim, çünkü bazen bir kızın annesinden bunu duymaya ihtiyacı vardır. Ayrıca buraya babam için de bir şey eklemek istiyorum, her ne kadar muhtemelen bunu okumayacak olsa da. Lol! Kitabımın polisiye ve gerilim bölümlerinde bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim baba. Yıllarca polislik yapmanın ve komplo teorilerinin işe yarayacağını kim bilebilirdi ki? İkinizi de seviyorum. XO!

Gis - Daha iyi bir kayınvalide isteyemezdim. Konfor alanından çıkıp yeni bir şey denediğin için teşekkür ederim. Ve sonrasında beni hala sevdiğin için teşekkür ederim. Ha, ha! Ama en önemlisi, ister yazı mağaramda ister bir imza günü için ülke dışında olsun, başka bir yerde bana ihtiyaç duyulduğu günlerde ailemle ilgilenmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum. XO!

Stephanie, başka bir beyden olan kız kardeşim. Bu kadar uzun süre sensiz nasıl hayatta kalabildim? Ciddiyim. Arkadaşlığımız oldukça yeni olabilir, ancak seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi geliyor ve hayatımı sensiz asla hayal edemiyorum. Sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum, ruh kardeşim ve bu Indie dünyasında başarılı olmanı izlemek için sabırsızlanıyorum. XO!

Betalarım - Kim, Sierra, Margie ve Natasha - Ryder ve Emily'nin yaratılmasında bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim hanımlar. Hepiniz beni doğru yöne yönlendirdiniz ve zorlandığım günlerde beni devam etmeye ittiniz. Bana inandığınız ve her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum! XO!

Kristin - Oh, Tink'im. Önümüzde imza günleri için eğlenceli bir yıl var ve sabırsızlanıyorum. Geldiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, çünkü Tanrı biliyor ki çoğu gün buna ihtiyacım var. Seni seviyorum kızım. XO!

Cupcakelerime - Megg, Lauren, Alissa, Margie, Nancy, Tonya, Sierra, Kim, Aimee ve Christy. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim; hepiniz

Bu bağımsız dünyada başıma gelen en güzel şeylerden birisiniz. Okuyucu olarak başladınız ama şimdi arkadaşım olarak devam ediyorsunuz. Her zaman yanımda olduğunuz ve arkamı kolladığınız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum kızlar. XO!

Nicolette, Jenn ve Kari - İsteyebileceğim en muhteşem kapak için teşekkür ederim. Nicolette, sen mükemmel Emily'sin ve onu başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde hayata geçirdin. Jenn, onu mükemmel yakalamışsın. Kari, son dokunuşların onu en sevdiğim kitap kapaklarından biri yaptı. Ayrıca Nicolette'in styling'ini yapan harika arkadaşım Sierra'ya ve çekim için kıyafet bağışlayan harika şirketi Bella Ella Boutique'e de kocaman bir teşekkür. Hepinizi seviyorum! XO!

Sierra, nam-ı diğer Bubblegum - Bu teşekkürlerde senden birkaç kez bahsedildiğini biliyorum ama ben de seni ayrı tutmam gerektiğini hissediyorum. En çok ihtiyacım olduğunda beni güldürmek için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun. Kalbimi pek çok yönden dolduruyorsun ve sensiz ne yapardım bilmiyorum. Sahip olduğum en gerçek dostlardan biri olduğun için teşekkür ederim. "İnine, ciklet."

Blair Hawkins - Bilgiye hızlı bir şekilde ulaşmamı sağlayarak ve tüm sorularımı yanıtlama sabrınızla bir kez daha başka bir hikayede bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Ama hepsinden önemlisi, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yaptığınız tüm onurlu çalışmalar için teşekkür ederim. Annemin deyimiyle, siz gerçekten çok iyisiniz. XO!

Tüm bloglara - As The Pages Turn; Two Unruly Girls; Bestsellers & BestStellers Of Romance; A Is For Alpha, B Is For Books; KYBO; Submit & Devour; Crazy Bitches Book Blog; Sizzling Pages Romance Reviews; Crikette's Bookshelf, Midnightmadness ve Daytime Dreamers; ve çok daha fazlasını kaçırdığımı biliyorum. Benim için yaptığınız tüm tanıtımlar ve her zaman arkamda olduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız başarımın hiçbir anlamı olmazdı. XO!

Ve son olarak, ama en az değil, sokak ekibime: K.C. Lynn's Ladies Of Honor - Beni pezevenkleştirmek için harcadığınız sonsuz saatler için teşekkür ederim hanımlar. Sürekli desteğiniz inanılmaz; başımı dik tutmamı ve parmaklarımı yazmamı sağlayan şey bana sürekli gösterdiğiniz sevgidir. Teşekkür ederim ve hepinizi seviyorum. XOXO!

Yazar Hakkında

K.C. Lynn, Batı Kanada'da yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. Lise aşkıyla evlendi ve dört harika çocukları var: iki sevimli kız ve bir çift yakışıklı ikiz erkek. Aşk kitaplarına olan sevgisi K.C.'ye oturup kendi romanını yazma cesaretini verdi. Yazı mağarasında yeni karakterler ve hikayeler üretmediği zamanlarda, bir kitabın sayfaları arasında yaşarken, çok büyük kalpleri olan yeni, dövmeli, ateşli alfa erkeklerle tanışırken bulunabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.